

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Cooper, James Fenimore.; oversatte fra
Originalsproget

Titel | Title:

Cooper's Samlede Skrifter.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 203-209

Udgivet år og sted | Publication time and place: Köbenhavn : S. Trier, 1831-1861

Fysiske størrelse | Physical extent:

29 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 49.

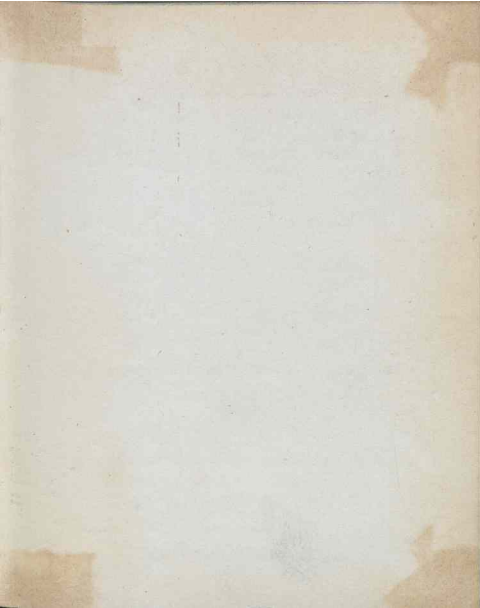
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

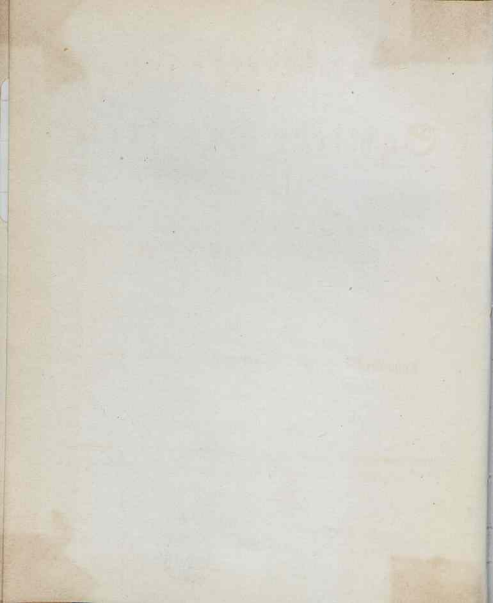

1 1 58 0 8 02078 0

+ Rex

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Tohundrede og tredie til tohundrede og sjette Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1860.

Søløverne

eller

De forulykkede Robbefangere.

af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk

af

P. P. Plicher.

Første Del.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1860.

11130000

De Bibliotheca Regia

11130000

11130000

Fortale.

Hvis Noget, der vidner om det menneskelige Hjertes Haardhed, kunde overraske os, vilde det vistnok være den Lige-gyldighed, hvormed Mennesker leve blandt ophojede Naturphænomenener, der saa gribende og uophørlig tale til deres Phantasi, Følelse og Forstand, uden at bekymre sig om Andet end deres verdslige Bestræbelser. Saa fuldstændig er den Enkeltes Tilværelse concentreret i hans eget Jeg, og saa lidet agter han paa Alt, hvad der er udenfor denne snevre Kreds, at det næppe hænder En iblandt Ti, at hans Tanker een Gang i fire og tyve Timer fjerne sig fra det ivrige Studium af hans umiddelbare Fornødenheder, Ønsker og Planer, for at betragte det guddommelige Væsens Majestæt, Barmhjertighed, Sandhed og Retfærdighed, der har sat ham som et Atom blandt Himlens og Jordens Myriader.

Universets fysiske Vidundere fremkalde ikke synderligere Eftertanke end de dybeste moralske Sandheder. Millioner Dine glide henover Firmamentet en flygtig Nat, og ikke

et Hundrede Sjæle føle sig gennemtrængte af det op høiede Bæsens Almagt, som skabte alt dette — ikke et Hundrede Hjærter gløde af den Andagt, som saadan en Appel til Sandserne og Forstanden naturligen burde fremkalde. Denne Ligegyldighed hidrører for en stor Del derafra, at vi stedse have disse Gjenstande for Øie, at de blive en Del af den Luft, vi indaande, og at vi saaledes kun lidet agte paa dem.

En af Følgerne af denne Tilbøielighed til at overse den almægtige Haand, der saa tydelig viser sig i Alt omkring os, er den, at vi sætte vor egen Kraft istedetfor den. I vor Tid, i civiliserede Lande og langt borte fra aabenbart Afguderi, ere kun Faa saa dristige at benegte et høiest Bæsens Tilværelse og Magt, men er dette anerkjendt, hvor Faa føle da denne dybe Færefrygt for det høieste Bæsen, som Naturen af vort Forhold til ham med Rette fordrer. Det er Mangelen af den rette Jdmyghedsfølelse og en sorgelig Misforstaaelse af, hvad vi ere, og hvortil vi ere skabte, der vildleder os i den rigtige Burdering af vor egen Ubestydelighed sammenlignet med Guds Majestæt.

Kun meget faa Mennesker erhverve sig Kundskaber nok til fuldkomment at indsee, hvormeget der er tilbage at lære, og hvormeget de aldrig kunne naae. Vi høre en hel Del fortælle om gudlignende Aander og om de vidtomfattende Evner, vi besidde; og alt dette kan vel fortjene vor Lovprisning, indtil vi sammenligne os selv i disse som i andre Henseender med ham, som har skabt Alt. Da bliver vore Evers Ubestydelighed altsor iøjensaldende, til at der kan

opfattedes nogen Tvivl derom. Vi vide, at vi ere fødte, og at vi skulle døe; Videnstaben har været istand til at kæmpe med Phænomenerne af disse to store physiske Kjendsgjerninger, kun ikke med den væsentligste Del, der skulde fortælle os, hvad Livet er, og hvad Døden er. Noget, vi ikke kunne begribe, ligger til Grund for ethvert naturligt Phænomen. „Saavidt skal Du gaae og ikke længere!“ synes at være paatrykt ethvert stort Skabelsesfaktum. I al vor Erkjenden naae vi et Punkt, hvor et Mystorium, som ingen menneskelig Aand kan gennemtrænge, indtager Bevisets og Gissningens Plads. Dette Punkt ligger fjernere for Nogle end for Andre; men det eksisterer for Alle, standser Undersøgelsen af Alt, skjuler Alt.

Vi vide, at de Lærdere blandt dem, som ikke troe paa Christi guddommelige Natur, antage, at de understøttes af kristelige Vidnesbyrd, og beraabe sig paa Feil i Oversættelser, Misgreb og Misforstaaelser af den gamle Text. Ikke desto mindre ere vi tilbøielige til at antage, at de ni Tiendedele af dem, som forkaste den gamle Mening og antage den nye, gjøre det ikkun af den Grund, at de ikke føle sig tilbøielige til at troe paa det, som de ikke kunne begribe. Denne Fornuftens Stoltthed er en af vore farligste Svagheder, og der maa holdes et vaagent Væge med den, som den mægtigste Fjende.

Hvor fuldstændig og hvor philosophisk omfatter og modificerer ikke den ærværdige kristelige Tro alle disse Hjertets Bevægelser. Vi sige philosophisk, thi det vilde være

umuligt for Forstanden at fremstille den hele Gjenstand, rigtigere end den er bleven fremstillet i St. Paulus's indholds-
rige, men korte Definition af Troen. Det er denne Tro, som udgjør det karakteristiske Træk hos Kirken paa Jorden. Den udjevner Forstjellen i Evner, Stand, Midler og Diemed og fylder den Ringeste saavel som den mest Begavede af Slægten med den samme Opmuntring og det samme Haab.

Det er, naar vor Helbred eller de sædvanlige Midler til vor Lykke forlade os, at vi bringes til at føle, hvor aldeles utilstrækkelige vi ere til blot at naae det Maal, vi selv satte os, end sige til at trænge ind i de dybe Hemmeligheder, som skjule Begyndelsen og Enden. Det er ofte bleven sagt, at de heldigste Styrere af deres Medmennesker, flarest have indseet deres egen Utilstrækkelighed til at opnaae deres egne Diemed. Hvis Napoleon, som man vil paaftaae, nogensinde har sagt: Je propose et je dispose, maa det have været i et af disse flygtige Diebliske, hvor Helvedet gjorde ham blind for hans egen Almagt. Ingen stode mere paa Lykken, tilstrev Resultatet af store Begivenheder Skjebnens Bestemmelser eller iagttog mere angstelig, hvad han kaldte sin „Stjernes“ Stigen og Dalen. Det var en Tro, som ikke kunde lede til noget Godt; men den viste tydelig, hvorledes de dristigste Planer, de mest omfattende Midler, den stolteste Uergjerrighed ikke strækker til, for at skjenke denne ophoiede Bevidsthed om Magten og dens Bel-
signelser, som udmærker Almagtens Herredomme.

Planen i denne Bog er at skildre Mennesket paa en ny Tumleplads og at vise hans Afhængighed af den Haand, der ikke lader en Spurv uændset falde til Jorden. De nye videnskabelige Forsøg, der have beskæftiget Christenhedens fire største Søstaters Sømand, have ledet til Opdagelser, der have gjort os mere bekendte med Polarfresene, end det tidligere har været Tilfældet, saavidt de eksisterende Overleveringer vise. Vi sige de „eksisterende Overleveringer,“ thi der er al Grund til at antage, at de Gamle have kjendt vor Hemisphære, skjøndt det dog ikke er at formode, at de nogensinde have trodset den høie Bredegraders Farer. Mange ere i dette Dieblis tilbøielige til at troe, at „Ophir“ var dette Fastland, skjøndt ikke af nogen anden Grund, end fordi her nylig er bleven opdaget saameget Guld. Saadanne Lærde burde erindre, at der kom Paafugle fra det gamle Ophir. Hvis det virkelig skulde være dette Land, maa Israels Eventyrere have blottet det aldeles for denne smukke Fugl.

Saadanne Navne som Parry, Sabine, Ross, Franklin, Wilkes, Hudson, Ringgold &c. &c. i Forening med Navnene paa adskillige usørgede Franskmand og Rusere kunne gjøre Fordring paa vor dybeste Erbødighed; thi hverken Slag eller Seire regnes Sømand til mere Værd end de Farer, som de have døiet, og de Erobringer, som de have gjort. En af disse Mand, en modig og erfaren Sømand, antages i dette Dieblis at være indesluttet i Nordpolens Is efterat have tilbragt sit halve Liv med at udvide sine Op-

dagelser i disse fjerne iskolde Egne. Han bærer samme Navn som den mest udmærkede af dette Lands Philosopher, og Naturen har — ifølge en af sine store Love, der i ligesaa høi en Grad overgaaer vort Begreb som det største af alle vore Mysterier, Guds Søns Legemliggjørelse, — paa-trykt hans Ansigtstræk en Lighed, der alene tilstrækkelig antyder, at de ere af den samme Slægt. Enhver, der nogen- sinde har seet denne indespærrede Sømand og kjender denne Families Ansigtstræk, af hvilken der findes mange iblandt os, maa forbauses over en Lighed, som vor stolte Fornuft ligesaa lidt kan forklare, som de ophøiede Kjendsgjerninger Videnskaben og Aabenbaringen lære os. Flere Skibe ere for nærværende Tid sendte ud for at opsoge ham og hans Ledsagere; og man maa haabe, at Forsynet, der saa vidunderligen har fordelt de forskjelligte Kredse og Zoner paa vor Jordklobe, stillende denne under en brændende Sol og hin under den stærkeste Kulde, vil have taget disse dristige Reisende i sin guddommelige Baretagt og vil give dem ustadte tilbage til deres Benner og Fædreland. I modsat Fald ville deres Navne blive overleverede til Eftertiden som Of- fere for en rosværdig Iver efter at udvide de menneskelige Kundskabers Kreds og derved, som vi haabe, bidrage til Guds Forherligelse.

Den 21de Marts 1849.

Første Kapitel.

Medens der i Amerika findes Mindre af denne fine Dannelse, som erhverves ved lang Omgang med den fornemme Verden, end der findes næsten i ethvert europæisk Land, findes der ogsaa langt mindre egentlig Naahed. Hiit ere Samsundets Oderpunkter vidt adskilte og frastøde hinanden, snarere end de tiltrække hinanden; her iblandt os stræber Alt efter et fælleds Midtpunkt. Deraf kommer det, at Alt i Amerika er underkastet en nivellerende Lov, som frembringer en Middelmaadighed, der vel efter al Sandsynlighed staaer langt over de fleste andre Nationers Gjennemsnitsdannelse, England undtagen, men som dog, naar Alt kommer til Alt, kun er en Middelmaadighed. Paa denne Maade bliver Fortrinlighed i ingen Henseende rigtig vurderet, ofte ikke engang anerkjendt, og Nationens Bifald bliver næsten altid tildelt Egenskaber af anden Rang. Mængden hersker, og det er ligesaa umuligt at modstaae den, hvor Fortjenesten skal bedømmes, som at

benegte dens Magt i Stemmeurnen; Tiden alene med sin mægtige heldbredende Indflydelse kan levere det Lægemiddel, der skal føre Samfundsaanden tilbage til dens sunde Tilstand, og give saavel den Anmassende som den, der fortjener Berømmelse, den Plads i Historien, som tilkommer dem.

Det amerikanske Livs Virksomhed, den herlige og billige Samfærdsel og den Lyst til Reiser, som deraf er en Følge, efterlade kun liden Raahed eller lokal Charakter i nogen enkelt Del af Landet. En opmærksom Jagttager vil nok kunne opdage Forskjel mellem Ostboeren og Vestboeren, mellem Nordboeren og Sydboeren, mellem Danfreen og Beboeren af de mellemste Stater, Bostoneren og Philadelphieren; Tuckahoeren og Crackeren; Buckeyeren og Wolverinen, o. s. v. Ikke desto mindre vil Verden vanskeligt kunne opvise et andet Exempel paa et Folk, som nedstammer fra saamange forskjellige Racer, og som beboer et saa vidtudstraakt Gebiet, der dog i saa høi en Grad stemmer overens, hvad Udseende, Charakter og Meninger angaaer. Der kan ikke være noget Spørgsmaal om, at Landets Indretninger væsentlig have bidraget til at frembringe denne Ensformighed, medens paa den anden Side den Maalestok, hvorefter den offentlige Mening sælder sin Dom, upaatvivlelig derved er bleven mindre, idet man refererer sig til Manges Afgjørelse istedetfor at appellere til nogle Faa, som Tilfældet er andre Steder. Man gaaer imidlertid fremad, og skjøndt det vil tage

lang Tid at pryde det amerikanske Samsundslivs Søile med denne skjønne og yndige Capitæl, som Europa med Rette er stolt af at besidde, saa vil Kunstværket, naar det er fuldendt, staae paa et saa bredt Grundlag, at dets opreiste Stilling vil være sikket for flere Aarthundreder.

Trods den almindelige Charakter af Eighed og Overensstemmelse, som i saa høi en Grad udmærker Billedet af det amerikanske Samsund, træffer man paa Undtagelser i enkelte Egne, der ikke blot ere tydelige og ubestridelige, men som ere saa eiendommelige, at de fortjene mere end en forbigaaende Bemærkning i vore Skizzer af de nationale Skikke.

Bort nærværende Formaål fører os til en af disse afside-liggende Egne, og det vil være ret passende at begynde Fortællingen om visse høist interessante Begivenheder, som det er vor Hensigt at forsøge paa at skildre, med at omtale det Sted og det Folk, hvorfra de fornemste Skuespillere i vor Fortælling havde deres Oprindelse.

Enhver, der er fortrolig med Amerikas Kort, kjennder de to Ders Beliggenhed og almindelige Form, som bestytte Landets store Handelsstads velbekjendte Havn. Disse Der fik deres Navn fra Hollænderne, som kaldte dem Nassau og Staten; men med liden Erbødighed for det gamle Hus, hvorfra det første af disse Navne hidrørte, og raadspørgende alene deres egen simple Smag, som leder dem til mere at vælge praktiske end poetiske

Navne, have Englænderne senere aldeles affkaffet Navnet Nassau og sat Long-Island i Stedet.

Long-Island eller Den Nassau strækker sig fra Mundingen af Hudson indtil Connecticuts østlige Grændse og danner enslags Sovold til Beskyttelse for hele Kysten af det sidste lille Land imod det mægtige Atlanterhavs Bølger. Tre af de ældste Grevskaber i New-York, som ogsaa deres Navne, Kongens, Dronningens og Suffolk antyde, ligge paa denne D. Kongens Grevskab var oprindelig beboet af Hollændere og har endnu ligesaa mange hollandske som engelske Navne, naar man ikke regner de Byer, som have reist sig i den nyeste Tid. Dronningens Grevskab er mere blandet, da mange Eventyrere fra den anden Side af Sundet tidlig trængte derind og tog det i Besiddelse; men Suffolk, der næsten, om ikke ganske, indtager de to Trediedele af hele Dens Overflade, er og har altid været beboet af et Folk, der oprindeligen nedstammer fra Ny-Englands Puritaner.

Af disse tre Grevskaber er Kongens det mindste, skjøndt det, da det ligger nærmest ved New-York, er det mest befolkede Grevskab i Staten, hvilket hidrører fra den Omstændighed, at to af den store Stapelstads Forstæder, Brooklyne og Williamsburg tilfældigvis ligge indenfor dets Grændser paa Kysten af, hvad man feilagtig kalder East-River — en Arm af Havet, der har faaet denne Benævnelse for at skjelne den fra Hudson, der, som alle Beboere af Manhattan meget godt vide, ligesaa

ofte kaldes North-River, som ved sit egentlige Navn. Paa Grund af disse to Byer, eller Forstæder til New-York, af hvilke den ene næsten har hundrede Tusinde Indbyggere, medens den anden har henimod tyve Tusinde, har Kongens Grevskab mistet al den eiendommelige eller lokale Charakter, det nogensinde havde. Det Samme gjælder om Dronningens Grevskab, skjøndt i mindre Grad; men Suffolk er endnu Suffolk, og det er med Suffolk alene, at vi i denne Fortælling have at bestille. Om Suffolk have vi derfor isinde at sige nogle faa Ord til foreløbig Oplysning.

Skjøndt Søkysten af Suffolk er langt mere udstrakt end Kysten af det hele øvrige New-York, har det dog kun een Søhavn, som er bekendt udenfor selve Grevskabets Grændser. Denne er ikke nogen almindelig Handelshavn, men dens Skibe ere almindelig beskæftigede med den anstrengende og vanskelige Hvalfisfængst. Som en By, der beskæftiger sig med Hvalfisfængsten, er Sag-Harbour den tredje eller fjerde Havn i Landet, og den veed ogsaa ret godt at haandhæve denne Rang. En Hvalsfangerhavn er Intet uden en Hvalsfangerbefolkning. Uden denne kan der aldeles ikke tænkes paa noget heldigt Resultat. New-York kan udruste Hvalsfangere og har ofte gjort det, og har hvervet sine Officerer i de Havne, hvorfra man i Almindelighed driver denne Forretning; men disse Foretagender have sjældent betalt sig saaledes, at de Samme have faaet Lust til at udruste nye Skibe.

Det er ligesaa uundgaaeligt, at en Hvalfanger besidder en vis *esprit de corps*, som at et Regiment eller et Krigsskib er besjelet af denne eiendommelige Aand. I de Byer, der beskæftige sig med Hvalfiskefangst, eksisterer denne Aand i en Udstrækning og i en Grad, som er vidunderlig, naar man betænker, hvor betydelig denne Handelsgren har udbredt sig i de sidste fem og tyve Aar. I den senere Tid har den maaskee taget noget af, men paa den Tid, hvorefter vi skrive, eller omtrent i Aaret 1820, var der næppe et eneste Individ, der fra Sag-Harbour fulgte dette specielle Kald, hvis Stilling ombord ikke var ligesaa velbekendt for alle Koner og Piger i Byen, som for hans Skibskammerater. Det heldige Udfald af en Hvalfiskefangst var Noget, som søltes gennem alle Stadens Fibrer, og det var ligesaa naturligt, at den jevne Befolkning i den Del af Suffol^k betragtede den dristige og behændige Harpuner eller Landskaster med et gunstigt Øie, som det er for en Skjønhed ved et Bad at skjenke en af Heltene fra Contreras eller Ghurubusco et hult Smil.*) Hans eiendommelige Fortjenester, enten han havde indlagt sig dem ved Hjælp af Aaren, Landsen eller Harpunen, rygtedes vidt og bredt, og man nævnedes det Antal Hvaler, som det enten var lykkedes ham at „hugge sig fast til,“ eller som han havde faaet til at „sprojte Blod.“ Rigtignok havde Fiskeriets betydelige Udvidelse i

*) Begge Steder settede Amerikanerne over Mexikanerne.

de sidste tyve Aar, ved at drage saamange til fra fjerne Lande, for en Del formindsket denne lokale Interesse og Kjendskabet til de Enkelte; men paa den Tid, hvorom vi skrive, vare begge paa deres Høieste, og selv Nantucket havde ikke saadanne Lister paa Berømtiheder eller Mere af den ægte Hvalfanger esprit de corps, end der fandtes i den Del af Landet, som omgav Sag-Harbour.

Mod Øst gaaer Long-Island ud i en Gaffel og kan siges at have to Inderender. Den ene af disse, der er den korteste af de to saaledes dannede Ben, gaaer under Navn af Øyster Pond Point, medens den anden, der strækker sig langt længere i Retningen af Bloek-Island, er det velbekjendte Fjorbjerg kaldet Montauk. Indeni Gaffelen ligger Shelter-Island, (Stjern-Den) saaledes kaldet, fordi den danner en sikker bestjermende Rhed. Mellem Shelter-Island og den længste eller sydlige Gren af Gaffelen ligger det Vand, som udgjør Sag-Harbours Havn, medens en smal, men dyb Arm af Havet adskiller denne Ø fra den nordlige Gren, der ender ved Øyster Pond.

Med Navnet Øyster Pond Point benævnedes tidligere en lang, lav, frugibar og venlig Landstrækning, der strakte sig adskillige Mile fra Bynten selv imod Vest henimod det Sted, hvor de to Grene af Fjorden forenes. Det var ikke let i den første Fjerdedel af det nærværende Aarhundrede at finde et mere assides liggende Sted paa

hele Den end Øster Bond. Nære Foretagender have senere forvandlet dette Sted til Endepunktet for en Jernbane; og Green Port, forhen kaldet Sterling, er et Ravn, som er velbekjendt for dem, der reise mellem New-York og Boston. Men i den første Del af det nærværende Aarthundrede syntes det ligesaa rimeligt, at det hellige Hus i Voretto kunde begive sig paa en ny Flugt og nedlade sig der, som at de Forandringer, der have fundet Sted, virkelig skulde skee paa dette affides liggende Sted. Der udfordredes ogsaa virkelig en Jernbanespekulants skarpe Die for at bringe denne Plet i Forbindelse med Noget; og det kunde hellerikke skee, uden at man tog sin Tilflugt til Vandet, hvoraf den er aldeles omgivet. Benyttende dette sidste Element, er det rigtignok bleven muligt at lade Veien mellem Landets to store Markeder gaae midt derigjennem, og man har saaledes gjort en Ende paa dens Afsondrethed, dens Simpelhed, dens Eendommeligheder, og, vi havde nær sagt, dens Lykke.

Det er altid et smerteligt Syn for os, naar vi see landlige Dyder paa en raa Maade fjernede ved de saakaldte Forbedrings Indtrængen. En Jernbane er vistnok en fortræffelig Opfindelse for den Reisende, men det er et Spørgsmaal, om den medfører noget andet Gode end Pengesfordel for de Steder, hvorigjennem den gaaer. Hvor mange yndige Flekker og fredelige Landsbyer miste deres oprindelige Charakter af Simpelhed og Tilfredshed ved disse vilde Baneløgs Forbifaren, der føre en vis ef-

terabet Elegants med sig, som undergraver af Sindssro og vækker en ubehagelig Længsel hos alle dem, der hoo ved Siden af Banen, efter at titte ind i hele den Strækningss Mystrier, som den gjennemløber.

Vi sskrive om det Aar atten Hundrede og nitten efter Herrens Byrd. Paa den Tid var Dyster Pond et Landdistrikt i dette Ords bedste Betydning. Det er vel sandt, at dets Beboere vare vante til Vandet og til Syndet af Skibe, ligesaa Todækkerne indtil det smudsigt udseende lille Skib, der førte Aske fra Byen, for dermed at forbedre de sandede Landstrækninger i Suffolk. Kun fem Aar tidligere havde en engelsk Eskadre ligget for Anker i Gardners-Bugten for at holde Die med Sundets østlige Aabning, Race kaldet, i den Hensigt at forhindre Handelen og saaledes plage deres Fjender. Dette Spil er for stedsø opgivet. Ingen fjendtlig Eskadre, hverken engelsk, fransk eller hollandsk, eller alle samlede, vil nogensinde mere blokere en amerikansk Havn for længere Tid, thi den unge Herkules voxer altfor hurtig i Muskelkraft og Knoffelstyrke til længere at taale, at man gjør saadanne Leier ligesom hans Bugge. Men saaledes forholdt det sig ikke i Krigen 1812, og de gode Folk i Dyster Pond vare blevne fortrolige med Todækkernes brogede Sider og Gammel-Englands ærværdige og smukke Flag, der vaiede over dem.

Det var imidlertid ikke blot paa Grund af disse Fjendtligheder og saaledes i det Fjerne, at de gode Be-

boere af Dyſter Bond vare blevne beſjendte med Skibe. New-York er uundværlig for hele Kſten, baade ſom Marked, hvor man kan afſætte ſine Varer, og ſom en Plads, hvor man kan forſyne ſig med alle Kornødenheder, og enhver Bugt, Vig eller Fjord i hundrede Miles Afſtand derfra, er viſ paa at beſidde et eller flere Skibe, der ſtadig fare imellem Vndlingshavnen og det omtalte ſpecielle Sted.

Saaledes var det ogſaa med Dyſter Bond. Der er næppe en bedre Havn paa den hele amerikaniſke Kſt end den, der dannes af den ſmalle Havarm, ſom adſkiller Point fra Shelter-Iſland, og ſelv i de ſimple Tider, hvorom vi ſkrive, havde Sterling ſine to til tre Kſtſjartøier, ſaadan ſom de nu vare. Men Dyſter Bonds egentlige ſømandsagtige Præg ſaavelſom hele Suffolks hidrørte fra Hvalſangerne, og det egentlige Midtpunkt var ovre paa den anden Side Havbugten, Sag-Harbour. Derhen ſtrømmede Ungdommen fra hele Eggen for at erholde Beſtæſtigelſe og gjøre deres Lykke, hvilket i Almindelighed ſkete med det heldige Reſultat, der pleier at ledsage Foretagelſeſeand, Flid og Driſtighed, naar der med Energi tragtes efter en moderat Gevinſt. Ingen bleve rige i dette Ords ſtrængſte Betydning, men Mange kom i ret velhavende Omſtændigheder. En Bondegård i Amerika er tilſtrækkelig for en Familie at leve af, men ſjældent ſtrækker den til for Nutidens voxende Kornødenheder, da Enhver attraaer at nyde ſaameget ſom muligt

af det, der tidligere forblev i den egentlig Riges ubestridte Besiddelse. En Gaard med nogle faa Hundreder om Aaret fra andre Kilder udgjør en god Grundvold for et behageligt Udkomme, og hvis Hundrederne forvandles til Tusinder, bliver Gaardeieren eller Agerdyrkeren ikke blot en velstaaende Mand, men ogsaa en Grundeier af Betjendning. Gaardene paa Øster Bond vare hverken meget store, ei heller havde deres Giere betydelige Indkomster til Understøttelse; tværtimod, de fleste af dem maatte understøtte deres Giere, en Ting, der ogsaa er mulig i Amerika med Flid, Tarvelighed og fornuftig Økonomi.

For at man imidlertid skal kunne forstaae Navnene paa de Steder, vi ville faae Leilighed til at omtale, er det bedst, at vi ere lidt udsørligere i vore indledende Oplysninger.

Læseren veed, at vi nu skrive om Grevskabet Suffolk paa Long-Island i Provindsen New-York; han veed ogsaa, at Begyndelsesscenen foregaaer paa den kortere eller nordlige af de to Grene af den Gaffel, som deler den østlige Ende af denne Ø, og giver den to Forbjerge. Den mindste territoriale Inddeling der er bekjendt i Landdistrikterne efter New-Yorks Love, er den saakaldte Bygrund (township.) Disse Bygrunde ere i Almindelighed meget større end de engelske Sogne og svare nærmest til de franske Kantoner. De voxle dog betydelig i Størrelse, idet nogle udgjøre hundrede Kvadratmile, hvilket er det meste, medens andre ikke indeholde mere end ti.

Den Bygrund, hvortil den nordlige Gren af Long-Island horer, kaldes Southold, og indbefatter ikke blot hele den lange, smalle og lave Landstrækning, som dengang gik under de sælske Navne Dyser Pond, Sterling, &c. men ogsaa adskillige Der, som ligge i Sundet, saavel som et større Territorium i Nærheden af Riverhead. Dyser Pond, som er den Del af Bygrunden, der ligger paa den nordlige Gren, er eller var, thi vi skrive om en fjern Periode i Statens galopperende Historie, kun en Del af Southold, og hint Navn var sandsynligvis dengang endnu ikke almindelig bekjendt.

Vi ønske ogsaa, at dette Navn maa blive udtalt rigtig. Det hedder ikke Dyser Pond som den Uindviiede kunde være tilbøielig til at udtale det, men Dyser Bund. Det glæder os, naar vi opdage, at Folket saaledes gjør Forskjel mellem Udtalen af Egennavne og den Maade, hvorpaa de staves, thi det viser, at et Folk ikke lader sig lede af Pædagoger, og at det gaaer sin egen Vej.

Denne tydelige Udtale var ikke det eneste Bevis paa de tidligere Dages Ligesfremhed, som man i den første Fjerdedel af dette Aarhundrede kunde finde i Suffolk. Den østlige Ende af Long-Island ligger saa langt borte fra den øvrige Verden, at selv den nye Jernbane ikke kan gjøre synderligt Indtryk paa dens Beboere, som rigtignok faae deres Svin, Smør, Høns og Ug lidt tidligere til Marked end i Fragtvognsdagene, men heldigvis bringe de kun Lidet tilbage, undtagen det skulde være det

Metall, der sætter Alt i Bevægelse, enten det nu er paa Jernbanen eller paa den tidligere mojsommelige Maade gennem Sandsletterne.

Den Aarstid, paa hvilken vi ønske at tage Læseren med os til Øster Bond, var den yndige Septembermaaned, da Aarets tidligere Vøster hurtig modnes til Fuldkommenhed. Skjøndt Suffolk i det Hele taget næppe kan ansees for et frugtbart Grevskab, da Jorden i Almindelighed er temmelig let og endnu adskillige Steder bevoxet med Kratfkov, finder man dog der enkelte Pletter af overordentlig Frugtbarhed. En betydelig Del af den nordlige Ende af Gaffelen har en saadan frugtbart Charakter, og Øster Bond er en Slags Have i Sammenligning med den Ufrugtbarhed, som hersker rundtomkring. Simple, men nette Boliger med talrige Udhuse, Kjøkkenhaver og Frugttræer, omhyggelig vedligeholdte Hegn, veldyrkede Marker, gode Veie og hist og her et Bedehus gav Gaffelen et Udseende af landlig og moralsk Skjønhed, der i Forening med Vandet, som næsten paa alle Sider omgav den, betydelig bidrog til at hæve en saa jevn Glades Ensformighed.

Paa Shelter-Island saae man temmelig betydelige Høie, og henimod Riverhead hævede sig en Klippefjede, der paa ingen Maade blev overseet i Suffolk, om den ogsaa ikke vilde have vaakt megen Opmærksomhed i Schweiz. Kort, baade Aarstiden og Stedet vare fortryllende, skjøndt de fleste Blomster vare visnede; Ublet, Bæren og Ber-

ffenen vare traadte i det indbydende Kirsebær's Sted. Der var Frugt i Overflodighed, uagtet den nære Beliggenhed ved det salte Vand; thi Søluften blev brudt eller paa en Maade mildnet ved det Land, der laae imod Syd. Vi have talt om de Kystfartøier, som fare mellem den store Handelsstad og alle de smaa Bugter og Havarme ved Sundet, saavel som om alle de mange Floder, der udgihde deres Bande mellem Sandy Hook og Rockaway. Ladepladser vare indrettede paa gunstige Steder indenfor Gaffelgrenen, og af og til saae man en Slup indtage sin Ladning eller udlosse Afke eller Gadesnavs, den sædvanlige Fragt, som Long-Islands Kystfartøier tog med tilbage.

Paa en af disse Ladepladser laae imidlertid for Diebliffet et Skib af en anden Form, og som aabenbart var bestemt til at seile udenlands, skjøndt det ikke var saa overmaade stort. Det var en Skonnert, som nylig var løben af Stabelen, og som ikke var kommen videre i sin første Udrustning, end at den havde faaet de to fornemste Stænger op, medens Taffelagen hang ned fra Mastetoppen, færdig til hvert Dieblif at gøres fast.

Da det var Søndag, arbejdedes der ikke, og det saameget mere som Skibets Gier var en vis Diakon Pratt, der boede i et Hus, omtrent en halv Mil fra Ladepladsen, og som tillige eiede tre Jordstykker i Nærheden, som hvert havde sine egne Bygninger og Bekvemmeligheder, og som ret passende bleve kaldte Gaarde. Ingen af disse Gaarde var rigtignok synderlig stor, da deres samlede

Areal kun beløb sig til lidet mere end tohundrede Tønder Land, men paa Grund af deres Bessaffenhed, Jordbundens naturlige Frugtbarhed og den Maade, hvorpaa den blev gjort frugtbringende, havde de gjort Diafon Pratt til en holden Mand.

Der er to store Arter af Diafoner; thi vi formode, at de maa henføres til samme Slægt eller Genus. Den ene Art hører til Geistligheden, de blive Præster eller Biskopper og forsvinde som Præster og Biskopper pleie at forsvinde med større eller mindre Ry for Fromhed. Den anden Art er Lægfolk og af en aldeles eiendommelig Natur. De ere *ex officio* de frommeste Mænd i Egnen, ligesom de ogsaa undertiden, hvis vi ikke tage feil, ogsaa, *ex officio*, ere de mest havefhyge og pengegridske. Da vi ikke ere indviiede i de Sektens Hemmeligheder, hvortil disse Lægdiafoner høre, ville vi afholde os fra at udtale nogen Dom om, hvorvidt Individet hæves til Diafonatet, fordi han befinder sig i gode Omstændigheder, eller om de gode Omstændigheder ere en Følge af Diafonatet; men at begge Dele i Almindelighed følges ad er ganske vist. Hvad der er Aarsag og hvad der er Virkning, overlade vi til klogere Hoveder at bedømme.

Diafon Pratt var ingen Undtagelse fra Regelen. I hele Grevskabet eksisterede der ikke nogen mere forstøffet Synder, end denne fromme Mand, der ikke blot sled, men ogsaa opfled „Hellighedskaaben,“ medens han med Hjerte og Haand hengav sig til den daglige Forøvelse

af sit verdslige Guds. Ikke destomindre var der Ingen, som talede foragtelig om Diaconen, han var saa aldeles sammensmeltet med Kirken — Bedehuset burde vi sige — i Nærheden, at det at tale foragteligt om ham, vilde være blevet anseet for det Samme, som at angribe Christendommen.

Rigtignok havde mangen ulhyffelig Medborger i Sufolk faaet at føle, hvor fast hans Haand greb fat, naar han engang havde befundet sig mellem hans Hænder; men der er en Maade, hvorpaa man kan udføre den mest ubarmhertige Udsugelse, saa at man ikke blot bedrager Verden; men endogsaa virkelig synes at vildlede den Udpressede selv. Talemaader træde istedetfor Gjerninger. Følelser for Handlinger og Grimacer for velvillige Blik paa en saa snu og saa uforfæmlet Maade, at de Forurettede ofte indbilde sig, at de ere Offere for en alvorlig Tugtelse fra Forsynet, medens Sandheden vilde have viist, at de ligesvem vare blevne udplyndrede.

Hermed ville vi dog ikke sige, at Diacon Pratt var en Røver. Han var kun en haard Mand i Bestyrelsen af sine Forretninger, aldrig bedragende ligesvem; men sjældent offrede han en Hvid for ædle Følelser eller for at lindre de Betrængte. Han var Enkemand og uden Børn, Omstændigheder, som gjorde hans Bindeshyge endnu mindre tilgivelig; thi Mange, der ikke bryde sig om Penge for deres egen Skyld, anstrenge sig dog og spare for at opdygge Skatte til dem, der komme efter dem.

Diakonen havde kun en Niece, der skulde arve ham, med mindre det skulde falde ham ind at gaae udenfor denne Slægtskabsgrad og testamentere en Del af sin Formue til fjerne Slægtninge. Kirken — eller for at være mere nøiagtig Bedehuset — havde imidlertid kastet sine Dine paa hans Penge og der hvistedes, at det virkelig var lykkedes den, ved Midler, som den kun selv kjendte, at fravriste hans fastslukkede Haand en Sum paa ikke mindre end hundrede Daler, som en Gave til et vist theologisk Seminarium. Adskillige formodede, at dette kun var Begyndelsen til en religiøs Garmildhed, og at den fortræffelige og gudsfrægtige Diakon vilde disponere over Størstedelen af sin Formue paa lignende Maade, naar det Dieblis kom, da den ikke længere kunde være ham til nogen Nytte. Denne Mening var meget yndet blandt adskillige gudsfrægtige. Koner i Diakonens Menighed, som selv havde Døttre og sjældent undlode at slutte deres Betragtninger over dette interessante Emne med en Bemærkning som: „Naa, i det Tilfælde, og Alt synes mig at tyde derpaa, vil Mary Pratt ikke faae Mere, end en anden fattig Mands Datter“

Mary, der var eneste Barn af Israel Pratt, en ældre Broder til Diakonen, tænkte kun lidet paa alt dette. I en Alder af ti Aar var hun bleven forældreløs; baade hendes Fader og hendes Moder døde nogle faa Maaneder efter hinanden, og hun havde nu levet i næsten ti Aar under sin Onkels Tag, indtil naturlig Tilbøielighed og

Bane havde ladet hende føle sig aldeles hjemme der. Et mindre egennyttigt eller mindre egenkjerligt Væsen havde der aldrig existeret. I den Henseende var hun aldeles det Modsatte af sin Onkel, der ofte hemmelig irettesatte hende for hendes Barmhjerlighed og Kjerlighedsgjærninger imod Naboerne, som han pleiede at kalde Ddselhed; men Mary lod sig ikke lede bort fra den lige Vej, hun lod, som om hun ikke hørte disse Bemærkninger, og opfyldte rolig og i al Ydmyghed sin Pligt.

Suffolk var oprindelig bleven bebygget af Udvandrede fra New-England, og dette Folks Charakter afviser derfor indtil denne Time kun lidet fra New-Englands Skikke og Ansættelser. En af de mærkeligste Eiendommeligheder ved Connecticut er nu en vis Uvilboielighed til at stilles ved Noget, uden et Quid pro quo. Disse smaa Tjenester og Gaver, som man andre Steder kommer hinanden imøde med, uden at tænke paa Gjengjæld, blive her regelmæssig indførte i en Dagbog og ofte komme de mange Aar efter atter frem for at afgjøres, naar de, som have modtaget disse Gunstbevisninger for længe siden have glemt dem. Selv de Folk, som holde Bogn og Heste ville gjerne udleie dem, og den Maade, hvorpaa velhavende Folk modtage, ja forlange Penge for Ting, som Intet koster i Mellemstaterne, vækker ofte Forbauselse, ja undertiden Afsky. I den Henseende er Skotlandernes og Schweizernes Sparsommelighed almindelig bekjendt, og de sidstes i Særdeleshed er næsten ligesaa

imaalig som Nyenglændernes, fornemmelig hvor det kommer an paa at fastsætte Værdien af udviste Tjenester. Denne Vane at søge at skaffe sig Erstatning er saa karakteristisk, at Sproget endogsaa er bleven smittet deraf. Naar saaledes en Person tilbringer ifølge Indbydelse nogle saa Maanedes hos en Ven, kaldes Gæsten en Vogerende, thi det bliver betragtet som en Selvfølge, at han betaler for sit Ophold. Vi vilde ikke raade Nogen, der har tilbragt længere Tid hos en Familie i New-England, at tage bort uden at have været saa forsigtig at forsyne sig med Dvitting. Det frie og aabne Samkvem, der andre Steder hersker mellem Slægtninge og Venner, er næsten ubekendt der; enhver Tjeneste har sin Pris. Disse Skikke ere overordentlig frastødende for Enhver, der er bleven opdraget med andre Anstuelser; imidlertid ere de dog ikke uden forsonende Egenskaber, som nok kunde fremhæves, skjøndt det Maal, vi have sat os, ikke tillader os at gjøre det i dette Dieblif.

Mary Pratt havde ikke nogen Anelse om Sandheden; men Vane eller Gjerrighed eller en eller anden ubestemt Anelse om, at Pigen dog engang kunde indgaae et Ægteskab, der kunde sætte ham istand til at tilbagefordre hele sit Udlæg, havde bevæget Diaconen til aldrig at anvende en Hvid paa hendes Opdragelse, hendes Klædedragt eller Fornoielser af nogensomhelst Art uden at Pengene regelmæssigen vare blevene indførte i dette ugudelige Værk, som han kaldte sin Dagbog. Hvad

Selvagtelse og Standsfølelse angaaer, som forhindre en Mand af Vre fra at besatte sig med saadanne Handels-
kneb, da kjendte Diafonen Intet dertil. Han vilde have erklæret den Mand for en Daare, der tog Hensyn til saadanne uindbringende Anskuelser. Hos ham havde ikke blot enhver Mand, men ogsaa enhver Ting sin Pris, og det var sædvanlig en høi Pris.

I det Dieblis vor Fortælling begynder, stod hans elskværdige Intet anende Niece opført i hans Dagbog for Skolepenge, Klæder, Kost og Lommepenge, hvilket Alt beløb sig til den betydelige Sum af 1000 Daler, som han virkelig havde udlagt. Diafonen var nemlig blot uendelig lav og gjerrig, medens han var saa ærlig, som Dagen er lang. Ikke en Hvid havde han beregnet formeget, og Mary var egentlig talt i saa høi en Grad hans Yndling, saa at de fleste af Bosterne vare ansatte temmelig lavt.

Andet Kapitel.

Den omtalte Søndag gik Diafon Pratt som sædvanlig til Bedehuset, hvor der den Dag holdtes Guds-
tjeneste; det laae mindre end to Mil fra hans Bolig.

Men istedetfor at blive til Aftensang, som han pleiede, steg han op i sin Enspændervogn, et Kjøretøi, som dengang var i almindelig Brug hos Middelklassen, skjøndt man nu sjældent seer det, og kjørte nu saa hurtig hjemad, som en raff, velsodret og stærk slumphalet Hoppe kunde trække ham. Dyret ledsagedes i sit hurtige Løb af et omtrent tre Maaneders gammelt Føl.

Diafonens Bolig havde noget usædvanlig Indbyggende for en Mand af hans simple Vaner. Den laae i Udfanten af en smuk Frugthave og havde foran et Gaardsrum paa næsten to Tønder Land. Dette Gaardsrum, der den Sommer var bleven flaaet to Gange, var forskjønnnet med Blomster og bestryggedes af fire Rækker ædle Kirsebærtræer. Huset selv var af Træ, som Tilfældet almindelig er i Suffolk, hvor der kun findes saa Sten, og hvor Murstensbygninger ansees for at være sjældne; men det var en meget anseelig Bolig to Stokværk høi med fem Fag Vinduer paa Forsiden. Husets Sider vare beklædte med Spaaner af umalet Cedertræ og, skjøndt Huset var bleven opført længe før Revolutionen, var denne ydre Beklædning kun bleven fornyet een Gang, omtrent 10 Aar før denne vor Fortælling begynder, og hele Bygningen var i den bedste Stand. Diafonens Gjerrighed gjorde ham omhyggelig, og han var fuldkomment overbevist om Sandheden af det Ordsprog, som fortæller os, at et Sting i rette Tid sparer os ni. Alt rundt omkring Gaarden var i fuldkommen Orden, et Be-

vis paa, at Ordsproget blev overholdt. Udsigten var ret behagelig; Forsiden vendte imod Øst, og dens Gavlsvinduer vendte paa den ene Side imod Sundet og paa den anden Side imod den Havarm, der, saavidt vi erindre, egentlig hører til Beconic-Bugten. Alt dette Vand, som man saa over Høie og imellem Dør i Forening med den smilende og frugtbare, skjøndt noget smale Forgrund, kunde ikke andet end afgive et behageligt Landskab.

Diafon Pratt tænkte dog kun lidet paa Udsigter eller paa Skønheder af nogensomhelst Art, da Hoppen naaede den aabne Port, som førte ind til hans egen Bolig. Mary stod i Husets bedækkede Indgang eller Forhal og syntes ængstelig at vente paa sin Onkels Tilbagekomst. Denne gav Tømmen til en Sort, der ikke længere var Slave, men som nedstammiede fra en af Prattis gamle Slaver, og som derfor endnu nedlod sig til at drive omkring i Gaarden og arbejde for halv Betaling.

Da Onklen var stegen af Bognen, nærmede han sig sin Niece med en vis Deltagelse i sit Væsen.

„Naa, Mary," sagde han, „hvorledes har han det nu?"

„O, min kjære Onkel, jeg troer ikke, at han kan leve, og jeg beder Dem indstændig om at tillade mig, at jeg sender Bud over til Havnen efter Doktor Sage."

Bed Havnen mentes naturligvis Sag-Harbour, og den nævnte Læge nød megen Anseelse i Suffolk. Saa

sundt var Landet i det Hele taget, og saa simple vare Folkeis Sæder, at man ikke havde en Procurator eller en Læge i enhver Landsby, som Tilfældet nu er. Begge maatte hentes fra Riverhead og Sag-Harbour, men hvis Nogen paa Landeveiene i Suffolk raabte „Squire“ eller „Doktor“, var der ikke sexten Mænd, der vendte sig om for at svare, som Tilfældet siges at være i andre Egne, idet den ene Halvdel svarer paa det første Ravn, og den anden Halvdel paa det andet.

Diakonen havde to Grunde, hvorfor han modsatte sig sin Nieces alvorlige Bøn. Den ene var Beføstningen, skjøndt den i dette Tilfælde ikke var den vigtigste; den anden Grund beholdt han hos sig selv, men den vil nok komme for Dagens Lys længere hen i vor Fortælling.

Nogle faa Uger før den omtalte Søndag havde et hjemadsseilende Søskib lagt sig for Anker i Gardiner's Bay, der er den sædvanlige Ankerplads for alleslags Skibe. En gammel udlevet Somand var bleven sat i Land paa Øster Pond af en Baad fra dette Skib, der snart efter seilede vesterpaa, formodentlig til New-York. Den Fremmede var ikke blot langt hen i Aarene, men det var aabenbart, at han hentæredes af en dødelig Sygdom.

Den Beretning, som Somanden afgav om sig selv, var fuldkomment tilfredsstillende. Han var født paa Martha's Vineyard, men han havde, som Dreng fra denne Dialektmindelighed gjøre, forladt sit Hjem i sit tolvte Aar og

havde nu været borte fra sit Fødested i mere end et halvt Aarhundrede. Da han følte, at hans Kræfter bestandig toge af, og da han var fuldkomment overbevist om, at hans Dage vare talte, følte han en stærk Længsel efter at lufte sine Bine der, hvor de først havde aabnet sig for Dagens Lys.

Tom Daggett, det var Sømandens Navn, overtalte det omtalte Skibs Kaptain til at bringe ham fra Vestindien og, som berettiget, sætte ham her i Land, da Vineyard kun laae omtrent hundrede engelske Mile østen for Dyster Pond Point. Han haabede, at han skulde finde en Leilighed, hvormed han kunde tilbagelægge disse sidste hundrede Mile.

Daggett var fattig, som han selv sagde, ligesom ogsaa uden Venner og ubekjendt. Ikke destomindre havde han en solid Skibskiste med sig, en af dem, som Matroserne i hine Dage almindelig pleiede at medbringe i Handelsstibe, thi i Krigsstibe vare de nødte til at have deres Klæder i Pakker, for at de lettere kunde staves sammen. Daggetts Kiste havde regelmæssig havt sin Plads i Folkelukaset, og efter dens Udseende at domme, havde den næsten gjort ligesaamange Reiser som dens Eier. Denne pleiede at sige, at det var lykkedes ham at frelse den fra ikke mindre end tre Skibbrud. Det var en temmelig tung Kiste, skjøndt dens Indhold, da den blev aabnet, ikke syntes at være af synderlig Værdi.

Nogle faa Timer efter sin Ankomst havde denne Mand sluttet en Alford med en middelaldrende Enke i meget

trængende Omstændigheder, der boede temmelig nær ved Diakon Bratts Gaard, om at modtage ham som midlertidig Logerende, indtil der tilbød sig en Leilighed, hvormed han kunde komme over til Vineyard.

I Begyndelsen holdt Daggett sig rast og bevægede sig meget i den frie Luft. Paa sine Spadseretoure mødte han Diakonen, og hvor forunderligt, ja uforklarligt det end syntes Niecen, indgik Onkelen snart et Slags Venfskab med denne Fremmede. Der var nemlig det Giendommelige hos Diakonen, at han aldrig traadte i nærmere Forhold til de Trængende, og Enken White havde strax ladet det blive bekendt, at hendes Gjest ikke eiede en eneste Hvid. Han var dog i Besiddelse af nogle Giendele, der vare af nogen Værd blandt Somænd, og Roswell Gardiner eller Gar'ner, som han kaldtes, den unge Somand par excellence paa Pynten, der ikke blot havde været paa Hvalsfiskefangst, men ogsaa paa Sælhundefangst, og som i dette Dieblif var ombord paa Diakonens Skonnert i Egenfskab af Kaptain, var bleven anmodet om Raad og Bistand. Ved Mr. Gar'ners Mellemkomst vare adskillige Seilmagerhandsker, Seilnaale, et Par Splidshorn og forskjellige andre lignende Artikler, der aabenbart ikke længere kunde være Daggett til nogen Nytte, blevne sendte ned til Havnen og affatte med Fordel blandt de mange Søsolk der. Paa denne Maade var det lykkedes den Fremmede i nogle Uger at betale for sin Kost og sit Logis, der begge vare temmelig simple og billige.

Denne Underhandling med Gardiner havde et langt bedre Resultat end at hjælpe lidt paa den udlevede Somands Finanser. Mellem Mary Pratt og Roswell Gardiner eksisterede der et fortroligt Forhold, som i Betragtning af deres Alder havde været temmelig længe, og som tillige maatte ansees for temmelig eiendommeligt paa Grund af visse specielle Omstændigheder, som vi senere skulde faae Leilighed til at omtale.

Mary var den personificerede Barmhertighed i alle dette Ord's Betydninger, og det vidste Gardiner. Da derfor Daggett virkelig kom til at mangle de Bekvemmeligheder, som selv Penge ikke kunde skaffe tilveie under Enken Whites Tag, underrettede den unge Mand Diaconens Niece derom, og øieblikkelig skaffede hun adskillige Forskrifter tilveie, som kunde være behagelige selv for en Engs Gane.

Hvad hendes Onkel angik, da blev der i Begyndelsen ikke sagt Noget til ham om den Sag. Skjondt hans fortrolige Forhold til Daggett voksede, og de dagligen vare mere og mere sammen og havde lange og hemmelige Conferencer med hinanden, yttrede Diaconen dog aldrig det Ønske at ville gjøre Noget for sin nye Vens Bekvemmelighed. Oprigtig talt var det at give Noget bort den sidste Tanke, der nogensinde faldt denne Mand ind.

Mary Pratt var skarpsindig, og hendes Mand var af den Besskaffenhed, at dens Jagttagelser ialmindelighed førte hende til sikre og rigtige Slutninger. Stor var Alles Overraskelse paa „Bynten“, da det blev bejendt, at

Diakon Pratt havde kjøbt det store nye Skib, der blev bygget paa Speculation i Southold. Han havde ikke blot gjort dette, men han havde ogsaa kjøbt noget halvt opslidt Kobber og ladet Skonnerten forhude dermed, saa høit som til Barkholsterne, førend han havde ladet den løbe af Stabelen.

Medens hele Egnen øvede sig i Gisninger om, hvad der kunde have bevæget Diaconen til at blive Skibseier paa sine gamle Dage, tog Mary ikke feil i at søge Grunden dertil i den hemmelige, men mægtige Indflydelse, som den syge Fremmede havde erholdt over ham. Han tilbragte næsten sin hele Tid med hemmelige Samtaler med Daggett, og mere end een Gang, naar Nicen bragte denne sidste nogle lette Spiser, fandt hun ham og Onklen undersøgende et Par smudsige og forslidte Søfort. Naar hun traadte ind, skiftedes altid Gjenstanden for Samtalen, og Mrs. White fik heller aldrig Tilladelse til at være tilstede ved disse hemmelige Conferentser.

Ikke blot var Skonnerten kjøbt, kobberforhudet og løbet af Stabelen og alle Forberedelser gjorde til at gøre den reisesærdig, men den unge Gar'ner var bestemt til at kommandere den! Hvad Roswell Gardiner angaaer, eller Gar'ner, som det næsten vilde synes et Brud paa Decorum i Suffolk ikke at kalde ham, da var der ingen Hemmeligheder med Hensyn til ham. Sex og tyve Aar før vor Fortællings Begyndelse var han bleven født paa Øster-Bond selv og af en af de bedste Familier. Det

var bekjendt, at han nedstammede fra Lyon Gardiner, denne Ingenieur, som for næsten to Aarhundreder siden var bleven sendt til Kolonien af Lorderne Saye, Seal og Brook, siden kaldet Saybrook, for der at anlægge en By og et Fort. Denne Lyon Gardiner havde kjøbt af Indianerne den Ø der i Nærheden, som endnu bærer hans Navn. Denne Koloni paa Den blev anlagt 1639, og nu efter 209 Aars Forløb er den i den niende Giers Besiddelse, hvilke alle have ført den oprindelige Besidders Navn og have været af hans Familie. Dette er en betydelig Alder for Amerika, som, medens det har frembragt mange Familier af større Rigdom, Berømmelse og Vigtighed, end Gardiners, sjelden har frembragt en af saa varig lokal Anseelse.

Dette er et Træk i vort Samsundsliv, som vi gjerne dvæle ved, men som i saa høi en Grad svækkes ved Folkets ustadige vandrende Sæder, at vi standse et Øieblik for at nævne dette Exempel paa Stadighed, der er saa behageligt og saa anbefalelsesværdigt paa en Tid og i et Land, hvor der foregaaer saa mange Forandringer.

Antallet af en Families Medlemmer, som i to Aarhundreder har blomstret paa et og samme Sted, maa naturligvis være betydeligt. Der gives vistnok Undtagelser, men saadan er Regelen. Dette var ogsaa Tilfældet med Lyon Gardiner og hans Efterkommere, der nu tælles i Snesevis og indbefatter Personer i alle Samsundsklasser, skjøndt de

alle bære et Slægtspræg, der i Suffolk betegner dem som ægte Descendenter af den gamle Lyon Gardiner.

Man var enig om, at Roswell Gardiner, der ikke nedstammede fra Hovedlinien, da Den dengang tilhørte David Johnson Gardiner, den nuværende Giers Forgænger og Broder, havde dette Slægtspræg, skjøndt det overgaaer vor genealogiske Kundskab at udpege den bestemte Linie, hvorfra han nedstammede. Den unge Roswell nedstammede fra agtværdige Forældre paa begge Sider, uden at have særdeles glimrende eller rige Slægtninge. Ivertimod, da han tidlig blev faderløs og moderløs, lige som Tilfældet var med Mary Pratt, havde man, da han kun var 15 Aar, taget ham bort fra en Opdragelsesanstalt paa Landet, og sendt ham tilsøs, for at han selv kunde bane sig en Vej igjennem Verden. Hidtil kunde han ikke smigre sig med noget særdeles Held. Han var imidlertid stegen til første Styrmand paa en Hvalsfanger og var vel anseet blandt Folk i Suffolk. Havde det blot været et Par Aar senere, da Spekulationen rigtig tog fat paa Hvalfiskefangsten efter en større Maalestok, vilde han ikke have havt den ringeste Banskælighed ved at faae et Skib. Men nu var hans Glæde stor, da Diakon Pratt udnævnte ham til Kaptain paa den nye Skonnert, som allerede havde faaet Navn af Soloven (Sea Lion) eller Sea Lyon, som Roswell undertiden stavede Ordet til Ære for sin Stammefader, Ingenieuren.

Mary Pratt havde iagttaget alle disse Foretagender dels med Smerte, dels med Glæde, men altid med

stor Interesse. Det smertede hende, at hendes Onkel paa sine gamle Dage vilde indlade sig paa Noget, som han ikke forstod. Det smertede hende endnu mere at see, at en Person, som hun af Bane, om just ikke paa Grund af moralske Sympathier, holdt meget af, anvendte de saa Tider, han havde tilbage at forberede sig i paa den sidste store Reise, til Forsøg paa at forøge en Formue, som allerede var meget mere end tilstræffelig for hans Fornødenheder. Det var især denne Betragtning, som smertede hende dybt, thi hun var oprigtig from, med en Samvittighed der var saa omfindelig at den, som vi snart skulde see, stod iveien for hendes Livslykke, medens hendes Onkel kun var Diakon. Et er at være Diakon, et Andet at nære Kjerlighed til Gud og denne Kjerlighed til vore Medmennesker, som siges at være en Følge af Kjerlighed til Guddommen; de ere vel ikke uforenelige, men de ere heller ikke identiske.

Dette havde Mary ikke kunnet undgaae at see, endstjøndt hun ønskede at være blind med Hensyn til det specielle Individ, som havde givet hende denne ubehagelige Lære.

Den Glæde, vor Heltinde følte — thi saaledes ville vi nu kalde Mary Pratt — hidrørte fra det Fortrin, der var givet Roswell Gardiner. Hendes Hjerter havde mange Gange banket stærkt, naar hun hørte om hans gode Opsørsel som Somand, hvilket hun altid hørte, naar der ialmindelighed blev hentydet til hans Haandtering. I dette Punkt var Roswell uden Plet, hvad hele

Suffolk vidste og bekjendte. Paa Dyster Bond blev han selv betragtet som en Slags Solove, saa talrige og saa interessante vare de Exempler, som berettedes om hans Tapperhed blandt Hvalerne.

Men over al denne Berømmelse var der udbredt en mørk Sky, idetmindste for Mary Pratt's Dine; den havde nu i to Aar afholdt hende fra at lytte til den unge Mands Kjærlighedserklæringer, og den bevægede hende nu til at afslaae en Haand, der idetmindste tyve Gange var bleven hende tilbuddt med en Somands Fyrighed, en Somands Grimodighed og en Somands Oprigtighed, og den havde tvunget hende til at kæmpe en alvorlig Kamp med sit Hjerte, i hvilket hun længe havde fundet en mægtig Slotte for sin Tilbeder.

Denne Sky hidrørte fra en vis Bantro, der nu udbreder sig mere og mere over hele Amerika, saaledes at den ikke længere arbejder i Skjul, men dristigen hæver sit Hoved iblandt os og gjør aabenlyst Fordring paa at høre til en af Landets talrige Sekter. Mary havde Grund til at antage, at Roswell Gardiner benegtede Christi guddommelige Natur, medens han ærede og agtede ham som et Menneske, der stod høit ophøiet over alle andre Mennesker, og som ved sit Blod havde kjøbt Menneskeslægtsens Freløsning.

Vi ville her gribe Leiligheden til at bemærke, at vor Fortælling aldeles ikke er polemisk, og at vi ikke have isinde at indlade os paa Drøftelser eller Argumenter i

denne Henseende, undtagen saadanne, som vi maa ansee nødvendige til at belyse det Billede, som det er vort egentlige Diemed at male — nemlig en tillidsfuld, kjærlig, ja opoffrende Kvindes Hjerte i Kamp med en dyb Følelse af religiøs Pligt.

Ikke destomindre glædede Mary sig over, at Roswell Gardiner skulde kommandere Soloven. Hvorhen dette lille Skib, en Skonnert paa omtrent 140 Commercelaster, skulde seile, havde hun ikke den fjerneste Ide om; men, hvor det end gik hen, var det vist, at hendes Tanker og Bønner vilde ledsage det. Det er Kvindens Naade at anvende sin Indflydelse paa, og hvem vil vove at paaastaae, at den er uden Resultat og unyttig; tværtimod, vi troe, at den er meget kraftig, og tre Gange lykkelig den Mand, som, naar han vandrer igjennem Verdens Labyrinth og Snarer, ledsages af et saadant blidt og rent Væsens Bønner derhjemme, der sjelden nærmer sig Naadens Throne uden ogsaa at tænke paa ham og hans Fornødenheder.

Den Interesse, som Mary Pratt følte for Roswells Lykke, behøver ingen Forklaring. I alle Henseender undtagen i det ovenfor omtalte Punkt behagede han hende. Deres Alder, deres Stilling i Samsundet, deres Baner, deres forældreløse Stilling, selv deres Fordomme — og hvem, som boer langt borte fra Verden, er uden dem, naar selv Flertallet af dem, som leve i Kamp med den, endnu nære dem i saa høj en Grad? — Alt dette maatte bidrage betydeligt til at forøge deres gjensidige Interesse. Heller-

ikke havde Diafon Pratt Noget imod denne Forbindelse, tværtimod han syntes snarere at begunstige den.

Indvendingerne kom alene fra Mary, hvis Hjerte var nærved at bryde, hvergang det blev forlangt af hende, at hun skulde gjøre dem gjeldende. Hvad Onkelen angaaer, da er det ikke let at sige, hvad der kunde bevæge ham til at taale, ja endogsaa begunstige et Brieri til hans Niece og nærmeste Slægtning af en Person, om hvem han vidste, at han ikke eiede femhundrede Daler. Da hans Mening om den Sag var velbekjendt for Alle i hele Dyster Pond, havde den vaft adskillige Formodninger, og hele Egnen øvede sin Skarpsindighed derpaa, som Tilfældet ialmindelighed er, naar der indtræffer Noget udenfor den almindelige Orden. De forskjellige Formodninger vare følgende:

Nogle Enkelte mente, at Diafonen forudsaae et heldigt Udsald af den unge Styrmands hele Virksomhed og Foretagelsesaaend, og at han var villig til at testamentere ham ikke blot sin Niece, men ogsaa de tre Gaarde, de udestaaende Penge og en vis Andel, som det var bekjendt at han havde i en Hvalsfanger samt ikke mindre end tre Kystfartøier saavel som en Aktie i et Pakhus i Southold — det vil sige at testamentere det Hele til den unge Gardiner, naar han selv var død, thi Ingen troede, at han vilde stille sig ved Andet end Mary, saalænge han levede.

Andre indbildte sig, at han ønskede paa den lettest

mulige Maade at blive det forældreløse Barn kvit, for at han kunde testamentere alle sine Eiendomme til det theologiske Seminarium, hvis Agenter i adskillige Aar havde gjort forlibte Dine til ham, og som han allerede havde skjenket den store Gave af hundrede Daler. Det er vist, at denne Anstalts Agenter talte offentlig om at lade Diaakon Bratt male, for at han kunde blive hængt op blandt andre af Anstaltens Belgjorere.

Et tredje Parti havde en anden Mening end de to foregaaende. Familien Gardiner var mere anseet end Familien Bratt, og da nu Diaakonen ikke var uden Forsængelighed, troede man, at han vilde forene Penge med et anseet Navn, og at han saaledes vilde give sin Familie en Anseelse paa en Maade, der var temmelig ny i dens Historie. Dette Parti var imidlertid temmelig lille, og bestod fornemmelig af dem, som sjelden havde forladt Øster Bond, og som tilbragte deres Dage med Gar'ners Ø ligesom deres Dine. Nogle faa af dette Parties Eladversofstre gave at forstaae, at deres unge Somand var den nærmeste Arving, hvis den Linie, som nu var i Besiddelse af Den, skulde døe ud, hvortil der var nogen Udsigt, og at Diaakonen, den snu Karl, vidste Alt dette. For at Læseren ikke skal nære ugrundede Forventninger, ville vi strax erklære, at der aldeles ikke var nogen Grund til denne Formodning, da Roswells Slægtskab med Gieren af Den var saa sjernt, at det ikke kunde give ham nogen Udsigt til at arve dette Gods eller Nogetsomhelst, der tilhørte ham.

Der var et fjerde og sidste Parti blandt dem, som anstillede Formodninger om Diafonens venlige Sindelag imod „Unge Gar'ner,“ og det var det, som indbildte sig, at den gamle Mand havde saaet Godhed for det unge Par og var tilbøielig til at gjøre en værdig Yngling og en elsket Niece lykkelige. Dette var det mindste Parti, og hvad der ikke er umærkværdigt, det bestod kun af de mindst agtværdige af alle dem, der boede paa Dyster Bond. Sognepræsten eller Pastoren, som han ialmindelighed blev kaldt, hørte til Partiet Nummer 2; denne gode Mand var nemlig fast overbevist om, at Størstedelen af Diafon Bratts Formue, om ikke den hele, engang i Tiden skulde anvendes til Evangeliets Udbredelse.

Saadan var Lingenæs Stilling, da Diafonen vendte tilbage fra Kirkefejenesen, som er bleven meddeelt i det første Kapitel. Mod Nieces Anmodning om at sende Bud til „Havnen“ efter Doktor Sage havde han gjort Indvendinger, ikke blot paa Grund af Bekostningen, men ogsaa af en vægtigere Grund. Sandt at sige holdt han ikke af, at nogen Anden traadte i nærmere Forbindelse med Daggett, der havde aabenbaret ham Ting, som han ansaae for at være af den største Vigtighed, men endnu havde beholdt Nøglen til sin væsentligste Hemmelighed. Ikke destomindre bevægede en vis Sømmelighedsfølelse, for ikke at sige Noget om Folks Omdømme — denne archimediske Løstestang i ethvert Selskab af puritansk Oprindelse — ham til at indvillige i sin Nieces Forslag.

„Det er saadan en lang Vej til „Havnen,” Mary,” indvendte Onkelen langsomt efter en Pause.

„Baade gaae ofte frem og tilbage i nogle faa Timer.”

„Ja, ja — Baade, men jeg er ikke vis paa, om det er tilladeligt at roe paa en Helligdag, Barn.”

„Jeg antager, at det maa ansees for tilladeligt at gjøre Godt paa en Helligdag.”

„Ja, hvis man var vis paa, at det vilde gjøre noget Godt. Sage er rigtignok en dygtig Doktor — saa god som Rogen her i Egnen, men somstest kaster man dog de Penge bort, man betaler for Doktorens Medikamenter.”

„Jeg troer dog, det er vor Pligt at forsøge paa at tjene en Medstaaelse, som befinder sig i Nød, og jeg frygter for, at Daggett ikke skal leve denne Uge tilende, ja maaske han neppe lever til næste Dag.”

„Det skulde gjøre mig ondt, hvis han døde,” udbrød Diafonen og saae virkelig bedrovet ud ved denne Efterretning. „Ja, det vilde gjøre mig rigtig ondt, hvis han døde just nu.”

Disse sidste Ord bleve yttrede usforvarende, og paa en Maade, saa det gjorde Niesen ondt, at de overhoved vare blevne yttrede. Men det var engang bleven sagt, og Diafonen saae, at han havde været altfor oprigtig. Feilen kunde nu ikke rettes, og han lod derfor sin Niece uddrage den Betydning af Ordene, som hun selv vilde.

„Jeg er rigtignok bange for, at han dør snart,”

svarede Mary efter en kort Pause, „og det skulde gjøre mig ondt, hvis det skete, uden at vi havde den trøstende Bevidsthed, at vi havde gjort Alt, hvad der stod i vor Magt for at frelse ham og tjene ham.“

„Der er saa langt til „Havnen,“ at der ikke kan komme noget Godt ud af at sende Bud dertil, og de Penge, man betalte derfor, vilde være kastede bort.“

„Jeg troer nok, at Roswell Gar'ner med Fornøielse vilde gaae derhen for at hjælpe en Medskabning, der lider. Han vilde ikke tænke paa at forlange nogen Betaling.“

„Ja, det er sandt. Det vil jeg sige om Gar'ner, at han er saa billig en ung Mand som Noget, jeg kender, naar der er et Arbejde at gjøre, og jeg holder meget af at bruge ham.“

Mary forstod fuldtvel dette. Dermed var Meningen, at Diakonen var sig fuldt bevidst, at Ynglingen atter og atter havde offret ham gratis sin Tid og sine Tjenester, og det oveni købet mere end een Gang under saadanne Omstændigheder, at det vilde have været fuldkomment passende, om han havde forlangt en Betaling.

En let Rødme farvede Niccens Kinder, da hun erindrede sig disse forskjellige Leiligheder. Hidrørte denne Rødme fra, at hun opdagede den store Evagthed hos En, som stod hende i Faders Sted og for hvem hun forsøgte at nære en Datters Følelser. Vi kunne ikke benegte dette, forsaavidt som en Del af den Følelse angaaer, der frembragte den omtalte Rødme, men vist er det, at Tanken

om, at Roswell havde gjort sig Umage for at tjene hendes Onkel, trængte stærkt ind paa hende blandt hendes andre Grindringer.

„Naa,“ begyndte Niesen igjen efter en kort Pause, „vi kunne jo sende Bud efter Roswell, hvis De synes derom, og bede ham om at gøre den stakkels Mand denne Benskabsjeneste.“

„Saadanne Bud, der sendes efter Læger, have altid Hastværk. Jeg antager, at Gar'ner vilde ansee det for nødvendigt at leie en Hest for at ride over Shelter Island, og derpaa maasse en Baad for at seile over til Havnen. Hvis han ingen Baad kan finde, vil han leie en Hest til for at galoppere rundt omkring Bugten. Ja, ti Dollars vilde næppe kunne dække Udgifterne ved saadant et Beddeløb.“

„Hvis ti Dollars vare nødvendige dertil, vilde Roswell betale dem af sin egen Lomme, hellere end han vilde bede en Anden om at hjælpe ham med at gøre en Barmhjerlighedsgjerning. Men der behøves ingen Hest, Hvalfangerbaaden ligger ved Ladepladsen, og den kan bruges, hvilket Dieblif det skal være.“

„Ja, det er sandt, jeg havde glemt Hvalfangerbaaden. Hvis den er hjemme, kan Doktoren blive bragt herover for en billig Betaling, især hvis Gar'ner vil tage gratis med. Daggetts Effekter ville nok kunne betale Doktorregningen, siden de hidtil have kunnet betale for hans Kost

og Logis hos Enken White. Dog — der kommer Gar'ner, vi ville høre, hvad han tænker om Sagen.

Med den frie Holdning, som er eiendommelig for Sømanden, og med den unge erfarne Mands beskedne, men dog stolte Anstand nærmede Roswell Gardiner sig. Hans Ansigt, der var noget brunt af Solen, var mandig skønt, Diet aabent og klart, Panden ædel og ikke uden Spor af Tænkning, Værten rank og kraftig. En let Rødme floi over hans Kinder, da han hilste Mary Pratt, der bøiede sig ned over sit Arbeide for at skjule den Rosenfarve, som pludselig udbredtes over hendes Træk.

Diakonen lod ikke de unge Folk faae Tid til at hilse paa hinanden, men gik strax in medias res, i det han bemærkede, at Mary ønskede at lindre den stakkels syge Sømands Tilstand, der boede i Enken Whites Hus, og at hun fornemmelig ventede denne Lindring af Doktor Sages Bistand; hvorledes skulde man nu i en Hast faae sat paa Doktor Sage uden store Befosninger.

„Hvis jeg maa benytte Hvalfangerbaaden,“ sagde Roswell med Liv, og et Blik, hvori hans hele Hjerte taledes, mødte den unge Piges Bine, der bedende hævede sig op til ham. „skal jeg saa hurtig som muligt opfylde Deres Ønske, Hr. Diakon.“

„Min Baad staaer til Deres Tjeneste; kun ønsker jeg ikke, at den stakkels Sømand skal have Udgifter derved, thi —“

„Vær ubekymret, Hr. Diafon, vær ubekymret! Jeg tænker dog, at De kender mig!“

Diafonen talende nu sagte med Roswell, hvilket foranledigede Mary til at vende sig bort og gaae henimod Døren til det Indre af Huset. Endnu engang vendte hun sit undseelige, bedende og kjerlighedsfulde Blik imod ham, det var, som om hun vilde opfordre ham til at skynde sig, som om hun vilde undskyldte sin Onkels karrige Sindelag, som om hun vilde sige ham, at hele hendes Hjerte tilhørte ham, saasnart den mægtige Eranke, der adskilte dem, var nedbrudt.

„Men vil den nogensinde blive fjernet?“ tænkte hun, og endnu sørgmodigere, end hun før havde været af Uenstelse for den syge Somand, forlod hun sin Onkel og sin Elsker i Forstuen.

Efterat han havde opfordret ham til at være forsigtig, forlod denne Huset og ilede ned til Vandet for at tage Baaden.

Tredie Kapitel.

Aldrig saasnart var Diafon Bratt bleven alene, førend han ilede hen til Enken Whites ringe Bolig. Daggetts Syg-

dom var en fuldstændig Udmattelse, der aldeles ikke var ledsaget af Smerter. Han sad nu i en simpel Armstol og befandt sig saa vel, at han godt kunde tale. Han ahnede ikke det virkelig Færlige ved sin Tilstand og haabede endnu at kunne leve mange Aar.

Diafonen traadte ind af Døren, just som Enken var gaaet ud af den for at besøge en anden gammel Kone, der boede tætved, og som hun stedsse pleiede at søge Raad hos. Hun havde i Afstand seet Diafonen og benyttede derfor Leiligheden til at løbe over Veien, thi hun havde en vis instinktmæssig Følelse af, at hendes Nærværelse ikke var fornøden, naar de to Mænd talte sammen.

Hvad Gjenstanden var for deres hyppige hemmelige Samtaler, havde Enken White ikke noget klart Begreb om; men hvilke Forestillinger, hun gjorde sig, vil kunne sees af hendes Samtale med Naboersken, Enken Stone.

„Nu er Diafonen her igjen,” udbød Enken White, da hun i største Hast traadte ind i Stuen til sin Veninde. „Det er tredie Gang, han har været i mit Hus siden igaarmorges. Hvad kan hans Hensigt være?”

„Jeg troer ikke, Betsy, at han har anden Hensigt end at besøge den Enge, hvilket han jo paa staaer er Grunden til hans mange Besøg.”

„De glemmer, at det er Søndag,” tilføiede Enken White med Eftertryk.

„Jo bedre Dag, desto bedre Arbeide, Betsy.”

„Det veed jeg nok; men det er frygtelig tidt for

et Mandfolk at besøge den Syge — tre Gange i fire-ogthve Timer."

"Ja, det vilde have været mere naturligt for et Fruentimmer, det kan man ikke negte," svarede Enken Stone lidt tørt. "Harde Diafonen været et Fruentimmer, vilde De nok ikke have tænkt saae meget paa disse Besøg."

"Jeg vilde slet ikke have tænkt paa dem," svarede hun i al sin uskyldige Enfoldighed; "men det er skrækkelig underligt, at en Mand saatidt gaaer omkring og besøger Syge, og det ovenikøbet en Diafon fra vor Kirke!"

"Ja det er ikke saa almindeligt, som det burde være, især iblandt Diafoner. Men kom herind, Betsy, saa skal jeg vise Dem den Text, som Præsten prædikede over isor-middags. Det er nok værd at agte paa den, thi den angaaer vor trostesløse Tilstand."

Derpaa gik de to Enker ind i et indre Værelse, hvor vi ville lade dem afhandle Prædikenens Fortjenester, medens Enken White bestandig afbrød Samtalen med Vittringer om Diafon Bratts "skrækkelig" hyppige Besøg i hendes Hytte, Sognedage saavel som Helligdage.

Imidlertid fortsattes Samtalen imellem Diafonen selv og den syge Sømand. Efter de første Hilsener og sædvanlige Spørgsmaal hentydede den Besøgende, med en vis Vigtighed, til det Faktum, at han havde sendt Bud efter en Læge til den Syge.

"Det gjorde jeg af egen Drift," tilføiede Diafonen, "det var mit eget Hjerte, der drev mig dertil. Det var

mig ubehageligt at være Vidne til Deres Lidelser, uden at gjøre Noget for at lindre dem. At lindre Sorger og Smerter og Samvittighedens Qualer er en af de behageligste af alle en Christens Pligter. Ja, jeg har sendt den unge Gar'ner over til „Havnen“, og om en tre til fire Timer, haaber jeg, vil han være her tilbage med Doktor Sage i sin Baad.”

„Jeg haaber, at jeg endnu har Midler nok til at erstatte alle disse Udgifter og al den Uleilighed, Hr. Diafon,” sagde Daggett i en noget svag Tone, der et Dieblif gjorde et overordentlig uhyggeligt Indtryk paa hans Ben. „Bort veed jeg jo at jeg skal, sent eller tidlig, men naar jeg blot kunde leve saalænge, at jeg kunde komme til Vinehard, saa vil det nok vise sig, at min Andel i min Fædreneerf arv vil være tilstæffelig til alle mine Fornødenheder. Maaskee jeg ogsaa kunde leve saalænge, at jeg kunde see den anden Sag tilendebragt.”

Til de mange Historier, som Daggett fortalte, hørte ogsaa den, at han aldrig endnu havde faaet sin Fædrenerf arv — en Beretning, der var sand nok, skjøndt Sagen rigtignok hang saaledes sammen, at den gamle Mand ikke havde efterladt sig Noget, der var værd at dese. Han havde været en simpel Somand som Sonnen, og efterladt hvad saadanne Somænd ialmindelighed pleie at efterlade.

Diafonen sad et Dieblif i dybe Tanker, derpaa tog han Anledning til at nævne en Sag, der nu havde den første Plads i hans Tanker, siden han havde faaet den

Bane at holde hemmelige Conferentser med den syge Mand. Hvad det var for en Sag, vil vise sig i Løbet af den Samtale, der nu udspandt sig.

„Har De tænkt paa Kortet, Daggett, og seet efter Deres Dagbog?“ spurgte Diafonen.

„Begge Dele, Sir; Deres Godhed imod mig har været saa stor, at jeg ikke godt kunde glemme det.“

„Jeg vilde ønske, at De selv vilde vise mig de bestemte Steder paa Kortet, hvor disse Der ere at finde. Det er dog altid det bedste at see en Ting med egne Øine.“

„De forglemmer min Gd, Diafon Pratt. Enhver af os svor paa Bibelen ikke at ville betegne Dernes Belliggenhed førend efter Aaret 1820. Enhver af os har jo Lov at gjøre, hvad han vil. Men Kortet ligger her i min Kiste, og ikke blot Derne, men ogsaa Klippen, ere saa tydelig betegnede, at enhver Somand vil kunne finde den. Den Kiste vil jeg imidlertid ikke skille mig ved, saalænge jeg lever. Skaf mig rost, og jeg skal seile med Soløven, og jeg skal fortælle Deres Kaptajn Gar'ner Alt, hvad han behøver at vide. Den Mand har gjort sin Lykke, som først kommer til et af disse Steder.“

„Ja, det kan jeg nok tænke mig efter Deres Beretninger, Daggett — men hvorledes kan jeg være vis paa, at ikke et andet Skib kommer før mig?“

„Fordi Hemmeligheden nu er min egen. Der var ialt kun 7 ombord i Briggen. Af disse 7 døde de

4 fort for Hjemreisen paa Verne af Feber, og af de andre 3 druknede Kaplainen under den Storm, jeg fortalte Dem om, da han blev stykket overbord. Tilbage blev altsaa Jack Thompson og jeg, Jack maa være den Mand, som døde for et halvt Aar siden, og som blev dræbt af en Hvalfisk paa Falske Banks."

"Jack Thompson er saa almindeligt et Navn, som Enhver veed. Om han nu ogsaa blev dræbt af denne Hvalfisk, kan han jo have fortalt Hemmeligheden en halv Snæs Gange forinden."

"Det taler hans Ed imod. Jack svor ligesom alle vi Andre, og han var nok den Mand, der kunde holde, hvad han svor paa. Det var ingen af Eders Toldeder, som en Karl kan sværge et Dusin Stykker af en Formiddag og bryde dem alle, men det var en Ed, som en Sømand aflægger paa sin Vre, thi som gode Kammerater vare vi Alle delagtige i Sagen."

Diakon Pratt fortalte ikke Daggett, at Thompson kunde have ligesaa gode Grunde til at ignorere Eder, som han selv havde; men han tænkte det. Der gives Ting, som en klog Mand aldrig yttres ved saadanne Leiligheder, og denne hans Mening om denne Eds ligestore Forpligtelse for begge Parter var en af dem.

"Der er en anden Klemme paa Jack," vedblev Daggett efter et Dieblisk Eftertanke. "Han kunde aldrig beregne Længde og Brede, og holdt ingen Dagbog. Hvis han

nu tog fejl, kunde han og hans Venner jage omkring et helt Aar, uden at finde noget af Stederne."

"Saa De troer, at man kan stole paa Soroverens Beretning om denne Klippe, og den nedgravede Skat?" spurgte Diafonen ængstelig.

"Jeg tør sværge paa Sandheden af hvad han sagde, som om jeg selv havde seet Kassen. De vare i stor Nød, som De nok kan tænke, ellers vilde de aldrig have ladet saameget Guld blive paa saadant et ubeboet Sted; men en døende Mands Ord er Borgen for, at de lod det blive."

"Døende? De mener vel Soroveren?"

"Ja, naturligvis. Vi vare indespærrede i det samme Fængsel, og vi talte idetmindste thye Gange om den Sag; førend han blev klynget op. Da de havde faaet Bished om, at jeg Intet havde haft at bestille med Soroverne, blev jeg sat paa fri Fod, og jeg var nu paa Reisen til Vineyard for at faae et eller andet Skib til at gaae efter disse to Skatte — thi den ene er ligesaameget en Skat som den anden — da jeg blev sat iland her. Det er mig aldeles det Samme, om Skibet seiler fra Dyster Pond eller fra Vineyard."

"Naturligvis. Nu har jeg, ligesaameget for at tjene Dem og berolige Deres Sind, som for noget Andet, kjøbt denne Solove, og hyret den unge Roswell Gar'ner til at gaae med som Kaptain. Den vil være seilklar om en fjorten Dage, og hvis Alt faaer et saadant Udsald, som De formoder, vil den gjøre en god Reise. Alle, der

have Part i den, ville have Grund til at glæde sig. Jeg seer i dette Dieblif kun een Ting, der endnu udfordres, og det er, at De strax giver mig Kortet, for at jeg kan studere det noiere, førend Skonnerten seiler."

"Vil De selv gjøre Reisen med, Hr. Diafon?" spurgte Daggett noget overrasket.

"Nei, ikke personlig," var Svaret. "Jeg bliver noget for gammel til at forlade mit Hjem for saa lang Tid, og skjøndt jeg er født og opdragen med det salte Vand lige for mine Dine, har jeg aldrig drevet det videre end en lille Reise til York eller til Boston. Imidlertid har jeg sat mine Penge i dette Foretagende, og det er naturligt, at jeg holder Die dermed. Det forekommer mig nu, at det vilde være langt nyttigere, hvis Kortet iforveien blev omhyggelig studeret, end naar det senere bliver taget frem."

"Der vil blive Tid nok for Kaptain Gar'ner til at overhale sit Kort, inden han naaer nogen af Ankerpladserne," svarede Sømanden undvigende. "Hvis jeg seiler med ham, som jeg formoder vil blive nødvendigt, vil det være let for mig at angive ham Coursen og Afstanden."

Paa dette Svar fulgte en lang tankesuld Læusched. Imidlertid har Læseren nu faaet Nøglen til den Hemmelighed, som saa ofte var bleven afhandlet mellem de to Mænd.

Daggett, som syg, fattig og uden Venner befandt sig blandt Fremmede, havde tidlig seet sig om efter Midler til at vække Deltagelse hos Nogen, som kunde være ham

til Nytte. Det varede ikke længe, inden han fik et Indblik i Diacon Pratt's Charakter ved Enken Whites forbigaaende Bemærkninger, som paa Grund af Nicens menneſketjerlige Beſøg havde fundet ſig foranlediget til at omtale Onkelen. Da det en Dag kort efter hans Ankomſt ſyntes at være meget daarligt med ham, yttrede han det Ønſke at tale med Diaconen ſelv. Kun ugjerne opfyldte denne dette Ønſke; men under Beſøget forſtod Daggett ſaa godt at pirre hans Appetit efter Gvinſt, at han for Fremtiden ikke behøvede at gjøre ſig nogen Umage forat drage Diaconen til ſig. Lidt efter lidt rykkede Daggett ud med ſine Hiftorier, men beholdt altid ſaameget tilbage, at han ſelv var uundværlic, indtil han endelig havde fremkaldt en ophidſet feberagtig Tilſtand hos ſin nye Beſjendt.

Skonnerten var bleven kjøbt, og alle de nødvendige Forberedelfer til dens Udruſtning vare blevene fremskyndte ſaameget, ſom Forſigtighed vilde tillade det. Kortet, Længden og Bredden havde han beholdt for ſig ſelv, ſkjøndt han gav Vink om, at han paa Kortet, ſom var i hans Kiſte, havde nøiagtig affat de to vigtige Punkter, der havde været Gjenſtand for hans Meddelelſer.

Skjøndt denne Mand havde viiſt ſig liſtig i den Maade, hvorpaa han havde gjort ſine Meddelelſer, og valgt ſin Fortrolige med Forſigtighed og Skarpsindighed, var dog det Meſte af hvad han havde fortalt ſandt. Han havde været ombord paa en Robbe eller Sælhundefanger, ſom havde været meget høit oppe imod Syd, hvor den havde

gjort adskillige nyttige Opdagelser angaaende de Dyr, som udgjorde Gjenstanden for dens Sögen. Det var muligt ved disse Der at fylde et helt Skib i nogle saa Ulger; og Kaptainen paa Sælhundefangeren — Daggett havde været Styrmand — havde ladet alle sine Folk sværge paa deres Bibel, at de ikke vilde aabenbare disse Fakta undtagen under foreffrevne Omstændigheder. Hans eget Skib var fuldt, da han gjorde Opdagelsen; men paa Hjemreisen havde det Uheld med sig og forliste aldeles i Vestindien og det i en Del af Oceanet, hvor det ikke havde Noget at bestille.

Som Folge af disse forstjellige Ulykker vare Daggett og een Person til de eneste levende Sjæle, som vare i Besiddelse af denne Hemmelighed. Disse Mænd stiftes ad, og Daggett havde, som forhen omtalt, Grund til at antage, at hans forrige Skibskammerat var bleven dræbt af en Hvalfisk.

En Sømands Liv og Levnet er sædvanlig ligesaa excentrisk, som end Komets Bane. Efter Robbefangerens Forlis var Daggett i nogen Tid forbleven i Vestindien og paa det spanske Fastland, indtil han kom i flet Selskab, og blev fængslet for Sørøveri i Forening med En, som mere havde gjort sig værdig til denne Anklage.

Medens Daggett opholdt sig med Sørøveren i den samme Celle, havde denne meddelt ham en udsørlig Beretning om sit eventyrlige Liv. Blandt alt det Andet, han berettede, var ogsaa det Faktum, at han og to Andre ved en vis Leilighed havde gjeamt en betydelig Skat paa en lille Klippe, som han meget nøiagtig havde beskrevet

og denne Skat overlod han nu Daggett som enslags Erstatning for hans nuværende ufortjente Lidelser, thi hans Kammerater vare begge druknede, da deres Baad var fuldseilet paa Tilbageveien fra den omtalte Klippe. Sidenester var denne Sorøver bleven halshugget og Daggett sat i Frihed. Det var ham ikke muligt at komme til den lille Ø uden at skaffe sig Venner og Fortrolige, som han kunde stole paa, og det var i den Hensigt, at han var paa Veien til Martha's Vineyard, da han blev sat iland paa Øster Bond.

Det Meste af det, som denne Mand havde fortalt Diakonen, var altsaa sandt, skjøndt Sandheden var bleven noget forskjønnet, hvilket saa ofte er Tilfældet hos simple Folk. Han kunde være bleven fort bag Lyset af Sorøveren, men efter sin egen Mening var han ikke bleven det. Det var en klog, forsigtig og belænsom Skollænder, og han syntes at være bleven ledet til at gjøre disse Meddelelser af den Overbevisning, at hans eget Liv var tilende, og at det var bedst, at hans Hemmelighed ikke døde med ham. Daggett havde desuden gjort ham nogle Tjenester, og Taknemmelighed kunde ogsaa have sin Indflydelse paa ham.

„Denne Historie med det skjulte Guld har bekræftiget mine Tanker en hel Del,“ begyndte Diakonen igjen efter den lange allerede omtalte Pause. „De maa erindre, at der kan eksistere retmæssige Ciere til dette Guld, om det ogsaa skulde lykkes Gar'ner at finde det.“

„Det vilde blive vanskeligt for dem at bevise deres

Forordringer, Sir, hvis det er sandt, som M'Gosh fortalte mig. Ifølge hans Beretning kom Guldet fra alle Kanter — fra Styrbord og Bagbord, som man pleier at sige — og det blev kastet sammen og blandet saaledes imellem hinanden, at en ung Pige ikke vilde have kunnet finde iblandt de andre den Lykkesfilling, hun havde faaet af sin Elsker. Det var Udbyttet af et treaarigt Krigstog, som jeg horte ham sige, og Meget var i de forskjellige Havne blevne omsat i Guld især for at bringe Soldbetjentene og Politibetjentene ud af deres Kjolvand. Der er Soldbetjente blandt disse forbandede Spaniere saavel som iblandt Englænderne."

"Røg Baand paa Deres Tunge, min Ven; et saadant raat Sprog er hoist upassende, især om Søndagen."

Daggett vendte Skraaen i Munden, og han tilkastede Diafonen et Sideblik, der vidnede om, at Manden ikke var uden et vist Humor. Han fandt sig imidlertid taalmodig i denne Zrettesættelse uden at gjøre Indvendinger.

"Nei, nei," tilsvarede han strax, "en Kjolvandsjagt er en lang Sagt, siger man; og Gieren af disse Dubloner, hvis de nu kunne kaldes Giere, maa forlængesiden have været ude af Syne. Efter M'Gosh's Mening havde en Del af det erobrede Guld atter passeret gennem deres Hænder, som havde jendt det tilsoes, og de havde ikke gienkjendt deres egne Born."

"Det er vistnok vanskeligt at skjelne det ene Guldstykke fra det andet, og det maatte være end dristigt Mand, der

turde træde frem for Retten og gjøre Ed paa, at det var de samme Penge, han engang havde eiet. Jeg har hørt, at de samme Guldstykker ere blevne modtagne af thyve Banker, da det ene Stykke jo ligner det andet."

"Ja, Sir, Guld er Guld; og enhver Slags er god nok for mig, skjøndt Dubloner rigtignok ere mine Favoriter. Naar en Mand har faaet et halvt Dusin Dubloner inde ved sine Ribben, kan han see Verten lige ind i Dinene, og Ingen tænker paa at sige til saadan En: 'Nu er det Tid at gaae tilføes igjen'!"

Uf denne Samtale vil det ikke være let for Læseren at slutte sig til Daggetts virkelige Tilstand. I det samme Dieblis, han her talede om Penge og i Forbigaaende antydede, at han haabede at ledsage Roswell Gardiner paa den Rejse, hvortil der gjordes Forberedelser, havde han i Virkeligheden ikke fireogthve Timer at leve i.

Mary Pratt, der var vant til at pleie og understøtte Døende, havde opdaget hans sande Tilstand; men ellers syntes Ingen at ahne det, ikke engang Diakonen. Han talede rigtignok, som det syntes, gjennem Struben, hans Stemme lød undertiden kun som en sagte Hvijsen, men det tilskrev han selv den Omstændighed, at han var bleven forkjølet. Om Diakonen troede dette eller ikke, er temmelig vanskeligt at sige; men han syntes aldeles at fæste Lid dertil. Maaskee hans Sind var saa beskæftiget med Gjenstanden for hans Samtaler med Daggett, at han ikke tilstrækkelig lagde Mærke til Mandens virkelige Tilstand.

To Gange den Eftermiddag gik Diakon Pratt over fra sin egen Bolig til Enken Whites Hytte, og ligesaa ofte fløi denne over Veien for at meddele Enken Stone sin Forundring over den rige Mands hyppige Besøg. Den anden Gang, han kom, var, da han saa Hvalfangerbaaden seile om Spidsen af Shelter Island, og ved Hjelp af sin Kikkert opdagede, at Dr. Sage var i den. Ved dette Syn ilede Diakonen atter over i Hytten, da han havde Noget at sige Daggett, som ikke længere kunde opsættes.

„Hvalfangerbaaden vil være her om et Dieblif,” bemærkede han, saasnart han havde taget Plads, „og vi ville snart have Doktoren her. Denne nye Gar'ner gjør altid i en Fart, hvad han har at gjøre. Det hastede ellers ikke, men han har altid Hastværk.”

„Gjør strax, hvad der skal gøres, og læg saa bi, det er Matrosens Regel, Diakon,” svarede Sømanden, „Byger, Vindstød, Seilreben, Brasen op, og Halen ind vente ikke paa, naar Matrosen har Tid og Lyst. Hans Arbeide maa gøres strax, eller det bliver slet ikke gjort. Jeg er ikke bange for Doktoren, lad ham komme, naar det behager ham. Medicin kan ikke skade et Menneſke, hvis han ikke tager den.”

„Der er Noget, som jeg ønskede at sige Dem, Daggett, førend Doktor Sage kommer. At tale altfor meget kunde sætte Dem i en altfor stor Spænding, især hvis De taler om Ting, der interesserer Dem og Doktoren kunde let faae et falsk Indtryk af Deres Tilstand, hvis

Deres Puls skulde komme til at staae stærkt og Deres Kind til at blusse af altsformegen Taler."

"Jeg forstaaer Dem, Hr. Diakon. Min Hemmelighed er min Hemmelighed, og ingen Doktor skal faae den ud af mig, saalænge jeg veed, hvad jeg siger. Jeg staaer ikke paa saa venstabelig en Fod med Doktorerne, at jeg skulde søge Raad hos dem."

"Det er desuden Helligdag," tilføiede Pharisæeren, "og det passer sig ikke at dvæle altfor meget ved verdslige Interesser paa en Sabbathsdag."

En Lindviet vilde, efter hvad der var passeret, være bleven forundret over den ualmindelige Rolighed, hvormed Diakonen yttrede denne Mening; men dette var ikke i mindste Maade Tilfældet med Daggett. Han kjendte tilbunds sin nye Fortroliges Samvittighed, og havde levet længe nok til at vide, hvor langt der er fra Forsikringer til Handlinger.

Intet er i Sandhed almindeligere end at træffe paa Folk, som badle hos Andre, hvad der stadigen hænder dem selv, og som rive ned paa Feil, der saaledes ere indvævede i deres eget moralske Væsen, at de udgjøre væsentlige Bestanddele af deres Jeg.

Hvad Diakonen angaaer, da mente han virkelig, at det vilde være upassende, og at det vilde være at give et slet Exempel, hvis Daggett paa en Søndag talede med Doktor Sage om disse Dubloner; medens han selv i egen Person ikke havde betænkt sig paa en Time iforveien at

gjøre dem til Gjenstand for en lang og interessant Discussion. Det er ikke Umagen værd at lægge Mærke til den Udflugt, som den værdige Mand vidste at finde paa for at berolige sin Samvittighed i Anledning af den tilsyneladende Modsigelse; han indbildte sig formodentlig, at det var hans specielle Pligt at drage Omsorg for den syge Mands Hemmeligheder. Sygdom tjener som bekjendt til Undskyldning for mangen en Feil, saavel for Efterladelses- som for Overtrædelsesfeil.

Doktor Sage ankom nu; det var en snu, skarpsindig og forstandig Mand, som tidligere havde repræsenteret paa Kongressen det Distrikt, hvor han boede. Han var en dygtig Læge og dannede sig snart en rigtig Forestilling om Patientens Tilstand. Da Diakonen aldrig forlod ham et eneste Øieblik, meddelte han først ham sin Mening, da de begge efter Besøget vandrede tilbage til Familien Bratts velbekjendte Bolig.

„Den stakkels Mand er meget nær sin fuldkomne Opløsning,” sagde Lægen koldt, „Lægemidler kunne ikke hjælpe. Han kan maaskee leve en Maaned; skjøndt det slet ikke vilde overraske mig, hvis jeg om en Time hørte, at han var død.”

„Troer De, at han har saa kort Tid at leve i!” udbrød Diakonen, „jeg haabede, at han kunde leve, indtil Sølvnen seiler, og at en Søreise igjen vilde kunne bringe ham paa Benene.”

„Der er Intet, som atter vil kunne bringe ham paa Benene, det kan De stole paa, Hr. Diafon. En Søreise vil ikke gjøre ham godt, og det er bedre, at han bliver paa Landjorden, da han der bedre kan blive pleiet. Har han hjemme her paa Øster Bond?“

„Han er kommen østfra,“ svarede Diafonen, der søgte at forebygge, at Doktoren fik at vide, hvorfra den Fremmede var kommen, skjøndt kun til liden Nytte, som man snart vil faae at see. „Han har hverken Venner eller Bekjendte her, men jeg tænker nok, at hans Effekter ere tilstrækkelige til at bestride alle Omkostninger.“

„Det er det Samme, om de ogsaa ikke ere det; jeg forlanger Intet for mit Besøg,“ svarede Doktoren hastig; thi han forstod fuldtvel Diafonens Bevæggrund til at gjøre den Bemærkning. „Jeg har haft en behagelig Seiltour over Bugten med den unge Gar’ner, der har lovet at bringe mig tilbage igjen. Jeg holder meget af saadanne Seiltoure og befinder mig altid bedre efter dem. Kunde jeg tage mine Patienter med, vilde Halvdelen af dem have Godt af den friske Luft og Bevægelsen.“

„Det er meget behageligt at træffe en Mand af Deres Charakter — men Daggett —

„Hedder denne Mand Daggett?“ afbrød Lægen ham.

„Jeg troer, at han kalder sig selv saaledes, skjøndt man aldrig kan stole paa, hvad saadanne Folk sige.“

„Det er sandt, Hr. Diafon; disse omstreifende Matroser uden Hjem ere ialmindelighed store Løgnere — idetmindste

har jeg altid fundet det; de fleste af deres Logbøger fortjene ikke at læses. Men hvis den Mand virkelig hedder Daggett, maa han være fra Vineyard; der findes en Mængde Daggetter, ja, han maa være fra Vineyard.

„Der findes ogsaa Daggetter i Connecticut —“

„Det vide vi Alle; thi det er et Ravn, som har Anseelse der; men Vineyard er Slægtens egentlige Bugge. Han seer ogsaa virkelig ud som en Mand fra Vineyard. Jeg tør ogsaa nok paastaae, at han ikke i mange Aar har været hjemme.“

Diakonen var i den dødeligste Angest. Han trueedes netop med det, som han haabede at undgaae, nemlig en Samtale om den Syges tidligere Liv. Doktoren var saa livlig og saa skarp en Jagttager, at, naar han først var kommen paa Sporet, var han næsten vis paa, at han vilde faae Alt loffet ud af Patienten. Det var den vigtigste Grund, hvorfor Diakonen ikke havde ønsket, at der skulde sendes Bud efter ham; Ildgiften, der rigtignok var en alvorlig Gjenstand for saadan en Gnier, traadte dog i Baggrunden, hvor saamange Dubloner stod paa Spil. Det var imidlertid nødvendigt dristigen at fortsætte Samtalen, da ethvert Skin af Betænkelse kunde vække Misstanke hos Doktoren. Svaret fulgte derfor siebliffelig.

„Det kan gjerne være, at det forholder sig, som de siger, Doktor,“ svarede Diakonen, „thi disse Folk fra Vineyard slække meget omkring.“

„Ja, det gjøre de. Jeg havde for nogle faa Aar

tiden Leilighed til at opholde mig der en Dag paa en Reise til Boston, og jeg fandt fem Fruentimmer paa Den mod eet Mandfolk. Det maatte være en meget samvittighedsfuld Person, som kunde tilbringe en Uge der og undgaae at begaae Bigami. Hvad Jer stakkels Bebersvende angaaer, da har jeg hørt, at en stakkels Pjalt af den Slags, som uheldigvis blev kastet iland der, blev gift tre Gange den samme Formiddag."

Da Doktoren ansaaes for at være et Stykke af en Skjelm, fandt Diafon Pratt det ikke nødvendigt bogstavelig at troe Alt, hvad han yttrede; men han var glad ved at underholde sig med ham om dette Emne for at forebygge, at han atter kom paa Spor efter Daggetts tidligere Liv. Listens lykkedes, thi Marthas Vineyard var i den ovenomtalte Henseende en staaende Spøg for Alle i den Kant af Verden.

Mary stod i Forstuen for at modtage sin Onkel og Lægen.

Det var unødvendigt for hende at gjøre noget Spørgsmaal, thi hendes talende Ansigt søgte Alt, hvad der udfordredes for at erholde et Svar.

"Det staaer sig temmelig slet med ham, unge Dame," bemærkede Doktoren og satte sig paa en af Bænkene. „og jeg kan ikke give Dem noget Haab. Hvorlænge han endnu kan leve, er et andet Spørgsmaal; men hvis han har Slægtninge, som han ønsker at see, eller hvis han

har nogen Sag at afgjøre, burde Sandheden strax fortælles ham, og der bør ikke spildes nogen Tid."

"Han kjender ikke Noget til sine Slægtninge," afbrød Diaconen ham, der af lutter Jorighed forglemt al Forsigtighed, og i dette Dieblis ikke var sig bevidst, at han røbede sig selv med Hensyn til Kundskaben om den syge Mands Fødested, — "da han ikke har været i Vineyard, eller hørt detsfra, siden han første Gang forlod Hjemmet for omtrent 50 Aar siden."

Doktoren lagde Mærke til Modsigelsen, der gav ham Anledning til mange Tanker og Gissninger, men han var altfor forsigtig til at røbe sig, idet han stolede paa, at Tiden nok vilde bringe Oplysning i den Sag.

"Hvad er der bleven af Captain Gar'ner?" spurgte han, og saae sig om, som om han ventede at finde ham i Nicens Kjølvand.

Mary rødmede, men hun var altfor uskyldig til at røbe nogen virkelig Forlegenhed.

"Han er gaaet tilbage til Skonnerten for at holde Baaden beredt til Deres Tilbagereise."

"Og denne Tilbagereise maa gaae for sig, unge Dame, saasnart jeg har druffet io Kopper af Deres The. Jeg har Patienter i „Havnen“, som jeg nødvendigvis maa see til endnu iaaften, og ved Solens Nedgang lægger Vinden sig. Lad den stakkels Mand tage den Mixture, jeg har skrevet op til ham, den vil lindre ham og lette hans Aandebdrag; mere kan min Kunst ikke gjøre for ham. De

skal ikke tale om nogen Betaling for dette Besøg, Hr. Diafon — jeg er tilstrækkelig betalt med den friske Luft, Seiltouren og Mijs Marhs venstkabelige Modtagelse. Jeg seer, at det glæder hende at see mig, og det er Noget at sætte Pris paa mellem saa ung en Pige og saa gammel en Mand. Og nu de to Kopper The."

Theen var drukken og Doktoren tog Afsked, rystende paa Hovedet, da han gjentog for Nicen, at hans Viden-skab ikke kunde gjøre Noget for den syge Mand.

"Lad hans Familie strax faae hans Tilstand at vide, Hr. Diafon," sagde han, da de gik henimod Ladepladsen, hvor Hvalfangerbaaden allerede laae færdig til at afreise, "der er ikke en Time at spilde. Det falder mig ind, at „Lynet“, Kaptain Smith, indtager en Ladning Olie til Boston og afseiler imorgen tidlig. Jeg kan skrive et Par Linier med ham, da han uden tvivl lægger til ved Høle. Alle vore Skibe lægge til ved Høle eller Tarpaulin Cove, førend de vove sig ud over Sandbanterne, og et Brev, adresseret til En eller Anden ved Navn Daggett, vil nok træffe den rette Mand."

Gjæstretningen om denne Doktors Hensigt frem-faldte en kold Svød hos Diafonen, men han troede ikke, det vilde være forsigtigt at sige Noget derimod. Han havde kjøbt Soløven, engageret Roswell Gardiner og paa anden Maade udgivet en betydelig Sum Penge, i Forventning om at komme i Besiddelse af disse Dubloner, for ikke at tale om Robberne, og her var nu en Ud-sigt

til, at alle hans Beregninger skulde blive tilintetgjorte ved uforfammede og graadige Slægtninges Mellemkomst! Der var intet andet Middel end Taalmodighed, og dette gjorde Diaconen sig Umage for at benytte.

Diacon Pratt ledsagede ikke Doktoren ud over sin egen Haves Grændser. Det ansaaes ikke for passende, at en Kirkeforstander gik ud paa Sabbathen, og dette erindrede han sig tidlig nok til ikke at udsætte sig for Naboernes Bemærkninger. Doktorens Nærværelse kunde naturligvis tjene ham til Undskyldning, men naar strengt religiøse Folk paatage sig at bære Omsorg for andre Folks Samvittigheder, nedlade de sig sjældent til at tage Hensyn til saadanne Enkeltheder.

Aldrig saasnart vare Gardiner og Lægen komne i Baaden igjen, førend Diaconen vendte tilbage til Enken Whites Hytte. Her havde han atter en lang og grundig Samtale med den ynge Somand. Den stakkels Daggett var kjed af denne Sag, men Doktor Sages Forudsigelser om Somandens snare Endeligt og Muligheden af at Slægtninge kunde komme over til Vineyard for at erfare, hvad den saalænge fraværende Mand kunde være i Besiddelse af, virkede mægtigen paa Diaconen. Hvis han nu fik de væsentligste Omstændigheder at vide, kunde Sølvnen komme saa langt forud for alle Medbreilere, at han kunde være sikker paa Prisen, om ogsaa Daggett skulde indvie Andre i Hemmeligheden og affende et andet Skib i det samme Diemed. Hans egen Skonnert var næsten

færdig til at stifte i Søen, medens derimod et lignende Skibs Udrustning vilde kræve lang Tid.

Men Daggett syntes ikke tilbøielig til at være mere meddelsom end tidligere. Gjentagne Gange fortalte han om Opdagelsen af Sælhundeeen, og gav en meget livlig Beskrivelse af de Dyrs Antal og tamme Tilstand, som fandtes der. Man kunde spadsere imellem dem, uden i ringeste Maade at forstyrre dem. Kort, alt hvad en Haandsfuld gode Folk vilde have at gjøre, var at dræbe dem, flaae dem og fiske sig deres Tran. Det vilde være det Samme som at opsamle Dollars paa en Søthst.

Denne Beretning vakte i en høist sørgelig Grad Diaconens Begjerlighed, thi en levende Skildring af Hvalfiske eller Sælhunde har samme Virkning paa en ægte Suffolk-Mands Phantasi, eller rettere paa en East-Enders, som de der boe paa den anden Side Riverhead kaldes, som en pralende Beretning om en Hvedemark har paa en Walverine's eller en Buckeye's Phantasi, eller som en god Børsesjatteretning har for en New-Yorker-Banquiers Følelser. Aldrig før var Diacon Pratt saaledes bleven plaget af sin Kjerlighed til Mammon. Søroverens Fortælling, der ogsaa blev gjentaget, pirrede neppe hans Begjerlighed saameget som Daggetts glimrende Beretning om Sælhundenes Antal, Tilstand og Størrelse.

Intet blev fortiet undtagen Længden og Bredden. Ikke ved nogen List — og han anvendte adskillige — kunde han afløkke Semanden disse høist væsentlige Fakta,

uden hvilke alt det Øvrige var unyttigt, og, idet han anstrengte sig for at komme i Besiddelse af disse Fakta, geraadede den gamle Mand i en Feber, der næsten var ligesaa stærk som den, der senere overfaldt Daggett, — men Alt forgjæves.

Paa den Tid af Dagen slog ialmindelighed den syge Mands Puls stærkere, men ved denne Leilighed fløi den næsten afsted. Han havde sat sig selv saavel som sin Tilhører i en altfor stærk Bevægelse, og den ubetænksomme Maade, paa hvilken begge havde opflammet deres Phantasi ved disse lokkende Billeder af Rigdom, hidrog betydelig til at forøge Ondet. Endelig indfandt Udmattelsen sig og gjorde en Ende paa Scenen, der var nærved at blive paa en gang dramatisk og oprørende.

Da Diaconen den Aften vendte hjem, følte han fuldtvel, at hans Sind ikke var i en saadan Tilstand, som det burde være paa en Helligdag, og han frygtede for at møde sin fromme og uskyldige Nieces milde Dødsbeder for at gaae ind og deltage i Aftenbønnen, vandrede han i den tilstødende Frugthave, indtil Klokkeren næsten blev 9. Mammon havde indtaget Guddommens Plads, og Vanen frembød en altfor stærk Skranke, til at han aabenlyst kunde tilbede den falske Gud i Nærværelse af den sande.

Fjerde Kapitel.

Tidlig den følgende Morgen var hele Diafon Bratts Hus, ham selv medindbefattet, paa Benene og i fuld Virksomhed. Da Solen hævede sig op af Vandene, mødtes Mary og hendes Onkel i Forstuen ligesom for at hilse paa hinanden.

„Hvisshen kommer Enken White; tilskyndende har hun Hæstværk,” sagde Niesen ængstelig. „Jeg er bange, at det er bleven værre med hendes Patient”

„Han syntes at være noget bedre, da jeg forlod ham iafies, skjøndt han var lidt træt af at tale,” svarede Onklen. „Han vilde nu tale uagtet Alt, hvad jeg gjorde for at standse ham. Jeg ønskede kun at høre ham sige to Ord, men han brugte Tusinder, uden engang at nævne de saa, jeg ønskede at høre. Det er en meget snakkesalig Mand, denne Daggett, det kan jeg sige Dig, Mary.”

„Han kommer aldrig til at snakke mere, Hr. Diafon,” udbrød Enken White, der nu var kommen saa nær, at hun havde kunnet høre de sidst udtalte Ord. „Han kommer aldrig til at sige noget Godt eller Ondt mere.”

Diafonen blev saa forfækket, at han ikke kunde sige et Ord. Hvad Mary angaaer, da yttrede hun sin dybe Beklagelse over, at han saa pludselig var bleven kaldt bort, og at han saa lidt var bleven forberedt til

denne Overgang — en Omstændighed, der gik hende særdeles nær til Hjertet.

Den tungesærdige Enke lod dem ikke længe være i Uvisshed om, hvad der var foregaaet, men berettede omstændelig Alt. Det lod til, at Daggett var død om Natten, thi Enken havde fundet ham stiv og kold, da hun for nogle faa Minutter siden havde seet til ham. At denne, idelmindste med Hensyn til Tiden, uventede Begivenhed var bleven fremskyndet ved den stærke Sindsbevægelse, som den ommeldte Samtale havde fremkaldt, kan der neppe være nogen Tvivl om, skjøndt denne Omstændighed aldeles ikke blev omtalt. Den umiddelbare Dødsarsag var Kvælning som Følge af en Suppuration, der saa ofte indtræffer ved galopperende Svindsot.

Vi vilde fremstille Diakon Bratt som en værre Mand, end han i Virkeligheden var, hvis vi sagde, at denne pludselige Død ikke virkede paa hans Følelser. For et Dieblis kom han derved til at tænke paa sin egen fremrykkede Alder, sin Stilling og sine Udsigter. I en halv Time foruroligede disse Betragtninger ham, men Mammon fik snart Overvægten, og de ubehagelige Billeder forsvandt langsomt for andre, som han fandt mere behagelige. Han begyndte nu alvorligen at tænke paa, hvad der under de nærværende Omstændigheder burde gøres.

Da der ikke var noget Usædvanligt i Daggetts Død, vare Eighnsmandens Undersøgelser ikke nødvendige. Det var indlysende, at det var en naturlig, skjøndt pludselig

Død. Der stod altsaa kun tilbage at give Befalinger angaaende Begravelsen, og at have Die med, at den Af-dødes Efterladenskaber kom i Sikkerhed. Diakonen paa-tog sig at drage Omsorg for alt dette. Daggetts Kiste blev for Sikkerheds Skyld bragt over i hans Hus, efterat man havde taget Nøglen til den i hans Bestelomme, og de nødvendige Befalinger bleve givne angaaende Liget.

Det var et alvorligt og smerteligt Dieblif for Dia-konen, da han første Gang betragtede Liget. Der laae nu det sølesløse Legeme forladt af sin udødelige Beboer og uden ringeste Bevidsthed om det, der saa nyelig og i saa høi en Grad havde interesseret dem begge. Det syntes, som om dette dødblege Ansigt udtrykte en Følelse af det fuldkomment Bærbiløse i al jordist Stræben efter Rigdom og Lykke. Evigheden syntes at have sat sit Stempel paa disse indfaldne og udmagrede Kinder — ikke Evigheden som Udtryk for den uforgængelige Materie, men som Udtryk for Menneskets Skjebne. Havde alt Indiens Guld ligget i hans Nærhed, hans Arm vilde nu ikke have mægtet at røre ved det. Hans Die kunde ikke længere skue begierlig paa Guldet, ei heller nogen Del af hans Legeme drage Fordel af dets Besiddelse.

En mere talende Anskueliggjørelse af de menneskelige Onskers Forfængelighed kunde ikke i dette Dieblif have fremstillet sig for Diakonens Aand. Hans moralske Væsen var forunderligen dannet. Fra sin tidligste Barndom havde han været vant til hykleri og Fromhed, og i mange

Lilsælde havde han modtaget Indtryk, der havde frembragt Virkninger, som let forverles med den virkelige Fromheds Frugter. Dette er et Resultat, som vi ofte træffe paa i Samfundsforhold, hvor Skinnet træder istedet for Virkeligheden. Og endnu mere, det er et Resultat, som vi ligesaavel finde blandt bestaaende Sekters Formalister som blandt dem, der engang forlod deres Fædres Hjem for at undgaae det Ugudelige i en saa skammelig Fordærvelse af Religionslærdommene. Hos de Sidste er Sindet mere bestjefstiget med Skinnet end med den Kjærlighed til Gud, som er det eneste Kjendetegn paa Menneſkets Omvendelse fra Synden til den Renheds og Helligheds Tilstand, uden hvilken Ingen ſkal ſee Guds Rige — uden hvilken Ingen tør vove at ſee dette frygtede Væſen Anſigt til Anſigt.

Diakonen beſad alle Fromhedens ydre Former indtil puritaniſt Fuldkommenhed. I hele ſit Liv havde han aldrig „taget ſin Guds Navn forſængeligt“; men han havde afholdt ſig fra denne oprørende Synd, mere fordi det var en Del af de Forſkrifter, han havde modtaget i ſin Ungdom, og fordi Naboerne vilde have forarget ſig, hvis han havde overtraadt denne Forſkrift, end fordi han følte denne dybe Erbødighed for ſin Skaber, ſom det ſomme ſig det ubethdelige Væſen, et Værk af hans Haand, at føle, og ſom af ſig ſelv vilde have forhindret enhver unødvendig Brug af hans hellige Navn, hvad ſaa Naboerne end tænkte og følte.

I den Henseende kunde Diaakon Pratt siges at have respekteret de fleste af de ti Bud, ikke fordi Guds Aand gjennem Kjerlighed, Lydighed og Erbødighed drev ham dertil, men fordi han var bleven opdragen i en Del af Landet, hvor det blev anseet rigtigt og sømmeligt at være moralsk, idetmindste for Mennestenes Dine, om ikke for det altseende Die ovenover os.

Det var paa denne Maade, at Diaconen havde naaet sin ophoiede Plads i Menigheden. Han havde alle de sædvanlige Sektudtryk i Beredskab og var meget forsigtig i sine Ytringer, mødte regelmæssig i Bedehuset, opfyldte tilsyneladende alle de Pligter, Kirken forbrede af sine Bekjendere som blotte religiøse Skikke, og dog var han saa langt fra den Tilstand, som Paulus beskriver korteligen saaledes: „at leve er mig Kristus og at døe en Binding“, som om han havde været en Hedning. Det var ikke Kjerlighed til Gud, der var virksom i hans Sjæl, men Egentjerlighed, og han tvang sin Lidenskab ind i disse skuffende Former, ene og alene fordi han tilfældigvis var bleven født og opdragen under Samsundsforhold, hvor disse Former udgjorde en væsentlig Del af Tilværelsen.

Pengebegjerlighed var Diaconens indgroede Synd, og da det er en Last, som ret godt kan skjules, naar man agter paa det ydre Skin, udsatte denne Synd ham langt mindre for Dadel end nogen anden. Vel fandt Egnens Folk ham undertiden noget „nøieregnende“, og

naar man havde Noget at afgjøre med ham, maatte man passe godt paa; men i det Hele taget var der dog maaskee mere Grund til at befrygte, at i en saadan Menighed en saa god Mands Exempel skulde blive antaget som en Autoritet, end at hans Handlinger skulde skade hans Anseelse eller stille hans Charakter i et mindre fordelagtigt Lys.

Med Niecens Stilling, Følelser og Bevæggrunde forholdt det sig ganske anderledes. Hun elskede inderlig Gud og følgerig Alt, hvad han havde skabt og stillet rundt omkring hende. Hendes milde og fromme Sind ledede hende til at dyrke Gud i al Oprigtighed og Sandhed; og i Alt, hvad hun tænkte, sagde og gjorde, lededes hun af de Grundsætninger, som saadanne Bevæggrunde kunde fremkalde.

Hendes Kjerlighed til Roswell Gardiner forstyrrede alene hendes ellers fredelige og lykkelige Tilværelse. Mere end een Gang havde den gjort hendes Vej usikker; men hun kæmpede mod Svagheden og haabede at kunne overvinde den. At modtage nogen anden Mands Haand var i hendes Dine umuligt; med de Følelser, som hun var sig fuldt bevidst, at hun nærede for ham, vilde hun have anseet det for upassende og urigtigt; men at modtage hans Haand, saalænge han kun betragtede Forløseren som et Menneffe, om ogsaa et rent og ophøiet Menneffe, det følte hun var med Vidende og Villie at overgive sig til sin Frelser's store Gjende. Tidt og ofte havde

hun bedet for sin Elsker, endnu mere andægtig og med hedere Taarer, end hun nogensinde havde bedet for sig selv, men saavidt hun kunde opdage, var det uden synlige Frugter. Hans Meninger forbleve uforandrede, og hans aabne Væsen forhindrede ham i at skjule deres Tilstand for Mary.

Paa denne Maade sneg Sorgen sig tidlig ind i dette uskyldige Væsens Hjerte, der ellers kunde have været saa tilfreds og lykkeligt. Det Giendommelige ved hendes Stilling var, at hendes Onkel begunstigede hendes Frier. Dette gjorde Nieces Prøvelser endnu langt haardere, da hun saaledes alene maatte stole paa sin egen Dom, hvor meget den end blev styrket ved Bevidstheden om det Rigtige og understøttedes af hin store Magt, der aldrig forlader den Troende.

Saaledes var Sjelstilstanden hos Hovedpersonerne i denne vor Fortælling, da Daggetts pludselige Død indtraf. Liget blev ikke bragt bort fra Enken Whites Hus, men den næste Morgen blev det baaret til „Gravgaarden“ — Kirkegaard vilde have lydt altfor episkopalsk — og begravet i et Hjørne, som indrømmedes de fattige og Ubeskjendte. Da først troede Diakonen sig alene i Besiddelse af de vigtige Hemmeligheder. Han var i Besiddelse af Kortene, og ingen Meddelelse kunde mere gaae over Daggetts Læber. Hvis den afdøde Sømands Frænder skulde faae hans Død at vide og komme for at tage hans Effekter i Besiddelse, var der liden Sandsynlighed

for, at de vilde finde Noget deriblandt, som kunde give Oplysning om de nye Sælhundebanker eller Sørøverens nedgravede Skat.

For at være fuldkomment sikker, gik han lidt udenfor sin sædvanlige Forsigtighed, idet han afgjorde al den Afbødes Gjæld til Enken White ved af sin egen Lomme at betale hende 10 Dollars. Det var i hendes saavelksom i hans Dine et smukt Vederlag, og han neddyssede den Mistanke, som saa stor og saa usædvanlig en Gævmildhed let kunde fremkalde, ved at sige, „at han vilde holde sig til Daggets Grænder, men hvis de ikke indsandt sig, vilde hans Efterladenskaber være tilstrækkelige til at dække hans Udlæg; hvis ikke, var det bedre, at han tabte ved den Fremmede end at en enlig Enke gjorde det“. Han betalte ogsaa for Ligkisten, Gravens Opkastning og de andre med Begravelsen forbundne Udgifter, fort, Diaconen søgte at bringe alle paatrængende Spørgsmaal til Taushed ved at anbringe Penge overalt, hvor det gjordes fornødent.

Kisten var bleven flyttet ind i et stort lyst Kammer, der stod i Forbindelse med Diaconens eget Værelse. Da alle Regningerne vare betalte, begav han sig derhen, bevæbnet med den Nøgle, der skulde aabne saamange Skatte for hans længselsfulde Dine. Der opstod vel nogle Betænkeligheder hos ham, da han havde indeluffet sig selv i Værelset, angaaende Tilladeligheden af det Skridt, han var i Begreb med at gjøre. Denne Kiste var vistnok

ikke hans, men han forstod at fortolke Daggetts Meddelelser paa en saadan Maade, at han mente fuldkomment at kunne retfærdiggjøre sin Fremgangsmaade. Han havde kjøbt Skonnerten, netop for at den skulde opsoge Sælhundene og Skatten. Dette havde han gjort med Daggetts Vidende og Samtykke, og han troede ikke, at hans egne Rettigheder vare bleve formindskede ved Sømandens Død. Han havde forresten aldrig troet, at Manden fra Marthas Vineyard selv vilde kunne ledsage Expeditionen, og saaledes kunde hans Nærværelse eller Fraværelse ikke have nogen Indflydelse paa hans egne Rettigheder. Rigtignok vare Kortene ikke lovmæssigen overdragne til Diaconen, men han mente dog, at alle de foregaaende Omstændigheder gav ham tilstrækkelig Ret til idelmindste at undersøge dem.

Det var et høitideligt og tillige ængsteligt Dieblif for Diaconen, da han første Gang løste de Kistens Laag. Høitideligt, fordi det ikke var muligt, at han kunde forglemme den sidste Giers nylige Død, og ængsteligt, forsaavidt han ikke var vis paa, at han kunde finde paa Kortet Længden og Bredden af de Steder, som han søgte. Intet, der lignede Skatte, frembød sig for hans Øine, da Alt det, som Daggett havde efterladt sig, laae udbredt for hans Blik. En almindelig Sømands Kiste er som oftest slet forsynet, med mindre det skulde være efter hans Hjemkomst fra en lang og indbringende Reise, førend han endnu har faaet Tid til at forsyne sig med Klæder

og alt det, som han har længtes efter paa sin lange Reise.

Daggetts Kiste gjorde ikke nogen Undtagelse fra den almindelige Regel. De saa Klæder, den indeholdt, vare af den letteste Slags, vare blevene kjøbt i varme Klimater og vare ovenikjøbet betydelig slidte. De Seilmagerhandster, Naale, Muslingstaller og udskaarne Fiskeben, han havde havt, vare allerede blevene solgte for at skaffe Gieren Livets Fornødenheder, og af den Slags var der Intet tilbage. Der var to gamle, smudsige og pjaltede Kort, og paa disse lagde Diafonen sine Hænder, omtrent som naar Hogen hugger ned paa sit Bytte. Da han gjorde dette, overfaldt der ham imidlertid saadan en Skjelven, at han blev nødt til at sætte sig paa en Stol og hvile sig et Øieblik.

Da Diafonen aabnede det ene af Kortene, saa han ved det første Blik, at det var den sydlige Halvkugle. Der var meget rigtig nogle Øer omgivne med Blæspunkter, og Bredden og Længden vare skrevne ved Siden af. Vi ere forpligtede til at fortie de Talstørrelser, der stod paa Kortet, thi Opdagelsen ansees endogsaa i dette Øieblik for at være vigtig for dem, der kjende Hemmeligheden. Med Undtagelse af dette ene Punkt have vi Tilladelse til at fortælle den hele Historie, og vi ville gjøre det med specielt Hensyn til de i vor Indledning givne Løfter.

Diafonen kunde neppe aande, da han saaledes for-

vissede sig om de nyelig omtalte vigtige Omstændigheder, og hans Hænder rystede i den Grad, at han nær havde tabt Kortet. Han tog da sin Tilflugt til et Middel, der var meget karakteristisk for denne Mand. Han nedskrev Længden og Bredden i en Notabog, som han altid havde hos sig, hvorpaa han atter satte sig ned og udraderede omhyggelig med Spidsen af en Pennekniv saavel Verne som de skrevne Tal. Da dette var gjort, følte han sig uendelig lettet. Dette var imidlertid ikke Alt. De til Skonnerien anskaffede Kort laae paa et Bord i hans eget Værelse, og i et af disse aflagde han saa godt, som det var ham muligt, de Sælhundesøer, som han just havde udslettet paa Daggetts Kort. Der skrev han ogsaa med en Blyant de vigtige Talstørrelser, som vi ikke maae aabenbare.

Det andet Kort blev nu aabnet; det var et Kort over Bestindien og fornemmelig over visse Klippeøer. En af disse var mærket saaledes, at der ikke kunde være nogen Tvivl om, at der dermed var ment den af Søroveren angivne Klippe. Da der eksisterer det samme Forbud med Hensyn til denne Klippe som med Hensyn til Sælhundesøerne, kunne vi ikke forklare os nøiere. Da det, som var skrevet i Nærheden af denne Klippe, var skrevet med Blyant, blev det strax udslettet ved Hjælp af Gummilastikum.

Da dette var gjort, brugte Diafonen den Forsigtighed at rive Noget af et vist Stof over det Sted paa det

første Kort, hvor han havde raderet, og han troede nu, at intet Die vilde opdage, hvad der var skeet. Da han paa sit eget Kort over Vestindien havde betegnet den rette D., lagde han atter Daggetts Kort ned i Kisten og lukkede Alt til igjen. Den syge Sømands mundtlige Beretning havde han allerede nedskrevet paa Papiret, og han mente nu at have sikket sig al den Oplysning, der var nødvendig for at gjøre ham til den rigeste Mand i Suffolk.

Da Mary atter saae sin Onkel, forbausedes hun over hans Munterhed, og det saasnart efter en Ligbegængelse. Han følte sit Hjerte befriet fra en tung Byrde, thi efterat Daggett havde formaaet ham til at kjøbe Skonnerten og udruste den, havde han haardnaffet vægret sig ved at indlade sig paa de nøiere Omstændigheder, som det ogsaa er forbudt os nu at meddele, og uden hvilke alle hans tidligere Udgifter vilde have været til ingen Nytte. Døden havde imidlertid løstet Sløret, og Diaconen troede nu at være fuldkomment sikker.

Et Par Timer senere sad Diacon Pratt og hans Niece i Selskab med to Andre ved Middagsbordet. Maaltidet var simpelt, men godt. I denne Del af Landet udgjør Fisk en væsentlig Del af deres Maaltider, som boe i Nærheden af Vandet, og ved denne Leilighed havde Onkelen i sin Hjertensglæde tilladt sig Noget, som for ham var en stor Luxus. I alle saadanne Egne findes der gamle affældige Mænd, som leve af at fange

Fist. Spiritus har ialmindelighed været deres store Fiende, og Alle røbe de den samme karakteristiske Tilbøielighed til Dovenskab, Omstreisen og uregelmæssige Beskæftigelser, der ledsages af Lediggang og Umaadelighed, som ialmindelighed tilsidst gjør en Ende paa deres Liv. En saadan Mand drev sit Fiskeri mellem Øyster Pønde og Shelter Island og var kjendt af alle dem, som boede deromkring, under Navn af Lokke-Joseph.

Kort efter Opdagelsen af Længden og Bredden paa Kortene var Diakonen gaaet ned til Ladepladsen, utaalmodig efter at see, hvorvidt Roswell Gardiner var kommen med Søloven.

Den unge Mand var tilligemed sine Folk i fuld Virksomhed, og der var en betydelig Forandring at bemærke i Skonnertens Udseende fra dengang, vi beskrev den i vort første Kapitel. Den var nu fuldkomment tiltaklet, hvert Rundholt var paa sin Plads, og det Høls havde et fuldendt og seilsærdigt Udseende. Man var ved at fylde Vand, og fra Tid til anden kom der Bøge og Karrer, som bragte det nødvendige Forraad. Egentlig Ladning kunde der ikke være Tale om, da Robbesangeren kun har lidt Andet med end Salt og Proviant. Kort, Arbeidet skred raskt frem, og Kaptajn Gar'ner fortalte den utaalmodige Rheder, at Skibet vilde blive færdigt til at stikke i Søen om en Uge.

„Det er lykkedes mig at høre den første Styrmand

som jeg manglede," tilføjede den unge Mand, „og han er nu ivrig beskæftiget med at opsoge og hyre Folk i Stonington. Vi maae først og fremmest have et halvt Dussin Folk, vi kunne stole paa, saa kunne vi forresten tage nogle af vore Naboer her som Begyndere forat fornøje dem."

„Ja, tag kun en god Del Folk, der ikke ere søvante," sagde Diaconen, „de arbeide for en billig Hyre, og desto større Profit faaer Rhederen. Godt, godt, Kaptein Gar'ner; Alt synes at gaae vel under Deres Hænder, og jeg overlader det Hele til Dem. Om trent Kl. 2 i Eftermiddag ønsker jeg nok at tale et Par Ord med Dem i Centrum, og jeg vil bede Dem komme herover i Huset, hvor De ganske vist vil træffe mig. Løkke-Joseph synes at have fanget noget Ordentligt."

„Det har han. Jeg indestaaer Dem for, at han har et Haareshoved*) ved Enden af sin Snor, der veier otte til ti Pund."

Det viste sig, at Gardiner havde Ret, thi Joseph havde virkelig fanget en Fisk af den omtalte Art og Størrelse. Det var dette Syn, der fristede den henrykte Diacon til en lille Overdaadighed. Joseph blev kaldt iland, og efter betydelig Prutten købte Diaconen Fangsten for en halv Dollar. Da Mary var berømt for sin Færdighed i at tilberede denne Fisk, indbød Pratt,

*) En Fisk, der har sit Ravn deraf, at dens Hoved ligner et Haareshoved; den er meget velsmagende og er meget yndet i New-England.

førend han forlod Ladepladsen med Faarehovedet hængende ved den ene Haand, Kaptain Gardiner til at indrette sit Besøg saaledes, at han kunde være med til Trafte-mentet.

Dette var dog ikke Alt. Førend Diaconen havde afsluttet Handelen med Joseph, kom Hans Belærværdighed Mr. Whittle ned til Ladepladsen for, som han selv sagde, at see sig om efter Noget at spise. Denne Præsts sædvanlige Beskæftigelse var at skrive Prækenes, præke, holde gudelige Forsamlinger, døbe, vie, begrave og endelig at gaae paa Jagt efter „Noget at spise.“ Omtrent Halvdelen af hans kostbare Tid blev anvendt paa den sidste Beskæftigelse. Det er imidlertid ikke vor Hensigt at beskylde denne Præst for en overdreven gastronomisk Tilbøielighed, men det var nødvendigt for ham at see sig lidt om efter Føden, da hans Løn var saa ussel, at han ikke kunde forsyne sit Spisekammer eller sin Kjelder med Noget, der var værd at tale om. Snart manglede han Mel, snart vare Kartoflerne slupne op, saa var Glesket fortæret, og altid var der stor Mangel paa Kolonialvarer og andre Fornødenheder af den Slags.

Paa Grund af denne Ligeghldighed fra Sognebeboernes Side i Forening med en vis Sorgløshed fra Præstens besandt dennes Familie sig i en Tilstand, som man i Almindelighed benævner ved „fra Haanden og i Munden,“ og sølgelig maatte den gode Mand anvende en stor Del af sin Tid paa at forsyne sig med Noget.

Diakon Pratt folte sig lidt generet ved at møde Hans Belærværdighed Mr. Whittle. Det var ikke Tisken, der foruroligede ham. Hundrede Gange havde han mødt Præsten, naar denne drev omkring med et uroligt og forfultent Udseende, og ladet ham løbe, uagtet han i sine egne Hænder eller Bogn, som det nu traf sig, havde Nok til dermed at gøre Præstens Familie lykkelig og tilfreds for en hel Uge. Diafonens Hjerte forstyrredes aldrig af den Slags Befymringer. Men den sidste Søndag havde han ikke bivaanet Aftensangen, en Forseelse, som det var ham ubehageligt at skulle undskyldte sig for, medens han dog indsaae, at det var nødvendigt.

Da de sædvanlige Hilsener vare verlede, tænkte den Ene paa sin Fraværelse fra Gudstjenesten og den Anden paa Faarehovedet. Det traf sig nu saa heldigt, at Diafonen ogsaa indbød Præsten til at spise af Tisken. Der var nok til dem Alle, og skjøndt det ikke var Skik paa Ønster Bond at gøre Middagselskaber, var det ingenlunde ualmindeligt, at Sognesfolkene engang imellem saae Præsten som Gjest ved deres Bord. Den heldige Indbydelse bekræftigede i den Grad begge Parter, at der aldeles Intet blev sagt om det usædvanlige Tilfælde, at Diafonen sidste Søndag Eftermiddag var bleven borte fra Gudstjenesten.

Paa denne Maade var Selskabet ved Bordet kommen til at bestaae af Diafonen selv, Mary, Roswell Gardiner, og Pastor Whittle. Tisken var

udmærket, den var saa frisk og saa vel tilslavet, og Mary fik megen Ros af dem, der spiste den. Men Mary Pratt syntes at være sørgmodig. Hun havde endnu ikke kunnet løsrive sig fra den melankolske Stemning, som det nylig indtrufne Dødsfald havde vaft hos hende; og saa vendte hendes Tanker næsten uophørlig tilbage til Roswells lange Reise og fornemmelig til den uhyggelige religiøse Tilstand, i hvilken han vilde foretage et saa voveligt Tog.

Adskillige Gange havde hun givet Præsten et Bink om, at hun nok ønskede, at han vilde „tale til Roswell“; men skjøndt den gode Mand havde den bedste Villie til at opfylde hendes Ønske, havde han virkelig Saameget at bestille med at „forsyne sig“, at det ikke var en let Sag for ham at gaae udenfor den slagne Bei forat undersøge enkelte Individuers Samvittigheder. Han lovede det, men altid forglemt han at opfylde sit Løfte; og deri fulgte han nøie det Exempel, som hans Sognefolk gav ham med Hensyn til hans egen Løn.

Roswell Gardiner forblev derfor i sin Vantro, eller, hvad der kom Vantro temmelig nær, under Indflydelse af en Række Anskuelser, som stred imod Alt, hvad Kirken havde lært siden Apostlenes Tid — saaledes tænkte idetmindste Mary, og saaledes tænke vi.

Derimod vare Præsten og Diaconen særdeles muntre for Mænd af deres sædvanlige Afholdenhed. Skjøndt det just ikke var Totalafholdenhedens Dage, vare dog

ingen af Gjesterne meget stærke i at drikke. Hvad der var noget Nyt hos en Sømand, det var, at Roswel Gardiner sjældent drak Andet end Vand, medens de to Andre dog drak deres Rum og Vand; men det var med Maadehold, som alle Guds Gaver skulde bruges. Det umaadelige Skrig, der raaber paa, at det er en Synd at nyde, om aldrig saa maadeholdende, enhver Slags spirituos Drik, havde endnu ikke ladet sig høre der i Landet. I det Hele taget kunde de Geistlige af enhver Troesbekjendelse betragtes som „Rum- og Vandmænd“; kun saa gjorde en Undtagelse fra denne Regel. Hans Belærværdighed Hr. Whittle var dog en meget maadeholden Mand, og skjøndt han ikke sandt, at det var nogen Synd at fryde sit Hjerte og opmuntre sin Aand ved maadeholden Nydelse af Spiritus, var det dog aldrig bekjendt, at han havde skadet sig selv ved sine maadeholdne Libationer. Det Samme var Tilfældet med Diaconen, men han drak kun Rum og Vand ifølge frit Valg og ingen anden Drik, med Undtagelse af Marys Ribsviin og Most, saaes nogensinde paa hans Bord.

En Ting maa vi bemærke om spirituose Drikke, enten det nu er til deres Gunst eller ikke: Jalmsindelighed fremkalde de al den Lystighed, som findes hos et Menneske, idet de gjøre ham snaksom og behagelig, idet mindste for Diebliffet. Dette var isærdeleshed Tilfældet med Hans Belærværdighed Hr. Whittle og hans Diaconer. I deres sædvanlige Omgang med deres Med-

menneſter, havde diſſe gode Folk ſaaet den Idee, at de, for at ſynes religiøſe, maatte lægge deres Anfigter i de behørigte Folder, og at Sorg og Græmmelſe ſkulde ſtaaе prægede i deres Anfigtskræft, reifom om de ikke ſtolede paa Forløsningens Kraft. Saa ere ifandhed de, ſom bevife deres Tro ved at leve i Fred med Gud og Menneſter! Paa Dyſter Bond var det almindelig Skik, at jo mere en Perſon følte ſig gjennemtrængt af Sandheden af ſin fortable Tilſtand, deſto mere ſømmede det ſig ham at være chniſt og at udfpionere og dadle hele Menneſkehedens Graſald. Denne Svaghed var imidlertid ikke karakteriſtiſt, hverken for Præſten eller for Diafonen, da enhver af dem altfor meget betragtede ſit Kald ſom en almindelig Forretningsſag, til at de ſkulde nedlade ſig til ſaadanne ſmaa Misbrug. Hvad Mary angik, da var det gode Bæſens Ydmagthed altfor ſtor, til at hun ikke ſkulde betragte ſig ſelv ſom den ſvageſte og mindſt begunſtigede af alle dem, der hørte til Menigheden.

„Det gjorde mig ondt, at min ſidſte Rejſe til Connecticut forhindrede mig fra at beſøge den ſtakkels Mand, ſom ſaa pludſelig blev reven bort fra Enken Whites Hus,“ — bemærkede Mr. Whittle, nogen Tid efter at han havde gjort ſit ſidſte Angreb paa Gaarehovedet. „Man ſiger, at der fra førſt af ikke var noget Haab om hans Helbredelſe.“

„Det mente ogſaa Doktor Sage,“ ſvarede Diafonen. „Kaptain Gar'ner var ſaa god at ſeile over efter Dok-

toren i min Baad, (med et betydeligt Eftertryk paa det possessive Pronomen) og han var her for at see til Patienten. Men hvis Saltvandet er godt for brystsvage Folk, som man paaftaaer, saa troer jeg rigtignok, at der ialmindelighed kun er lidet Haab for Sømænd, naar deres Lunger først ere angrebne."

"Den stakkels Mand var jo Matros, ikke sandt? Jeg vidste ikke, hvad han var, men troede næsten, at han havde været Husmand. Hørte han til Øyster Bond?"

"Nei, her have vi ingen af Navnet Daggett; disse Folk have hjemme i Vineyard. De fleste af dette Navn ere Sømænd, og denne var, saavidt jeg veed, ogsaa Sømmand, skjøndt jeg ikke kjender Noget til ham eller hans Foretagender undtagen hvad han i Samtalens Løb tilfældigvis kunde omtale."

Diakonen troede, at han med Sikkerhed kunde tillade sig denne lille Afvigelse fra den bogstavelige Sandhed, da Ingen havde været tilstede, eller han troede, at Ingen havde været tilstede ved hans mange hemmelige Samtaler.

Han kjendte imidlertid Lidet til Enken Whites Charakter, hvis han smigrede sig med at føre nogen Samtale under hendes Tag, uden at hun blev delagtig i den. Det var saa langt fra at være Tilfældet, at den gode Kone ikke blot havde indrettet sig en Lytteplads, men ogsaa et Kighul, hvor hun baade hørte og saae det

Meeste af hvad der foregik mellem hendes Gjest og Dia-
konen.

Harde hendes Forstand funnet maale sig med hen-
des Willie, eller havde hun ikke frygtet for Diafonen,
vilde hele Suffolk have gjenlydt af de Vidundere, som
saaledes vare blevene aabenbarede. Ikke blot vilde en
ubekjendt Sælhunder være bleven aabenbaret for East-
Enderne, men thye saadanne Der, og tallose Klipper, af
hvilke enhver indeholdt flere skjulte Skatte end Gar'ners
Island, Dyfter-Pond og hele Kyften langsmed Sundet
tilsammertagne, hvor berigede end alle disse Steder ansees
for at være med Kidd's skjulte Skatte.

Kun et Tilfælde forhindrede Udbredelsen af disse
Rygter. Det hændte sig, at Daggett kun ved een eneste
Leilighed meddelte en udsørlig og sammenhængende For-
tælling, alle de andre Gange var hans Tale afbrudt og
bestod mere i en Hentydning til det, som tidligere var
bleven sagt, end i direkte og tydelige Meddelelser. Uhel-
digvis var Enken hos sin Naboerske Stone, da den sammen-
hængende Fortælling blev meddelt, og Alt, hvad hun nu
vidste, var usammenhængende, dunkelt og modsigende.
Det var imidlertid nok til at give hende Noget at tænke
paa og til at frembringe en væsentlig Indflydelse paa Sø-
levens fremtidige Skjebne, som man vil see i det Følgende.

„Det er altid en Ulykke for et menneskeligt Væsen at
døe langt borte fra Hjem og Venner,“ bemærkede Hans Vel-
ærværdighed. „Her maatte en udødelig Sjæl begive sig

paa den sidste store Reise, uden at blive understøttet anderledes end ved nogle saa fromme Naboers Bønner. Det gjør mig ondt, at jeg var fraværende i den Tid, han var her; da jeg først kom hjem om Fredagen, var jeg nødt til at anvende Løverdagen til at forberede mig til Søndagen, og Søndag Eftermiddag var det jo, saavidt jeg hører, at han døde."

"Vi ere Alle i det guddommelige Forsøyns Haand," sagde Diafonen med en andægtig Mine. "og det er vor Blygt at finde os deri. Efter min Mening besværes Øster-Bond af altfor mange Fattige og Nødlidende, som sættes iland fra forbiseilende Skibe og forøge betydelig vore Byrder."

Dette blev sagt om et Sted, som med Hensyn til Velstand og Overflødighed var ligesaa begunstiget af det guddommelige Forsøyn, som ethvert andet Sted i det meget begunstigede Amerika. I de sidste 50 Aar var det vel hændet en otte til ti Gange, at en saadan Fremmed var bleven sat iland, og dette var det eneste Tilfælde, i hvilket Nogen af dem havde købt Diafonen en Hvid, men han var saa lidt vant og saa lidt tilbøielig til at give, at selv en truende Fare af den Art i hans Dine næsten lignede et virkeligt Tab.

"Nu," udbrød den ligefremme Roswell Gardiner, "jeg troer ikke, at vi have nogen Grund til at beklage os, Hr. Diafon. Southold, Shelter-Island og alle Derne

heromkring have mange flere Fattige end vi, og det er kun temmelig Lidet, vi betale til deres Underhold."

"Saaledes tænker en ung Mand, der aldrig seer Skattekræveren," svarede Diafonen. "Der er imidlertid Der, Kaptain Garner, som have det endnu bedre, og jeg haaber, De lever den Dag, at De kan finde dem."

"Seiler Deres unge Ven med Sølsøen, for at søge efter saadan en D?" spurgte Præsten lidt nysgjerrig.

Diafonen angrede nu sin Hentydning; men hans Hjerte var opfyldt af denne Gjenstand, og Toddysen havde aabnet nogle af deis Sluser. Saa fky og ængstelig var han imidlertid bleven, at det ubetydeligste Vink om, at hans Hemmelighed muligen var bekjendt, fremkaldte en kold Sved hos ham.

"Aldeles ikke — aldeles ikke; Kaptainen besøger velbekjendte og ofte bereiste Farvande. Hvad er der paa færde, Sam?"

"Lofke-Joseph er her og ønsker at tale med Herren," svarede den graahaarede Neger, som tidligere havde været Slave, og som var bleven der i Huset og tjente for sit Underhold.

"Lofke-Joseph! Jeg vil da ikke haabe, at han kommer efter sit Gaarehoved; hvis det er Tilfældet, er det temmelig sildigt."

"Ja, ja," sagde den unge Sømand leende. "Siig ham, Sam, at en ikke ubetydelig Del skal gaae Syd paa og passere Linien med mig, og det ret snart."

„Jeg betalte jo Joseph den halve Doller — De faae jo, at jeg betalte ham den, Captain Gar'ner.“

„Jeg troer ikke, at det er det, han vil, Herre. Der er en Fremmed med ham, som han har sat over fra Shelter Island, og han er ogsaa kommen med herop fra Ladepladsen. Ja, det er det, Herre!“

En Fremmed! Hvem kunde det være? Der blev givet Befaling til at føre ham ind, og aldrig saasnart havde Mary faaet Øie paa ham, førend hun rolig reiste sig og hentede en Tallerken, for at ogsaa han kunde faae sin Del af Fisken.

Femte Kapitel.

„Amphibist!“ hviskede Roswell Gardiner til Mary, da den Fremmede traadte ind i Bærelset, indført af Løkke-Joseph. Den Sidste kom for at faae sit Glas Toddy, som den gamle Neger skjenkede til ham, og da han havde drukkert det, strøg han sig om Munden med Bagen af sin Haand i Mangel af Serviette, nikkede til Farvel og gik. Hvad den Fremmede angaaer, da ville vi give en kort Forklaring af Roswell Gardiners Udtryk, der var meget karakteristisk.

Ordet „amphibist“ er eller rettere var et Udtryk, der anvendtes paa mange af de Sømand, Hvalfangere og Robbefangere som boede paa den østlige Side af Long-Island og Vineyard omkring Stonington, og maaskee vi ogsaa kunne tilføie i Nærheden af New-Bedford. Folk fra Nantucket havde i Henseende til terra firma ikke Spillerum nok til at komme ind under den Kategori.

Den Klasse, paa hvilken denne Benævnelse egentlig kan anvendes, vare ikke Sømand i dette Ords strengeste Forstand. Medens de forstod Alt, hvad der var uundgaaelig nødvendigt for at bære Omsorg for deres Skibe, og ikke bleve overtrufne af andre Sømand i Henseende til Foretagelsesaand, Driftighed og Udholdenhed, kjendte de kun lidet til at sammenknoke et Varp med et andet og at splejse et Loug. En ægte Sømand fra Delaware-Bugten vilde foragtelig have rynket paa Næsen ad mange af deres Manerer og deres store Uvidenhed i mange Henseender; men naar de skulde til at hive Ankeret af Grundten, eller trække paa en Nare, eller det kom an paa at holde ud i ondt Veir, da kunde man være vis paa, at han vilde skjenke dem sin Agtelse, som han oprindelig havde været tilbøielig til at lade. Vi skildre bedst disse Mænd, naar vi sige, at de stod i samme Forhold til de egenlige helbefarne Matroser, som den Frivillige forholder sig til den regulære Soldat.

Den Fremmede blev naturligvis indbudet til at tage Plads ved Bordet. Dette gjorde han uden at bruge

mange Komplimenter; og at dømme efter hans Appetit havde Mary al Grund til at troe, at han syntes godt om hendes Kogekunst. Der var meget Lidet tilbage af Faarehovedet, da denne sidste Angriber skød sin Tallerken tilside til Tegn paa, at han ikke „formaaede Mere.“ Han tømte da et Glas Grog og syntes nu at være i en fortræffelig Stemning til at afgjøre den Forretning, som havde ført ham derhen. Indtil dette Dieblis havde han ikke givet noget Vink om Hensigten med sit Besøg, og Diaconen havde udtømt sig i Visninger.

„Fisken fra Beaconic saavel som fra Gar'ners Island er saa god som nogen, jeg kjender,“ bemærkede denne værdige Mand rolig, efterat han tilstræffelig havde bevist, at han var berettiget til at fælde en Dom. „Vi have det ellers ganske godt i denne Henseende paa Vineyard.“

„Paa Vineyard!“ afbrød Diaconen ham, uden at høre ham ud.

„Ja, Sir, paa Martha's Vineyard — thi det er det Sted, hvorfra jeg kommer. Jeg burde maaskee lidt tidligere have introduceret mig selv for Dem — jeg kommer fra Martha's Vineyard, og mit Navn er Daggett.“

Diaconen lod virkelig den Kniv, hvormed han just smurte Smør paa et Stykke Brød, falde ned paa Tallerkenen. „Daggett“ og „Vineyard“ vare uheldvarslende Navne. Skulde virkelig Dr. Sage i saa kort Tid have faaet et Bud sendt saa langt bort; og var denne amfibiske Beboer af Raboen allerede kommen herover forat

frarøve ham hans Skat? Diafonens Tanker vare i Begyndelsen ikke rigtig klare; han bildte sig endogsaa ind, at Alt, hvad han havde kostet paa „Søleven“, var kastet bort, og at han kunde blive stillet for Retten for at aflægge en Slags Regnskab for de Oplysninger, han havde modtaget af den afdøde Sømand.

En Smule Gfærtanke var imidlertid tilstrækkelig til at fjerne denne Frygt og han gjorde en høflig Bøining med sit Hoved, der skulde sige den Fremmede, at han uagtet hans Navn og Opholdssted var velkommen. Naturligvis var der ingen Anden end Diafonen selv, der kjendte Noget til de Tanker, som foruroligede ham, og efter en kort Pause fortsatte Gjesten sine Meddelelser angaaende Hensigten med sit Besøg.

„Daggett'erne ere meget talrige paa Vineyard,“ vedblev den Fremmede, „og naar man nævner en af dem, er det ikke altid let at sige, til hvilken Familie han hører. Et af vore Kystfartøier kom for nogle faa Uger siden ind til Hull (Holmes Hole mente han) og berettede, at det havde praet en hjemadseilende Brig paa Hviden af New Haven, af hvilken det havde hørt, at dette Skib havde sat en Sømand iland paa Dyster Pond, som nu vendte hjem efter 50 Aars Fraværelse og hvis Navn var Thomas Daggett. Dette Rygte udbredte sig snart over hele Den, og der opstod stor Bevægelse blandt alle os Daggetter. Der er mange af vore Folk fra Vineyard, som rejse om i Verden og undertiden kommer En tilbage til Den forat døe der. Da de Fleste af

dem bringe Noget tilbage med sig, anseer man det almindelig for et godt Tegn, naar man hører om deres Ankomst. Efterat vi havde spurgt os for og talt med alle gamle Folk, kom vi til den Slutning, at denne Thomas Daggett maatte være en Broder til min Fader, som gif tilføes omtrent for halvtredsfindsthye Aar siden, og som vi aldrig siden have seet eller hørt Noget til. Han er den eneste Person af det Navn, som man ikke veed, hvad der er bleven af, og Familien har derfor anmodet mig om at seile herover forat opsoge ham."

"Det gjør mig ondt, Mr. Daggett, at De kommer saa sent," svarede Diafonen langsomt, som om han nødigt vilde bedrøve den Fremmede. "Var De kommen i forrige Uge, kunde De have seet og talt med Deres Slægtning; eller var De kommen endnu imorges tidlig, kunde De have fulgt ham til Graven. Han kom til os som en Fremmed, og vi søgte at efterligne den gode Samaritans Opførsel. Jeg troer nok, at han fik al den Pleie, som Dyster Bond kan give, ja han fik ogsaa den bedste Lægehjelp. Dr. Sage fra Sag Harbour var hos ham i hans sidste Sygdom — Dr. Sage fra Sag Harbour; De har vistnok hørt ham omtale?"

"Jeg kjender ham af Omtale, og tvivler ikke om, at Alt er bleven gjort, hvad der kunde gøres. Da den omtalte Slup i stille Veir laae nogen Tid paa Siden af Briggen, talte de to Kaptainer længe sammen, og vor Kaptain havde forberedt os paa, at vi snart vilde faae vor Slægt-

nings Død at høre. Han var meget svag og affældig, da han blev sat iland, og vi antage, at ingen menneskelig Kunst kunde have frelst ham. Da han havde saa dygtig en Læge, hentet saa langveis fra, formoder jeg, at min Onkel maa have efterladt sig Formue?"

Det var et drøit Slag, men heldigvis var Diaconen forberedt paa at svare ham.

"Sømand, der fra hjemgaaende Skibe sættes iland paa Landtunger og Forbjerge, ere sjældent overlæsedede med timeligt Guds," sagde han smilende. "Naar en Mand har Lykken med sig paa sine Farter, gaaer han i Almindelighed iland i en større Havn, sætter sig i en Karet og kjører op til et stort Vertshus. Jeg har lagt Mærke til, Hr. Pastor, at Sømand holde af at leve lystig og have det mageligt, naar de blot have Penge nok dertil."

"Det er naturligt, Hr. Diacon, aldeles naturligt; og hvad der er naturligt, indtræffer ogsaa ofte. Naturmennesket holder af alle slags Nydelser."

Da der Intet lod sig indvende imod denne almindelige Kommentar over den Art af Mennesker, fik han Lov til at gaa videre.

"Jeg haaber, at min Slægtning ikke har været til Byrde for Nogen her paa Øyster Bønd?" sagde Neveu'en spørgende.

"Nei, det kan jeg ikke sige," svarede Diaconen. "I Begyndelsen kostede hans Pleie kun Lidet, og han betalte den ved at sælge nogle saa Ting, han havde. Da For-

synet havde ført ham ind i en fattig Enkes Bolig, antog jeg, at hans Benner — og Enhver har jo dog nogle Benner — ikke vilde have Noget imod at gjøre Afregning med hende. Dette gjorde jeg endnu imorges og modtog en fuldstændig Kvittering af hende, som De her kan see," og han rakte den Fremmede Papiret. "Som enflags Sikkerhed for mit Udsæg lod jeg den Afdødes Kiste bringe over i dette Hus, og den staaer ovenpaa beredt til at undersøges. Den lader til at være let, og jeg troer ikke, at der vil blive funden meget Guld og Sølv i den."

Oprigtig talt saae Manden fra Vineyard ud til at være bleven skuffet. Det var saa naturligt at antage, at en Mand, som havde været borte i halvtredsindstyve Aar, skulde medbringe Frugterne af sit Arbejde, naar han kom hjem, at han havde ventet sig en lille Belønning for den Uleilighed, han havde gjort sig.

Dette var dog ikke det egentlige Niemed med hans Besøg, som det senere vil vise sig. Med sit egentlige Maal for Die fortsatte Reveuen sine Spørgsmaal, som han bestandig stillede indirekte, og paa hvilke han modtog Svar, der vare ligesaa undvigende og forsigtige. Alt dette var karakteristisk for de forsigtige Folk, fra hvilke de begge nedstammede, som sjældent afhandlede en Forretnings sag, uden misrænskelig at agte paa enhver Bending i Taler.

Efterat man i et Kvarters Tid havde talt om denne Gjenstand, og Kistens Historie var bleven given i et kort Omrids, medens den Fremmede fremtog et skrevet Bevis

for, at han havde Ret til at blande sig i Sagen, blev det bestemt, paa Stedet at optage en Fortegnelse over Alt, hvad Daggett havde efterladt, til Fordel for alle dem, som kunde faae Del deri.

Som Følge deraf var hele Selskabet, Mary medindbefattet, snart samlet i Diaconens eget Bærelse, hvor Skibskisten stod indbydende i Midten. Alles Dine vare fæstede paa Laaget i nysgjerrig Forventning om at see dens Indhold; thi med Undtagelse af Diaconen formodede Alle, at dens Indhold var en dyb Hemmelighed. Enken White kunde have oplyst dem derom, da hun idetmindste et Dusin Gange havde randsaget Kisten, dog uden engang at tilegne sig en Anappenaal. Nysgjerrighed havde været den fornemste Bevæggrund. Rigtignok var den gode Kone ogsaa omhyggelig for sine egne Interesser, og hun havde været noget ængstelig, inden hun fik at see, om der var Udsigt til, at hun kunde faae Kost og Logis betalt — kun halvanden Dollar om Ugen — men da Salget af Naalene, Seilmagerhandsterne og det udskaarne Fiskeben tildels havde dækket hendes Fordringer, var Bekymringen for hendes egne Anliggender ikke stor. Nei, Nysgjerrighed, — ren kvindelig Nysgjerrighed, maaskee foreget lidt ved den Lidenstab, som fremtaltes hos simple Folk, der ere i Besiddelse af en ringe Grad af Dannelsen, var den virkelige Grund til hendes Gierforstninger. Hun havde ikke blot haft enhver enkelt Artikel, Kisten indeholdt, i sin Haand, men hun havde gjennemlæst ethvert Stykke Papir, der

sandtes, deri indbefattet et halvt Dussin Breve, og dannet sig sine egne Forestillinger derom. Den gode Kone var imidlertid ikke bleven synderlig klogere trods alle hendes Efterforskninger. Om den store Hemmelighed vidste hun aldeles Intet, medmindre nogle usammenhængende Bink, som hun havde samlet ved gentagne Gange at lytte, skulde kunne ansees for Noget. Men her ophørte ogsaa hendes Uvidenhed. Ethvert Hul i en Skjorte, enhver Lap paa et Par Benklæder og enhver Stopning paa et Par Strømper var bleven undersøgt og deres sandsynlige Indflydelse paa Klædningsstykkets Værdi behørigt bragt i Beregning. Det Eneste, som hun ikke havde kunnet undersøge, var en Leddike, som var tilslaaet. Den kunde hun ikke komme til at see i, og der var Dieblikke, da hun gjerne vilde have givet en Finger for at blive bekendt med dens Indhold.

„Denne Trøje kunde vel være en Dollar værd,“ havde Enken White beregnet, „hvis der ikke havde været Hul paa Albuen; men naar det blev lappet godt, kunde der nok gives en halv Dollar for den. Disse Benklæder have upaatvivlelig kostet to Dollar, men nu ere de ikke det Halve værd. Den Vams er det Bedste i hele Kisten, og naar den blev sendt over til „Havnen“ omtrent paa den Tid, da Skibene seile ud, vilde den kunne indbringe Saameget, at Daggett kunde leve i en hel Maaned deraf.“

Paa denne Maade havde Enken undersøgt Kisten, skøndt Ingen kjendte Noget til hendes Opdagelser, ikke engang hendes Naboerske Stone

„Her er Nøglen,” sagde Diaconen og fremtog dette Instrument fra en Bordstufte, som om han omhyggelig havde lagt den tilside for et saadant Dieblif. „Jeg troer nok, at den passer, thi jeg erindrer at have seet Daggett bruge den et Par Gange.”

Roswell Gardiner tog nu som den Yngste af de Tilstedeværende fat paa Nøglen, stak den i Hullet, dreiede den uden Vanskelighed om og løstede derpaa Laaget. Skuffet Forventning syntes at staae malet paa alle Ansigter undtagen paa Diaconens ved Synet af det magre Indhold. Ikke blot var Kisten mere end halvt tom, men de Gjenstande, som den indeholdt, vare af det groveste Stof; forslidte Sømandsklæder, der havde seet deres bedste Dage, og som aldrig havde været andet end en Matros' almindelige grove Dragt.

„Her er kun Lidet til at betale en Mand for at seile herover fra Vineyard,” bemærkede Roswell Gardiner lidt tørt; thi han kunde ikke lide den Begjerlighed, der skinnede gennem Reveuens Belymring over Onkelsens Skjebne. „Den sidste Reise har nok ikke været heldig, er jeg bange for, eller Rhederne ere gaaede Fallit, førend Skibet kom i Havn. Hvad skulde vi gjøre med al den Ballast?”

„Det er vistnok bedst at tage Alting ud Stykke for Stykke,” svarede den Anden, „og undersøge hver enkelt Ting. Nu, da vi have begyndt, er det bedst at optage en Fortegnelse over det Hele.”

Den unge Mand adlød, og nævnende Navnet paa ethvert Klædningsstykke, som han tog op af Gjæmmedet, leverede han det til den, som stod der i Egenskab af Arving. Denne undersøgte nøie ethvert Klædningsstykke og stak forsigtig sin Haand i enhver Lomme for at forvisse sig om, at den var tom, før end han lagde Stykket ned paa Jorden.

En Stund opdagede man Intet, indtil en lille Nøgle blev funden i Lommen paa et Par gamle Benklæder. Da der fandtes den allerede omtalte Leddise i Kisten, og denne Leddise var forsynet med en Laas, beholdt Arvingen Nøglen, uden at sige Noget om dens Tilværelse.

„Den Ufsdøde synes ikke at have været besvaret med denne Verdens Rigdomme,“ sagde Hans Belærverdighed Hr. Whittle, hvis Forventninger oprigtig talt vare blevene en Smule skuffede. „Det maa have været saa meget desto bedre for ham, da Ufskedens Dieblis nærmede sig.“

„Jeg troer nok, at han med Glæde vilde have baa-ret den Byrde, at have det lidt behageligere,“ bemærkede Roswell Gardiner. „Jeg har aldrig kjendt noget Men-neste, hvad enten han færdedes paa Søen eller paa Landjorden, der ikke satte Pris paa at nyde en Smule Velstand og gjøre sig Livet saa behageligt som muligt.“

„Deres Mening om hvad der er bedst for et Men-neste, naar hans sidste Time nærmer sig, Captain Gar-net, kan neppe være af den Natur, at den kan vinde

almindelig Anerkjendelse. Søen opdrager ikke mange orthodoxe Theologer."

Den unge Sømand rødmede, bed sig i Læberne, tilkastede Mary et Blik, og begyndte en ganske sagte Fløiten; men i næste Dieblis forglemte han den Trette-sættelse, han havde faaet, og fortsatte leende sit Arbeide.

"Nu," udbred han, "det er et daarligere Udstyr, end en Sømand ialmindelighed fører med sig. Indstyr skulde det nok snarere kaldes, da den stakkels Fyr, som eiede det, var paa Hjemreisen. dengang han blev sat iland paa Øyster Bond. Det kan vel neppe betale sig for Dem, Captain Daggett, at tage alt dette Løi med Dem over til Vineyard."

"Det er neppe Umagen værd, skjøndt Benner og Slægtninge sætte Pris paa Ting, som Fremmede ikke bryde sig om. Jeg seer der et Par Kort — maa jeg bede Dem give mig dem. De kunne have Værdi for en Sømand, da gamle Matroser undertiden gjøre Bemærkninger, der ere ligesaameget værd som Kortene selv."

Dette blev sagt i en aldeles ligefrem og naturlig Tone, men foraarstagede dog Diaconen en bethdelig Uro, og denne Følelse formindskedes ingenlunde ved den alvorlige, for ikke at sige ivrige Maade, hvormed Daggett — saaledes ville vi for Fremtiden kalde dette Medlem af Familien — udbredte Kortet paa Sengen og begyndte at speide efter de omtalte Optegnelser.

Det Kort, som paa denne Maade først blev aabnet,

var over den sydlige Halvkugle, og naturligvis det, paa hvilket Diaconen havde gjort sig saamegen Umage for at udrudere Sælhundeseerne, hvilke den afdøde Sømand havde aslagt med saa stor en Nøiagtighed og Omhyggelighed.

Det var klart, at Manden fra Martha's Vineyard saae efter Noget, som han ikke kunde finde, og at han sølte sine Forventninger skuffede. Istedetfor at see paa Kortet, kunde man sige, at han undersøgte alle Husler og Revner, hvoraaf der ikke var saa paa Grund af Papirets sønderrevne Tilstand. Der forløb adskillige Minutter, før denne Undersøgelse blev tilendebragt, og i al den Tid syntes den Fremmede ikke at nære nogen Interesse for Resten af sin Slægtnings Garderobe.

„Dette er et gammelt Kort fra Aaret 1802.“ bemærkede Daggett, idet han reiste sig op som en Mand, der retter sin Ryg efter længe at have staaet bøiet forover. „Et saa gammelt Kort kan ikke være til nogen hynderlig Nytte nutildags. Vore Sælhundefangere have saa grundigen gennemkrydset Farvandet Syd for de to Forbjerger, at de kunne levere langt bedre Kort end dette.“

„Deres Onkel saae ud til at være en gammeldags Sømand,“ bemærkede Diaconen rolig, „maaskee han holdt mest af gammeldags Kort.“

„Hvis det var Tilfældet, maa han aldeles have glemt sin Opdragelse hjemme. Der findes ikke et Truentimmer hjemme, som ikke veed, at det sidste Kort

ialmindelighed er det bedste. Jeg tilstaaer, at jeg føler mig stuffet, thi Kaptainen paa Sluppen gav mig et Vink om, at han havde hørt af Briggens Kaptain, at der vilde findes adskillige værdifulde Notitser paa den gamle Mands Kort."

Diakonen foer sammen, thi her var et Vink om, at den Afdøde havde talt om sin Kundskab til Andre end til ham. Det var saa naturligt for en Mand som Daggett at prale af, hvad hans Kort vare værd, at han indsaae Sandsynligheden af, at der kunde reise sig en Vanskelighed fra den Side. Han ansaae det imidlertid for rigtigst at forholde sig taus og lade Sandheden bane sig sin egen Vej.

Den Fremmedes Opmærksomhed lod sig imidlertid ikke bortdrage af Skjorter og gamle Klæder, thi han begyndte atter at undersøge Kortet, og hvad mere var i de sydligste Bredegrader ikke langt fra selve det Sted, hvor Sælhundseerne vare bleve afslagne, og hvorfra Diakonen saa omhyggelig havde fjernet dem.

"Det er ubegribeligt, at en Mand kan glide saa længe paa et Kort, og dog efterlade saa saa Notitser paa det," sagde Manden fra Vineyard, som om han beklagede sig over en Brøde. "Her er noteret Brændinger midt i Oceanet, hvor jeg tør sige, at der ikke er anden Brænding end den, som en Hvalfisf frembringer, og der siges Intet om Der. Hvad mener De derom, Kaptain Garner?" sagde han og lagde sin Finger netop paa det Sted, hvor

Diakonen samme Formiddag saalænge havde arbeidet paa at udradere Verne. „Dette Sted seer ud til ofte at være berørt med Fingrene.“

„Dette er en Sandbanke, aflagt med Snavs,“ svarede Roswell Gardiner leende — „lad mig see, under den Bredegrad kan der ikke være noget bekjendt Land, da det ikke engang lykkedes Kaptain Cook at komme saalangt Syd paa. Det maa være et Undlingssted, hvor Kaptainen har taget fat paa sit Kort. Jeg har kjendt en af disse gammeldags Karle, som bestandig lagde sin Haand paa det samme Sted, og efter tre Aars Forløb kan De nok tænke, hvorledes saadant et Kort saae ud. Disse vore Hvalfangere ere fornemmelig Folk, der holde paa gammel Vane og indbilde sig, at de kjende Ansigterne paa nogle af de gamle Hvaler, som ere altfor snilke til at lade en Harpun komme i Nærheden af dem.“

„De har formodentlig ofte befaret disse Have, Kaptain Gar'ner?“ sagde den Anden spørgende.

„Jeg er bleven opdragen i den Stand, og har endnu megen Forkjerlighed derved,“ svarede den unge Mand aabenhjertig. „Men jeg lægger ikke nogen stor Vægt paa Kort, de kunne være gode nok, naar et Skib er paa sin Reise, men hvad Hvaler eller Sælhundede angaaer, da maa den, som i disse Tider ønsker at finde dem, selv see sig for, som jeg fortæller min Rheder. Efter Folks Sigende har der været en Tid, hvor et

Skib blot behøvede at gaae ud i rum Sø for at træffe Noget, som det var værdt at stifte en Harpun i, men den Tid er forbi, Kaptain Daggett, og man maa see sig om efter Hvalfisk ude tilføes, som man her paa Landjorden maa see sig om efter Penge."

"Er det Skib, som jeg saae hist nede ved Ladepladsen, udrustet til at gaae paa Hvalfiskefangst?"

"Det gaaer ud for at søge efter Lykken og vil modtage den, i hvilken som helst Stikkelse den viser sig."

"Det er temmelig lille til Hvalfiskefangst, skjøndt Skibe af samme Størrelse have gjort gode Affairer ved at holde flok ind under vor egen Kyst."

"Vi ville bedst faae at vide, hvad det formaaer at udrette, naar der er bleven gjort Prøve med det," svarede Gardiner undvigende. "Hvad mener De, det vilde kunne udrette paa New-Foundlands Banker?"

Manden fra Martha's Vineyard tilfaste sin Kollega et hurtigt utaalmodigt Blik, der omtrent skulde sige: "Saadant kan De indbilde Marinesoldater", da han aabnede det andet Kort, som hidtil havde ligget upaaagtet.

"Ah, ha," hvisttede han i en sagte Tone, men dog høit nok til at blive hørt af den opmærksomme Diafon, "her er det — et Kort over Vestindien og over alle Klipperne."

Ved dette tilfældige og, som det syntes, uvilkaarlige Udbrud fik Diafonen atter et Vink om, at den Fremmede maatte have hørt Noget om Sagen, og dette foregæbe

hans Uro. Han var nu overbevist om, at Kaptainerne paa Briggen og Sluppen havde givet Daggetts Slægtninge saadanne Underretninger, at de vare forberedte paa at erholde de samme Oplysninger, paa hvilke han haabede at grunde sin egen Lykke. I hvilket Omfang disse Meddelelser vare blevne gjorte, kunde han naturligvis ikke have nogen Idee om, men adskillige Enkeltheder maatte dog være blevne aabenbarede, siden denne Person var reist over til Øyster Pond for saa noie at undersøge de to Kort. Under disse Omstændigheder ønskede han derfor sig selv til Lykke, at han havde været saa forsigtig itide at fjerne fra Papiret ethvert Spor af disse vigtige Notitser.

„Kaptain Gar’ner, Deres Dine ere yngre end mine,” sagde Manden fra Vinehard, og holdt Kortet op for Lyset. „Vil De ikke være saa god at see her? Seer det ikke ud, som om denne Klippe havde været aflagt, og som om Ordene igjen vare blevne udslettede?“

Dette foranledigede Diafonen til at see over Roswell Gardiners Skulder, og han blev meget glad ved at see, at den Fremmede havde lagt sin Finger paa en Klippe, der maatte ligge adskillige hundrede Mile borte fra den, som antoges at gjemme Søroverens nedgravede Skat. Der syntes ligesom at være en Radering paa det angivne Punkt, men Kortet var saa gammelt og saa smudsig, at det ikke var muligt at komme til nogen Vis-

hed ved at undersøge det. Skulde den Fremmede mærke sig den Klippe, han aabenbart havde Die paa, kunde Alt endnu blive godt, da den laae langt borte fra det virkelig angivne Sted.

„Det er forunderligt, at en saa gammel Sømand saaledes har opslidt et Kort uden at gjøre Bemærkninger paa det,“ gjentog den Fremmede, der var ærgerlig og ikke vidste, hvad han skulde tænke om den Sag. „Alle mine Kort ere overfyldte med Bemærkninger, som om jeg havde ifinde at foranstalte en ny Udgave.“

„Ethvert Menneske har sine Baner og Skikke,“ bemærkede Roswell Gardiner. „Mange Sømand finde bestandig Klipper og Skær, og overmale deres Kort dermed, ligesom de ved deres Hjemkomst overfylde Bladene dermed; men jeg veed aldrig, at der er kommen noget Godt ud af det. Hvad mig angaaer, da vilde jeg ikke give en Serpence for en Bemærkning, som er bleven gjort af en Mand, der i en Byge eller Storm er kommen forbi en Klippe eller et Skær.“

„Hvad vilde De sige, hvis en Sælhundefanger betegnede en Ø, hvor Sælhundene ligge saa tæt paa Strandbredden og sole sig som Svin i en Pøl? Vilde De ikke ansee saadant et Kort for at være en sand Skat?“

„Det forandrer rigtignok Sagen,“ svarede Gardiner leende, „skjøndt det ikke kunde falde mig ind at see i denne Kiste efter saadanne Skatte. De fleste af vore Stibskaptainer seile altformegit paa Lykke og

Fromme, til at de kunne give deres Kort nogen synderlig Værdi. De kunne nok selv finde de Steder, som de søge, men synes ikke at vide, hvorledes de skulde vise Andre Veien. En af mine gamle Kaptainer skulde aflægge et Skær, som han indbildte sig at see, men lagde det en hel Grad for syblig. Saadan en Anmærkning vilde gjøre mere Skade end Gavn; den kan gjøre Medbør til Modvind og forlede en stakkels Fyr til at vende, hvor der ikke er den ringeste Anledning til at gjøre det."

"Ja, det kan gjelde om nervesvage Folk, som altid troe at see Farer forude; men det er en ganske anden Sag med Der, som et Skib virkelig har besøgt. Det er ikke nødvendigt, at De gjør Dem videre Uleilighed, Hr. Diafon Pratt. Min Onkel var, som jeg seer, ikke nogen rig Mand, og jeg maa nok arbejde paa selv at gjøre min Lykke, hvis jeg ønsker noget Mere, end jeg allerede har. Hvis der er Fordringer paa den Afdøde, er jeg beredt til at afgjøre dem."

Dette var at gjøre en pludselig Ende paa Sagen, saa Diafonen vidste neppe, hvad han skulde gribe til. Han erindrede sine egne ti Dollars, og hans indgroede Pengebegjerlighed seirede i den Grad over hans Klogskab, at den forledte ham til at nævne denne Omstændighed.

"Doktor Sage kunde fremkomme med en Fordring, som burde afgjøres, men Deres Onkel betalte ellers sin Forpleining. Jeg fandt, at Onken, som pleiede ham, for-

tiende Tidt extra, og jeg betalte hende derfor imorges ti Dollars, som De kan betale mig tilbage eller ikke, alt efter som De behager."

Kaptain Daggett fremtog sin Pung og betalte sieblikkelig Summen. Derpaa lagde han atter Kortene ned og uden at aabne Leddiken, luffede han Laaget paa Kisten i, dreiede Nøglen om og puttede den i sin Lomme, sigende, at han nok skulde sørge for, at det Hele blev afhentet, som om han vilde ile med at frie Diaconen for en Besværlighed.

Da dette var gjort, bad han, om man vilde vise ham Enken Whites Bolig, da han ønskede at tale med hende, førend han reiste tilbage.

"Mine mange Fætttere ville gjøre mig en hel Del Spørgsmaal, naar jeg kommer hjem," sagde han smilende, "det kan derfor ikke gaae an, at jeg tager hjem uden at have samlet alle de Oplysninger, jeg kan faae. Vil De ikke have den Godhed at vise mig Veien, Kaptain Garner; jeg lover, at jeg skal gjøre det Samme for Dem, hvis De nogensinde skulde komme til Vineyard for at opspore en gammel Slægtningss Efterladenskaber."

Roswell Gardiner var strax beredt til at opfylde hans Ønske, og lagde ikke Mærke til det misbilligende Blik, hvormed hans Næder havde lyttet til denne Begjering. De fjernede sig da begge og vare snart ved Enkens Dør. Her forlod den unge Mand sin Vedsager, da han havde Noget at bestille ombord paa Seseven. Enken White

modtog sin Gjest med den mest levende Interesse, da det var en af hendes største Fornøielser her i Livet at meddele og modtage Gæsterretninger.

„Jeg haaber, at De fandt en omgængelig Mand i min Onkel,“ bemærkede Kaptainen, efter at et venstkabeligt Forhold var indtraadt imellem begge Parter ved Hjælp af nogle faa smigrende Bemærkninger fra begge Sider. „Folk fra Vineyard ere ialmindelighed snaksomme.“

„Det var han, Kaptain Daggett, og hvis Diakonen ikke var kommen herover og havde forstyrret ham og vakt den verdslige Aand i ham, vilde han have været faa vel stemt til at forberede sig til den sidste Time, som nogen Syg, jeg har pleiet. Men det var anderledes, efterat Diakonen havde gjort ham sin første Visit.“

„Kom Diakon Pratt for at læse og bede med den Syge?“

„Han, bede! Jeg troer ikke, at han under alle sine Besøg læste en eneste Bøn med ham. De talte ikke om Andet end om Døer og Sælhundde, naar de vare sammen.“

„Birkelig!“ udbrød Reveuen, og syntes at faae forøget Interesse for Samtalen. „Og hvad kunde de vel have at sige hinanden om saadanne Ting? Døer og Sælhundde ere forunderlige Gjenstande at tale om for en døende Mand.“

„Jeg veed det,“ svarede Enken skarpt, „jeg vidste det dengang, men hvad kunde et enligt Fruentimmer gjøre for at vise dem det Rette; han er jo desuden Forstander for

Bedehuset. Naar de paa en saadan Tid talte om verdslige Ting, tilkom det ikke mig at vise dem tilrette."

"De førte altsaa Samtalen aabenlyst i Deres Nær-værelse — lige for Deres Dine, om jeg saa maa sige?"

"Det kan jeg just ikke sige; det skete just heller ikke, naar jeg vendte Ryggen til dem. De talte, og jeg hørte, hvad der blev sagt, saaledes som det ialmindelighed skeer, naar man er i Nærheden, som De veed."

Den Fremmede gif ikke videre ind paa Sagen, da han var bleven opdraget i et Land, som man næsten kunde kalde Lurernes Land. En Ø, der er affkaaren fra Forbindelse med den øvrige Del af Jorden, og som de to Trediedele af Mandfolkene ofte i længere Tid ere borte fra, kunde nok naae Fuldkommenhed i den Kunst at sladdre, hvilken ogsaa indeholder den, at lytte.

"Ja," svarede han, "man sanker jo saadan en god Del op, uden at man veed hvorledes. Saa De talte om Der og Sælhundene?"

Saaledes udspurgt, aabnede Enken med Glæde sin Kundstabs Skatte. Som hun skred frem i sin Meddelelse om de hemmelige Conferencer mellem Diakon Pratt og hendes afdøde Logerende, foregædes hendes Iver, og hun udelukkede Intet af hvad hun nogensinde havde hørt, men søiede en god Del til, som hun ikke havde hørt.

Men hendes Gjest var vant til saadanne Fortællinger, og vidste, hvormeget han fornuftigvis kunde troe deraf. Han lyttede med den Beslutning, ikke at troe Mere

end det Halve af hvad hun sagde, og ved Hjelp af sin lange Erfaring lykkedes det ham med en beundringsværdig Sikkerhed at skjelne den troværdige Del af Enkens næsten aandeløse Beretning fra det, der maatte betragtes som utroværdigt.

Den største Banskkelighed ved at forstaae Enken Whites Beretning i alle dens Dele hidrørte derfra, at hun var gaaet Glip af den vigtigste Samtale. Derved opstod der en hel Del Huller og dunkle Steder, og ved sine egne Bestræbelser for at raade Bod paa Manglerne bragte hun en betydelig Forvirring ind i det Hele.

Kaptain Daggett var imidlertid fuldkomment overbevist om, at Diakonen idetmindste vidste Noget om Sælhundens Eksistens, skjøndt han tvivlede om, at Mygtet om den nedgravede Skat, som var naaet til ham, ogsaa var bleven meddelt Diakon Pratt. Sæløvens Kjøb og Udrustning, sat i Forbindelse med Enkens Beretning, var i og for sig tilstrækkelig til at overbevise en Mand af hans Erfaring og Forudseenhed om, at der forberedtes et Tog efter Sælhundene, fremkaldt ved hans afdøde Slægtnings Meddelelse. Dette tvivlede han nu ikke om, men han var ikke vis paa, om der tillige paa Veien skulde søges efter den lille D.

Samtalen mellem Kaptain Daggett og Enken White varede mere end een Time. I den Tid havde han samlet alle de Oplysninger, som denne kunde give, og de skiltes ad som de bedste Venner af Verden. Kaptainen gav vel ikke Enken Noget — i den Henseende havde han stillet

sin Samvittighed tilfreds ved at betale Diaconen de Penge, som denne havde udlagt — men han lyttede paa den mest exemplariske Maade til Alt, hvad hun havde at sige, og hos en vis Klasse af ivrige Snakkere er en opmærksom Tilhører vis paa at komme i den allerstørste Gunst. Interesse havde givet den Fremmede Udseende af stor Opmærksomhed, og den henrykte Kone havde udgydt sin Ordstrøm paa en Maade, som i høieste Grad smigrede hendes ivrige Dnsfe efter at meddele sig. Da de skiltes ad, gjorde de den Aftale, at de vilde verle Breve med hinanden angaaende samme interessante Gjenstand.

Samme Eftermiddag lykkedes det Captain Daggett at faae sin afdøde Slægtnings Kiste ført over Bugten til Sag Harbour, hvorhen han selv begav sig ved samme Leilighed. Der tilbragte han et Par Timer med at erkundige sig om Sølovens Udrustning og den sandsynlige Tid den vilde afreise.

Denne Skonnerts Udrustning gav Folk Meget at tale om der i Eggen, og Manden fra Martha's Vineyard hørte utallige Gisninger, men meget faa paalidelige Meddelelser. I det Hele taget kom han dog til det Resultat, at Søloven vilde seile om en halv Snøs Dage, at den havde en lang Reise for, at dens Graværelse ventedes at skulle overskride et Aar, og at man mente, at den havde andre Planer for foruden Robbesangsten.

Samme Aften gik denne dristige Somand, der var halvt Agerdyrker, i sin Hvalfangerbaad, og seilede alene

til Vineyard, medtagende Kisten. Dette var imidlertid for Intet at regne, thi meget ofte var han bleven seet i rum Sø alene i sin Baad, seende efter indadseilende Skibe, for at lodse dem.

Sjette Kapitel.

Kaptain Daggetts Besøg i Forbindelse med Alt, hvad der var bleven sagt og gjort, medens han var paa Øster Pond og i Sag Harbour, bewirkede, at Sølovens Udrustning fremsthyndedes paa det Allerivrigste. Diakon Pratt kjendte Dens Søfolks Charakter alifor vel til at leve med en saa vigtig Sag. Hvormeget Folk paa Vineyard vidste om hans store Hemmeligheder, det var han vel uvidende om, men han følte sig overbevist om, at de vidste nok, og ved dette ene Besøg havde erfaret tilstrækkeligt til at pirre deres Lyst til Rigdomme og sætte dem i Bevægelse henimod den sydlige Polarreds. Hos saadanne Folk tages Afstand og Banskeligheder ikke med i Beregning; en Mand, som i sin egen fjerne Afstrog, hvorhen man ikke skulde troe, at Urgierrighed og Kjerlighed til Forandring nogensinde kunde trænge, idag har gaaet og faaet Havre, er rede til med 24 Timers Varsel at

forlade sit Hjem, gribe Harpunen, medens han lægger Forken tilside, og drage afsted til Jordens yderste Grændse uden videre Betænkelighed, end hvis han forlod sit Hjem for at gjøre en almindelig Reise paa en Uge. Diaconen vidste meget vel, at saadan var de Folks Charakter, som han nu havde at bestille med, og han forudsaae Nødvendigheden af den yderste Forsigtighed, Flid og Virksomhed.

Philip Hazard, den Styrmand, som Roswell Gardiner havde omtalt, fik Ordre til ikke at spille nogen Tid; og de Folk, som vare hyrede til Reisen, begyndte snart at komme over Sundet og vise sig ombord paa Skonnerten. Hvad Skibet selv angaaer, da havde det Alt, hvad der var nødvendigt for dets Fornødenheder, stuvet sammen i Lasten, og Diaconen begyndte nu med en vis Utaalmodighed at imødesee et Par særdeles dygtige Sømands Ankomst, som Philip Hazard var paa Spor efter, og som Kaptain Gardiner ansaae det for meget vigtigt at erholde.

Videt ahnebe den værdige Skibsreder, at Folk paa Vinehard vare især med de samme Mænd og søgte at vinde dem for selv at udruste en anden Sølove, som de nu næsten i en Maaned havde arbeidet paa. De havde kjøbt den i New Bedford, i den Hensigt at benytte sig af de ufuldstændige Oplysninger, som vare komne til dem gennem Kaptainerne paa Sluppen og Briggen. Navnets Lighed var tilfældig, eller rettere sagt, var ganske naturlig bleven fremkaldt ved det fælleds Niemed for Foretagendet, men da denne Lighed nu engang eksisterede, byggede

Compagniet fra Vineyard Planer paa Skibenes Forverling, hvoraf de haabede at drage nogen Fordel, men som det vilde være for tidligt nu at omtale her.

Da nogle Dage vare forløbne, sendte Hazard en Mand ved Navn Watson, der ansaaes for at være en udmærket Robbefanger, over fra Stonington. Denne Forøgelse af Mandskabet var særdeles velkommen; og da begge Styr mænd vare borte for at hyre Folk, raadførte Roswell Gardiner sig med denne erfarne og dygtige Sømand, da det endnu var temmelig nyt for ham at kommandere som Chef.

Det var heldigt for Diafonens Planer, at han havde ladet sin unge Kaptain forblive i Uvidenhed angaaende de to store Hemmeligheder. Gardiner vidste, at Skonnerten skulde gaae ud for at fange Sælhund, Sølever, Søelephanter og alle andre Dyr henhørende til Slægten phoca; men der var ikke bleven fortalt ham Noget om Daggetts Meddelelser eller om de virkelige Motiver, som havde bevæget Diafonen til at gaae uden for det Sædvanlige i sin Stræben efter Gevinst.

Vi sige, det var heldigt, at Diafonen havde været saa forsigtig, thi Watson havde aldeles ikke ifinde at seile ud fra Dyster Pond, da han havde ladet sig engagere som Overstyrmand paa den rivaliserende Sølever, der var bleven kjøbt i New Bedford, og som nu i al Hast udrustedes for at kappes med det Skib, der endnu laae saa roligt og sorgløst paa Diafon Pratts Bærst.

Kort, Watson var en Spion, der var sendt over fra Vineyarderne for af alle Kræfter at udforske, hvilke Hensigter Skonnertens Gier havde, at indsmigre sig i Gardiners Fortrolighed og fra Tid til anden at aflægge Beretning om Sagernes Tilstand, paa det at Gastenderne ikke skulde komme først afsted.

Det er Noget, Amerikanerne almindelig prale af, at der ikke findes Spioner i Deres Land. Dette kan være sandt i dette Ords dagligdags Betydning, men er falsk i alle andre Henseender. Det er upaatvivlelig det mest udspionerende Land i den hele Christenhed, hvis man ved at udspionere forstaaer at skaffe sig Underretning om andre Folks Anliggender. Blandt de Handlende eksisterer der et udbredt og almindelig anerkjendt Udspioneringssystem, og næsten Enhver, der paa nogen Maade staaer i Forbindelse med Pressen, tjener som en slags Spion Politikens Interesser — Mange adskillige andre Interesser. Læseren maa derfor ikke hengive sig til Indtryk, der ere fremkaldte ved almindelige Paastande, som næppe kunne taale en alvorlig Undersøgelse, og ikke benegte Sandheden af Billeder, der ere tegnede med en daguerreotypagtig Nøjagtighed, fordi de tilfældigvis ikke gjenspeile Dagens Mode-
smag.

Denne Watson, som tildels havde forpligtet sig til at gaae ud som Matros med Soloven under Kaptain Roswell Gardiners Kommando, var ikke alene en Spion ialmindelighed, men en Spion, der hemmeligen var sendt

af de laveste Bevæggrunde ind i Fjendens Leir, og det med saa fjendtlige Hensigter, som Omstændighedernes Natur vilde tillade.

Saaledes stode Sagerne paa Øster Bond omtrent en Uge, efter at Neveuen havde været der for at see efter sin afdøde Onkels Effekter. Skonnerten var nu ganske færdig til at stikke i Søen, og Kaptainen begyndte at tale om at hale ud fra Ladepladsen. Rigtignok var der ikke nogen fornuftig Grund til at foretage dette foreløbige Skridt i denne Havn, hvor der ingen Leilighed var for Folkene til at begaae Excesser, men det lød sømandsagtigt, og Kaptain Gardiner havde yttret, at det var hans Hensigt at gjøre det.

Mandskabet fra Fastlandet meldte sig kun langsomt, og Noget lig Utaalmodighed røbede sig hos den unge Chef, der forlængesiden havde faaet sine uøvede Folk ombord — unge Menneſker fra Rabolaget, som han lidt efter lidt søgte at gjøre bekendt med deres Pligter. Den bedste Grund, han kunde give for at hale ud, var den, at han derved gav disse unge Folk Leilighed til at øve sig.

„Jeg veed ikke, hvad Hazard og Green bestille“, raabte Roswell Gardiner ned til sin Rheder; selv stod han paa Søløvens Skandse, og Diakon Pratt nede paa Ladepladsen, medens Watson var beskæftiget oppe i Takkelagen; „de have været længe nok paa Fastlandet for at høre et Dussin Matroser til et Skib af denne Størrelse, og vi mangle endnu to Mænd, selv om denne Mand her

undertegner Papirerne, hvilket han endnu ikke har gjort. „Det er sandt, Watson, det er paa den høie Tid, at vi faae at see, hvorledes Du skriver.“

„Jeg er kun daarlig oplært, Kaptain Garner,“ svarede den listige Sømand „og jeg behøver megen Tid blot til at skrive en saadan Ubethydelighed som mit Navn.“

„Ja, ja, Du er en forsigtig Fyr, og det kan jeg godt lide Dig for, men Du har nu havt Tid nok til at fatte en Beslutning. Du kender nu Skonnerten tilbunds og burde nu kunne sige, om Du vil prøve din Lykke med den.“

„Ja, det er sandt nok, hvad Skibet angaaer. Hvis det var en Rejse til Vestindien, vilde jeg ikke vente et Minut med at underskrive Artiklerne. Jeg vilde heller ikke gjøre mange Spørgsmaal, hvis Skibet var stort nok til en almindelig Hvalfiskefangst, men Robbefangsten er en ganske anden Sag, og en uheldig Haand kan gjøre meget Arbejde unyttigt.“

„Alt dette er sandt nok, men vi have ikke isinde at tage nogen uheldig Haand med, eller at begynde paa noget uheldigt Arbejde.“

„O, hvis Alle var som De, Kaptain Gar'ner, vilde jeg ikke et Dieblif betænkte mig paa at underskrive. De har vundet Deres Berømmelse hydpaa, og Ingen tvivler om Deres Dygtighed.“

„Nuvel, begge Sthrmændene ere ogsaa gamle erfarne Folk, og vi have isinde, at alle de Helbefarne skulde være ligesaa dygtige Folk som Du?“

„Der behøves ogsaa dygtige Folk til at arbejde mellem disse Søelefanter og Sælhundede, siger jeg. Man siger, at Sælhundede blive sjældnere, men jeg siger, at det kommer af, at man ikke kender til Forretningen. Der er nu den unge Kaptain Gar'ner, siger jeg, han udruster nu en Skonnert til en ubekendt Del af Verden, siger jeg, maaskee til Sydpolen, thi jeg veed det ikke, eller til et andet fjernt Punkt; han vil nok komme hjem med fuld Ladning, eller jeg forstaaer mig ikke paa den Forretning, siger jeg.“

„Hvis det er din Mening, saa behøver Du jo kun at skrive dit Navn under Artiklerne og tage imod Haandbængerne.“

„Ja, ganske rigtig, Sir, naar jeg har faaet mine Skibskammerater at see. Der er ingen Forretning under Solen, hvor det er saa nødvendigt, at Folkene nøie kjende hinanden, som Jagten efter Søelefanter. Mindre Dyr kan man maaskee nok faae Bugt med, om ogsaa Besætningen er noget svag, men naar man kommer til de gamle Hunde eller Bulldogger, som man rigtigst maa kalde dem, saa maa der Mod og kraftige Hænder til.“

„Efter mine Begreber, Watson, er det mindre farligt at tage en Søelefant end at binde an med en rigtig gammel Hvalfis, som maaskee allerede kan have et halvt Dusin Harpuner i sig.“

„Ja, det er ogsaa undertiden et vanskeligt Arbejde, skjøndt jeg ikke mener, at det er saa vanskeligt at fange

en Hvalfist, som en Søelefant eller en Søløve. Paa en Robbesangst maa jeg kjende mine Skibskammerater, siger jeg."

"Kaptain Gar'ner," sagde Diafonen, som naturligvis havde hørt hele Samtalen, "vi maa strax have at vide, om denne Mand vil gaae med Skonnerten, eller ikke. Styrmandene troe det og komme vist herover uden Noget til at tage hans Blods, hvis han skulde forlade os. Sagen bør afgjøres strax."

"Jeg er villig til at afgjøre den paa Diebliffet," svarede Watson saa dristig, som om det havde været hans oprigtige Mening, "lad mig blot faae at vide, hvad vi skulle foretage os. Naar jeg veed, til hvilke Der Skonnerten er bestemt, kan dette strax afgjøre min Beslutning."

Dette var et vel udtænkt Spørgsmaal af Spionen, skjøndt det forfeilede sin Virkning, da Diafonen havde været saa forsigtig ikke at fortælle sin Hemmelighed, ikke engang til Kaptainen paa hans Skib. Havde Gardiner vidst nøiagtig, hvorhen han skulde gaae, vilde Ønsket om at sikke sig en saa dygtig Matros som Watson upaatvivlelig have aflokket ham en uforsigtig Meddelelse, men da han ikke selv vidste Noget, var han nødt til at svare, saa godt han kunde

"Hvor vi gaae hen?" sagde han, "vi gaae naturligvis ud efter Robber, og ville see efter dem der, hvor de fleste ere at finde. En saa erfaren Mand som Du burde vide, hvor det er."

„Ja, Sir,* svarede Hyren leende, „det er netop hverken her eller der — det er det Hele.“

„Kaptain Gar'ner,“ afbrød Diakonen ham heitidelig, „vi maa have en Ende paa denne Sag og have at vide, om denne Mand vil lade sig hyre, ellers maa der skrives til Mr. Hazard om at hyre en Anden i hans Sted. Kom i Land, Sir, jeg har Forretninger at afgjøre med Dem oppe i Huset.“

Den alvorlige Maade, hvorpaa dette blev sagt, overraskede baade Kaptainen og Matrosen en Smule. Den Første gik ned i Kahyten for at skjule sin smukke Hals med et Halstørklæde, førend han fulgte Diakonen op i Land, hvor han sandsynligvis vilde træffe Mary. Medens han var saaledes beskæftiget, var Watson kommen ned fra Storreisningen og gaaet ned i Følkelukafet. Da den unge Kaptain vandrede rast henimod Diakon Prattis Bolig, kom Watson igjen op paa Dækket og praiede Lokkejoseph, der fisteede ikke langt fra Skibet. Nogle faa Minutter efter var Watson i Josephs Baad med Pif og Pak — han havde ikke bragt nogen Kiste med ombord — og var undervejs til „Havnen“. Fra „Havnen“ afseilede han samme Aften i en Hvalfangerbaad, som var holdt i Beredskab til ham, medbringende den Efterretning til Holmes's Hole, at Soløven fra Dyster Pond sandsynligvis vilde være klar til at gaae under Seil i den følgende Uge. Omendstjendt Watson saaledes tilsyneladende deserterede fra sin Post,

var det dog efter Overenskomst med hans virkelige Rheder. Han behøvede nogle faa Dage til at gjøre sine egne Forberedelser, førend han forlod den 41de Grad nordlig Brede for at gaae saa langt sydpaa, som et Skib kunde komme.

Han lod dog ikke sin Post aldeles ubesat. En af Diacon Pratts Naboer havde imod en lille Godtgjørelse paataget sig at give dem Underretning om Begivenhedernes Fremfærd, og ved enhver Leilighed blev der sendt Efterretninger, som berettede Skonnertens Bevægelser, og naar der var Udsigt til, at den kunde reise.

Disse Udsigter vare ikke saa glimrende, som Roswell Gardiner havde troet og haabet, da det var lykkes Vineland Compagniets Agenter at lokke to af Hazards bedste Mænd fra ham, og da dygtige Robbefangere ikke kunne findes saa let som Flintestene paa en Strandbred, kunde den derved foranledigede Forsinkelse endogsaa blive meget alvorlig. Al den Tid arbejdedes der med ustandset Iver paa Søloven i Holmes's Hole, og der var al mulig Udsigt til at dette Skib kunde blive ligesaa tidlig færdigt som dets Medbeiler. Men vi ville vende tilbage til Dyster Pond.

Diacon Pratt stod i Forstuen, førend Roswell Gardiner indhentede ham. Her meddelte Diaconen sin unge Ven, at han havde Forretninger af Vigtighed at afgjøre med ham, og strax gik han foran ind i sit eget Værelse, der baade brugtes som Contoir, Sovestue og Bedestue, thi den gode Mand var vant til at opsende sine Bønner

for Naadens Trone i det samme Bærelse, hvor han afgjorde sine timelige Anliggender.

Efterat den gamle Mand til stor Forbauselse for Roswell havde lukket Døren ilaas, betragtede han ham med et alvorligt og høitideligt Blik og sagde ham uden videre, at han nu vilde meddele ham en Sag af den største Bigtighed.

Den unge Sønmand vidste neppe, hvad han skulde tænke om alt Dette, men han haabede, at Mary paa en eller anden Maade stod i Forbindelse dermed.

„For det Første, Kaptain Gar'ner," vedblev Diafonen, „maa jeg tage Dem i Ed.“

„Ed, Hr. Diafon, det er noget Nyt i Anledning af en Robbefangst — det er at være ligesaa omstændelig som Onkel Sams Koff.“

„Ja, Sir, jeg maa tage Dem i Ed; denne Ed maa De aflægge paa Biblen og holde samvittighedsfuldt. Uden denne Ed maa hele vor Forbindelse ophøre, Kaptain Gar'ner.“

„Heller end det skulde skee, Hr. Diafon, vil jeg med Fornøielse aflægge en dobbelt Ed, den ene for dermed at binde den anden.“

„Det er godt. Saa opfordrer jeg Dem, Roswell Gardiner, til at sværge paa denne hellige Bog, at De ikke vil fortælle de Hemmeligheder, som jeg nu skal aabenbare Dem, til nogen Anden, medmindre jeg tillader Dem det, at De ikke vil benytte Dem af dem i nogen Andens

Tjeneste, og at De i Alt, hvad der staaer i Forbindelse dermed, redelig og tro vil opfylde Deres Forpligtelser imod mig og mine Interesser — saa sandt hjælpe Dem Gud!”

Roswell Gardiner kyskede Bogen, medens han var fuld af Forundring og Nysgjerrighed efter at faae at vide, hvad der vilde følge. Da dette Punkt var bragt i Rigtighed, lagde Diaconen den hellige Bog tilside, aabnede en Skuffe og fremtog de to vigtige Kort, paa hvilke han havde overført Daggetts Bemærkninger.

„Kaptain Gar’ner,” vedblev Diaconen, idet han udbredte Kortet over det sydlige Ishav paa Sengen, „De maa have kjendt mig og min Handlemaade længe nok til at forundres over, at jeg nu først saa langt hen i mit Liv befatter mig med Skibsvæsen.”

„Hvis jeg har forundret mig, Hr. Diacon, da har det været over at en Mand med Deres Forstand og Dømmekraft saalænge har kunnet afholde sig fra en Forreining, som efter min Mening er den eneste, der passer sig for en Mand med virkelig Energie og Charakter.”

„Det kan De, som selv er Somand sige, men det vil være vanskeligt for Dem at overtale dem, der boe paa Landjorden, til at dele Deres Meninger.”

„Det er, fordi Folk paa Landjorden tænke og handle saaledes, som de fra Ungdommen af have lært. Betragt dette Kort, Hr. Diacon, see hvormeget der er Vand, og hvorlidt der er Land. Pastor Whittle fortalte os sidste

Søndag, at Intet var skabt uden Hensigt, og at det guddommelige Forsyns Visdom kunde sees i alle Naturens Værker. Hvis det nu var bestemt, at Landet skulde have Fortrin frem for Vandet, vilde der da have været saameget Mere af det Sidste end af det Første? Den Tanke kaldt mig ind, da jeg hørte Præstens Ord, og havde ikke Mærk —

„Hvad er der med Mary?“ sagde Diafonen, da han saa, at den unge Mand standsede.

„Jeg haaber blot, at det, De har at sige, paa en eller anden Maade maa staae i Forbindelse med hende.“

„Det, som jeg har at sige, er meget mere værd end 50 Mary'er. Hvad min Niece angaaer, Gar'ner, da maa De med Fornøielse saa hende, hvis hun vil have Dem, og hvorfor hun ikke vil det, er mig usforklarligt. Men De seer dette Kort — see vel paa det, og siig mig, om De ikke finder noget Ryt og Mærkeligt ved det.“

„Det minder om gamle Tider, Hr. Diafon, og her er mange Steder, som jeg har besøgt og kjender. Hvad har vi der? Der, aflagte med Blyant, og Længden og Bredden er angivet! Hvem siger, at der er Land deromkring, Diafon Pratt, om jeg maa være saa fri at spørge?“

„Det gjør jeg — og det er et udmærket Land at lægge bi ved for et Skib, der gaaer paa Robbefangst. Disse Der, Gar'ner, kunne gjøre Deres Lykke saavel som min. Det er ligemeget, hvorledes jeg veed, at de ere der, det er nok, at jeg veed det, og at jeg ønsker, at De

vil føre Soløven saa lige som muligt til dette Sted, fylde den med Tran, Elfenben og Skind, og bringe den tilbage igjen saa hurtigt, som Vind og Veir vilde tillade det."

"Der paa den Længde og Brede!" sagde Roswell Gardiner og undersøgte Kortet saa nøie, som om han havde det fineste Kobberstik for sig; „jeg har aldrig før hørt tale om saadant et Land!"

"Det ligger der ikke destomindre, og ligesom alle Lande i fjerne Have, som Folk ikke osie have forstyrret, er det vel forsynet med det, som nok kan betale en Sømand for hans Besøg."

"Det tvivler jeg ikke om, hvis der virkelig er Land der. Det er maaskee et flyvende Fjorbjerg, som en eller anden Fyr har seet i taaget Veir. Havet er fuldt af saadanne Der."

"Dette er ikke af den Slags. Det er godt fast Land, som jeg veed fra den Mand, der har betraadt det. De maa passe vel paa, Gar'ner, at De ikke render Skornerten ind paa det," og Diafonen lod en klukkende Latter høre, som Folk af hans Lige, der sjældent tillade sig en Munterhed, ikke kunne tilbageholde, naar De ere i rigtig godt Humeur. „Jeg er ikke rig nok til at kjøbe og udruste Soløver, for at De skal sætte dem til."

"Det er en hoi Bredegrad at føre et Skib til, Hr. Diafon; selv Cook lykkedes det ikke!"

"Bryd Dem ikke om Cook, han var en kongelig Søofficer; min Mand var en amerikansk Robbefanger,

og hvad han engang har seet, det veed han nok hvor han skal finde igjen. Der ligger Derne — tre i Tallet, og der vil De finde dem med Dyr paa deres Ryster i saa rigeligt Maal som Muslingeskaller paa Sydhysten."

"Jeg haaber, at det forholder sig saaledes. Hvis der er Land der, og De vil vove Skonnerten, skal jeg nok søge at faae Die paa det. Jeg ønskede dog nok, at De vilde give mig Sort paa Hvidt for, at jeg skal seile saalangt imod Syd."

"De skal faae al den Myndighed, en Mand kan forlange. I den Henseende skal der ikke være nogen Bæmselighed imellem os. Jeg vover naturligvis Skonnerten, men jeg stoler paa, at De bærer saamegen Omhu for den som muligt. Seil da lige til dette Punkt og fyld Skonnerten. Men Gar'ner, dermed er endnu ikke Alt endt. Saa snart Skonnerten er fuld, maa De seile tilbage og saa hurtigt som muligt faae hende klar af Alt, hvad der ligger 38."

"Det vilde jeg sandsynligvis have gjort, om De ogsaa ikke havde sagt Noget derom."

"Ja, thi ifølge alle Beretninger er det stormfulde Have, og jo hurtigere man kan komme ud af dem, desto bedre; og nu, Gar'ner, maa De sværge igjen. Jeg har endnu en Hemmelighed at meddele og en Gd at forlange af Dem. Kys denne hellige Bog endnu engang, og sværg mig, at De aldrig vil aabenbare til nogen Anden, hvad jeg nu staaer i Begreb med at meddele Dem, med

mindre det skulde være i Retten og paa Dommerens Befaling. Saa sandt hjælpe Dem Gud."

"Hvad, endnu en Ed, Diafon; De er værre end Toldbetjentene, der tage En paa alle Bouge, og dog ikke troer En, naar man har svoret. Jeg har jo allerede svoret."

"Kys Bogen og sværg paa hvad jeg forelægger Dem," sagde Diafonen strengt, "eller De kommer aldrig tilfjøs i mit Skib. Sværg, at De aldrig vil aabenbare, hvad jeg nu fortæller Dem, med mindre Retten tvinger Dem dertil. Saa sandt hjælpe Dem Gud."

Saaledes tvungen betænkte Roswell Gardiner sig ikke længere, men svor som forlangt, idet han alvorligen og ærbødigen kysede Bogen. Det var første Gang den unge Mand fik Kommandoen over et Skib, og han vilde ikke miste den for en saa ubetydelig Sags Skyld som den at sværge paa at bevare sin Rheders Hemmeligheder. Da Eden var aflagt, fremtog nu Diafonen det andet Kort, der blev lagt paa Sengen istedetfor det første.

"Der!" udbød han i en slags Triumf, "det er den egentlige Gjenstand for Deres Rejse."

"Denne Klippe! Men den ligger jo under en nordlig Brede, Hr. Diafon; og det er jo en stor Omvei, jeg skal gjøre, naar De først vil have, at jeg skal gaae saa langt imod Syd, for at naae Vestindien."

"Det er godt at have to Strengte paa sin Bue. Naar De hører, hvad De skal bringe tilbage fra denne Klippe, vil De nok kunne indsee, hvorfor jeg sender Dem

„Syd paa, førend De gaaer derhen, for at indtage den kostbareste Ladning.“

„Det maa vel være Skildpadder,“ sagde Roswell Gardiner leende. „Paa disse Klipper groer der ikke Andet end nogle saa forfnytte Buske, og der er ikke Andet at finde end Skildpadder. Engang imellem kan man fange nogle saa af dem, hvis man tilfældigvis træffer den rette Klippe.“

„Gar'ner,“ svarede Diafonen endnu mere høitidelig, „denne D, hvor ringe og ubetydelig den end er, indeholder Skatte. Lang Tid tilbage havde Sørovere deres Op-lag her, og jeg alene er nu i Besiddelse af Rundskaben derom.“

Den unge Mand stirrede paa Diafonen, som om han tvivlede om, at den gamle Mand var ved sine fem Sandser. Han kjendte tilfulde hans Characters indgroede Svaghed og kunde uden Vanskelighed slutte sig til den Indflydelse, en Tro som den yttrede maatte have paa hans Følelser; men det syntes saa usandsynligt, at han, der boede paa Øster Bond skulde erfare Noget af den Natur, som var skjult for Andre, saa at han i Begyndelsen indbildte sig, at hans Rheder havde drømt saalænge om Venge, indtil han tilsidst var bleven affindig. Han kom dernæst til at tænke paa den afdøde Sømand, Diafonens mange Samtaler med ham, den Interesse, han altid syntes at vise Manden, samt det pludselige og som det syntes ubetimelige Kjøb af Skonnerten, og han fik strax Nøglen til hele Gaaden.

„Det maa Daggett have fortalt Dem, Diafon Pratt,“ sagde Gardiner paa sin frimodige Maade, „det maa ogsaa være ham, som har fortalt Dem om disse Sælhundeeer?“

„Hvorfor skulde ikke Daggett ligesaagodt kunne have fortalt mig det, som enhver Anden?“

„Vistnok, dersom han vidste, at hvad han sagde, var sandt; men man skal ikke altid troe enhver Ende, en Semand saaledes spinder.“

„Daggett var sit Endeligt nær og maa ikke forverles med saadanne Folk, som, stolte af deres Sundhed og Kraft, tale hen i Veir og Vind, og som altid ere rede til at misbruge Herrens Navn for at bekræfte deres Regne.“

„Hvorfor fortalte han dette til Dem, uagtet han havde Slægtninge i Dufinvis ovre paa Vineyard?“

„Han havde i 50 Aar været borte fra Vineyard og disse Slægtninge, et Tidrum, der bethdelig svækker et Menneskes Følelse. Bliv kun Fjerdedelen af denne Tid borte fra Mary, og De vil glemme, om hendes Dine ere blaa eller sorte og i det Hele taget, hvorledes hun seer ud.“

„Hvis jeg gjorde det, vilde jeg ansee mig for den usleste og foragteligste Hund; nei, Diafon, to Gange 50 Aar vilde ikke faae mig til at forglemme Marys Dine eller Udseende!“

„Ja, saaledes tænke, føle og tale alle unge Mennefker, men lad dem prøve Verden, og de ville snart indsee

deres Daarstaa. Men Daggett betroede sig til mig, fordi Forsynet førte mig til ham, og fordi han haabede endnu at være rask nok til at gaa med Skonnerten og drage Fordel af Toget."

"Harde Manden den Uforsømmelighed at tilstaae, at han havde været Sørover og havde været med at nedgrave Skatten paa denne Klippe?"

"Saaledes lyder Historien aldeles ikke. Daggett havde aldrig selv været Sørover, men ved et Tilfælde kom han til at sidde i samme Fængsel og i samme Bærelse, hvor en virkelig Sørover var bleven indespærret. Der bleve de Venner, og da Søroveren blev dømt til Døden, meddelte han Daggett sin Hemmelighed som den sidste Tjeneste, han kunde gjøre ham."

"Jeg haaber dog, Hr. Diafon, at De ikke venter Dem noget stort Udbytte af denne Del af Reisen?"

"Jeg venter mig allermest deraf, Gar'ner, og det vil De ogsaa gjøre, saasnart De hører den hele Historie."

Diafonen meddelte ham nu Enkeltighederne betræffende den Meddelelse, som Søroveren havde givet sin Medfange, omtrent som de vare blevne givne ham af Daggett. Den unge Mand hørte paa denne Beretning i Begyndelsen med Vantro, siden med Interesse, og tilsidst med en Følelse, som forlevede ham til at troe, at der maatte være mere Sandhed i Fortællingen, end han i Begyndelsen havde antaget.

Denne Forandring blev frembragt ligesaameget ved

Diafonens Alvor som ved selve Fortællingens Natur, thi bevæget af sin mægtige Eidenstabs havde han givet en meget levende Beskrivelse af det Hele. Saa dybt et Indtryk havde Daggetts Beretning gjort paa den gamle Mand's Sind, og saa mægtige vare de Forhaabninger, som derved vare blevene vakte, at han Intet udelod, iagttog den smaaligste Nøiagtighed i alle Enkelthederne og gjorde det samme Indtryk paa sin Tilhører, som Historien havde gjort paa ham, da den første Gang blev fortalt.

„Dette er en høist overordenlig Beretning, hvordan man end betragter den,“ udbød Roswell Gardiner, saasnart en Pause i Diafonens Fortælling gjorde det muligt for ham at faae et Ord indført. „Det er den mærkeligste Fortælling, jeg nogensinde har hørt til; hvorledes blev saameget Guld og Sølv opgivet for saa lang Tid?“

„De tre Befalingsmænd skjulte det der, da de ikke vovede at betroe det til Mandskabet ombord i deres Skib. De foregav at lægge bi for at fange Skildpadder just saaledes, som De ogsaa maa gjøre; og medens Folkene fangede Skildpadder, gif Kaptainen og hans Styrmand iland paa Klippen, hvor de fandt Leilighed til at nedgrave deres Guld i dette Hul i Koralklippen, som De har hørt mig omtale. O, det er altfor naturligt til ikke at være sandt!“

Roswell Gardiner saae, at den gamle Mand's Forhaabninger vare altfor levende til saa let at nedstemmes, og at hans skjulte Pengebegjerlighed ret var

bleven sat i Bevægelse. Blandt alle de Videnskaber, som den menneskelige Natur er en Slave af, er Kjerligheden til Guld den, som varer længst, og som ofte i bogstavelig Forstand bringes med til Gravens Rand. Hos de Mennesker, der oprindeligen ere dannede saaledes, at de hengive sig til en utilbørlig Pengebegierlighed, synes denne Videnskab at tage til, medens andre, der mere afhænge af Ungdom og Kraft, Virksomhed og Ergjerrighed, efterhaanden aftage i Styrke; langsomt og sikkert tiltager den sig et uindskrænket Herredømme over et Væsen, der engang anerkjendte flere Herrer. Saaledes havde Tilfældet været med Diaconen; næsten alle hans Videnskaber havde nu concentreret sig i denne ene. Han brod sig ikke længere om politisk Indflydelse, skjøndt det engang havde været hans høieste Ønske at repræsentere Suffolk i Albany; selv Bedehuset og dets Værdigheder havde mistet deres Tryk for ham, medens hans Medmennesker, ja selv hans Slægtninge kun betragtedes af ham som Medbeilere eller Medskaber.

„En Løgn kan fremstilles saaledes, at den synes meget naturlig,” svarede Roswell Gardiner, „hvis den bliver sat sammen af En, som forstaaer sig paa at knoe og splidse. Rævne den Daggett Beløbet af den Sum, som han formodede, at Seroverne havde efterladt paa Klippen?”

„Ja, han gjorde,” svarede Diaconen, og hele hans egentjerlige og pengegridske Sjæl syntes at flamme frem

i hans to indfaldne Dine, da han svarede: „efter Sø-
røverens Beretning kan der ikke have været mindre end
30,000 Dollars, og næsten den hele Sum i Dubloner
fra Kongens Mynt — Dubloner, af hvilke der kun ville
gaae 16 paa Bundet.“

„Sølovens Ladning, vel valgt og vel sammenstuvet,
vil kunne udgjøre det Dobbelte, hvis vi blot træffe de
rigtige Dyr.“

„Det kan nok være, men betænk, Gar'ner, her er det
det blanke prægede Guld.“

„Men hvad Ret have vi til dette Guld, forudsat at
det er der og vi kunne finde det?“

„Ret!“ udbrød Diafonen og stirrede paa ham;
„bliver ikke det, som det guddommelige Forsyn giver et
Menneske, hans Eiendom?“

„Med samme Ret kunde man sige, at det guddom-
melige Forsyn havde givet det til Søroverne; der maa
være lovlige Eiermænd til alle disse Penge, hvis man
blot kunde finde dem.“

„Ja, hvis man blot kunde finde dem. Hør, Gar'ner,
har De fornødig udgivet en Dollar?“

„Ja, mange,“ svarede den unge Mand, og en mun-
ter Latter vidnede om hans lette Sind. „Jeg vilde ønske,
jeg havde noget Mere af Deres Sparommelighed, saa
kunde jeg blive rig. Ja, blot for to Timer siden gav
jeg en Kvartdollar ud, idet jeg købte Fisk til Kahytten
af gamle Poffejoseph.“

„Siig mig da, hvordan den Dollar var præget; var der et Hoved paa den, eller var der kun Søiler, hvilket Aar og under hvis Regjering var den bleven præget, maaskee den var fra Mynten i Philadelphia — isaaald havde den da den gamle Ørn eller den nye, fort. kunde De sværge paa, hvorledes dette Pengestykke saa ud?“

„Det troer jeg ikke; man sætter sig ikke hen og studerer Præget paa et Stykke Sølv eller Guld, saasnart man faaer et saadant.“

„Det er heller ikke rimeligt, at Nogen skulde kunne si, dette er mine Dubloner.“

„Der maa alligevel være retmæssige Ciere til hvert enkelt Pengestykke, hvis der virkelig er Penge,“ svarede Roswell Gardiner lidt bestemt; „har De aldrig talt med Mary om den Sag?“

„Jeg tale til Fruentimmer om saadan en Sag! Troer De, jeg er gal, Gar'ner! Hvis jeg ønskede, at Sagen skulde udbredes over Suffolk ligesaa hurtig, som Ilden om Foraaret løber hen over Saltengene, kunde jeg have tænkt paa saadant Noget, men ellers ikke. Jeg har ikke talt med Nogen undtagen med Kaptainen paa det Skib, som jeg staaer i Begreb med at sende ud for at søge efter dette Guld saavelsom for at søge efter de Sølhundeøer, jeg har viist Dem. Havde jeg kun havt een Gjenstand for Die, vilde jeg ikke have vovet saa meget, men med to for Die kunde det synes, som om jeg

Den omtalte Kystfarer var kommen gennem dette sidste Stræde, og de, som saae den fra Skonnerten, mente, at den var bestemt til Beacon eller til Sag Harbour. Men istedetfor at luffe op til en af Kanalerne, som vilde have ført den til disse Pladser, seilede den over Gardiners Bugt, indtil den kom Skonnerten paa Praiehold. Da det var ganske laber Kuling, var der Tid nok til at følgende Ord kunde blive verlede mellem Skipperen paa denne Kystfarer og Roswell Gardiner, førend Sluppen var kommen saa langt bort, at de ikke kunde høre hinanden.

„Er det Seloven af Oyster-Pond?“ spurgte Skipperen dristig.

„Ja,“ svarede Roswell Gardiner paa Sømændenes korte Maneer.

„Er der en Watson fra Martha's Vineyard ombord?“

„Han var her ombord en Ugestid, men forlod os pludselig. Da han ikke havde underskrevet Artiklerne, kan jeg ikke sige, at han løb væk.“

„Han skiftede altsaa Sind,“ svarede den Anden i en Tone, der skulde udtrykke Forundring over det, som han hørte. „Watson vil gjerne flakke omkring, skjøndt han er en dygtig Fyr, naar man først kan faae fat paa ham og faae ham ud paa det blaa Vand. Seiler Deres Skonnert imorgen, Kaptain Gar'ner?“

„Ikke førend iovermorgen, tænker jeg.“ sagde Roswell

Gardiner med sin sædvanlige Næbenhed, uden i mindste Maade at ahne, at han meddelte sig til En, der tjente hans Medbeilers Interesser. „Mine Styrmande ere endnu ikke komne, og jeg mangler endnu to dygtige Matroser; hvis denne Watson var bleven hos mig, skulde jeg have blift ham Bænde, som Loddet aldrig har undersøgt.“

„Ja, ja, han er en Bindbeutel, men dygtig til at luge en Søelefant; De har altsaa ifinde at reise iovermorgen?“

„Ja, hvis mine Styrmande komme herover fra Fæstlandet. De skrev igaar til mig, at de havde faaet to Matroser og saa sig om efter en Leilighed at komme herover. Jeg har lagt herud, for at være klar til at tage dem op, saa at de ikke skulde behøve at seile hele Veien op til Havnen.“

„Derved har De sparet dem en god Rotørn. Men maaskee ere de i denne Baad.“

Bed disse Ord sprang Roswell Gardiner op i Storreisningen, og saa rigtigt nok, at en Baad roede lige hen til Skonnerten, kommende fra Fæstlandet og blot i en halv Mils Afstand. Der blev raft ham en Rikfert, og han forkyndte nu snart med Glæde sine Folk, at Mr. Hazard og den anden Styrmand vare i Baaden tilligemed to Matroser, og at han nu mente, de havde fuld Besætning. Alt dette hortes af Skipperen paa Sluppen, som med den mest spændte Opmærksomhed søgte at opfangne hver Stavelse.

„De gaaer altsaa formodentlig snart sydpaa, Kap-
tain Gar'ner," raabte han i en lykønskende Tone; „det
er Deres Folk, og nu har De altsaa Deres Tal.“

„Det haaber jeg af mit ganske Hjerte, thi der er
Intet kjedeligere end at vente, naar man er færdig til at
reise. Min Rheder begynder ogsaa at blive utaalmelig
og ønsker at see nogle Skind for sine Penge.“

„Ja, ja, det er Deres Folk, og De kommer nok
afsted i det Seneste iovermorgen. Naar, god Lykke, Kap-
tain Gar'ner, og en rigtig Mængde Sælhunde. Det er
en lang Reise, De har for, især naar et Skib skal gaae
saa langt sydpaa som Deres.“

„Hvorledes veed De, hvorhen jeg skal gaae, min
Ven? De har jo ikke spurgt mig, hvor jeg har ifinde at
fange mine Sælhunde, og det er heller ikke almindeligt,
at man i vor Forretning udbreder det over hele Landet.“

„Alt det er sandt nok, men jeg har dog en lille
Afhjælp derom. Da De nu snart reiser, og jeg ikke faaar
Dem at see igjen idetmindste i lang Tid, saa vil jeg give
Dem et Raad. Hvis De træffer paa en Ledfager, saa
stød ham ikke fra Dem, men see at forliges med ham
og arbeid i Fællesskab. Lige for Lige, og find Dem i
hvad der ikke kan undgaaes.“

Folkene ombord i Sluppen lo ad denne Tale, me-
dens de ombord paa Skonnerten forundrede sig. For
Roswell Gardiner og hans Folk vare disse Hentydninger
en Gaade, og den Første mumlede Noget om, at den

Fremmede var en Døsmer, da han steg ned paa Dækket og gav nogle Befalinger for at modtage Baaden.

„Den Knøs har hjemme i Holmes's Hole,“ sagde Kaptainen paa Skonnerten, „og alle disse Folk fra Vineyard indbilde sig at være bedre Somænd end hele den øvrige Menneffeslægt. Det maa formodentlig være, fordi deres D ligger længere ude tilføs end alt Andet, hvad vi have indenfor Montauf.“

Saaledes endte Samtalen med den Fremmede. Sluppen seilede bort for en svag Søndenvind, og begunstiget af Ebben passerede den snart om den Sandodde, der beskytter Ankerpladsen, og dreiede til Vinden østover forisatte den sin Cours til Holmes's Hole. Skipperen var en Slægtning af Gieren af den rivaliserende Soløve og havde tilbudt sig at indhente de Dplysninger, han tog med sig, da han vidste, hvor kjerkomne de vilde være for dem derhjemme. Der herskede, sandt at sige, en dyb, men godt skjult Spænding paa Vineyard ikke blot i Anledning af Sælhundseerne, men ogsaa i Anledning af den nedgravede Skat.

De Dplysninger, som den afdøde Somands Slægtninge vare i Besiddelse af, vare hverken meget fuldstændige eller meget klare. De hidrørte fornemmelig fra Daggetts Dtringer under Hjemreisen, som Kaptainen paa Briggen havde meddeelt Skipperen paa Sluppen under deres Samtale en lang Sommerestermiddag, da begge Stibene laae i Stille næppe hundrede Favne fra hinanden.

Disse Ytringer vare imidlertid temmelig ofte og tydelig nok blevene gjentagne. De fleste Mennesker ville gjerne gjøre sig vigtige, og Daggett følte tilstrækkelig Vigtigheden af sin Hemmelighed til at gjøre sig til af den. Under disse Omstændigheder lagde han ikke synderlig Baand paa sin Tunge, og han robede Ting, som, naar de bleve bragte til hans Fædernes af et halvt Dussin Tunger og ligeaa mange Phantasier, vorede op til saadanne Efterretninger, der kunde bringe et Folk i Fyr og Flamme, om og dets Inderbildningskraft var endnu fløvere end Folkenes paa Martha's Vineyard.

Da disse Folk vare vante til at tænke paa og tale om saadanne Reiser, er det ikke overraskende, at nogle faa af de mest Driftige, som først horte disse Rygter, forenede sig og udkastede en Plan til det Eventyr, de nu havde for. Da Efterretningen om hvad der gik for sig paa Øster Bond naaede til dem, forsvandt Alt, hvad der kunde ligne Tvivl eller Betænkelighed, og fra det Dieblis af at Reveuen var kommen tilbage fra sin Reise efter sin Ontels Efterladenskaber, blev Udrustringen af Holmes-Hole-Stibet jremskyndet paa en Maade, der vilde have gjort en Regjeringskrydser Vre. Selv Henry Gifford, der var saa vel bekendt for at have paataget sig i det korte Tidsrum af 60 Dage at tilhugge Træet til to Fregatter, om de kunde kaldes saaledes, af hvilke hver skulde føre 100 Kanoner, og lade dem løbe af Stabelen paa Ontario-Søen, lagde ikke nogen større Energi for

Dagen i at opfylde sin Kontrakt, end disse udannede Dboere i at udstyre deres Skib til at rivalisere med det, som de nu vare forvissede om stod i Begreb med at seile bort fra det Sted, hvor deres Slægtning havde udaandet sit sidste Suf.

Disse opvakte og skarpsindige Dboere arbeidede dog ikke saa aldeles i Mørket, som Læseren efter vor Fremstilling kunde have Grund til at antage. Man vil erindre, at der var en Leddike i Kisten, som ikke var bleven undersøgt af Diaconen. Denne Leddike indeholdt en gammel, temmelig usammenhængende Dagbog, ikke over den sidste, men over en eller to af den Afdødes tidligere Reiser; skjøndt der ogsaa fandtes adspredte Notitser, der aabenbart refererede sig til andre og fjernere Tidspunkter. Ved omhyggeligt Studium og ved at sammenholde adskillige Notitser, der ved det første Blik ikke kunde antages at have nogen Sammenhæng med hinanden, var det lykkedes den nærværende Gier af Kisten at erholde en, som han mente, temmelig tilstrækkelig Nøgle til hans Onkels to store Hemmeligheder. Der fandtes ogsaa adskillige løse Papirstykker i Kisten, paa hvilke der var gjort nogle flodsede Forsøg paa at aflægge Kort over alle de omtalte Der og Klipper, angivende deres Beliggenhed mod hinanden og de i Nærheden liggende Der, men uden i noget Tilfælde at angive Længden og Bredden.

Foruden disse bebyrdningsfulde Beviser paa, at de af begge Kaptainer overbragte Gjerretninger ikke ganske vare

uden Grund, var der et ufuldendt Brev, skrevet af den Afdøde som et Slags Testamente „til En eller Alle, der paa Marthas Winery kaldte sig Daggett“. Det var en temmelig betydelig Mængde, adskillige hundrede Personer sandsynligvis, som dette Brev var adresseret til, men det var meget betydningsfuldt. Da det Individ, i hvis Hænder det først faldt, bar Navnet Daggett, læste han det naturligt, hvorpaa han omhyggelig lagde det sammen og puttede det i en Lommebog, som han pleiede at gaae med. Vi ville ikke opholde Læseren med at undersøge, med hvad Ret dette Brev, der var ufuldendt og uden Underskrift, og hvis Oprindelse og Bestemmelse ikke antydedes ved Andet end ved dets almindelige omfattende Adresse, blev taget i Besiddelse af et enkelt Individ. Det forholdt sig imidlertid saaledes, og Ingen af dem, der vare delagtige i Udrustningen af Søloven fra Holmes's Hole, vidste Noget om dette Dokuments Eksistens, med Undtagelse af dets nærværende Besidder. Engang imellem læste han det igjennem, og i enhver Henseende syntes han at ansee den deri indeholdte Efterretning for yderst vigtig.

Begge disse Foretagender, som vi her foreløbig have omtalt, karakteriserede fuldkomment den Samfundstilstand, under hvilken de vare fremkomne. Diacon Pratt var, hvis han havde noget bestemt Kald, egentlig Landmand, skjøndt hans Pengebegjerlighed havde forledet ham til at deltage i alle Foretagender rundt omkring ham, som

lovede at indbringe Noget. De fornemste Giere af Sø-
 løven fra Holmes's Hole vare ogsaa Landmænd, Folk, som
 i Ordets bogstaveligste Forstand pløiede Jorden, saaede
 deres egen Havre og Rug og meiede deres egne Enge.
 Ikke destomindre havde ingen af disse Mænd, ligesaa lidt
 de fra Vineyard som han fra Øyster Pond, et Dieblif
 betænkt sig paa at sætte deres Penge i et Selskabet,
 ret som om de Alle havde været almindelige Skibschedere
 i en af Unionens største Havne. Hos saadanne Mænd
 behøver man blot at opsætte en Beregning med Ud-
 sigt til en god Gevinst, og de ere altid rede til med
 Haand, Hjerte og Pung at indlade sig paa Foretagendet.
 Snart jage de efter Hvaler paa den japanesiske Kyst,
 snart søge de efter Per, der besøges af Sælhundene, en
 anden Gang gaaer der et Selskab ud for at jage efter
 Leopardter, fange unge Løver i Net og opspore Rhinoc-
 erosers Leie paa Afrikas Sletter, medens de atter en
 anden Gang indlade sig paa at transportere Is fra
 Long Pond til Calcutta og Kingstown — ja maaskee
 endogsaa til London selv.

Af saadant Stof bestod disse Puritanernes Efter-
 kommere — en Blanding af Godt og Ondt. Deres
 Religion heldder mere i Grindringen end i Følelsen, til
 det Svundne, medens den er blandet med en Verdslig-
 hed, der næsten stiger til Rovbegierlighed, og det Hele
 er iført en vis Sømmelighedsdragt, idet de i det Ydre
 opfyldte deres Pligter, og ved deres Maadehold, Fore-

tagelsesaaend og utrættelige Virksomhed gjøre sig agtbare og nyttige.

Roswell Gardiner havde ikke taget feil af Personerne i Baaden. De viste sig at være Philip Hazard, hans første Styrmand, Tim Green, anden Styrmand, og de to Robbefangere, som det havde kostet saamegen Tid og Møie at faae fat paa. Skjøndt ingen af Styr mændene ahnede Sandheden, havde de dog ikke saasnart faaet fat paa dygtige Folk, førend disse ved Agenterne fra Martha's Vineyard bleve forlokkede og fristede ved bedre Tilbud, inden det var kommen saavidt, at Artiklerne vare blevne underskrevne. En af Bevæggrundene til at sende Watson over til Øyster Pond havde været at forlede Kaptain Garner til at troe, at han havde engageret en saa dygtig Mand, hvorved han aldeles blev forhindret fra at søge en anden, indtil han i det allersidste Dieblis vilde befinde sig ude af Stand til at stikke i Søen af Mangel paa fuldstændigt Mandskab. En Hvalfisfeskangst eller Robbefangst fordrer, at Skibet medtager de specielle Folk, som ere nødvendige for de specielle Bestæftigelser, skjøndt i de senere Aar Matroserne ere blevne saa vante til at desertere, især i det stille Hav, saa at kun de Skibe, som i egentligst Forstand henhøre til Hvalfangersforeningen, bringe de Folk tilbage med, som de have bragt ud, og ikke engang altid disse.

Men nu havde Roswell Gardiner sin Besætning fuldtallig, og næsten Alting var klar til at gaae tiljøs;

han havde ikke Andet tilbage end at seile op til Havnen for at udklarere, saae en kort Samtale med sin Rheder, en længere med Mary, hvorpaa han saa kunde styre imod den sydlige Polarregion, hvis Isen vilde tillade ham at komme saa langt sydpaa. Der var nu 16 Sjele ombord paa Soloven, et fuldkomment tilstrækkeligt Antal for den Reise, som de skulde foretage. Mandstabet bestod af Følgende:

- 1) Roswell Gardiner, Kaptain.
- 2) Philip Hazard, første Styrmand.
- 3) Timothy Green, anden Styrmand.
- 4) David Weeks, Lømmemand.
- 5) Nathan Thompson, Matros.
- 6) Sylvester Havens, do.
- 7) Marcus Todd, do.
- 8) Hiram Flint, do.
- 9) Joshua Short, do.
- 10) Stephen Stimson, do.
- 11) Bartlett Davidson, do.
- 12) Peter Mount, Uføvant.
- 13) Arcularius Mott, do.
- 14) Robert Smith, do.
- 15) Gato Livingston, Kok.
- 16) Primus Floyd, Jungmand.

Det blev i det Hele taget anseet for en god Besætning. Alle vare indfødte Amerikanere, og de Fleste hørte

til gamle Suffolk. Thompson og Flint, Short og Stimson, fire udmærkede Matroser, kom fra Fastlandet, den sidste sagdes at være fra Kennebunk. De vare alle temmelig unge, sunde og kraftige Folk, der saae ud til at kunne gjøre udmærket Tjeneste. Livingston og Floyd vare farvede, og bar de ansete Familiers Navne, i hvilke de og deres Forfædre tidligere havde tjent som Slaver. Weeks var vant til Søen, og kunde bruges baade som Matros og som Tømmersmand. Mount og Mott, der rigtignok vare hyrede som usøvanter, vare dog temmelig fortrolige med Søen, da de begge havde tjent to Sommer paa et Kystfartøi; men Ingen af dem havde været rigtig til søs eller seet det blaa Vand.

Det vilde ikke have været let at give Soløven en dygtigere Besætning, og dog var der ikke nogen virkelig Sømand iblandt dem — ikke en Mand, som kunde være bleven gjort til første Topsgast paa en Fregat eller et Linieskib. Selv Gardiner, der dog i enhver Henseende var den Dygtigste ombord paa sit lille Skib, manglede mange af de Kuldkommenheder, der udmærke den ægte Søul. Overalt vilde han have udmærket sig ved sin personlige Virksomhed, sit Mod, sin Raskhed, Dristighed og alle disse Egenskaber, som gjøre en Mand nyttig i det Kald, hvortil han egentlig hører, men han kunde neppe kaldes en dygtig Befalingsmand; han kjendte Lidet til sit Kalds Enheder og havde ikke faaet den grundige Opdragelse, som forvandler Vanen til Instinkt og bevirker,

at den ægte Sømand gjør Alt paa den rette Maade og i det rette Øieblik, enten det blæser stærkt eller svagt. I alle disse Henseender var han imidlertid den bedste Mand ombord, og han var alle de Andre saa overlegen, at han kunde indgyde dem den behørigte Agtelse. Stimson var sandsynligvis næstester Kaptainen den bedste Sømand.

Dagen efter at Soløven havde modtaget Resten af sit Mandskab, seilede Roswell Gardiner over til Havnen, hvor han efter Aftale mødtes med Diacon Pratt. Hensigten med dette Møde var at faae Skonnerten udfklarret, hvilket kun kunde skee paa denne Plads. Mary ledsagede sin Onkel forat afgjøre nogle af sine egne smaa huslige Anliggender, og det blev da bestemt saaledes, at Diaconen skulde aflægge sit sidste Besøg ombord paa sit Skib i Kaptainens tilbagevendende Baad, medens Roswell Gardiner skulde tage Mary tilbage til Øster Bønd i Hvalsangerbaaden, som havde bragt hende og hendes Onkel over.

Da Lokke-Joseph som sædvanlig havde ageret Færgemand, var det nødvendigt at blive ham quit, efterjøm den unge Sømand ønskede at være alene med Mary. Dette var let at bevirke ved Hjælp af et Par Mark. Da Baaden havde to Luggersseil, og det blæste en stadig men laber Sydvæst, var der Intet, som kunde være til Hinder for Roswell Gardiners Ønske.

Den unge Sømand forlod Bærstet ved Sag Harbour omtrent ti Minutter, efterat Diaconen var afreist til Skonnerten. Da Vinden var svag og gunstig, havde han

snart bragt Alt i Orden, og Baaden gled nu sagte frem, saa at han næsten kunde henvende hele sin Opmærksomhed paa sin fortryllende Ledsagerinde.

Roswell Gardiner havde søgt denne Leilighed, for endnu engang at aabne Mary sit Hjerte, og sidste Gang før saa lang en Fraværelse at anholde om hendes Haand. Dette gjorde han paa en mandig og aaben Maade, der ingensunde var ubehagelig for hans skønne Tilhørerinde, hvis Tilbøilighed et Dieblisk vandt Seier over den Beslutning, som hun havde fattet paa Grund af sine religiøse Grundsætninger. Saa indtrængende bad han hende om at love ham sin Tro, førend han seilede, at en øm Skuffelse bemægtigede sig den kjerlige Piges Hjerte, og hun var næsten tilbøilig til at troe, at hendes tidligere Beslutning havde været ubillig og haard. Men hos den, der havde saa ædle Grundsætninger og saa klare Begreber om sine Pligter, kunde Hovedet ikke længe skuffes af Hjertet, og hun gjenvandt snart det Selvherredømme, der hidtil havde opretholdt hende i alle hendes tidligere Kampe af den Art.

„Det vilde vist have været bedst, Roswell,“ sagde hun, „hvis jeg havde taget Afsked med Dem i Havnen og ikke udsat mig for den Smerte, som jeg forudseer at jeg vil forarsage baade Dem og mig ved vor nærværende Samtale. Jeg har Intet skjult for Dem, maaskee jeg har været oprigtigere imod Dem, end Klogskab vilde tilraade. De kjenner den eneste Hindring for vor Forening.

men den synes at vore, jo mere jeg beder Dem tænke derover og forsøge paa at sjerne den."

"Hvad vil De, at jeg skal gjøre, Mary? De vil dog vel ikke have, at jeg skal spille den Skindhellige og foregive, at jeg troer Noget, som jeg virkelig ikke troer og som jeg efter alle mine Undersøgelser ikke kan troe."

"Det gjør mig ondt, at det forholder sig saaledes," svarede Mary i en sagte sørgmodig Tone; "det smerter mig, at en saa ædel og begavet Aand finder det umuligt at antage sine Fædres Tro — smerter mig, at dette for evig efterlader en uoverstigelig Kløft imellem os."

"Nei Mary, det kan ikke være Tilfældet. Intet uden Døden kan adskille os for saa lang Tid! Naar vi mødes, skal det idetmindste skee som Venner, og Venner holde af ofte at mødes og sees."

"Det synes visnok uvenligt, naar jeg i et saadant Dieblis som dette, Roswell, siger Dem, at det Modsatte er Tilfældet. Vi bør ikke mødes her, hvis enhver af os følger sin egen Vej imod en tilkommende Verden. Min Gud er ikke Deres Gud, og hvad Fred kan der være i en Familie, naar dens to Hoveder dyrke forskjellige Guddomme? Jeg er bange, De ikke tænker tilstrækkeligt over saadanne Ting."

"Jeg troede ikke, at De var saa uliberal, Mary. Hvis Diakonen havde sagt dette, vilde det ikke have overrasket mig, men at De siger mig, at min Gud ikke er Deres Gud, forekommer mig isandhed haardt."

„Er det ikke saaledes, Roswell? Og hvis det er saaledes, hvorfor skulle vi da forsøge at strides om bedrageriske Ord? Jeg troer paa Forløseren som Guds Søn, som den ene Person i den hellige Treenhed, medens De blot troer paa ham som et Menneske — et retfærdigt og ædelt Menneske, uden Synd, om De vil, men blot et Menneske. Er nu Forskjellen imellem disse to Troesbekjendelser ikke umaadelig stor, er det ikke netop Forskjellen imellem Gud og Menneske! Jeg tilbøder min Forløser, anser ham for at være lig med Faderen — som en Del af dette guddommelige Væsen, medens De blot betragter ham som et Menneske uden Synd — som et Menneske saaledes som Adam formodentlig var før Syndefaldet.”

„Kjende vi nok til disse Ting, Mary, til med Rette at lade dem indvirke paa vor Lykke?”

„Man lærer os, at de ere nødvendige for vor Lykke, ikke i den Forstand, som De maastee mener, Roswell, men i en langt højere Betydning, og vi kunne ikke forsamme dem uden at bøde derfor.”

„Jeg troer, at De gaaer forvidt, kjæreste Mary, og at det er muligt for en Mand og en Kvinde hjerteligt at elske hinanden og at være lykkelige med hinanden, uden at de tænke ganske ens om religiøse Materier. Hvormange gode og fromme Kvinder seer man ikke, der ere lykkelige og tilfredse som Husfruer og Mødre, og dog ere Medlemmer af Sekter, som deres Mænd ikke høre til!”

„Vi ville ikke undersøge, om det er sandt eller ikke.

Jeg fordrer ikke nogen Ret til at bedømme Andres Pligter eller deres Anstuelser om hvad de bør gjøre. Tusinde Piger gifte sig uden at have nogen Ahnelse om de Forpligtelser, som de love at paalage sig, og naar længere hen i Livet dybere Overbevisninger indfinde sig, kunne de ikke bryde de Forbindelser, de tidligere have indgaaet, om de ogsaa vilde; og om de kunde, vilde de sandsynligvis ikke. Anderledes forholder det sig, hvis en ung Pige, der har en dyb Følelse af, hvad hun skylder sin Forsøjer, med Overlæg og med fuld Bevidsthed om hvad hun gjør gifter sig med en Mand, der betragter hendes Gud blot som et Menneske — jeg bryder mig ikke om, hvorledes De nærmere forklarer denne Mening ved at sige et rent og syndefrit Menneske; det er dog kun et Menneske. Forskjellen imellem Gud og Menneske er altfor stor, til at den kan fjernes ved saadanne Bestemmelser."

"Men hvis jeg nu finder det umuligt at troe Alt, hvad De troer, Mary, saa vil De dog vel ikke straffe mig, fordi jeg har været saa oprigtig at fortælle Dem Sandheden og det den hele Sandhed."

"Nei, sandelig ikke, Roswell," svarede Pigen mildt, for ikke at sige ømt, "Intet har givet mig en bedre Mening om Deres Grundfætninger, Roswell — et høiere Begreb om Deres aabne og frimodige Charakter, end den mandige Maade, hvorpaa De har tilstaaet Rigtigheden af min Mistanke om Deres Mangel paa Tro — paa det, som

jeg alene anseer for Tro. Denne Oprigtighed gjør Dem Vre, og De har derved rundet min Agtelse i Forening med den kvindelige Tilbøielighed, som jeg saalænge har næret for Dem, det vil jeg idetmindste ikke skjule for Dem."

"Belsignede Mary!" udbrød Roswell Gardiner næsten rede til at falde paa Knæ og tilbede den skønne Sværmerste, der sad ved hans Side med et Ansigt, i hvilket den dybeste Deltagelse for hans Vel speilede sig, og med de kjerligste og mildeste blaa Dine, som en ung Pige nogeninde med uskyldig Omhed har kastet paa en Ungling, enten han saa er tilbøielig til at troe paa hendes Gud som sin Gud, eller ikke. "Hvorledes kan En, der er saa god og kjerlig i alle andre Henseender, være saa grusom i denne ene!"

"Fordi denne ene er Et og Alt for hende," svarede Pigen med et Ansigt, der blussede af Følelse. "Jeg maa sige til Dem, hvad Josva sagde til Israelsitterne: vælger idag, hvem I ville tjene, enten den Gud, som Eders Fædre tjente, som boede paa den anden Side Floden, eller Amoritternes Guder, i hvis Land I boe; men hvad mig og mit Hus angaaer, vi ville tjene Herren."

"Sætter De mig i Klasse med Hedninger og Afgudsdyrkere i Palæstina?" spurgte Gardiner bebreidende.

"De har selv sagt det, Roswell; det er ikke mig, men Dem selv, som har regnet Dem til den Klasse. De dyrker Deres Fornuft istedetfor den eneste sande og levende

Gud, det er den værste Slags Afguderi, eftersom Afguds-billedet er usynligt for Tilbederen og han veed ikke af dets Tilværelse."

"De anseer det altsaa for Afguderi, at vi benytte de Gaver, som vi have modtaget af vor Skaber, og at vi som fornuftige Væsener tænke over den vigtigste af alle Gjenstande, istedenfor blindt og tankeløst at modtage en Tro?"

"Hvis det, som De kalder Tanke, kunde forbedre Sagen, hvis det var tilstrækkeligt at begribe og tilegne sig dette Ganne, kunde der maaskee være noget Sandt i hvad De siger. Men hvad er denne høit priste Fornuft egentlig? Den er ikke tilstrækkelig til at forklare en eneste af Skabelfsens Hemmeligheder, skjøndt der er tusinde. Jeg veed, at der er — ja der maa være forskjellige Meninger imellem dem, som henholde sig til Deres Fornuft istedetfor at modtage Aabenbaringens Lære med Hensyn til Christus. Men jeg troer, at alle de, der ikke ere aabenbare Vantroer, indrømme, at hans Død var et tilstrækkeligt Sonoffer for Menneskenes Frelse. Kan De nu bedre forklare denne Del af vor Religionslære, end De kan forklare Forløserens guddommelige Natur? Giver Deres Fornuft Dem bedre Oplysninger om Faldet end om Forløsningen selv? Jeg veed, at jeg ikke er skicket til at behandle saa dybtgaaende Gjenstande," vedblev Mary bestedent, skjøndt med stor Alvor og stjern Bærdighed, „men for mig synes det meget klart, at i det Dieblis Omstændighederne føre os ud over

Grændserne for vor Fattelvne, skulde vi troe paa Aabenbaringen og ikke raisonnere over den. Hele Christendommens Historie lærer os dette. Dens første Lærere vare udbannede Mænd, Mænd, som vare aldeles uvidende, før end de bleve oplyste af deres Tro, og alle de Lærdomme, som den lærer, er at vi skulde troe paa Forløseren og sætte denne Tro over alt Andet, som den ene store Kundskab, der indeslutter i sig al anden. Men naar dette forholdes sig saaledes, gjør Hjertet ikke Alt det, som Hovedet ikke kan forstaae, til en Anstødssten."

"Jeg veed ikke, hvorledes det er," svarede Roswell Gardiner bevæget, skjøndt ikke overbevist, "men naar jeg taler med Dem, Mary, om disse Ting, kan jeg ikke rigtig holde fast ved mine egne Meninger, eller ved den Maade, hvorpaa jeg raisonnerer om dem med mine Venner og Bekjendte. Jeg tilstaaer, at det forekommer mig ulogisk, ufornuftigt — jeg veed næppe, hvorledes jeg skal udtrykke, hvad jeg mener — kort usandsynligt, at Gud skulde lade sig selv eller sin Son korsfæste af Mænd, som han selv havde skabt, eller at han skulde søle Nødvendigheden af en saadan Fremgangsmaade for at forløse Mænd, han selv havde sat i Verden."

"Hvis der skulde ligge noget Bevis i dette Sidste, Roswell, kan det ligesaagodt være et Bevis imod et Menneskes Korsfæstelse, som imod en Guds. Jeg antager, at De mener, at et Menneske som Jesus af Nazareth har existeret, at han blev korsfæstet for vor Forløsning, og

at Sonofferet blev antaget og var behageligt for Gud Fader. Er det nu ikke ligesaa vanskeligt at forstaae, hvorledes og hvorfor dette skete, som at forstaae de Christnes almindelige Troeslærdomme?"

"Der er dog en stor Forskjel mellem et underordnet Bæsens Korsfæstelse og en guddommelig Persons Korsfæstelse, Mary! Jeg kan forestille mig det Første, skjøndt jeg ikke vil gjøre Fordring paa at forstaae Grunden dertil, eller hvorfor det var nødvendigt; men jeg er vis paa, at De ikke vil mistyde mine Bevæggrunde, naar jeg siger, at jeg ikke kan forestille mig det Andet."

"Gjør ingen Undskyldninger for mig; see hellere op til hint ophøiede Bæsen, hvis Lærdomme, der forkyndes gjennem udvalgte Lærere, De ringeagter. Hvad De siger, kan jeg tilfulde føle Sandheden af. Jeg gjør ikke Fordring paa at forstaae, hvorfor en saadan Opoffrelse var nødvendig, men jeg troer det, jeg føler det; og da jeg troer og føler det, kan jeg dyrke og tilbede den Søn, som forlod Himlen for at stige ned paa Jorden, og led for at vi kunde komme i Besiddelse af det evige Liv. Det er Alt Mysterium for mig, som Skabelsen selv, vor Tilværelse, Gud og alt Andet, som min Forstand er for indskrænket til at begribe. Men, Roswell, hvis jeg troer en Del af den christne Kirkes Lærdomme, maa jeg troe dem alle. Apostlene, som Christus selv personlig kaldede, der levede i hans Nærhed, der kjendte Intet uden hvad den Hellig Aand indgav dem, tilbad ham som

Guds Søn, som En, „der ikke ansaae det for et Rov at være Gud lig;“ og skal jeg, der er uvidende og uinspireret, sætte mine svage Fornuftslutninger imod deres skrevne Lærdomme?”

„Og dog maa Enhver af os staae eller falde ved de Midler, han er i Besiddelse af, og ved den Brug, som han gjør af dem.“

„Det er fuldkomment sandt, Roswell, og spørg Dem selv, hvilken Brug De gjør af Deres Gaver. Jeg negter ikke, at vi skulde bruge vor Fornuft, men det er indensfor de Sfranker, som ere satte for den. Vi kunne undersøge Christendommens Troværdighed, og kunne bestemme hvorvidt den understøttes af fornuftige og tilstrækkelige Beviser; men ud derover tør vi ikke gaae, ellers kunde vi ogsaa gjøre Fordring paa at forstaae vort eget Væsens Mystorium, der ligesaameget overgaaer vor Forstand som ethvert andet Mystorium. Der læres os, at Mennesket blev skabt i sin Skabers Billede, hvilket bethyder, at der er en udødelig og aandelig Del af ham, som er aldeles forskjellig fra den legemlige Del. Denne forgaaer idetmindste for en vis Tid — et Lem kan adskilles fra Legemet og tilintetgjøres, medens det hele Legeme vedbliver at leve; men det er ikke saaledes med den Del, som er bleven skabt i Guddommens Billede. Den er usjorgængelig, udødelig og aandelig, skjøndt dømt til en Stund at boe i en Bolig af Leer. Hvorfor skulde det nu være vanskeligere at troe, at den rene Guddommelighed kan træde ind i et Menne-

stes Person, end at troe, ja føle, at Guds Billede er traadt ind i saamange Myriader Menneskers Personer. Ikke blot overseer De alt dette, Roswell, men De gjør Dem skyldig i den for mig uforklarlige Modsigelse at troe en Del af Mysteriet, medens De betænker Dem paa at troe det Hele. Hvis De aldeles benegtede Forsoningen, vilde De staae langt fastere end nu, da De kun troer det Halve. Men, Roswell, vi ville ikke forbitte Afstedens Dieblif ved at tale mere om denne Sag. Jeg har andre Ting at sige Dem, og kun kort Tid at sige dem i. Det Løfte, De har forlangt af mig, at forblive ugift indtil Deres Tilbagekomst, giver jeg Dem gjerne. Det koster mig Intet at give Dem dette Løfte, da der neppe er nogen Mulighed for, at jeg skulde ægte en Anden."

Til Roswell Gardiners store Genrykkelse gjentog Mary disse Ord, eller rettere denne Tanke med andre Ord; og atter og atter erklærede han, at han nu med et let Hjerte kunde trænge ind i Ishavet, da han vidste, at han ved sin Hjemkomst vilde finde hende fri, og haabede, at hun vilde betragte ham med samme Interesse som nu.

Ikkedestomindre skuffede Gardiner ikke sig selv med Hensyn til Mary's Hensigter. Han kjendte hende og hendes Grundsatninger altfor vel, til at indbilde sig, at der skulde være nogen Umulighed for, at hun kunde forandre sin Beslutning. Uagtet deres lange og fortrolige Bekjendtskab havde hun aldrig røbet en Svaghed, som

kunde tyde paa, at hun kunde glemme sin høie Pligtsølelse; og eftersom Tiden gav hende en klarere Indsigt i hvad disse Pligter vare, syntes hun stedse mere og mere ubetinget at underkaste sig dem.

Harde der været noget Haardt eller Grastødende i den Maade, hvorpaa Mary yttrede de Følelser, der fornemmelig bevægede hendes Sind, vilde en Mand af Roswell Gardiners Temperament upaatvivlelig have afrystet hendes Indslydelse; men det var saa langt fra at være Tilfældet, at hun tvertimod, naarsomhelst de traf hinanden eller skiltes, altid viste den inderligste Interesse for hans Belfærd, og ved mange Leiligheder lagde en ægte qvindelig Omhed for Dagen. Han vidste, at hun daglig bad for ham ligesaa andægtig, som hun bad for sig selv, og netop dette haabede han vilde vedligeholde hendes Interesse for ham under hans Fraværelse. I den Henseende viste vor unge Sømand, at han besad et ikke ringe Kjendskab til det menneskelige Hjerte, da Intet bidrager mere til at vedligeholde en Indslydelse af den Art, end den Overbevisning, at paa os selv beroer det elskede Væsens Lykke og Belfærd.

Ottende Kapitel.

Det var over Middag, da Roswell Gardiner naaede sit Skib, efterat han omhyggelig og med mandig Interesse for Alt, hvad der angik hende, havde ført Mary hjem og taget endelig Afsked med hende. Om denne Afsked ville vi kun sige nogle faa Ord. Den var hjertelig og rørende, og blev endogsaa lidt høitidelig derved, at Mary gav sin Elsker en lille Lommebibel med den alvorlige Bøn, at han ikke vilde glemme at raadføre sig med dens Blade. Ved samme Leilighed tilføiede hun, at hun omhyggelig havde betegnet de Steder, som hun ønskede, at han især vilde studere og tænke over. Bogen blev modtagen i samme Aand, som den blev given, og omhyggelig lagt ned i en lille Kasse, der indeholdt omtrent hundrede Bind af forskjellige Værker.

Da Tiden til at lette Anker nærmede sig, blev Diakonens Urolighed meget iøienfaldende for Skonnertens Kaptajn. Hvert Dieblik var han ved den unge Sømands Side for at gjøre en ængstelig Bemærkning eller stille et Spørgsmaal, der røbede hans urolige og pirrelige Sindstilstand. Det saae virkelig ud, som om den gamle Mand i det sidste Dieblik ikke kunde bære det over sit Hjerte at skilles fra sin Eiendom eller at tabe den afhyne. Alt dette var meget ubehageligt for Roswell Gardiner, hvor tilbøielig han end i dette Dieblik var til at betragte med

Belviillie og Overbærelse enhver Person og Ting, der paa nogen Maade stod i Forbindelse med Mary Pratt.

„De maa endelig passe paa disse Der, Kaptain Gar'ner, og ikke løbe Skonnerten paa Land,“ sagde Diakonen for tiende Gang idetmindste; „man siger, at Strømmen løber saa stærkt som en Hest paa disse høie Bredegrader, og at Sømænd ofte strandre paa dem, førend de vide, hvor de ere.“

„Ja, Sir, jeg skal nok gjøre mig Flid,“ svarede Gardiner, ærgerlig over saa ofte at blive erindret om Noget, som han ikke let kunde glemme; „jeg er velbefaren i disse Farvande, Hr. Diakon, og kjender Alt, hvad der angaaer Ebbe og Flod. Nu, Mr. Hazard, hvorledes viser Touget?“

„Kortstagsvis, Sir; vi vente kun paa Ordre til at hive Ankeret af Grunden.“

„Det da Ankeret, Sir, og nu Farvel til Amerika, eller idetmindste til denne Del af Amerika.“

„Det skal være et farligt Farvand mellem de smaa Klipper, siger man, og man maa have sine Dine med sig.“

„Der er Fare overalt for søvnige Sømænd, men den Mand, der holder sine Dine aabne, har kun Tidet at frygte. Havde De givet os et Chronometer, vilde vi ikke have været udsatte for halvt saamegen Fare som nu, da vi intet have.“

Dette havde været et Tvistsens Øble mellem Kaptainen paa Søloven og Rhederen. Chronometre vare

paa ingen Maade saa almindelig i Brug paa den Tid, hvorom vi tale, som de ere nutildags, og Diafonen gyste for den Udgift, en saadan Artikel vilde have forarsaget ham. Kunde han have faaet et til Fjerdedelen af den almindelige Pris, kunde han have været fristet til at kjøbe det, men det hørte ikke med til hans Spar-sommelighedsprinciper ved klog Rundhaandethed at fore-bygge mulige Uheld

Aldrig saasnart var Skonnerten klar af Ankergrunden, førend dens Seil skyldtes, og den gik for en let Søndenvind og med gunstig Ebbe omkring den lave Sandodde, vi allerede have omtalt. Alt syntes gunstigt, og aldrig forlod vistnok et Skib Hjemmet under bedre Forvarsler.

Diafonen forblev ombord, indtil Lokke-Joseph, der skulde føre ham tilbage, mindede ham om Afstanden og om Sandsynligheden af, at Vinden ganske vilde lægge sig ved Solnedgang. Som Sagerne stod, maatte de kæmpe baade imod Vind og Strøm, og han maatte anvende al sin Konst for at bringe den svære Hvalfiskebaad i ordentlig Tid til Oyster Pond.

Saaledes advaret rev Diafonen sig løs fra sit elskede Skib, og gav den unge Gardiner ligesaa mange „sidste Ord“, som om han skulde til at henrettes. Roswell havde imidlertid ogsaa et sidste Ord at sige i Form af et Budskab til Mary.

„Siig Mary,“ sagde den unge Sømand affides til Diafonen, „at jeg stoler paa hendes Løfte, og at jeg skal

tænke paa hende, enten det saa er under Vinien's brændende Sol eller mellem Sydpolens Isbjerge."

"Ja, ja, det er som det skal være," svarede Diakonen hjertelig, "jeg lider godt Deres Udholdenhed, Garner, og haaber, at Pigen nok giver Kjob, og at jeg faaer Dem til Reveu. Der er Intet, der saadan loffer det qvindelige Hjerte, som Penge. Kyld Skonnerten med Tran og Sælhundestind og bring Skatten tilbage, saa kan De være ligesaa vis paa at faae Mary til Kone, som om Præsten havde givet Belsignelse over Dem."

Dette var Diakon Bratis Mening om sin Niece saavel som om Kvindetjønnet i det Hele taget. I flere Maanedes betragtede han denne Tale som et Mesterstykke, medens Roswell Gardiner havde glemt den en halv Time efter; Elskeren kjendte bedre Niecens Charakter end Onklen.

Søleven af Oyster Pond havde nu kastet det sidste Baand los, der bandt den til Landjorden. Den havde ingen Lods ombord, hvilket ikke var nødvendigt eller almindeligt i disse Vande, thi Alt, hvad et Skib havde at passe paa, var at holde sig i en tilstrækkelig Afstand fra Long Island, naar det passerede dens østlige Ende. Snart skjultes Baaden bag Gardiners Ø, og nu var der intet Andet tilbage end Hølelsernes Baand, som bandt disse driftige Eventyrere til deres Fædreland. Connecticut og senere Rhode Island vare vel endnu synlige paa den ene Side og en lille Del af New York paa den anden, men

da Mørket snart indhylede Alt i sit Elør, vare ogsaa disse Forbindelsesmidler dem snart i Virkeligheden affkaarne. Fyrtaarnet paa Montauk var i flere Timer det eneste Landemærke for disse dristige Sømand, der omtrent ved Midnatstid passerede det, og nu mødte det store Atlanterhavs rullende Bølger.

Ru først kunde man sige, at Skibet var i rum Sø.

Søloven blev befunden at holde sig godt; ved dens Construction var der ligesaa meget taget Hensyn til Bequemmelighed som til hurtig Seilads, og dens Skrog havde netop de rigtige Forhold saaledes, at den blev baaren hen over Bølgernes Overflade som en And. Denne Egenkab er vigtigere for et lille end for et stort Skib, thi det er naturligt, at hint bliver langt mere omtumlet i det oprørte Hav, end dette, hvorved dets Evne til at gjøre Fart bliver lammet. I dette vigtige Punkt var det en stor Tilfredsstillelse at erfare, at Skibsbyggeren havde gjort sin Skyldighed.

Da Vinden bestandig holdt sig Sydvest, var Skonerterten dreiet til Vinden, saasnart de havde Fyrtaarnet paa Montauk ret i Vindøiet. Denne nye Cours førte den ud i rum Sø, idet den holdt Sydsydøst lidt til Øst med Alt til, hvad trække kunde.

Da Vinden syntes at være stadig og der ikke var noget Tegn til Forandring, gik Gardiner ned i sin Kahyt, og overlod Omsorgen for Skibet til den vagthavende Officer med Ordre til at purre ham ved Solopgang.

Træthed udøvede strax sin Indflydelse, og den unge Mand laae snart i saa dyb en Søvn, som om han ikke netop nu havde forladt en elsket Gjenstand, hvem han næsten tilbød, for at blive borte i to Aar og foretage en Reise, der sandsynligvis vilde udsætte ham for flere Farer og Søvn end noget andet Foretagende, som Sømænd indlade sig paa. Vor unge Semand tænkte aldeles ikke paa alt dette, men faldt i søvn, drømmende om Mary.

Kaptainen paa Søloven af Østter Pond blev netop purret paa den Tid, han havde sagt. Fem Minutter vare tilstrækkelige til at bringe ham op paa Dækket, hvor han fandt Alt, som han havde forladt det med Undtagelse af Skonnerten selv. I de sex Timer, han havde været nede havde Skibet næsten tilbagelagt 40 Kvartimil. Intet Land var nu mere at see, thi den amerikanske Kyst er meget flad og har intet Malerisk for Øiet, hvilket selv den ivrigste Patriot bliver nødt til at indrømme, hvis han tilfældigvis lærer andre Verdensdele at kjende. En lav ensformig Kyst, der neppe kan sees i fem Miles Afstand, kan ikke sammenlignes f. Ex. med hine Middelhavets herlige Kyster, hvor Naturen synes at have udtømt sig selv i Foreningen af det Dphoiede og det Fortryllende. Paa dette Fastland, eller idetmindste paa vor Del deraf, maa vi nøies med det Nyttige og opgive alle Fordringer paa det Skønne. Floderne og Bugterne give os, ved beundringsværdigen at lette al Samfærsel, en Erstatning for Udsigternes Ensformighed, for ikke at sige Tomhed.

Vi omtale dette i Forbigaaende, da det Folk, som ikke fatter sin relative Stilling i Forhold til andre Nationer, er lidt tilbøieligt til at geraade i Vildfarelser, der ingenlunde bidrage til at forøge dets Anseelse, især naar der lægges en Egenfjerlighed for Dagen, der er grundet paa Uvidenhed, og rigeligen næres ved Smigreri.

Det første en Sømand gjør, naar han kommer op paa Dækket efter en kort Graværelse, er at see efter Vinden, hvad den er, og hvorledes Veiret tegner til at blive. Derpaa vender han Diet opad, for at forviise sig om, hvilke Seil der ere satte til og hvorledes de trække. Undertiden blive disse Jagttagelser foretagne i omvendt Orden, idet det første Blik henvendes paa Seilene, og det andet paa Skyerne.

Roswell Gardiner kastede imidlertid sit første Blik denne Morgen imod Sydvest, og mærkede at Vinden lovede at blive stadig. Ved at see tilveirs, glædede han sig over den Maade, hvorpaa Alt trak; derpaa vendte han sig om imod anden Strymand, der havde Vagt, hvem han tiltalte i en munter Tone og med en Høflighed, der ikke altid iagttages blandt Sømænd.

„En smuk Morgen, Sir,” sagde Roswell Gardiner, „og nu Farvel til Amerika. Vi have en lang Reise at foretage, Mr. Green, men vi have et rask Skib at gøre den med. Vi have nu den aabne Sø for os; Intet er i Sigte i Vest, ikke saameget som et Kystfartøi. Det er for tidligt for de udadgaaende Skibe, der vælge den sidste

Øbbe, og for sildigt for dem, som seilede for os. Jeg har aldrig seet denne Bugt saa bar for Skibe."

"Ja, Sir, den synes temmelig bar. Her er imidlertid en Fyr i Læ, som synes tilbøielig til at prøve et lille Beddeløb med os. Der er han, Sir, lidt agten for tværs, og saavidt jeg kan see, er det en Skonnert omtrent af samme Størrelse som vor. Hvis De vil see efter den igjennem denne Riffert, Kaptain Gar'ner, vil De see, at den ikke blot har samme Taffelads som vi, men ogsaa fører de samme Seil som vi."

"De har Ret, Mr. Green," svarede Roswell, da han havde seet efter Skibet, "det er en Skonnert omtrent af samme Drægtighed som vor, og som gaaer akkurat for de samme Seil som vi; hvorlænge mon den Fyr har holdt den Cours?"

"Han kom ud fra Blot-Island for nogle saa Limer siden, og vi fik Die paa ham i Maaneskinnet. Spørgsmaalet er, hvor den Fyr kommer fra? Et Skib fra Stonington vilde naturligvis have seilet til Luvart af Blot-Island, og et Skib fra Newport eller Providence vilde ikke have gaaet saa langt imod Luvart uden forsætlig at gjøre nogle Slag. Denne Skonnert har ærgret mig ligesiden Daggrn, thi jeg kan slet ikke komme paa det Rene med, hvorledes det forholder sig med ham."

"Han synes ikke at være kommen ud af sin Cours. Naturligvis er det en Skonnert, der bouler sig op imod

Hook, og da den er kommen lidt vel nær Land, staaer Syd paa for igjen at komme i rum Sø."

"Nei, Sir, det tvivler jeg om; den kom frem bag Blof, og et Fartoi af den Størrelse, der havde ifinde at gaae vester efter og befandt sig saa klos inde under Land, vilde have benyttet den første Flodtid og løbet som en Pil igjennem Race. Nei, nei, Kaptain Gar'ner, den Fyr seiler Sydpaa ligesaavel som vi, og det er ganske ubegribeligt, hvorledes den kan være, hvor den er, saalangt til Luvart eller saalangt i Læ, ligesom man vil. En Cours imod Sydsydost fra hvilket som helst Sted bagved Point Judith vilde have ført ham i Nærheden af Ingenmandsland (No Man's Land) og her er han næsten i Linie med Blof Island."

"Maaskee han er fra New London eller en af Havnene paa Fastlandet, og bestemt til Vestindien, og saa har han ikke gjort sig Glid nok for at komme til Luvart af Den. Det kan jo forresten være os ligegyldigt."

"Det forekommer mig, Kaptain Gar'ner, at det er ligesom om man gik rundt om ei Bedehus, naar man skulde ind af Døren paa Forsiden. Men der var ikke saadant et Skib i Stonington eller New London, det veed jeg ganske vist, da det ikke er 48 Timer, siden jeg var begge Steder."

"De gjør mig ligesaa nysgjerrig med Hensyn til denne Karl, som De selv synes at være, og naar jeg nu

rigtig tænker over Sagen, forekommer det mig forunderligt, at han netop er der, hvor han nu er. Det er imidlertid let for os at tage ham i nøiere Diefth, og da vi have ifinde at seile om de capoverdiske Der, kan det ikke gjøre os Noget, om vi tabe lidt i Luven — hold Skonnerten en Streg af og bras et Tag op i de luv Braser. — fir lidt paa Skjoderne for og agter, Sir. Net saa — hold stadig Sydost lidt til Syd. Om to Timer skulle vi faae at vide, hvorledes det forholder sig med denne omdrivende Spøgefugl. "

Da denne Ordre nøie var bleven adlydt, løb Søloven snart lidt rumfjæds med flappe Bugliner og alle Seilene fulde. Forandringen i Coursen bragte Seileren i Lø lidt forren for tværs, men Skibets Bevægelse var naturligvis meget hurtig. I Løbet af en halv Time var den Fremmede atter en lille Smule agten for tværs, og var ikke saa lidt nærmere, end da den først blev seet. Den Fremmede havde ikke forandret sin Cours, men syntes at holde fra Land og benytte Vinden som den var, uden at lægge Mærke til det andet Skib.

Det var Middag, inden de to Skonnerter kom saa nær, at de kunde prae hinanden. Alt som de kom hinanden nærmere, blev det muligt for Enhver ombord at iagttage sin Naboes Udseende, Udrustning og andre Gienommeligheder. Hvad Størrelsen angik, var der ingen iøiefaldende Forskiel mellem Skibene, og der var en ret mærkelig Lighed i Enkelthederne.

„Den Fyr der er ingen Bestindiefarer,” sagde Roswell Gardiner, da han neppe var en Mil fra det fremmede Skib. „Han har en Baad paa sit Dæk ligesom vi, og en paa hver Laaring. Kan det være muligt, at han skulde være bestemt til at gaae paa Sælhundefangst ligesom vi!”

„Jeg troer, De har Ret, Sir,” svarede Hazard, første Styrmand, som nu var kommen op paa Dækket. „Den Skude har en ægte Sælhundefangers Udseende, eller jeg kjender ikke mig selv. Det er underligt nok, Kaptain Gar’ner, at to af os skulde træffe sammen her i rum Sø og begge være bestemte til den anden Ende af Jorden.”

„Der er Intet saa overmaade mærkeligt deri, Mr. Hazard, naar vi erindre, at det er den rette Tid at afreise for dem, som i Sommertiden ønske at være paa Hviden af Kap Horn. Ingen af os vil være der synderlig længe før December, og jeg formoder, at Kaptainen paa Skonnerten hithenne veed dette ligesaa godt som jeg. Det er mere dette Skibs Stilling end ellers Noget ombord paa det, som jeg ikke rigtig kan forklare mig. Fra hvilken Havn kan et Skib komme, som med Sydvestvind ligger just paa dette Sted?”

„Ja, Sir,” bemærkede Green, som havde givet sig Noget at bestille paa Dækket, idet han opstod Louge og bragte Afskilligt tilside, der belemrede Dækket, „det er hvad jeg sagde til første Styrmand. Hvor kan et Fartoi komme fra, som ligger just der med denne Vind, hvis

det ikke kommer fra Stonington. Og selv hvis det kommer fra Stonington, er det dog seilet ud af sin Cours; men der har ikke været saadant et Skib i den Havn i de sidste sex Uger. Sei Du, Stimson, kom her hen. Fortalte Du mig ikke Noget om, at Du havde seet en Skonnert i New Bedford, der var af Skabelon ligesom vi og ligesaa drægtig, og som Du mente var kjøbt til at gaae paa Robbefangst?"

"Jo vel, Sir," svarede Stimson, saa dygtig en gammel Soult, som nogensinde halede et Klyverskøde flak, "og det er den samme Skude, saavidt jeg kan see, Mr. Green. Den havde et Dyr til Galionsfigur, og saavidt jeg kan see i denne Afstand, har dette Skib ogsaa et Dyr."

"Deri har Du fuldkommen Ret, Stephen," udbroød Roswell Gardiner, "og det Dyr er en Sælhund. Det er Twillingbroderen til den Soløve, som vi føre under vort Bugspryd. Dette er et slags Bevis for, at Smagen undertiden stemmer overens, om den ogsaa i Almindelighed er forskjellig. Hvad blev der af den Skonnert, Du saae?"

"Jeg hørte, at den var bleven kjøbt af nogle Mænd fra Vineyard, som bragte den over til Holmes Hole. De udruste undertiden Skibe der ligesom paa Fastlandet. Jeg vilde selv have taget derover forat see, hvad de havde for, men saa traf jeg Mr. Green og lod mig høre her."

"En Hændelse, som jeg haaber, at De ikke skal tabe ved, min Gut" bemærkede Kaptainen. "De mener altjaa,

at det er det Skib, som blev bygget i New Bedford og udrustet i Vineyard."

"Ganske vis paa det; for jeg kjender Galionsfiguren og hele Skabelonen."

"Lang mig Raaberen, Mr. Green; vi ere snart nær nok til at praie, og vi ville saa let kunne faae Sandheden at vide."

Roswell Gardiner ventede endnu nogle Minutter for at lade de to Skonnerter nærme sig hinanden lidt mere, og stod just i Begreb med at føre Raaberen til sin Mund, da den sædvanlige Hilsen blev sendt over Vandet fra den Fremmede.

Under den Samtale, som nu fandt Sted, nærmede Skibene sig gradevis hinanden, indtil begge Parter lagde Raaberne tilside og forsatte Samtalen uden denne Hjælp.

"Skonnerten, høi!" var den Fremmedes Hilsen, og et simpelt "Holla!" lød til Svar.

"Hvad er det for en Skonnert?"

"Søleven af Dyster Bond, Long Island bestemt Shd paa efter Sælhundene, som De formodentlig kan see af hele vor Udrustning."

"Naar forlod De Dyster Bond, og hvorledes befandt Deres Rheder, den gode Diakon Pratt sig, da De forlod ham?"

"Vi seilede igaar Eftermiddags med den første Ebbe, og Diakonen forlod os, da vi lettede Anker. Han befandt

fig vel og var fuld af Forhaabninger om et heldigt Udfald af vor Reise. Hvad Skonnert er det?"

"Søloven af Holme's Hole, bestemt til at gaae Syd paa efter Sælhundene, som De formodentlig kan see af vor Udrustning. Hvem kommanderer denne Skonnert?"

"Kaptain Roswell Gardiner — hvem kommanderer ombord hos Dem?"

"Kaptain Jason Daggett," raabte Manden, der nu viste sig tydeligere ved at træde ud fra Linien af Stor-Reisningen. "Jeg havde den Fornøjelse at see Dem, da jeg var ovre paa Øster Bond for at see efter min Onkels Efterladenskaber, som De maaskee kan erindre, Kaptain Gar'ner. Det er kun nogle faa Dage siden, og De har vistnok ikke glemt mit Besøg."

"Aldeles ikke, aldeles ikke, Kaptain Daggett; skjøndt jeg dengang ikke havde nogen Ahnelse om, at De saasnart vilde gjøre en Reise Syd paa. Naar forlod De Holme's Hole, Sir?"

"Jforgaars om Eftermiddagen. Vi løb ud af Holme's Hole omtrent Kl. 5.

"Hvorledes havde De Vinden, Sir?"

"Sydvest og vest til Syd. Den har omtrent staaet saaledes i de sidste tre Dage!"

Roswell Gardiner mumlede Noget for sig selv; men han ansaae det ikke for klogt at hyltre de Tanker, som gik igjennem hans Hoved.

"Ja, ja," svarede han efter et Diebligs Pause, "Vin-

den har staaet saaledes den hele Uge, men vi ville snart faae Forandring. Jeg troer, vi ville faae østlig Vind."

"Vel, lad den kun komme. Herude kunne vi klare Batteras med Alt hvad der ikke er værre end en Sydøstvind. Her er en sydlig Strømning et Par Hundrede Mile langs med Kysten."

"En haard Sydøst vilde flemme os ind imellem Sandbankerne paa en Maade, som jeg slet ikke vilde holde af, Sir. Jeg holder altid mest af at staae ret ud fra Land for at komme østen for Strømmen saa snart som muligt."

"Meget sandt, Kaptain Gar'ner — meget sandt. Det er altid bedst at sørge for at komme uden for Strømmen, hvis man kan. Naar et Skib først er der, kalder jeg at det er rum Sø. Hvis den Vind vilde staae i otte og fyrrethve Timer, vilde vi netop være der. Naa, Sir, da vi ere bestemte til den samme Slags Reise, glæder det mig at være truffen paa Dem; og jeg seer ikke nogen Grund, hvorfor vi ikke skulde vise os som Naboer imod hinanden og snakke lidt sammen, naar vi ikke have noget Bedre at gjøre. Jeg kan godt lide Deres Skonnert der, saa jeg har gjort min saa lig med den som muligt. De seer, at vor Maling er akkurat den samme."

"Det har jeg bemærket, Kaptain Daggett; og De kan sige det Samme om Galionsfiguren."

"Ja, ja, da jeg var ovre paa Dyster Pond, nævne man mig Navnet paa den Billedskærer i Boston,

som havde udfaaaret Deres Sælhund, og jeg sendte da Bud til ham om at skære en Twilling. Hvis de laae i et Skibsværst, Side om Side, troer jeg ikke, at De vilde kunne skjæle dem fra hinanden."

"Det synes saa. Men har De ikke en Mand ombord ved Navn Watson?"

"Jo, — han er anden Styrmand. Jeg veed, hvad De mener, Kaptain Gar'ner. De har Ret; det er den samme Mand, som var ombord hos Dem; men da jeg trængte til en anden Styrmand, tilbød jeg ham Pladsen, og han foretrak den for en Plads ved Fokkemasten ombord hos Dem."

Denne Forklaring tilfredsstillede sandsynligvis alle dem, som hørte den, skjøndt den kun indeholdt den halve Sandhed. Vist var det, at Watson var antaget som anden Styrmand hos Daggett, før end han nogensinde havde seet Roswell Gardiner, og at han var bleven sendt ud for at holde Die med Arbeidet paa Øster Bond, som forhen er bleven nævnt. Det var altfor overensstemmende med Begivenhedernes naturlige Orden, at en Mand modtog Forskremmelse, naar den blev ham tilbudt, saa at endogsaa Gardiner selv dadlede Delinkventen langt mindre, end han tidligere havde gjort. Imidlertid fortsattes Samtalen.

"De fortalte os ikke Noget om, at De udrustede denne Skonnert, da De var ovre hos os," bemærkede Roswell Gardiner, der tilfældigvis henvendte sine Tanker paa denne Omstændighed.

„Mit Sind var aldeles optaget af min stakkels Onkels Affairer, Kaptain Gar'ner. Døden skal engang besøge Enhver af os, men ikke desto mindre blive vi Alle melankolske, naar den rammer vore Venner.“

Roswell Gardiner var vel ikke i mindste Maade sentimental, heller ikke havde han den ringeste Tilbøielighed til ved almindelige Leiligheder at komme med moralske Bemærkninger; men dette Svar syntes ham dog saa passende, at han ikke fandt Noget at indvende derimod. Ifkedestomindre havde den unge Mand sine Formodninger angaaende Hensigten med Udrustningen af den anden Skonnert — Formodninger, som nu traadte skarpere og mere levende frem og ledede ham paa den Tanke, at ogsaa Daggett havde nogen Idee om Maalet for hans Reise.

Hvor forunderligt det end kunde synes, havde dette uventede Møde med Søloven af Holme's Hole en gunstig Indflydelse paa Diacons Bratts Interesser. I Begyndelsen havde Roswell Gardiner ikke været synderlig tilbøielig til at fæste Lid til den afdøde Somands Udsagn, idet han antog, at en hel Del deraf var Opdigtelse, fremkaldt ved Lyst til at gjøre sig vigtig. Men nu, da han fandt, at en Slægtning af denne Mand havde sat sig i Spidsen for et Foretagende, der lignede hans eget, bleve hans Anskuelser om dets Udførlighed betydelig forandrede.

Fuldkomment fortrolig med den forsigtige Økonomi, hvormed enhver Interesse blev ordnet i denne Verdensdel, troede han ikke, at en Forening af Mænd fra Mar-

tha's Vineyard, vilde vove deres Penge paa et Foretagende, som de ikke havde gode Grunde til at troe vilde lykkes. Vel saae han sig ikke istand til fuldeligen at bedømme de Oplysninger, som Folkene fra Vineyard vare i Besiddelse af, og Pengebegierlighed ansporede ikke hans Evner i den Henseende, som Tilfældet havde været med Diaconen, men han saae dog Nok til at føle sig overbevist om, at enten Sælhundederne eller Sørøvernes Skat eller ogsaa begge Dele ogsaa af Andre ansaaes for virkelig at eksistere, siden de satte deres Penge paa Spil for at drage Fordel af denne Kundskab.

Virningen af denne Overbevisning var meget naturlig. Den bevægede Roswell til at betragte Kortene og sine Instruxer tilligemed Alt, hvad der stod i Forbindelse med denne Reise, som langt vigtigere Sager, end han i Begyndelsen havde været tilbøielig til. Hidtil havde han anseet det tilstrækkeligt at overlade Diaconen til sine Indbildninger og at stole paa sin egen Dydighed for at skaffe en Ladning til Skonnerten ved at besøge saadanne Steder, som han før havde besøgt; men nu besluttede han strax at styre imod Daggett's Der, som han og hans Rheder kaldte det betegnede Land, for at forvisse sig om, hvad der var at gjøre. Han ansaae det for rimeligt, at den anden Solørve ønskede at gjøre Selskab med, men Afstanden var saa lang, at der hundrede Gange vilde tilbyde sig Leilighed til at frigjøre sig for en saadan Ledsager, hvis han skulde ansee det for nødvendigt.

I adskillige Timer seilede de to Skonnerter videre i hinandens Selskab saa langt fjernede fra hinanden, at de vare ude af Praiehold, og med en saa lige Hurtighed, at det var vanskeligt at sige, hvilket Skib der seilede bedst. Der var intet Mærkværdigt i at to Skibe, som vare byggede til den samme Fart, havde en saa paafaldende Lighed med hinanden; men det var ikke almindeligt, at deres Construction, Bestuvning, Rundholter og Seilareal netop skulde være saaledes, at deres Hurtighed næsten var den samme. Hvis der var nogen Forskjel, da var det en ganske ubetydelig til Fordel for Søleven af Vineyard, der i Løbet af Eftermiddagen kom lidt forud for sin Kammerat.

Det er neppe nødvendigt at sige, at der blev opfattet mange Formodninger ombord i disse rivaliserende Skibe. Hvad Roswell Gardiner og hans to Styrmand angaaer, da undlod de ikke vidtløftigen at udtale sig om den forunderlige Omstændighed, at Søleven af Vineyard var kommen saa langt bort fra sin lige Seillinie.

„Stjændt Vinden i disse sidste Dage stadig har været sydvest,“ sagde Hazard, „kan enhver see, at vi snart ville faae den fra Øst. Skyerne trække for østlig Vind, og hele forrige Nat havde Vandet et østligt Skær. Hvorfor nu en Mand, der kommer ud af Vineyard Sundet og ikke har Andet at gjøre end at klare Vestenden af sin egen Ø og saa styre sin Cours mod Sydøst, løber klos op under Blok og stikker ud i rum Sø, som om han

kom fra Stonington eller New London og var forfalden lidt i Læ, det er Mere, end jeg kan forstaae, Kaptain Gar'ner. De kan stole paa, at han har sine gode Grunde. Folk lade ikke Skonnerter løbe af Stabelen nutildags og give dem en kostbar Udrustning med tre Hvalfangerbaade og Alt, hvad der udfordres til Sælhundesangst, for at more sig med at krydse omkring paa en Kyst ligesom fornemme Folk med deres Ystfattere, der aldrig vide, hvad de skulle tage sig for, og aldrig foretage nogen Reise, som det er værd at tale om."

"Jeg har tænkt paa dette, Mr. Hazard," svarede den unge Kaptain, som i dette Dieblis morede sig med at indstroppe en lille Blof, idet han kastede mangt et Blik over paa Skibet, der var saa klos i Læ af ham, som det var muligt, uden at dets Gart derved blev formindsket. Der er en Grund, som De siger; men jeg kan ikke finde nogen anden end den, at han er seilet saa meget ud af sin Cours forat træffe os, da han vidste, at vi netop paa den Tid vilde passere Montauk."

"Det kan nok være, at det har været hans Ønske; Folk, som skulle samme Vei, holde meget af at træffe godt Reiseselskab, saa synes Veien kortere, og Reisen bliver behageligere."

"Disse Folk kunne dog aldrig troe, at to Skonnerter skulle kunne følges ad fra enogfyrrethve Graders nordlig Bredde indtil halvfjerdsfjinsthve Graders sydlig Bredde

eller endnu længere. Hvis vi forblive sammen en Uge, vil det være noget aldeles Usædvanligt."

"Det veed jeg dog ikke, Sir. Jeg var engang ombord i en Sælfanger, som ikke kunde blive en nysgjerrig Nabo kvit, den maatte gjøre, hvad den vilde. Naar der er knap Tid paa Sælhundene, og Kaptainen ikke veed, hvor han skal see efter dem, bliver han ialmindelig glad ved at komme i et andet Fartøis Kjelvand, om det ogsaa kun er for at opsamle dets Levninger."

"Man udruster ikke Skibe, naar man ikke har Andet end saadanne Tilfældigheder at stole paa. Disse Folk fra Vineyard vide, hvorhen de styre, ligesaagodt som vi og maastee bedre."

"Her ombord er der stor Tillid til Kaptainen, det kan jeg sige Dem, Kaptain Garner. Jeg horte Bagten tale om den Sag tidlig imorges, og der var nu een Mening iblandt Folkene."

"Og denne Mening, Mr. Hazard, var?"

"Alt en Plads her ombord vilde lønne sig dobbelt saa godt som paa nogen anden Skonnert i Amerika! Sælhundefangere see dels paa Dygtighed dels paa Lykke. Jeg har kjendt Folk, som ikke vilde tage Hyre med de bedste Kaptainer, der nogensinde førte et Skib, hvis de ikke troede, at de foruden deres Dygtighed ogsaa havde Lykken med sig."

"Ja, ja — Alt er er Lykke. Disse Folk tænke kun Lidt paa et Forsyn eller paa, om man er værdig eller uværdig. Nu, jeg haaber, at hverken Skonnerten

eller dens Kaptain skal skuffe dem. Men naar vi gaae paa Sælhundefangst, ere vi, som paa enhver Reise, underkastede Oceanets Omverlinger, og vore skjønneste Forhaabninger kunne i et Dieblif blive tilintetgjorte."

"Ja vel, Sir; ikkedestomindre har Kaptain Gar'ner et Navn, og Mandskabet stoler paa ham."

Vor unge Kaptain kunde ikke andet end søle sig smigret ved disse Vittringer, der fremkom i et gunstigt Dieblif for at bestyrke ham i de Beslutninger, som Kampen med den rivaliserende Skonnert havde vakt.

Skjøndt de to Skibe saa aabenbart vare Medbeilere og det i et Forehavende, der mere end ethvert andet var egnet til at gjøre Folkene sneverhjerte og sjendligfindede mod hinanden, var der intet ydre Tegn paa, at der ikke blev vedligeholdt det mest venskabelige Forhold mellem dem. Op paa Dagen løiede Vinden af, og efter at der var verlet mange Sømandskomplimenter ved Hjælp af Signaler og Raaberne, lod Roswell Gardiner en Baad fire i Vandet for at aflægge et Besøg ombord paa den anden Skonnert.

Ethvert af disse smaa Skibe var vel forsynet med Baade af den Construction, som Hvalfangerne i Almindelighed have dem. En Hvalfangerbaad adskiller sig fra de almindelige Joller, Chalupper, Giger o. s. v. der udelukkende bruges paa Krigsskibene, ved følgende Giendommeligheder: den er spidsgattet for og agter, for at den baade kan skodde og roe; den styres med en Alare istedet-

for med et Roer, paa det at den i en Hast kan vendes for at undgaae Fare, naar den ikke er i Bevægelse; den er bygget saaledes, at begge Ender kunne modstaae Bølgernes Angreb, og den er endelig let og skjønt stærk, stikker den ikke dybt forat den kan roes hurtig.

Naar man erindrer, at disse smaa Eggeskaller — smaa som Skibe, men temmelig store som Baade — ofte drager gennem oprørte Bunde med ti til tolv Miles Fart, hyppig endogsaa hurtigere, kan man let indsee, hvor Meget der afhænger af deres Form, Lethed og Soliditet. Blandt Sømand er det en almindelig Mening, at en Hvalfangetbaad er det sikreste Fartoi, man kan betro sig til i oprørt Sø.

Kaptain Daggett modtog sin Gjest med megen Artighed, skjønt paa rolig østerlandsk Maner. Rum og Vand blev sat frem, og de to Kaptainer drak et Glas paa hinandens Lykke, og der blev gjort mange Bemærkninger om Soløver, Søelefanter og Maaden at fange saadanne Dyr paa. Selv Watson, halvt Deserteur som han var, fik et hjerteligt Haandslag, og hans tvetydige Opførsel blev overseet.

Havet har en vis Lighed med Evigheden og stemmer ofte Søfolk til at betragte deres Medskabninger med inderligere Følelser, passende for deres gjensidige Stilling. Dets vidtudstrakte Flade minder dem om Tiden, der hverken har Begyndelse eller Ende; dets uophørlige Bevægelse om de rastløse menneskelige Lidenskaber, og dets

Uheld og Farer om Forsynet, der beskytter Alle paa lige Maade, og som vi alene kunne takke for, at vi ikke ere givne i Tilfældets Bold.

Roswell Gardiner var desuden en venligsindet Mand og tilboielig til at bedømme sine Medmennesker med Overbærenhed. Deraf kom det, at hans „god rolig Nat“ til Watson, da de skiltes ad, var ligesaa oprigtigt og velment som det, hvormed han hilste Captain Daggett selv.

Niende Kapitel.

Den Aften gik Solen ned i Skyer, skjøndt den østlige Horizont var temmelig klar. Der var dog noget Unaturligt ved Gjenstandenes Omrids, som havde udvidet sig og antaget en ubestemt Charakter. Vi vide ikke, af hvilken Grund Østenvinden skulde fremkalde disse Fremtoninger, ei heller erindre vi nogenfinde at have seet noget Forsøg paa en Løsning af Spørgsmaalet, men flere Aars Jagttagelser have forviiset os om Kjendsgjerningens Rigtighed. Med hvad man kalder østlig Vind sees Gjenstandene gennem en Straalebrydning, som man aldeles ikke kjender Noget til med en klar Nordvest; Bølgerne Toppe

straale af et klart Lys, der er langt mere iøjensaldende end til andre Tider, og ved Midnat har Oceanet ofte et Udseende, som om det var en skyfuld Dag.

Ogsaa Nerverne føle Østenvindens Indflydelse. Vi have et Barometer indeni os, som kan sige os, at Vinden er Østen uden at vi behøve at see ud, og det er et Barometer, som aldrig tager feil. Disse Giendommeligheder ere ofte blevne omtalte, men hvorledes skulle vi forklare os dem. Paa Kysten af Amerika kommer Søbrisen fra den opgaaende Sol, medens Morgenvinden paa Kysten af Europa er en Landbrise; men vi have aldrig kunnet opdage nogen Forskiel i de omtalte Tegn paa dens Indflydelse, som kunde hidrøre fra denne paafaldende Forskielighed.

Roswell Gardiner fandt Scenen betydelig forandret, da han den næste Morgen kom op paa Dækket. Den Storm, der saalænge havde ruget over Havsladen, var endelig brudt løs fra Sydøst. Denne Vindens Retning havde tvunget den vagthavende Officer til at gaae for Bagbords Halse, stevnende Vest, vel saa skyldig; en Cours, som de nok kunde følge i nogle saa Dage, hvis det ikke blæste altfor haardt. Over den anden Boug vilde de ikke have kunnet klare Sandbanke, der strakte sig temmelig langt øster esler. Hazard havde bjerget Jageren og taget Bonnetten af Rok og Rhyrer for at forhindre Skibet fra at duve. Han havde ogsaa taget et enkelt Reb ind i

Storseilet og Forretopseil. Søloven fra Vineyard efterlignede enhver Bevægelse og løb under samme Formindsættelse af Seil og i samme Retning. I dette Dieblif vare de to Skibe ikke et Rabbeltougs Længde fra hinanden, Dysterponderen lidt i Læ. Denne Skonnert havde en Smule forud for den anden, hvad Hurtighed angik, naar det blæste haardt og Vandet var oprørt, hvilken Fordel nu tydelig viste sig, da de to Skibe arbejdede sig Side om Side gennem det oprørte Element.

„Jeg vilde ønske, at vi vare et Par Hundrede Mile længere imod Øst,“ bemærkede den unge Kaptain til sin første Styrmand, saasnart han havde seet sig om til alle Sider; „jeg er bange, at vi drive ned paa Kap Hatteras. Det Sted er altid i Veien, naar Vinden blæser fra Sydøst og et Skib gaaer Syd efter. Vi faae vistnok en haard Øyst at bestaae, Mr. Hazard.“

„Ja, Sir, den kan blive haard nok,“ var det sorgløse Svar. „Jeg har kjendt dem, som vilde vende om og kaste Anker i Fort Bond Bugten eller ved Gardiner's Den, indtil denne Sydvind havde udraset.“

„Det vilde aldrig kunne falde mig ind! Vi ere et Hundrede Mile Sydøst af Montauk, og hvis vi skulde løbe ind med Skibet nogetsteds, skulde det være til Charleston eller til en af Derne langsmed denne Kyst. Vi kunne desuden altid vende ud fra Land og styre en tre-fjendsthye til firfjendsthye Mile sydligere, og vi kunne da komme langt udenom Sandbankerne. Hvis vi vare i

Bugten paa Kyften mellem Long Island og Jersey, vilde det være en anden Sag, men herude hvor vi ere, vilde jeg stamme mig ved atter at see Diakonen i Dinene, hvis jeg gjorde noget Saadant."

"Jeg gjorde blot den Bemærkning, Kaptain Gar'ner, for at sige Noget. Hvad det angaaer at holde klos ind under vor egen Kyst Syd efter, da troer jeg ikke, at det vil være til megen Nytte for et Fartoi, der ønsker at staae saa langt østerover som muligt, thi Passatvinden træffer man, naar man er kommen godt til Luvart, eller det er bedre slet ikke at træffe den. Jeg for min Part kunde ligesaa gjerne beslutte mig til at holde ned imod de capoverdiske Der eller der i Nærheden, hvis jeg for tre Dage siden havde forladt Gardiner's Bugten, som møde den næste Vindsforandring paa Høiden af Charleston eller Tybee."

"Vi skulde da i det sidste Tilfælde kun være fem Hundrede Mile til Luvart, hvis Vinden kom fra Sydvest igjen, som den paa denne Aarstid meget ofte pleier at gjøre. Men det er temmelig ligegyldigt; de, som have saa lang en Reise for som vi, bør ikke søge Havn hver Gang de have Modvind. De veed ligesaa godt som jeg, Mr. Hazard, at hiftede Syd paa, er en Storm velkommen, naar den blot bringer klart Vand med sig. Jeg vilde hellere løbe en Uge mellem Der end een eneste Dag mellem Isbjerge. Man veed, hvor man skal finde Landet,

thi det flytter sig aldrig, men disse Isbjerge, som flyde omkring, er idag her og imorgen der."

"Ganske rigtigt, Sir," svarede Hazard, "og de Folk, som tage Hyre ombord paa en Hvalfanger, kunne ikke vente sig Andet end Vind og Storm. Jeg er parat til at holde gaaende ligesaa længe som vor Nabo histhenne; han lader til rigtig for Alvor at ville holde gaaende."

Dette var virkelig sandt. Seløven af Vineyard gjorde hele Tiden, hvad der stod i dens Magt for at komme frem, og skjøndt den ikke kunde holde sin Plads paa sin Kammerats luv Boug, hvor den havde holdt sig hele Formiddagen, tabte den dog saa lidt, at Forandringen næsten ikke var mærkelig.

Nu var det, at disse to Skibes Officerer og Mandskab med den største Opmærksomhed og den dybeste Interesse lagde Mærke til, hvorledes de teede sig. De ombord paa Skonnerten fra Dyster Pond betragtede deres Kammerats Bevægelse, omtrent som en Skønhed i en Balsal iagttager den Effekt, som de øvrige Skønheder frembringe, eller som en Læge observerer en Operation, der foretages af en anden Læge, og som skal føie nye Laurbær til de gamle eller bringe dem til at visne. Nu gjorde de Bemærkninger om Skibets Slingren, derpaa mente de, at det duvede for stærkt, og Green var snart af den Mening, at deres Medbeilers Rundholter ikke vare saa lette som deres egen Skonnerts. Kort, enhver Sammenligning, som Erfaring, Skinsyge eller Dygtighed kunde

fremkalde, blev frit gjort og naturligvis fordelmæste til Gunst for deres egen Skonnert.

Hvad der blev gjort ombord paa Sølvæn af Øyster Pond, blev efterlignet af dem ombord i Skonnerten fra Vineyard. De gjorde deres Sammenligninger og deres Slutninger med det samme Hensyn til Selvagtelse og de samme Forhaabninger, som havde vist sig blandt deres Medbeilere. Det synes at være begrundet i Naturen, at Folk saaledes smigre sig selv og opdage Skjeven i deres Broders Dø, medens Bjælken i deres eget undgaaer deres Opmærksomhed.

Hvis der havde været en upartisk Dommer tilstede, vilde hans Anskuelse formodentlig have været forskjellig fra begge de kriticerende Parter. En saadan Person vilde have seet, at den ene af disse Skonnerter udmærkede sig i en Henseende, medens den anden havde et lignende Fortrin i en anden Henseende. Ved saaledes at gennemgaae Listen paa de Egenskaber, som ere ønskelige hos et Skib, vilde han sandsynligvis være kommen til den Slutning, at det ene Skib ikke havde noget stort Fortrin fremfor det andet, men at ethvert var bleven bygget med et fornuftigt Hensyn til den særegne Tjeneste, hvortil det skulde anvendes, og at begge bleve styrede af Mænd, som tilfulde kjendte, hvorledes man skulde omgaaes med saadant et Skib.

Binden tog lidt efter lidt til i Styrke, og der blev hjerget Seil i Skonnerterne, indtil de endelig kun gif for flosrebet

Kof. Dette vilde have været at ligge bi, hvis de ikke havde holdt lidt rumt for at gjøre Bei gjennem Bandet. Til at ligge fuldkomment godt bi vilde nogle Agterfeil have været nødvendige; men Ingen af Kaptainerne ansaae det endnu for nødvendigt at holde sig paa et og samme Punkt. Man ansaae det for bedste at arbeide sig et Par Knob længere frem, end at ligge og giere og duve med en ikke ubetydelig Afdrift. Deri havde begge Kaptainer formodentlig Ret, og de fandt tilsidst deres Skibe længere til Luvart, end om de havde forsøgt at beholde deres Stilling ved at ligge bi. Den største Barskelighed ved at holde lidt rumt var at holde klar af Søerne; men endnu var Havet ikke saa oprørt, at de udsatte sig for nogen stor Fare derved, og da begge Skonerter ikke havde nogen virkelig Ladning, flød de let paa Bandet og holdt sig tørre. Hvis de havde mødt de Søer, der gik, med fuld Ladning i Rummet, vilde det have været uforsigtigt at udsætte dem endogsaa for den fjerne Udsigt til at faae Dækket feiet rent. Alle smaa Skibe blive næsten uden Undtagelse overskyllede af Bølgerne i bidevind Seilads, skjøndt den nyere Skibsbygningskonst har foretaget Forbedringer ved Handelsstibene, saa at de ere langt behageligere i denne Henseende, end de vare paa den Tid, hvorom vi skrive.

Efter tre Dages Forløb antog Roswell Gardiner, at han omtrent befandt sig paa Høiden af Cap Henry og en tredive til fyrrethve Mile fra Land. Det var meget

lettere at beregne det sidste end det første af disse materielle Fakta. Han havde naturligvis ikke kunnet foretage Observationer. Solen havde ikke været at see, siden Stormen begyndte, og næsten hele den sidste Dag havde Regn og Taage gjort det umuligt for de to Skonnerter at see hinanden. Det stod mere med Byger, end det hidtil havde gjort, og den Omstændighed influerede mere eller mindre paa Skonnerternes indbyrdes Stilling. Undertiden var den ene mere til Luvart og forude; derpaa vandt den anden en lignende Fordel. Et Par Gange syntes de i Begreb med at skilles ad, idet Afstanden imellem dem blev saa betydelig, at det tilsyneladende ikke vilde være muligt for dem at finde hinanden igjen; saa skiftede Skibene igjen Plads og passerede ganske nær ved Siden af hinanden. Ingen kunde i det givne Øieblik nøiagtig sige, hvorfor disse Forandringer indtraf, skjøndt Alle ombord ialmindelighed indsaae Grunden deril. Byger, skjodesløs Styring. Strømninger og alle de Tilfældigheder, som Havet fører med sig, foranledige disse usikre Bevægelser, der ofte bevirke, at to Skibe, som ellers seile lige hurtig og føre de samme Seil, synes at besidde høist forskellige Egenskaber. Om Matten vare Forandringerne størst, idet Skonnerterne ofte fjernede sig flere Mile fra hinanden og tilsyneladende aldeles skiltes ad. Men Roswell Gardiner overtlydede sig nu om, at Kaptain Daggett med Forsæt holdt sig i hans Nærhed; thi hvis hans Skonnert ved alle saadanne Leiligheder tilfældigvis havde fjernet sig,

indrettede han det altid saaledes, at han kom nærmere, førend Faren for en fuldstændig Afstillelse blev for stor til at blive overvunden.

Bed Hjelp af Loddet sluttede vore Sømcænd sig til deres Afstand fra Land. Hvis den amerikanske Kyst staaer tilbage med Hensyn til det Maleriske og Ophoiede, hvilket enhver Rejsende maa indrømme, har den en væsentlig Fordel i sine regelmæssige Lodskud. Saa regelmæssig hæver Grunden sig imod Land, og saa omhyggelig er Bunden bleven opmaalt, at en forsigtig Sømand kan finde Bei indimod Kysten ved at føle sig for, og aldrig behøver at lade sit Skib løbe paa Strand, som det saa ofte skeer, uden idetmindste at vide, at han er i Begreb med at gjøre det. Ved gjentagne heldige Resultater blive Folk let dumdriftige; og Væddekampe, den vor nationale Charakter eiendommelige Stormen fremad og den Uleilighed, som er forbunden med at lodde paa dybt Vand, alt dette bidrager til, at den sorgløse, dumdriftige Sømand til sin store Overraskelse strander paa denne saavelsom paa mangel en anden Kyst; men naar dette skeer, kan Læseren være overbevist om, at hvis det ikke har været en voldsom Storm, er det skeet, fordi de, hvem det strandede Skib har været betroet, have forsømt at lodde. Milepælene paa Landeveien betegne ikke nøiagtigere Afstandene, end Loddet gjør det langsmed næsten hele den amerikanske Kyst. Roswell Gardiner sluttede saaledes, den tredie Dags Aften efter at Stormen var udbrudt, at han var

omtrent 32 til 33 Sømile fra Land. Det var mindre
sikre Data, hvorpaa han støttede sig, idet han antog,
at Skonnerten befandt sig paa Høiden af Kap Henry,
men denne hans omtrentlige Beregning var dog rigtig.

„Jeg gad nok vide, hvor Daggett vil løbe hen,“
sagde den unge Kaptain, just da Mørket faldt paa en
meget stormfuld og truende Aften. „Jeg holder ikke af
Veirets Udseende, men jeg holder heller ikke af at kende
og holde fra Land med den Karl foran og nærmere ved
Karen, end vi ere, hvis der ellers er nogen.“

Her røbede Roswell Gardiner en Svaghed, som lig-
ger til Grund for Halvdelen af vore Misgreb. Han
holdt ikke af at blive overgaaet af sin Medbeiler, ikke en-
gang i hans Misgreb. Hvis Søleven af Holme's Hole
kunde vedblive at holde den Cours, hvorfor skulde Søle-
ven af Dyster Pond ikke ogsaa kunne gjøre det? Det
er denne menneskelige Forsængelighed, som bevirker, at
den Gne hjælper den Anden til at gjøre noget Urigtigt,
og vore Daarskaber blive saaledes sanctionerede af Mæng-
den, om ikke af Fornuften. Vi see heri en Grund til
at Massen bliver vildledt, og dette skeer sjelden uden
at den tillige bliver uretfærdig.

Roswell Gardiner forsømte alligevel ikke at lodde.
Skonnerten behøvede kun at luffe klos til Vinden, for at
udføre dette Arbeide. Dette gjorde de to Gange
den Nat, og det med en mærkværdig Formindsættelse af
Baudets Dybde. Det var aabenbart, at Skonnerten drev

bethdelig ind imod Kysten, da Vinden næsten var sydlig og blæste med Byger. Kaptainen blev ved at holde gaaende, thi det forekom ham, at der var Tegn til en Forandring i Veiret, og han holdt ikke af at kovende saalænge hans Rival fra Vineyard ikke forandrede Cours. Idet den Ene saaledes opmuntrede den Anden til Dumdristighed, løb disse to Skibe saa at sige lige ind i Lovens Gab; thi da Dagen atter kom tilshyne, skagede Vinden om til lidt Norden for Ost, saaledes at Skibene havde en læger Val, og det blæste tillige saa haardt at en flostrebet Fok næsten var mere Seil, end de smaa Skibe kunde bære.

Da Dagslyset vendte tilbage, og Laagen hævede sig en Smule, blev Land seet i Læ strækkende sig baade for og agter ud i Søen. Ved at raadføre sig med sine Kort og efter at have været tilveirs for rigtig at betragte Kysten, kom Roswell Gardiner til det Resultat, at han var paa Høiden af Currituck omtrent sex Grader sydlig og fire Grader vestlig for den Havn, han var gaaet ud fra.

Vor unge Mand sølte nu bittert, at en taabelig Kappelyst havde ledet ham vild, og han angrede, at han ikke havde vendt den foregaaende Aften, da han vilde have havt rum Sø nok til at styre i enhver Retning og klare Landet fra sig. Saaledes som Sagerne nu stod, var han ingenlunde vis paa, hvilken Cours han burde styre.

Gardiner ahnede ikke, at Grunden, hvorfor Daggett saaledes var bleven ved at holde gaaende, ene og alene

var Ønsket om at blive i hans Nærhed; thi da Gardiner løb klos ind imod Kysten, indbildte han sig, at Soløven af Øster Bønde havde ifinde at løbe gennem Vestindien for at besøge den Klippe, som antoges at indeholde Skatten, og hvorefter han havde erholdt nogle Oplysninger, der havde vakt al hans Tørst efter Guld, uden dog at give ham tilstrækkelige Data til at finde den.

Saaledes var det, at en misforstaaet Narvaagenhed paa den ene Side og en misforstaaet Stoltthed paa den anden havde bragt disse to Skibe i en saa farlig Stilling, som det var muligt at komme i, hvis de ligesom havde forsøgt at geraade i den yderste Fare.

Omtrent Kl 10 var Stormen paa sit Høieste, endnu bestandig blæsende lidt nord for Øst. I Løbet af Morgenen havde Officererne ombord paa begge Skonnerterne benyttet sig af de saa roligere Dieblkke til at gaae tilbeirs for derfra at betragte Landet, saaledes at de nu vare fuldkomment bekjendte med deres respektive Stilling. Al Tanke om at kappes eller iagttage hinanden var nu forsvunden. Ethvert Skib blev styret udelukkende med Hensyn til dets egen Sikkerhed, og, som det var at vente af ægte Sømand, toge de deres Tilflugt til de samme Midler for at frelse sig. Begge Skibene hejsede Storseilene med Diagonalrebet inde og bleve nu pressede op imod Vind og Sø, medens de bleve drevne frem med forøget Kraft.

Den Stormast bøier sig som et Bidstestast af Biste-

ben, Sir," sagde Hazard, da dette nye Experiment var bleven forsøgt i en halv Snes Minutter. „Skuden springer fra den ene Sø til den anden som en Frø, der sknyder sig med at hoppe ned i en Sump."

„Den maa holde ud, eller vi løbe paa Land," svarede Gardiner koldblodig, skjøndt han i Hjertet var meget bekymret. „Om ogsaa Diakon Pratt kunde tilgive mig, hvis vi skulde forlise Skonnerten, saa vil jeg aldrig selv kunne tilgive mig det."

„Skulde vi forlise Skonnerten, Kaptain Gar'ner, ville saa af os undgaae at drukne, for siden at føle Samvittighedsnag eller Glæde. See paa denne Kyst, Sir — nu er den klar, og man kan see en god Del af den — aldrig har jeg fastet mit Die paa en Strand, der har seet mindre indbydende ud."

Roswell Gardiner saae derhen, og han kunde ikke andet end være enig med Hazard. For og agter skød Landet ud tilføes, saaledes at Skonnerterne laae ligesom i en Bugt, hvor det var aldeles umuligt for Skibene at komme forbi enten den ene eller den anden Pynt, som de havde i Sigte. Hele Kysten var lav, og langsmed den saae man kun en eiendommelig Række af Brændinger, der brød med klart skinnende Kamme, som ikke efterlod nogen Tvivl om deres Charakter eller om de Farer, de bebudede. Undertiden fastedes Bandsøiler op i Beiret som uhyre Båndspring, og Skummet førtes flere Mile ind i Landet. Da formørkedes Sømandenes Blik, thi de fattede tilfulde den

Fares Natur, som saa tydelig blev angivet. De uerfarne Matroser vare de mindst Bekymrede „da de Intet vidste og Intet frygtede,“ som de ældre Sømand ialmindelighed pleie at udtrykke sig om denne Ligeegyldighed fra Skibsdrengenes og de Usovantes Side.

Ifølge Bestikket ombord paa Soloven af Dyster Pond havde de endnu omtrent to Mils Driverum, førend de kom ind i Brændingerne. Efter Udseendet at domme skred de den bedste Cours, og det var den gamle, som havde ført dem ind i Bugten. At kovende nu vilde have været et farligt Foretagende, da enhver Tomme Rum var af den største Vigtighed.

Gardiner nærede det hemmelige Haab, at han skulde finde Indløbet til Currituck, som dengang var aabent, skøndt vi antage, at det siden enten tildels eller aldeles er bleven lukket af Sand. Dette hænder ofte paa den amerikanske Kyst, hvor der kan findes ret gode Indløb for mindre Skibe, som nogle saa Aar senere ere aldeles tilslukkede og forvandlede til en synlig Strandbred. Det saaledes inddæmmede Vand bryder da ud, idet det danner sig selv en Kanal, som forbliver aaben, indtil en Række af Storme atter driver Sandmasserne udenfra ind.

Gardiner vidste godt, at han besandt sig paa den farligste Del af den amerikanske Kyst, idetmindste i een Henseende. De rummelige Indløb, som fandtes indenfor de lange Sandrevler, vare næsten ligesaa vanskelige at befare som nogen Sandbanke nordpaa, og dog vilde han

med Glæde have befundet sig i et af dem, istedetfor at have de Brændinger i Læ, som besinde sig udenfor dem.

Hvad de to Skonnerter angik, da befandt den fra Vineyard sig i den bedste Stilling, da den var en Kabbellængde længere til Luvart og sølgelig saameget længere fjernet fra Undergang. Forskiellen var imidlertid ikke af nogen synderlig Betydning, hvis Stormen vedblev, thi i det Tilfælde vilde det være aldeles umuligt for noget af Skibene at frelses. Saa betænkelig var nu begge Skibes Stilling bleven, at intet af dem kunde taale at miste en eneste Favn af det Rum, der adskilte dem fra Kysten.

Alle Dine saae nu efter Indløbet, da det var bleven bestemt at holde ned derimod med Soløven af Dyster Pond, hvis det skulde vise sig at være i Læ under saadanne Omstændigheder, at det var muligt at naae det. Man kunde nu tydelig see Brændingerne, og med hvert Minut ikke blot syntes de at komme nærmere, men de kom i Virkeligheden nærmere og nærmere. Ankeret blev gjort klart, og de nødvendige Toug bleve holdte i Beredskab, thi at kaste Anker er en Udvei, som en Sømand maa tage sin Tilflugt til, førend han løber paa Land, om der ogsaa kun er lidet Haab om, at Ankertouget vil holde.

Hazard havde sagt om Skonnerter, at den hoppede fra den ene Sø til den anden. Dette Udsagn er ikke daarligh valgt om smaa Skibe i krap Sø, og det passer seldommelig ved denne Leilighed. Skjøndt dette Skib var bygget med megen Omhyggelighed for ret at

være let fortil, gjorde det dog saadanne Sæt ned i Belgerne, at det næsten begravedes i dem, og et Par Gange vare Stødene saa voldsomme, at Folkene ombord fristedes til at troe, at de havde stødt imod Bunden. Løddet anthede imidlertid en tilstrækkelig Dybde, skjøndt den afstog hurtig og med en høist ildevarslende Regelmæssighed.

Saaledes stode Sagerne, da Skonnerten gjorde et af sine Hop og mødte en saadan Kraft, at dens Bevægelse fremad blev bethdelig hemmet, som om den var stødt mod en Klippe. Stormasten var i visse Henseender god, men den var ikke tht nok, en Tomme eller to til i Diameter vilde have frelst den, men Diafonen havde ladet sig forlede til at købe denne for at spare Penge, uagtet han itide var bleven advaret. Denne Mast gik nu midt over nogle saa God fra Dækket, og faldende mod Væ tog den Toppen af Fokkemasten med sig, hvorved Seloven af Øster Bond virkelig i dette Dieblis befandt sig i en værre Stilling, end om den aldeles ingen Master havde havt.

Roswell Gardiner viste sig nu i et nyt Lys. Hidtil havde han været taus, men agtpaagivende, uddelende sine Befalinger paa en Maade, der ikke kunde forurolige Folkene, og med en ubekymret Mine, der virkelig havde havt den Virkning at vildse de Fleste af dem med Hensyn til den Fare, hvori de svævede.

Nu var det imidlertid ikke længere muligt at skjule Noget, og vor unge Raptain viste sig nu saa virksom, som Omstændighederne fordrede det, forrest hvor det gjaldt

og midt under Stormen uddelende sine Befalinger gjennem Raaberen. Hans Udfærd, der var saa fuld af Liv, Mod og Virksomhed, forebyggede sandsynligvis, at Fortvivlelsen fik Overhaand i dette vigtige Dieblif. Han blev hæderligen understøttet af begge sine Styrmand, og tre til fire af de ældre Sømand viste sig nu at være Mænd, man kunde stole paa indtil det Sidste.

Det første Skridt var at kaste Anker. Heldigvis havde Gardiner været saa forsigtig at have Alt i Beredskab til denne uundgaaelig nødvendige Forsigtighedsregel. Havde de ikke kastet Anker, vilde Skonnerten vistnok inden to Minutters Forløb være drevne ind i Brændingerne; Ingen af Folkene ombord vilde have haft noget Haab om at frelse sig, og Skibet vilde være bleven flaaet i stykker.

Man lod strax begge Kran-Ankerne falde og stak villig ud paa Lougene. Skonnerten sang op uden at Noget sprængte og svaiede strax vindret. Dette var en stor Lettelse, og der var et Dieblif, da Folkene indbildte sig, at de nok kunde ride Stormen af, hvor de vare, hvis de blot kunde blive klar af Braget. Ører og Knive bleve ivrigt benyttede, og Roswell Gardiner saae Stænger og Lougværk flyde klar af ham med en Fryd, som han ikke forsøgte paa at skjule. Da det drev mod Læ, jubeledes han høit. Loddet blev diebliffelig kastet for at see, om Ankerne holdt godt. Denne ufeilbarlige Prøve gav

dog den sørgelige Bished, at Skonnerten endnu drev i noget mindre end to Minutter sin hele Længde.

Deres eneste Haab var nu, at Ankerfligene kunde træffe paa en bedre Holdebund end hidtil. Bunden var imidlertid haard Sand, der aldrig holder et Skib saa fast som Mudder. Roswell Gardiner beregnede da, at de inden en Time i det Høieste vilde drive ind imod Brændingerne.

Soloven af Holmes's Hole var en Kabellængde længere til Luvart og omtrent en halv Mil sydligere, da denne Ulykke skete ombord paa dens Medbeiler. Netop i dette Dieblis strakte Brændingerne sig længer tilføes foran denne Skonnert og gjorde det nødvendigt for den at forende. Dette blev gjort, og den styrede nu ligened imod den anden Skonnert. Ved den foretagne Vending var den dreven saameget, at den kom i Læ af det for sit Anker drivende Skib og nærmere ved Faren.

Roswell Gardiner stod paa sin egen Skandse, ængstelig iagttagende den anden Skonnerts Afdrift, altsom den kom nærmere, arbeidende sig fremad gjennem Bølger, der næsten vare ligesaa høide som de Brændinger, der i Læ truede dem med Ødelæggelse. Den Skonnert, der drev for sit Anker, bevægede sig saa langsomt, at den tjente til Maal for den andens stadige og hurtigere Bevægelse imod sin egen Uldergang. I Begyndelsen syntes det Gardiner, at Daggett vilde passere klos foran for

ham, og han skjælvede for sine Ankertoug, der, strammede som Jernstænger, af og til viste sig over Vandet i en Afstand af tredive til fyrrethve Favne. Men Skibets Afdrift imod Læ var altfor hurtig til at bringe denne nye Fare over dets Medbeiler. I en Kabellængdes Afstand saae det ud, som om Soløven af Vineyard vilde gaae til Luvart af det andet Skib, men førend dette forte Rum var tilbagelagt, var den falden saa hurtig af paa Grund af sin Afdrift, at den fuldkomment klarede dets Bagstavn.

De to Kaptainer greb med den ene Haand den første den bedste Gjenstand, de kunde holde sig fast ved, og idet enhver trykkede Sydvesteren fast ned paa Hovedet med den anden, havde de et Diebligs Samtale, medens Skonnerterne passerede forbi hinanden.

„Holder Deres Anker!“ spurgte Daggett, der var den Første, som talede, og gjorde dette Spørgsmaal, som om han mente, at hans egen Skjebne ahang af Svaret.

„Jeg maa desværre svare nei. I omtrent to Minutter drive vi saameget som Skonnernten er lang.“

„Det vil udsætte det skjebnesvangre Dieblif en Time eller to. See, hvilket Kjølvand vi have!“

Det var virkelig et frygteligt Kjølvand. Aldrig saa snart var Bougen paa Soløven af Vineyard naaet op til Laaringen paa Soløven af Dyster Pond, førend Gardiner opdagede, at den fjernede sig i en skraa Retning og gik ligesaa hurtig imod Læ som den skjød over Stevn.

„Gud være med Eder! — Gud være med Eder!“ raabte Roswell Gardiner, idet han vistede med Haanden til Farvel, fast overbevist om, at han og Kaptainen fra Vineyard aldrig oftere skulde mødes i denne Verden. „De Overlevende maa bekjendtgjøre de Forulykkedes Skjebne. I Rødsfald sætter jeg Baade ud, hvis jeg kan.“

Den Anden gav intet Svar. Det vilde ikke have været til nogen Nytte at forsøge derpaa; thi ingen menneskelig Stemme vilde have haft Kraft til imod saadan en Storm at gjøre sig forstaaelig i den Afstand, som nu var imellem Skibene.

„Den Skonnert vil inden en halv Time være inde i Brændingerne,“ sagde Hazard, der stod ved Siden af den unge Gardiner. „Hvorfor ankrer han ikke? Kun det guddommelige Forsyn kan endnu redde ham.“

„Og det guddommelige Forsyn vil gjøre det — takket være den almægtige Gud for hans Godhed!“ udbrød Roswell Gardiner. „Lagde De Mærke til dette, Mr. Hazard?“

Hvad vor unge Semand mente med „Dette“, var i Sandhed et overmaade vigtigt Tegn. Stormen løiede saa pludselig af, at de Stumper af Seil, som den anden Skonnert førte, virkelig hang døde. I Begyndelsen troede vore Sømænd, at Dønningen havde frembragt denne Virkning; med den Forandring, som blev fremkaldt hos dem selv, var altfor isinefaldende, til at de kunde tage fejl. Altet blæste det et Dieblif frygtelig; derpaa

blev det atter stille. Gardiner sprang hen til Rodlinen for at see Virkningen paa hans eget Skib. Det drev ikke længer for sine Ankere!

„Gud er med os!“ udbrød den unge Kaptain, „velsignet være hans hellige Navn“

„Og hans enbaarne Søn,“ svarede en Stemme ved Siden af ham.

Iagtet Diebliffets Fare og den Spænding, som denne pludselige Forandring havde fremkaldt, vendte Roswell Gardiner sig om for at see, fra hvem denne Paamindelse kom. Den ældste Sømand ombord, Stimson fra Kennebunk, der var bleven posteret der for at iagttage Skonnertens Drift, havde hittet disse usædvanlige Ord. Den Andagt, hvormed han taledes, gjorde mere Indtryk paa den unge Kaptain end selve Ordene, thi den var meget usædvanlig blandt Sømand, skjøndt Sproget ikke var det saameget. Senere erindrede Gardiner denne lille Begivenhed, som ikke var uden Resultat.

„Jeg troer, at Stormen har ubraset, Sir,“ raabte Hazard. „Det hændes ofte her paa vor Kyst, at Syd-ostvinden pludselig springer om og blæser fra Nordvest. Jeg haaber, at det skeer tidlig nok til at frelse Vineyard-Manden, skjøndt han rigtignok løber med en frygtelig Fart ind imod Brændingerne.“

„Nu sætter han atter Fokken til — og nu løser det atter“ svarede Gardiner. „Jeg siger Dem, Mr.

Hazard, at Vinden vil springe om — og intet Andet vilde kunne frelse os fra disse Brændinger."

"Hvilket kommer fra den almægtige Guds Barmhertighed gennem hans enbaarne Sønns Forbøn!" tilføiede Stimson med den samme Andagt, skjøndt han talede i en meget sagte Tone.

Roswell Gardiner blev atter overrasket, og atter glemte han et Dieblif Stormen og Faren. Storm var der egentlig ikke længere Noget af; thi det var nu fuldkomment stille, og Skonnertens to Ankertouge strammedes kun, naar Bølgerne kom rullende ind imod den. Disse Søer truede endnu den anden Skonnert og drev den ind imod Brændingerne, men mindre hurtig end før.

"Hvorfor mon han ikke kaster Anker?" udbrød Gardiner i sin Angest. thi nu var al Bekymring for ham selv forbi; „hvis han ikke kaster Anker, vil han komme ind i Brændingerne, og saa er han fortabt."

"Det tænker han ikke paa, han stikker tvertimod sine Reb ud," svarede Hazard. „See! der gaaer en Mand tilveirs for at gjøre hans Topseil løs, og der sætter han allerede sit fulde Storseil til."

Det lod virkelig til, at Daggett var mere tilbøielig til at stole paa sine Seil end sit Anker. Efter en kort Tids Forløb havde Skibet atter alle Seil tilsatte, anstregende sig for at opfange de enkelte Vindstød og klare Landet. Nu lagde Vinden sig ganske, og Seilene slog, saa Gardiner og hans Kammerater kunde høre det i en

halv Mils Afstand. Derpaa fuldtes de i den modsatte Retning, og Vinden kom fra Land. Skonnerten bragtes strax til at stevne Søerne, og Loddet, som man hev ud, viste, at den bevægede sig i den rigtige Retning. Disse pludselige Forandringer, der undertiden ere ødelæggende, undertiden den guddommelige Naades Tilskikkelser, medføre voldsomme Luststrømninger i modsat Retning.

„Nu kommer den!“ sagde Hazard, „en ægte Nordvest med den grove Ende forrest.“

Disse Ord beskrev nøiagtig, hvad der fulgte. I ti Minutter blæste det voldsomt næsten i den modsatte Retning af den tidligere. Naturligvis fjernede Soløven fra Martha's Vineyard sig fra Land, tumlende igjennem den svære Sø, som endnu kom rullende ind fra det store Atlanterhav, medens Soløven af Øyster Bond, spaiende om for den nye Luststrømnings Indflydelse, red ligesom bevæget af to modsatte Kræfter med liden eller ingen Strømning paa sine Ankertoug.

Gardiner ventede at see sin Vedsager søge rum Sø; men istedetfor løb han sin Skonnert klos op til det afmaastede Skib og kastede Anker. Denne venstfabelige Fremgangsmaaade var altfor utvethdig, til at den fordrede nogen Forklaring. Det var Vineyard-Mandens Hensigt at lægge bi hos sin Kammerat, indtil denne ikke mere have nogen Fare at befrygte.

Nordvestens „grove Ende“ var altfor voldsom til at tillade noget Samkvem førend den næste Morgen, da

det, som havde været en lille Storm, blev til en jevn Kuling, og den oprørte Sø havde lagt sig noget, saaledes at der var temmelig smukt Vand langsmed Kysten. Den hvide Linie, der betegnede Brændingerne, var der endnu ganske tydelig, men den vakte ikke længere nogen Frygt. Man reiste Rødmaster ombord paa det forliste Skib, og heldigvis kom netop i dette Dieblig Braget flydende ud med Ebben saa nærved, at de fra Baadene kunde faae fat paa Seilene og det Meste af Taffeladsen. Ogsaa Storbommen, der var et fortræffeligt Stykke Træ, blev hjerget og bugseret hen paa Siden.

Tiende Kapitel.

Saa snart det var muligt at sætte en Baad i Søen, eller ved Daggrø næste Morgen, gik Kaptain Daggett ombord i den anden Skonnert. Han blev budt velkommen med en Sømands Hjertelighed, og hans tjenstagtige Tilbud bleve modtagne med ligesaamegen Beredvillighed, som de under omvendte Forhold vilde være blevne gjorte. I alt dette var der en forunderlig og karakteristisk Blanding af hjertelig kristelig Velvillie og et nøie Hensyn

til Rejsens Hovedformaal. Hvis de første af disse Pligter fjelden forsvømmes af Puritanernes Efterkommere, da kan man med samme Sandhed sige, at de aldrig tabe det verdslige Formaal af Syne. Erhverv og Gevinst betragtes som væsentlige Dele af et Menneskes Pligter, og ligesom vore Slægtninge i Gammel-England have opreist et Afgudsbillede, som de tilbede i Stikkelse af Aristokratiet. saaledes tilbede vore Slægtninge i Ny-England Guldkalven.

Daggett havde virkelig en dobbelt Bevæggrund til nu at tilbyde Gardiner sin Hjælp; paa den ene Side vilde han opfylde sin moralske Forpligtelse, paa den anden Side ønskede han at blive i Nærheden af Søloven af Ønster Bond, at den ikke skulde besøge Klippen, om hvilken han vel havde faaet enkelte interessante Oplysninger, uden at han dog vidste Tilstrækkeligt til at finde Stedet, med mindre han blev ført derhen af Andre, som vare bedre underrettede om Lokalteterne.

Daggetts Baade vare behjælpelige med at faae Braget hen til Skibet for at bjerge Seil og Lougbærk. Derpaa hjalp hans Folk at opreise Rødmaster, og ved Middagstid vare begge Skibe underveis og styrede i Sydvest langsmed Kysten. Gatteras behøvede de ikke længere at frygte for, thi Vinden stod endnu i Nordvest, og de holdt sig i Sigte af disse samme Brændinger, som de Dagen iforveien vilde have givet begge Skibes Værdi for aldrig mere at see. Om Natten passerede de det frygtelige Kap, en lang

ud i Søen fremspringende Sandpghnt, som flet ikke staaer i Forbindelse med Fastlandet.

Da de nu vare komne forbi dette fremspringende Punkt, havde de Læ af Landet og kunde styre mod Sydvest. Med Vinden tværs holdt de gaaende den øvrige Del af Dagen og toge mod Aften Lods ombord. Om Natten omseilede de Kap Look Out (Udkig) et godt Landemærke at holde Die med for dem, som staae Nord efter, da det minder om det lave stormfulde Hatteras, og naaede Beaufort Havn næste Morgen, da Solen stod op.

Imidlertid havde Nordvestvinden udraaset, og begge Skonnerter seilede for en laaber sydhlig Brise ind i Havnen, hvor der just var saameget Vand, at de kunde komme ind. Dette var den eneste Havn paa hele denne Kyst, som det kunde nytte dem at anløbe, da det var den af alle Havne, som bedst kunde forsyne Roswell Gardiner med hvad han trængte til. I den Egn var der fuldt op af Fyrretømmer og Rundholter af alle Slags, og den Bantter, der tjente som Lods, fortalte vor unge Kaptain, at han kunde faae de Rundholter, han behøvede, en Time efterat han var kommen ind i Havnen. Dette Ord „Bantter“ bruges om en adspredt Befolkning af Vragfogere og Fiskere, som boe paa den lange flade og smalle Kyststrækning, der gaaer fra Kap Fear (Frygt) indtil henimod Kap Henry, en Strækning af Hundrede og halvtredsindstyve Mile. Derimellem laae de store Sunde, som vi allerede have omtalt, inde sluttende Albermale og Pimlico, og som

danne Indløbene til hele Kysten af Nord Carolina. Med Nette kalder man den sidste Landtunge i denne Egn Kap Fear, men det Fjorbjerg omseilede vore Skonnerter ikke. Dermed begynder paa denne Kant det farlige Kystparti, og selve Navnet minder Sømanden om, at han maa være paa sin Post og anvende al mulig Forsigtighed.

Foran Indløbet til Beaufort, der er en udmærket og smuk Havn, naar den blot havde lidt dybere Vand, lagde Skonnerterne bi, ventende paa, at Floden skulde stige en Smule. Denne Leilighed benyttede Roswell Gardiner til at gaae ombord i den anden Skonnert og udtrykke Daggett sin Tak for de Tjenester, han havde vist ham.

„De tænker naturligvis ikke paa at løbe ind, Captain Daggett,” vedblev vor Helt endnu dvælende ved denne Gjenstand, „efter at De allerede har gjort Dem saamegen unødvendig Uleilighed. Hvis jeg faaer de Rundholter, som denne Banker talte om, skal jeg være ude igjen inden otte og syrrethve Timer, og vi kunne da maaskee mødes om et Par Maaneder paa Hviden af Kap Horn.“

„Jeg skal sige Dem Noget, Gar'ner,” svarede Manden fra Vineyard, og skød Rumflasken hen til sin Kammerat, „jeg er nu saadan ligesrem og snaffer ikke Wieget om hvad jeg gjør, men jeg holder af godt Kammeratskab. Vi vare Begge nærved at forlise, nærmere derved, end jeg nogensinde har været, men vi slap — ja vi slap,

og naar Folk have giennemgaaet saadant Noget sammen, holder jeg ikke af at kaste Los, førend Alt er i Rigtighed igjen; nei, jeg vil ikke forlade Dem, førend jeg seer, at De igjen har faaet ligesaamange Arme og Ben som jeg selv. Det er nu min Mening, om det er den rigtige eller ikke, det veed jeg ikke. Stjænk i Glasset!"

"Det er meget rosværdigt af Dem, Kaptain Daggett, det kan jeg forsikre Dem. Mit Hjerte siger mig, at De har Ret, og jeg takker Dem for disse Beviser paa Benstæb. Men De maa ikke forglemme, at der er saadant Noget som Rhedere til i denne Verden. Jeg kan faae Bryderier nok med min egen Rheder, og jeg ønsker ikke, at De skal faae Ubehageligheder af Deres. Nu blæser det en smuk Brise, som atter kan føre Dem ud i rum Sø, og ved at gaae sønden om Bermudas Øerne kan De gjøre en heldig Fart og træffe Passatvinden saa langt til Luvart, at De sikkert kan styre Deres Gous videre."

"Tak, Gar'ner, tak — jeg kjender Veien og kan nok finde den Cours, jeg skal styre, skjøndt jeg just ikke er nogen stor Navigator. Jeg har aldrig i mit Liv bestæftiget mig med Stjernetabeller og forstaaer ikke at haandtere et Chronometer, men hvad det angaaer at finde Veien mellem Martha's Vineyard og Kap Horn, da tør jeg nok maale mig med enhver Skibskaptain."

"Jeg er bange, Kaptain Daggett, at vi Begge have fjernet os fra vor rigtige Cours, da vi lode os forslaae

her ned paa Hatteras. Jeg har aldrig før seet dette Sted og ønsker heller ikke at see det igjen! Det er ligesaa langt af en Hvalfangers eller Sælhundefangers Bei, som Jupiter er fjernet fra Mars's eller Venus's Bane."

"Der kommer De igjen med Deres Planeter, som jeg ikke kjender Noget til og heller ikke bryder mig Noget om. Jeg vil sige Dem Noget, Gar'ner, en Mand med sund Dømmekraft kan ligesaa godt komme frem uden Kjendskab til Stjernetabeller som med Kjendskab til dem. En Sælhundefanger trænger ikke halvt saameget som nogen Anden til Gders lærde Sjørmandskonst. Det Halve af vor Haandtering beroer paa Lykkestræk, og man hører altid, at de bedste Fangster gjøres af en eller anden Gut, som er faren vild fra den rette Bei. Oprigtig talt foragter jeg disse astronomiske Tabeller og holder mest af at gaar den lige Bei til mit Bestemmelsessted. Tag lidt Sukker til Deres Rum og Vand — vi Folk fra Vinehard holde af det Søde."

"Og det var for at styre den nærmeste Bei til Deres Bestemmelsessted, Kaptain Daggett, at De seilede med herind paa Deres Bei til det stille Ocean, omtrent fem Hundrede Mile af Deres Bei."

"Jeg seilede herind for Selskabs Skyld. Vi havde egentlig ikke noget Valg, det maa De dog indrømme, thi vi kunde ikke have klaret Sandbankerne paa den anden Side. Jeg seer heller ikke, at der er nogen stor Ulykke i vor Stilling, hvis De ikke havde mistet Deres Master."

Det er en Affaire paa et Par Hundrede Dollars, og Deres Rheber vil vel brumme lidt derover, men det er da ikke saa farlig en Sag. Jeg vil blive hos Dem, og det kan De fortælle Diafonen i det Brev, som De skriver til ham, naar vi komme ind."

"Det forekommer mig, at De gør Uret saavel imod Deres egen Rheber som imod min ved at blive her, Captain Daggett," svarede Roswell i al Ufkyldighed, thi han havde ikke den ringeste Mistanke om den sande Bevæggrund til dette tilsyneladende gode Kammeratskab, "og jeg ønsker virkelig, at De nu vilde forlade mig."

"Det kunde jeg aldrig tænke paa, Gar'ner. Det vilde give Anledning til gruelig megen Snaf paa Vineyard, hvis jeg gjorde saadant Noget. Hold fast ved din Kammerat' er det ellers Bud paa vor D."

"Det er formodentlig Grunden til, at der er saa mange gamle Piger der paa Den, Daggett," sagde Gardiner leende. "Nu, jeg takker Dem for Deres Godhed og skal forsøge paa at erindre Dem, hvis der skulde gives Leilighed til Gjengjæld. Men Floden maa nu være kommen, og vi maa ingen Tid spille. Paa en heldig Reise for os Begge, Captain Daggett, og en lykkelig Hjemkomst til Kjerester og Koner!"

Daggett tømte sit Glas paa denne Skaal, og de gik nu Begge op paa Dækket. Roswell Gardiner tænkte, at han aldrig havde seilet i Selskab med mere forekommende Skibskammerater end dem paa Soløven af Holmes's

Hole, thi skjøndt Alles Interesse ombord var knyttet til Udbyttet af Deres egen Reise, vare dog Alle og Enhver villige til at blive hos ham og hans Skib, saalænge der var Mulighed for, at de kunde være til Nytte.

Hvalfangere og Sælhundefangere give ikke deres Mandskab Hyre i Penge, som Tilfældet er i de fleste andre Skibe. Paa disse Reiser afhænger Saameget af Folkenes Iver og Driftighed, at det er bleven Praxis at give enhver Mand en Del af Udbyttet. Følgelig blive Alle ombord hyrede for en Betaling, der udbrages af Udbyttets Deling. Denne Løn bliver beregnet saaledes, at Enhver faaer saamange Hundredele, som der kan tilkomme ham i Forhold til hans Plads ombord, hans Erfaring og Dygtighed. Rhederen faaer paa samme Maade Betaling for sin Risiko og sine Udgifter, idet Skibet og dets Udrustning ialmindelighed tage de to Trediedele, medens Officererne og Mandskabet faaer den ene Trediedel. Disse Betingelser variere lidt, eftersom Udbyttet af Fangsten stiger eller falder paa Markedet og tillige i Forhold til de med Udrustningen forbundne Udgifter.

Det fremgaaer altsaa af det Foregaaende, at Captain Daggett og hans Besætning „greb i deres egne Lommer,” naar de spildte deres Tid med at blive hos det havarerede Fartoi. Dette vidste Gardiner, og han satte derfor en større Pris paa deres Tjenstvillighed, end han ellers vilde have gjort.

Bed første Diekast kunde det synes, at al denne

usædvanlige Tjenstvillighed var overflødig og til ingen Nytte. Dette var imidlertid ikke i Virkeligheden Tilfældet, eftersom Besætningen paa den anden Skonnert var til betydelig Nytte og fremmede Skibets Udrustning. — Beauport er en fortræffelig Havn for Skibe, der ikke stikke for dybt, som vore Sælhundefangere; men Byen er hoist ubetydelig, og Arbeidere, især saadanne som have Forstand paa Skibsbhyggeriet, vare vanskelige at erholde. Roswell Gardiner fandt derfor i Grunden, at hans venstabelige Medhjælpere vare ham til megen Nytte, og begge Besætningerne arbejdede med en Hurtighed, der endogsaa kunde tilfredsstille en Sømands Utaalmødighed. Det gik altsaa raft med Reparationerne, og den anden Dags Aften, efterat han var kommen ind til Beauport, var han klar til atter at seile, og hans Skonnert var formodentlig i en bedre Stand end den Dag, da den forlod Dyster Pond.

Den elektriske Telegraph eksisterede ikke paa den Tid, hvorom vi skrive. Vi ere saa heldige at staae i fortroligt Forhold til den udmærkede Borger, som skjenkede sit Land denne store Gave, en Gave, som vil overføre hans Navn til Eftertiden ved Siden af Gultons. Saavel hin som denne har man forsøgt paa at berøve Wren og Fordelen af deres hoist findrige Opfindelse. Hvad den sidste angaaer, da mene vi, at det hver Dag bliver mere og mere umuligt for en Amerikaner at gjøre sin Ret gjældende mod Antallet. Der er ingen Tvivl om, at denne store Republiks Regjering var bestemt til at lade sig lede

af veloverlagte og retfærdige Grundsætninger, ifølge hvilke visse Spørgsmaal til visse Tider skulde forelægges Majoriteten som den viseste, naturligste og tillige reisfærdigste Maade at afgjøre den paa. En saadan Regjering, vel ledet under en nøiagtig Jagttagelse af disse Regjeringsprinciper, vilde sandsynligvis være den bedste, som mennefskelig Svagthed formaaer at byde en Nation. Men naar man begaaer den Hovedfeil at antage, at det blotte Antal skal kontrollere Alt uden Hensyn til de store fundamentale Love, hvilke Staten har opstillet som Skranke for ethvert Overgreb, er det et stort Spørgsmaal, om der ikke er Fare for, at saa løst og lunefuldt og egenfjælligt et System vil blive det værste politiske System, som Begjerlighed nogensinde har sat i Bevægelse. Institutionernes Tendents — ikke deres Aand, thi disse to Ting ere hinanden aldeles modsatte, skjøndt Folk i Almindelighed saa gjerne ville sammenblande dem — Institutionernes Tendents i dette Land, der staaer i en skjærende Mod sætning til deres Aand eller Hensigter, som udtrykkelig have det Maal, at lægge Baand paa Folks Tilboielighed til nye Indretninger, gaaer upaatvivlelig ud paa, at nære denne store Misbrug og sætte Tallet over Grundsætninger, selv om Grundsætningerne høitideligen ere antagne, netop for at bringe Tallet under en sund Grundlovs Control. Denne Antallets Indflydelse, denne usalige Misforstaaelse af selve Frihedens Natur, at ville sætte Mennesker og deres Videnskaber over disse store Retfærdig-

hedens Love, som komme direkte fra Gud selv, tager til i Styrke og truer med Følger, som kunne tilintetgjøre alle den sidste Generations veludtænkte Planer for Statens Sikkerhed, og dette samme Folks Lykke, der aldrig kan lære No eller Fred at kjende, førend det lærer uden Tanke om Modstand at underkaste sig disse store Retsgrundsætninger, som ifandhed udgjøre dets Institutioners Aand, og som kun altfor ofte staae i Mod sætning til dets egne Drifter og Bevæggrunde.

Vi give os ikke ud for at kjende de forskjellige Opdagelsers Datoer i Konsterne og Vidensfaberne, men vi erindre tydelig den Alvor og uegennyttige Opoffrelse for et roesværdigt Niemed, hvormed vor værdige Ben først meddelte os sine Ideer om at benytte den elektriske Gnist til en Telegraf. Det var i Paris, Vinteren 1831 og 32 og det følgende Foraar, at vi næsten daglig vare sammen, og det er os en Glæde at nævne dette Tidspunkt, saa kunne Andre bevise deres Fordringer, om de see sig istand der til. Havde Morse gjort sin store Opdagelse en 30 Aar tidligere, kunde Roswell Gardiner have communiceret med sin Rheder og faaet Svar, førend han igjen seilede, hvor betydelig end Afstanden imellem dem var. Som Sagerne nu forholdt sig, maatte han nøies med at skrive et Brev, som omtrent en Uge efterat det var skrevet blev leveret Diakonen af hans Niece ved hans Tilbagekomst fra en kort Rejse til Southold, hvor han havde været for at berigtige en sildig indkommen Fordring paa hans Skonnert.

„Her er et Brev til Dem, Onkel,” sagde Mary Pratt og kæmpede for at beherske sine Følelser, skjøndt hun rødmede ved Bevidstheden om, hvormegret Brevet interesserede hende. „Det er ved en eller anden Feiltagelse kommen fra Sag-Harbour; Lofke-Joseph bragte det just i det Dieblif, De tog bort.”

„Et Brev med et Postmærke — Beaufort, N. G. — hvor i al Verden kan det Brev være kommen fra. Og hvilken en frygtelig Pris for saadant et Brev, en halv Dollar!”

„Det er et Bevis for, Sir, at Beaufort maa ligge langt borte. Det er desuden et dobbelt Brev. Det forekommer mig, at det er Roswells Haand!”

Harde Niccen affhyret en Serpundig ligesom Onkelens Drer, vilde han neppe være bleven mere forskrækket. Han blev endogsaa bleg og istedetfor at bryde Oblaten, som han havde været i Begreb med, trak han sin Haand tilbage, som om han frygtede for at gjøre sig bekendt med Indholdet.

„Hvad kan det betyde?” sagde Diafonen, efterat han et Dieblif havde søgt at fatte sig — „Garners Haandskrift! Jo, det er bestemt hans Haandskrift. — Hvis dette uforsigtige unge Menneſke har sat min Skonnet til, vil jeg aldrig tilgive ham det i denne Verden, om man ogsaa i den anden skulde blive tvungen til at gjøre det.”

„Det er ikke nødvendigt at troe noget saa slemt,

Onkel. — Der skrives ofte Breve tilføes, som sendes hjem med Skibe, man møder. — Det er udentvivel det, at Roswell har gjort."

"Nei — nei, det gjør saadan en Ietsindig Tyr ikke! Han har bestemt sat Skonnerten til; al min Tiendom er i Strandroveres Hænder, der ere værre end Rotter i et Spisefammer. — Beaufort N. C.' Ja, det maa være en af Bahamaerne og N. C. betyder New Providence — af, af, jeg Ulykkelige!"

"Men N. C. staaer ikke for New Providence — i det Tilfælde skulde der have staaet N. B., Onkel."

"N. C. eller N. B. ligner strækkelig hinanden, og jeg veed ikke, hvad jeg skal tænke! Tag Brevet og aabn det, o, hvor det er tykt — der maa vist være en Vexelprotest, eller noget andet saadant kostbart inden i det."

Mary tog Brevet og aabnede det, skjøndt med skælvende Hænder. Det viste sig snart, hvad der var indeni Convoluten, og det første Blik, hun kastede derpaa, viste hende, at det var et Brev, adresseret til hende.

"Hvad er det, Mary? — Hvad er det, mit Barn, vær ikke bange for at fortælle mig det," sagde Diafonen med svag skælvende Stemme. "Jeg haaber, at jeg nok skal vide at møde Ulykken med christeligt Mod. Er det forsynet med et af disse frygtelige Segl, som de offentlige Notarer betjene sig af, naar de trænge til Penge?"

Mary blev purpurrod og saae meget fortryllende ud i dette Dieblik, skjøndt hun var ligesaa bestemt som no-

genfinde paa kun at give sin Haand til en Ungling, hvis Gud var hendes Gud.

„Det er et Brev til mig — intet Andet, det forsikrer jeg Dem, Onkel. Roswell skriver ofte til mig, veed De; han har sendt mig et Brev inden i dette til Dem.“

„Ja, ja — det glæder mig, at det ikke er noget Bærre. Nuvel, hvorfor er hans Brev skrevet? Omtaler han Længden og Bredden? Det vil være mig en Beroligelse, naar han er kommen rigtig langt hvidpaa.“

Farven forsvandt fra Marys Kinder, og hun blev ganske bleg, da hun gjennemløb de første Linier af Brevet. Derpaa samlede hun alt sit Mod, og det lykkedes hende at fortælle Onkelen, hvad der var påseret.

„Der er hændet den stakkels Roswell en Ulykke,“ sagde hun, og hendes Stemme stævede af Bevægelse. „Skjænt den ikke synes at være halvt saa slem, som den kunde være bleven. Brevet er skrevet i Beaufort i Nord-Caroline, hvor Skonnerten er løben ind for at faae nye Master, efterat have mistet sine i en Storm under Cap Hatteras.“

„Hatteras!“ afbrød Diafonen hende stønnende, „hvad i al Verden havde mit Skib at bestille der?“

„Det veed jeg virkelig ikke, Onkel, men det er vistnok bedst, at jeg læser Roswells Brev for Dem, saa kan De faae hele Historien at høre.“

Mary gav sig nu til at læse Brevet høit. Gardiner gav en aabenhjertig og udførlig Beretning om Alt, hvad

der var hændet ham siden han stiltes fra sin Rheder, uden at skjule Noget, ja endog uden at forsøge paa at undskyldte sin Feil. Om Søloven af Holme's Hole skrev han meget udførlig, idet han yttrede som sin Mening, at Kaptain Daggett virkelig besad nogle Oplysninger — hvilke, vidste han ikke — om Sælhundeeernes Eksistens. Skjøndt han rigtignok troede, at han ikke havde nogen hynderlig nøiagtig Underretning om deres Beliggenhed.

Hvad Klippen angik, da taug Roswell, thi det faldt ham ikke ind, at Daggett vidste Noget om denne Del af hans Sendelse. Som Følge deraf havde Gardiner ikke den ringeste Mistanke om den egentlige Bevæggrund til, at Manden fra Vineyard holdt sig til ham, og der blev derfor Intet meddelt derom i Brevet. Tvertimod, vor unge Kaptain omtalte med en vis Veltalenhed sin Taknemmelighed imod Daggett og hans Mandskab for den Hjælp, som de frivillig havde ydet ham, og uden hvilken han først efter en Uges Forsøg kunde have været færdig til atter at gaae tilsees. Brevet var tildels skrevet, medens Skonnerten seilede ud af Havnen, og det var bleven sendt iland med Lodsen for at blive bragt paa Posthuset. Dette Faktum blev bekræftet i en Efterfrist.

„Frivillig!“ stønnede Diakonen. „Som om Nogen tilbyder sig at arbejde uden Betaling!“

„Roswell fortæller os jo, at Kaptain Daggett har gjort det, Onkel, og at det er en Afstale imellem dem, at han ikke maa fremkomme med nogen Fordring, fordi han

fulgte ind med til Beaufort eller for hvad han der udrettede, medens de vare der. Skibe hjælpe ofte hinanden paa denne Maade, og jeg haaber, at det er christelig Kjerlighed, som har drevet dem dertil."

"Ikke uden Bjergeløn ikke uden Bjergeløn! Christelig Kjerlighed er en god Ting, og det er vor Pligt at udvise den ved alle Leiligheder, men Bjergeløn skal der til. Denne Skonnert vil ødelægge mig, er jeg bange, saa at jeg i mine gamle Dage maa forserges af Byen!"

"Det kan neppe skee, Onkel, eftersom De ikke skulder Noget paa den, og har Deres Gaard og alle Deres andre Eiendomme ubehæftede med Gjeld. Det er ikke let at see, hvorledes Skonnerten skulde ødelægge Dem."

"Ja, det er ude med mig," svarede Diaconen og stampede heftig i Gulvet, „jeg er ligesaa ruineret som Roswell Gar'ners Fader nogensinde var, og han kunde været den rigeste Mand mellem Dyster Pond og Riverhead, hvis han havde holdt sig fra at spekulere. Jeg erindrer, at han sad meget bedre i det, end jeg selv gjorde, og han døde dog næsten som en Tigger. Ja, ja, jeg seer, hvorledes det er, denne Skonnert har ødelagt mig!"

„Men Roswell sender en Beregning over Alt, hvad han har betalt, og trækker en Bæxl paa Dem derfor. Det Hele beløber sig til 116 Dollars og 72 Cents."

"Deri er Bjergelønnen ikke regnet med. Det næste vil blive en Fordring paa Bjergeløn fra Rhederiet og Mandstabet paa Soløven af Holme's Hole! Jeg veed,

hvoreledes det vil blive! Gar'ner har ødelagt mig, og jeg skal gaae i min Grav som en Ligger, ligesom hans Fader gjorde før mig."

"Hvis det skulde blive Tilfældet, Onkel, da vilde jeg være den Gæste, som led derved, og jeg skulde bestræbe mig for, ikke at græmme mig over Deres Tab. Men her er et Stykke Papir, som Roswell vistnok af en Feiltagelse har lagt inden i mit Brev. See, Sir, det er et Brev, undertegnet af Kaptain Dagget og hele hans Mandskab, hvorved de erklære, at de af Deltagelse fulgte Roswell ind til Beaufort, og at de ikke have nogen Forbring paa Bjergeløn. Her er det, Sir, De kan selv læse det."

Diakonen ikke blot læste, han næsten slugte det Papir, som efter Marys Mening ved en Feiltagelse var bleven lagt indeni hendes Brev. Dette Dokument beroligede saaledes hendes Onkel, at han ikke blot selv læste hele Gardiners Brev, men endogsaa fandt sig i de Udgifter, som vare gjorte i Beaufort.

Medens han var paa sin Glædes høieste Top, henrykt over denne Forandring i Tingenes Udseende, stjal Niesen sig ind i sit eget Værelse for i Entrum at læse det Brev, hun havde modtaget.

De Lærere, som Mary Pratt i rigelig Mængde udgjød over Roswells Brev, vare paa een Gang søde og bitre. Den frimodige og mandige Maade, hvorpaa han udtrykte sine Følelser for hende, fremkaldte Lærere af

Omhed fra hendes Dine, medens Grindringen om den brede Kløst, som adskilte dem, forbittrede disse Beviser paa Kjerlighed. De fleste Qvinder vilde have opgivet den Pligtfølelse, som opretholdt vor Heltinde i denne svære Provelse, og modtagende den Mands Haand, deres Hjerte havde valgt, vilde de stole paa, at Tiden, deres egen Indflydelse og det guddommelige Forsyns Barmhertighed vilde fremkalde den attraaede Forandring, men Mary Pratt kunde ikke saaledes være blind for sine egne høie Pligter. Baandet mellem Mand og Kone betragtede hun med Rette som en af de alvorligste Forpligtelser, og hun kunde ikke — hun vilde ikke give sin Haand til en Mand, hvis Gud ikke var hendes Gud.

Dog indeholdt dette uventede Brev fra Roswell megen sød Trøst. Han skrev, som han altid gjorde, simpelt og naturligt og forsøgte ikke paa at skjule Noget. Dette var ligesaavel Tilfældet med ham i Egenkab af Skonnertens Captain som i Egenkab af Marys Tilbeder. Til Mary fortalte han hele Historien om sin Svagheit, rkjendende, at en taabelig Stolthedssaand, der ikke vilde tillade ham at opgive Bæddestriden mellem de to Skonnertier, havde forledet ham til at holde længere gaaende Bester over, end han ellers vilde have gjort, og Strømmen havde saa bidraget til at forøge Faren. Hvad Daggett angik, da antog han, at den samme Stolthedssaand havde forledet ham, skjøndt han ikke undlod at hyltre sin Tak-

nemmelighed for den ædle Maade, hvorpaa denne Semand havde staaet ham bi lige indtil det Sidste.

I mange sørgelige Maaneder hentede Mary Pratt en sød Trøst fra dette dyrebare Brev. — Det laae vistnok i den menneskelige Natur eller idetmindste i den kvindelige, at hun med Tiden mest kom til at henvende sin Opmærksomhed paa de Steder, som bedst tiltalte hendes eget Hjertes Længsel, og endelig ved Gjennemlæsningen af Brevet aldeles glemte, at det var skrevet af En, der med velberaadt Hu og som en Troessag havde antaget den Lære, at Forløseren ikke var Guds Son.

Aviserne gav en Beretning om „Twilling Sølovernes“ (saaledes kaldte Artiklen dem) Ankomst til Beaufort forat repareres, og om at de snart efter igjen vare seilede bort i Forening. — Denne Artikel klippede hun ud af det Blad, hvor hun havde truffet den, og, efterat have lagt den inden i Roswells Brev, gik der neppe en Dag i det følgende Aar, hvor ikke begge bleve tagne frem og gjennemlæste. — Disse Beviser paa Omhed maa dog ikke betragtes som Tegn paa, at hun blev sine Grundsætninger utro eller var tilbøielig til at underordne sin Dommekraft og sin Pligtsøvelse under sin Kjerlighed. — Langt fra, hendes Beslutning bestrykedes end mere ved nøiere Eftertanke, og hun blev mere og mere fast i et Forsæt, som hun ansaae for helligt, jo mere hun tænkte derover. Men hendes Bønner for den fraværende Elsker bleve hyppigere og inderligere.

Imidlertid seilede Tvillingløverne videre. Da de forlod Beaufort, stod de ud fra Kysten med en frisk sydvestlig Brise. Der havde været nogen Meningsforskjellighed mellem Daggett og Gardiner angaaende den Cours, de burde styre. Den Sidste stemmede for at dreie nærmere til Vinden og gaae Syd om Bermudas Øerne; medens den Første mente, at det var rigtigst at holde mere mod Øst, og gaae norden om disse Øer. Gardiner var utaalmodig efter at gjøre sin Feil god igjen og følge den korteste Vej, medens Daggett ræsonnerede mere koldblodig, tog Vinden med i Beregning og havde Rejsens Hovedmaal for Øie. Maaskee han ogsaa ønskede at holde sin Kammerat borte fra alle Klipperne, indtil han vilde blive nødt til at forandre sin Cours paa en saadan Maade, at der ikke mere kunde være nogen Tvivl om hans Hensigter. En Ting var Daggett vis paa: han havde nu overbevist sig om, at Soløven af Øyster Bond ikke let kunde løbe bort fra Soløven af Holmes's Hole, og han var fast besluttet paa, at den ikke skulde slippe bort fra ham om Natten eller under en Storm. Roswell Gardiner, der aldeles ikke havde til Hensigt at see efter Klippen førend paa Tilbagereisen, efterat han havde besøgt den sydlige Polarkreds, kunde ikke begribe, af hvad Grund den anden holdt sig saa tæt til ham, og mindst af Alt, hvorfor han ønskede at holde ham borte fra Vestindien, indtil han lige kunde styre ned imod sit El Dorado.

Beaufort ligger omtrent to Grader nordligere end

de firehundrede Klipper og Smaaber, der ere bekjendte under Navn af Bermudasøerne, en fremstkudt Søstation, som tilhører en med os rivaliserende Handelsmagt, og som holdes besat af denne Magt alene for i Tilfælde af Krig med vor Republik at have et Tilholdssted. — Være virkelige Statsmænds Anskuelse istedetfor blotte Politikeres blevne de fremherskende, vilde denne Republik for længe siden have anvendt al sin Energi paa at sætte vort eget Flag istedetfor Englands paa disse Øer. Som Sagerne nu forholde sig, ligge de der, som en Station for fiendtlige Flaader, et Opbevaringssted for Briser og Krigsforraad, som om Naturen udtrykkelig havde bestemt dem til at beherske hele den amerikanske Kyst. Medens smaa Mænd med store Navne lives om sydvestlige Erobringer og nordøstlige Grændser, der ikke have nogen virkelig Betydning for Republikens Udvidelse og Magt, tænke de aldeles ikke paa disse Øer, som amerikanske Statsmænd aldrig burde tabe af Syne; et sikkert Bevis for, at de Mænd, der burde bestyre vor Stats Skjebne, ikke ere det Kald værne, som er bleven dem overdraget. To Gange er der bleven sendt militaire Expeditioner fra dette Land til Canada, medens Canada ikke er af halvt saamegen Vigtighed for vort Lands virkelige Sikkerhed og Uafhængighed, som Bermudas Øerne; thi intet Land er uafhængigt, naar det ikke staaer i dets Magt at kontrollere alle sine vigtigste Interesser.

Da England forlangte Afstaaelsen af et Territorium,

som ubestridelig horte til Amerika, fordi det beslyttede Quebec, skulde vi ligesrem have foreslaaet det: „Giv os Bermudas Øerne, og vi samtykke i Byttet. I have disse Der inde, for dersaa at holde os i Skaf, og vi ville beholde dette Hjørne af Maine forat holde Eder i Skaf, med mindre I ville samtykke i denne gjensidige Udveksling. Vi ville ikke angribe Eder for at komme i Besiddelse af Bermudas Øerne, thi vi sætte Retsfærdighed høiere end en saadan Erobring, men naar I bede os om at afstaae Noget, da række vi Haanden ud forat bede om en passende Erstatning. Vilde I have Maine, saa giv os Bermudas Øerne til Erstatning, eller Eders Ønske bliver ikke opfyldt.“

Heldigvis ere Begivenhederne stærkere end Menneskene hos os; og den Dag er ikke fjern, da Omstændighedernes Magt vil bringe Diplomaterne til at indsee, hvad Republikkens virkelige Interesse og Værdighed fordrer med Hensyn til dette vigtige Spørgsmaal.

Roswell Gardiner og Daggett raadsloge adskillige Gange med hinanden om Maaden, hvorpaa de skulde passere disse Øer. Der kunde spares omtrent fire Grader ved at løbe mellem Passatvinden og Bermudas Øerne, og han var derfor af den Mening, at de hellere burde følge denne lige Vej, end gaae længere Nord paa.

Raadslagningen fandt Sted fra begge Skibes Skanse, medens Skonnerterne løb rumstjeds hen styrende ret imod Øerne, som en Slags Middelvei mellem de to Me-

ninger. Afstanden mellem Fastlandet og Bermudas Øerne anslaaes til omtrent 600 Mile, og de havde saaledes tilstrækkelig Tid til at afhandle Sagen. Samtalen blev ført paa det Venstabeligste, og da Veiret vedblev at være mildt og Vinden stadig, blev den fornyet hver Eftermiddag, naar Skibene nærmede sig hinanden, ret som for at gjøre Samtalen mulig.

I al den Tid — hele fem Dage — kom man til det Resultat, at Forskjellen mellem Tvillingløvernes Hurtighed — saaledes begyndte man nu at kalde de to Skonnertter — neppe var mærkelig. Hvis der var nogen Forskjel, var det Skonnerten fra Vineyard, som bar Prisen, thi endnu stod manges Gjenvordighed tilbage, hvori den skulde prøves.

Medens de endnu ikke havde taget nogen Bestemmelse angaaende den Cours, de skulde sikhre, viste det lave Land sig ret forude, og Daggett samtykkede nu i at gaae sønden om det, saaledes at de dog bestandig havde Øerne i sigte, medens de stadig stod Sydost hen.

Ellevte Kapitel.

Det var Roswell Gardiner, som om han aandede friere, da de havde tabt Bermudas Øerne af Sigte, og

den sidste Klippe sank ned i de vestlige Bølger. Han var nu ganske klar af Amerika, og haabede ikke at see Mere af det, førend han anduede den velbekjendte Klippe, der viser Veien ind i den pragtfuldeste af alle Jordens Havne, Bugten ved Rio de Janeiro. Reisende ere i Almindelighed uenige, om Palmen skal tilkjendes denne Havn eller dem ved Neapel og Constantinopel. Enhver har vistnok sine eiendommelige Skjenheder, som man bør tage Hensyn til, naar et saadant Spørgsmaal skal afgjøres.

Seet udefra med sine Minareter, sit „gyldne Horn“ og Bosphorus, er Constantinopel vistnok det prægtigste Sted paa Jorden. Naar man bestiger Bjergene omkring Neapel og skuer ud over Bugterne ved Salerno og Gaeta saavel som over dens egne Bande, Campagna Felix og Fortidens Minder, der Alt hviler i Italiens fortryllende Atmosfære, føler man sig fuldkomment overbevist om, at Intet paa Jorden kan sammenlignes dermed; men seil ind i Bugten ved Rio, opfat hele det ophoiede Panorama med eet Blik, og om Du aldrig er saa vidt bereist, vil Du blive henreven af Forbauselse over det hyndige og fortryllende Billede, der møder dit Øie. Der er udbredt et guddommeligt Trylleri over hele Italien, som Enhver maa have følt, der har gennemreist det; men det er et Trylleri, der mer eller mindre er udbredt over alle Egne, som ligge under en lav Brædegrad.

Bore to Soløver møde ikke noget Eventyr, som

fortjener at omtales, førend de vare komne et godt Stykke
 sønden for Linien. De havde været usædvanlig heldige
 i at komme gjennem de vindstille Regioner, og sex og
 syrethve Dage efterat de havde forladt Montauk,
 praiede de en hjemadsseilende Hvalfanger fra Sag
 Harbout, der den foregaaende Uge havde forladt Rio,
 hvor den havde solgt sin Tran. Med dette Skib bleve
 Breve hjemsendte, og da Gardiner nu kunde fortælle Dia-
 konen, at han vilde anløbe Rio de Janeiro endnu tidligere,
 end man fra Begyndelsen af havde ventet, haabede han
 derved at glæde den gamle Mands Hjerte.

En lille Begivenhed, der indtraf samme Dag, de
 skiltes fra Hvalfangerne, forøgede den Fornøielse, som
 denne Leilighed til at sende Breve hjem havde forskaffet
 dem. Medens Skonnerterne løb Side om Side omtrent
 i en Kabellængdes Afstand fra hinanden, saae Hazard en
 pludselig overordentlig Bevægelse ombord paa Vineyard-
 Løven, som Folkene nu kaldte dette Skib, for at skjelne
 det fra deres eget.

„Hold Udfig efter en Hval!“ raabte Styrmand
 Stimson, der tilfældigvis var bestjæftiget paa Forretop-
 seils Maaen, da denne uventede Afbrydelse af deres ro-
 lige Seilads indtraf. „Enten er der faldet en Mand
 overbord fra den anden Skonnert, eller ogsaa see de en
 Hvalfisk.“

„En Hval! en Hval!“ raabte Stimson igjen,

„og det er ovenikjøbet en Spermacethval! Her er den to Streger til Luvart.“

Dette var tilstrækkeligt. Hvis Nogen har havt den Ulykke at befinde sig i en Kæret trukken af fire Heste, naar disse pludselig blive stye og løbe løbsk, kan han gjøre sig en tydelig Forestilling om den Bevægelse, der fandt Sted ombord paa Diafon Bratts Skib. Alt kom i Bevægelse, som om een eneste Villie styrede alle Muskler. De, som vare nedenunder, styrtede op paa Dækket, som Sømandene sige, og de, som vare tilveirs, fore ned af Bardunerne med Lynets Hurtighed. Kaptain Gardiner sprang ud af sin Kahyt, som det syntes med eet eneste Sæt, og med et andet var han i Hvalfanger Baaden, som Hazard just stod i Begreb med at fire ned i Vandet, da Skonnerten lagde bi. Da Styrmanden saae, at Kaptainen her kom ham i Forkjøbet, vendte han sig til Baaden paa den anden Side og var oppe i den og nede i Vandet næsten i samme Dieblis som hin.

Skjøndt ingen af Skonnerterne just var udrustet til at fange Hvalfisk, havde enhver af dem dog Liner, Landser, Harpuner &c. i Beredskab i deres Laaringsbaade for strax at kunne benytte sig af et Ulykkeligt Tilfælde som det, der nu tilbød sig. Alt pagaie op til en Hval, hvilket nu er saa almindeligt i de amerikanske Skibe, var en Fremgangsmåde, man dengang sjeldent eller aldrig tog sin Tilflugt til. Efter Sigende skulle disse Dyr være blevne saa stye, paa Grund af at de saa ofte ere blevne for-

fulgte, at den gamle Maade at nærme sig dem paa ikke er tilstrækkelig, og der udfordres nu langt mere Omhyggelighed og langt mere Kunst til at fange et af disse Dyr end for tredive Aar siden. Angaaende dette Spørgsmaal gjentage vi kun, hvad vi have hørt af Andre, skjøndt vi nok selv kunne indsee Fordelen ved at pagaie, da der derved ikke frembringes saa megen Stoi, som ved at roe. Den, som pagaier, seer fremad, og Coursen kan lettere reguleres, naar hele Mandskabet kan dømme om Tingenes Tilstand ved Hjælp af deres egne Øine, end naar de erholde deres Kundskaber derom gjennem en Officers Ordre. Denne Sidste maa naturligtvis i ethvert Tilfælde føre an, men Folkene ere forberedte paa Befalingerne, naar de kunne see, hvad der gaaer for sig, de kunne derfor handle med mere Raskhed og Forstand og ville være mindre udsatte for at begaae Feiltagelser.

De fire Baade, to fra hver Skonnert, bleve firede ned i Vandet omtrent paa samme Tid. Daggett styrede den ene Baad og Roswell den anden, medens Hazard og Macy, første Styrmænd paa Skibet fra Vineyard, styrede de to andre Baade. Alle roede henimod det Sted, hvor Bandstraalerne vare blevne set. Det var deres Mening, som havde været tilveie, at der vare flere Fisk, og det var vist, at de vare af den bedste Art eller Spermaceter af hvilke en Tønde Tran er ligesaameget værd som tre Tønder af den almindelige Slags eller den rigtige

Hvalfist. Hvalens Natur eller Art er let at bestemme efter den Maade, hvorpaa den spruder, da den rigtige Hval kaster to høie buede Bandsiraaler op i Veiret, medens Spermaceten kun lader en lav og tyk Siraale opstige.

Det varede ikke længe, inden de to Kaptainers Baade kom tværs for hinanden og saa nær, at de kunde tale sammen. En alvorlig Kappelhst viste sig paa hvert et Ansigt, og Alle roede saa stærkt, de kunde, uden at man saae et Smil paa deres Læber. Ethvert Ansigt var alvorligt og bestemt, enhver Arm anstrengte sig til det Yderste. Matroserne roede smukt, da de vare vant til at bruge deres lange Aarer i oprørt Vand, og inden ti Minutters Forløb vare de alle en stiv Vil ret til Luvart af de to Skonnerter.

Der er neppe nogen Ting, som giver et høiere Begreb om Menneskets Mod og Smidhed end at see Gvæthrere begive sig ud i en Røddeskal paa det aabne Havs oprørte Bunde, for at kæmpe med og fange et Dyr af saadan Størrelse som en Hvalfist. Blot den Omstændighed, at Hvalfisken er i sit eget Element, medens dens Angribere ere nødte til at nærme sig den i saadanne lette skrøbelige Fartøier, synes for det uøvede Die at frembyde Vanskeligheder nok, selv om de ikke søgte en saamægtlig Fjende at kæmpe med. Men det tænkte Besætningen paa vore fire Baade kun lidt paa i dette Dieblif. De havde Gjenstandene, eller reittere een af Gjenstandene

for deres Gventhr ligefor sig, og saalænge det var Tilfældet, kunde de ikke tænke paa Andet end paa at sætte sig i Besiddelse af denne Gjenstand.

„Hvorledes skal det være, Gar'ner," raabte Kaptainen fra Vineyard, „skulle vi dele lige, eller skal hver af Skonnerterne arbejde for egen Regning?"

Dette Spørgsmaal blev gjort paa en venstabelig Maade og tilshyneladende med den største Ligegyldighed for Svarets Natur, men det skjulte en stor List. Det var Daggett's Ønske at danne et slags Fælledskab, som i Forbindelse med den gode Forstaaelse, der var bleven fremkaldt ved Affairen i Beaufort, efter al Rimelighed kunde knytte Baandet fastere imellem dem og lede til en vigtigere Forbindelse. Heldigvis indtraf det, at der just i det Dieblig, Gardiner vilde svare, faldt ham en Tanke ind, som bevægede ham til at give det klogeste Svar. Det faldt ham nemlig ind, at Kappelyst langt mere opflammer Folkene's Iver end Fælledskab, og at de vilde blive bedre betalte for deres Møie og Farer, hvis hvert Skib udelukkende arbejdede for sig selv. Dette er det Princip, som gjør den nuværende Samsundstilstand sundere og fordelagtigere end den Tilstand, som Bennerne af de forskjellige Associationssystemer, der nu ere saameget i Vælden, ønske at sætte istedet derfor.

„Jeg tænker, det er bedst, at hvert Skib arbejder for sig selv og sine Rhedere," svarede Roswell Gardiner.

Da Skonnerterne befandt sig indenfor Passatvinden,

havde de en regelmæssig Sø, der hverken var meget høj eller meget kort. Ikkedestomindre løstedes Baadene som Væggeskaller, thi Havets uhyre Magt hæver selv de største Skibe, der stonne under den uhyre Bægt af deres Batterier, som om det var Fjer.

Efter nogle faa Minutters Forløb bleve Daggett og Gardiner noget mere skilte fra hinanden, hver seende sig ivrig om efter Hvalerne, som de ikke havde seet sprude, siden de havde forladt Skibene. Hele Tiden fulgte de to Styr mænd rast efter, indtil hele den lille Flaade af Baade var ikke mindre end en Sømil borte fra Skonnerterne. Skibene selv krydsede sig op til Luvar for at være saa nærved Baadene som muligt, idet de gjorde smaa Slag for mindskede Seil; kun anden Styrmand, Forvalteren, Koffen og et Par Matroser vare blevene tilbage ombord paa dem.

Vi antage, at de fleste af vore Læsere ere tilstrækkelig bekendte med den Dyreflases almindelige Charakter, hvortil Hvalfisken hører, til at vide, at de alle indaande atmosfærisk Luft, der er ligesaa nødvendig for deres Eksistens, som den er for selve Menneskets. Den eneste Forskjel i denne Henseende bestaaer deri, at Hvalfisken længere kan holde sit Veir end alle Landdyr, skøndt den engang imellem maa op paa Overfladen forat drage Aande, da den ellers døer. Det er, naar den udaander det gamle Luftforraad, at den bringer sine „Blæsehuller," som Sømandene kalde Udmundingerne af dens Respira-

tionsorganer, op til Havets Overflade; gennem dem spruder den Vandet i Veiret og danner disse Straaler, som i Almindelighed antyde Hvalfangerne, hvor deres Bildt befinder sig. Vandstraalerne variere i Udseende efter de Abningers Antal og Beliggenhed, hvorigjennem Luften slipper ud. Aldrig saasnart er den fordærvede Lust ude, førend Lungerne indsuge et nyt Forraad, og Dyret forbliver enten i Nærheden af Overfladen, hvor den vælter sig omkring og leger mellem Bolgerne, eller den gaaer i en kort Afstand derfra igjen ned i Dybet forat søge sin Føde. Ogsaa Føden varierer betydelig efter de forskjellige Arter. Den „rette“ Hval antages at leve af hvad man kalder Soinsekter eller Sæmolusker; disse erholder den, som man paastaar, ved at løbe gennem de Dele af Havet, hvor de findes i største Overflodighed, og den fanger dem i de haaragtige Trevler, som vore paa Kjævebenene; thi den har ingen Tænder. Spermaceterne have derimod ordentlige Rindtænder, som de meget godt forstaae at bruge, og hvormed de ofte knuse de Baade, som komme imod dem. Hvalfangerne have altsaa kun een Fare at beskrytte sig imod, naar de angribe den almindelige Hvalfisk, det er Slagene af dens Hale, medens Spermaceten foruden dette sidste Forsvarsmiddel ogsaa har sine Tænder eller sit Gab. Da dette sidste Dyrs Hoved er en Trediedel af dets Længde, har det i denne Henseende megen Lighed med Alligatoren.

Denne korte Beskrivelse af de Dyrs physiske Bessaf-

fenhed og Baner, som vore Eventyrere forfulgte, vil sætte Læserne istand til bedre at forstaae, hvad vi nu have at berette. Efterat have roet det omtalte Stykke bleve Baadene adskilte fra hverandre i deres Søgen efter Byttet. At der var bleven seet Vandsiraaler kunde der ikke være nogen Tvivl om, men siden man havde forladt Skonnerterne havde Ingen i Baaden seet Noget til Hvalfisken — hvis man ellers kan kalde et Dyr med Respirationsorganer en Fisk. Der var bleven holdt opmærksomt Udflug af hver Mand ved Styraarerne, men uden Resultat. Hvis Roswell og Daggett ikke, forend de forlod deres respektive Skibe, med deres egne Dine havde seet Tegnene paa Hvalernes Nærværelse, er det sandsynligt, at de begge vilde have været tilbøjelige til at vende tilbage isølge med Deres Strymænd. Men da de vare visse paa, at de Dyr, de søgte, ikke vare langt borte, vedbleve de langsomt at skilles ad, idet Enhver anstrengte sine Dine for at opdage Vildtet, naar Baadene løstedes op paa Toppen af de rullende Søer. Vandet var i Bevægelse rundt omkring dem, og det Gnest, som deres ængstelige og forsøgende Blikke kunde opdage, var Skonnerterne, der langsomt krydsede sig op imod Passatvinden. Thyve Gange indbildte Enhver sig at see den søgte Gjenstands Ryg eller Hoved; men ligesaa ofte viste det sig kun at være Kammen af en Bølge, der hævede sig, forend den brød, eller atter smeltede sammen med det urolige Oceans almindelige Masse. Naar man betænker, at Havets Over-

flade antager tusinde phantastiske Omrids, medens det saaledes er i Oprør, kan man let forestille sig, hvorledes saadanne Feiltagelser finde Sted.

Endelig opdagede Gardiner det, som hans praktiske Die kjendte saa godt. Det var Fligen eller den hderste Spidse af en uhyre Hvals Hale i en Afstand af Mindre end en Fjerdingvei fra ham og i en saadan Stilling, at Dhyret maatte være i omtrent en lignende Afstand fra Daggett. Det lod til, at disse to aarvaagne Officerer opdagede Fienden i det samme Dieblik, thi begge Baadene skød henimod den, som om de havde været begavede med Liv. En Hai vilde ikke have styrket hurtigere og lettere henimod sit Bytte end disse to Baade.

Snart fik man Die paa den hele Flok, der svømmede op imod Binden, idet en uhyre Han-Hval førte an, medens et halvt Dussin Kalve holdt sig paa Siden af deres Moder eller legede indbyrdes, omtrent som Unger af Landdyr lege med hinanden eller prøve Styrke. Nu bæstede en Moder sig doven om paa Siden og lod sin Unge patte. Andre fulgte dette Exempel, og nu ophørte Anføreren for Flokken at gaa videre imod Binden, men svømmede omkring Stedet ligesom af Hosflighed imod disse betænksumme Modre, der saaledes sørgede for deres Ungers Fornødenheder. I dette interessante Dieblik kom Baadene farende ind imod Flokken.

Hvis der havde været mindre Iver og Begierlighed efter at rivalisere med hinanden hos vore Gventhyrere, end der

virkelig var, vilde de have iagttaget større Forsigtighed. Det er ligesaa farligt at angribe en Hval, der har sine Unger at forsvare, som at angribe de fleste andre Dyr under lignende Omstændigheder. Vi vide, at de svageste Kvinder blive Heltinder under saadanne Forhold, og Naturen synes at have givet det hele Røn, hvad enten det er begavet med Fornuft eller blot med Instinkt, den samme Tilbøielighed til at døe under Forsvaret for de hjælpeløse Væsner, der ere betroede dets Omhu.

Men Ingen tænkte paa den Fare, de udsatte sig for; det var Vineyard imod Øyster Pønde, den ene Sølove imod den anden og i mange Heseender Penge imod Penge.

Roswell roede midt gjennem Flokken, som om han foragtede et ringere Bytte, og lagde Siden af Baaden Kros op til den gamle Han, der vilde kunne give et Hundrede Tønder Tran idetmindste. Aldrig saasnart følte det uhyre Dyr Harpunen, før det slog Halen i Beiret og gik tilbunds med en saadan Hurtighed, at der steg Røg op fra den Rulle, hvorom Linen gik. Ialmindelighed bevæger en Hval sig ikke hurtigere, end en rask Mand kan gaae, og naar den løber hen over Havets Overflade, skeer det sjældent med en hurtigere Fart, end naar et Skib gaaer for fulde Seil. Men naar den pludselig mærker Harpunen i sit Spæk, er den istand til voldsomme Anstrengelser. Naar den er bleven ramt, „sonderer“ den i Almindelighed, som det hedder, eller skyder ned under.

tiden i en Kvartmils Dybde, og man siger, at det er hændet, at Dyret har bibragt sig betydelige Saar ved at slaae sit Hoved imod Klipperne.

I det foreliggende Tilfælde kom Han-Hvalen, som Gardiner havde harpuneret, atter op paa Overfladen efter at have udløbet en Line af tre til fire Hundrede Favne, „blæste“ og begyndte igjen langtsomt at nærme sig Flokken. Aldrig saasnart var Harpunen fastet, førend der indtraadte en Forandring i Baadsmandskabets Stilling, som vi i Korthed maa omtale. Harpunen er et med Holdhager forsynet Kastespyd, der er gjort fast ved en Stang for at give den Bevægelseskraft. Linen er gjort fast til dette Baaben, hvis egentlige Bestemmelse er at holde fast ved Dyret, skjøndt det ogsaa undertiden kan skee, at Dyret bliver dræbt ved det første Kast. Dette er Tilfældet, naar Harpunen bliver fastet af en meget behændig og kraftig Harpunerer. Sædvanligvis trænger dette Baaben temmelig langt ind i det Spæklag, som omgiver Hvalen, og naar det bliver trukken tilbage, idet Dyret stikker ned, blive Hagerne fiddende fast i den seige Hud. Da Jernet i Harpunen er meget blødt, bøier det sig, idet Linen strammes, saaledes at Stangen kommer til at ligge langsmed Dyrets Side. Paa Grund deraf frembyder Harpunen mindre Modstand mod Vandet, idet Hvalen passerer hurtig igjennem det.

Aldrig saasnart havde Baadsstyreren eller Harpuneren fastet sit „Jern“, som Hvalfangerne kalde Harpunen, førend

han skiftede Blads med Roswell, der forlod sin Aare og gik forud for at kaste Landsen, det Baaben, hvormed den endelige Seier vindes. Folkene „pikkede“ nu deres Aarer, som det hedder, det vil sige, de satte Haandgrebene i dertil indrettede Klamper, saaledes at Aarebladene stak i Beiret, og vare ganske klar af Vandet. Dette skete, for at Aarerne ikke skulde genere og dog være i Beredskab, naar det skulde være nødvendigt, atter at gribe til dem. Dette giver en Hvalfangerbaad et eiendommeligt Udseende med de fem lange Aarer i Beiret, der danne Vinkler paa henimod 45 Grader.

Medens Han-Hvalen nærmede sig Flokken, begyndte Baadens Mandskab at hale ind paa Linen, som Snymanden omhyggelig skød op i klare Bugter i en Ballie, der til den Ende var opstillet paa Agtersædet. Enhver kan indsee, hvor vigtigt det er, at dette bliver gjort godt, da Bugter af en Line, som en Hval trækker ud af en Baad, ere ligesaamange Snarer for Mandskabets Ben, hvis Touget ikke er skudt op paa et dertil passende Sted, saaledes at det uden Fare kan løbe ud. Derfor lader man aldrig en Tougende løbe ud fra Bougen af en Baad. Den kunde anrette Skade, idet den løb ud, og man har altid en Dre i Beredskab for det Tilfælde, at det skulde blive nødvendigt at fappe Touget.

Det var noget saa Udsædvanligt at see en Hval vende tilbage til det Sted, hvor den var bleven harpuneret, at Roswell ikke vidste, hvorledes han skulde forklare sig

denne Bevægelse. I Begyndelsen troede han, at Dyret vilde indlade sig i en Kamp og angribe ham med sit Gab; men det lod til, at Lune eller Skræk ledede dens Bevægelse; thi da den var omtrent Hundrede Alen fra Baaden, vendte den om og begyndte at svømme til Luvart med voldsomme Slag af sin frygtelige Hale. Det er paa denne Maade, at disse Dyr skyde Fart gennem Vandet, idet deres Hale er beundringsværdig skicket til Bevægelsesmiddel. Da Mandskabet havde anstrengt sig af alle Kræfter for at hale ind paa Linen, havde de bragt Baaden til i en Afstand af fire Hundrede Fod fra Dyret, da det atter vendte sig imod Luvart.

Nu begyndte man at holde lige imod Luvart, da det er bekjendt, at en harpuneret Hval sjelden følger anden Retning i Begyndelsen. Den Hurtighed, hvormed Dyret svømmede, var vel ikke den største, som det var i stand til, men den var dog over sex Knob. Engang imellem sagtnede den sin Fart, og i enkelte Dieblkke reduceredes den til Mindre end det Halve. Naar en saadan Formindskelse af Hurtigheden indtraf, halede Folkene ind paa Linen og kom saaledes gradvis Dyret nærmere og nærmere, indtil de kun vare halvtredsindstyve Fod fra dens frygtelige Hale. Derpaa tog man et Tørn med Linen og ventede paa en Leilighed til at benytte Landsen.

Hvalfangere paastaae, at en Han-Hval af Raskelot-slægten paa 40 Tønder er det farligste af alle disse Dyr at angribe. De større Han-Hvaler ere vel langt stærkere

og drive disse halvorne Dyr i store Flokke foran sig, en Omstændighed, som sandsynligvis gjør de mange Hanner opbragte og vilde. Disse sidste ere ikke blot livligere end de større Dyr, men langt mere tilbøielige til at indlade sig i Kamp og forarsage i Almindelighed deres Angribere megen Uleilighed.

Dette var vistnok en af Grundene, hvorfor Roswell Gardiner kun saa langtsomt halede ind paa den store Hval. Der var desuden Noget i dette Dyr's Bevægelse, som foranledigede vor Helt til at gaae overordentlig forsigtig tilværks. Han var nu to Sømil borte fra Skonnerterne og halvt saalangt fra de andre Baade, af hvilke ingen endnu havde harpuneret nogen „Hval“. Denne sidste Omstændighed hidrørte detsfra, at de forskjellige Officerer havde nogen Bæmskelighed ved at vælge, hvilken Hval de skulde angribe, da Hunnerne, naar de have Unger, som patte, i Almindelighed ere lette og sammenligningsvis kun levere et ringe Kvantum Hvalrav og Tran. Ved at vælge Hannen havde Roswell lagt sin rigtige Domme-kraft for Dagen, thi den skaffer i Almindelighed sin Overvinder dobbelt saa stor Profit som Hunnen.

Den Hval, som Roswell havde faaet fat i, vedblev i to Timer at trække Baaden efter sig til Luvart, saaledes at Folkene aldeles tabte de andre Baade af Synne og kun kunde see Skonnerternes Topseil lige paa Vandets Overflade. Heldigvis var det endnu ikke Middag, og man behøvede altsaa ikke at frygte for, at det saasnart

fulde blive mørkt; hellerikke syntes Hvalen at være syn-
derlig urolig, skjøndt Baaden halede tæt ind paa den.

I Begyndelsen, førend Harpunerne vare blevne
lastede, havde man paa det Omhyggeligste vogtet sig for
at gjøre Stoi; men saasnart Besætningen havde „fast“,
blev der ikke længere hvistet, men Befalingerne bleve givne
ligesaa høit, som om det var fra Skandsen af et Skib.
Folkene vare i den ivrigste Bevægelse, der var blandet
med en koldblodig Forsigtighed, men det var tydeligt, at
Alle vare besatte af en heftig Jagtfeber. Gardiner selv
var den roligste i sin Baad, som det passede sig for hans
Stilling og Ansvar.

Stimson, den ældste og dygtigste Matros paa Skon-
nerten — han, som havde mindet sin unge Kaptain om
Tafnemlighed imod det guddommelige Forsyn — styrede
nu Baaden, efterat han først havde udført Harpunkaste-
rens Forretning. Det var til ham, at Gardiner henvendte
følgende Bemærkninger, efter at han nu i fulde to Timer
var bleven slæbt afsted af Hvalen.

„Det lader til, at denne Karl vil give os en lang
Jagt,“ sagde Kaptainen, der stod og balancerede paa de
kluntede Klamper i Baadens Boug og haandterede Land-
sen, som en Liniebåndser prøver Balancerstangen, førend
han vover sig ud paa Linen, medens Vandet sproitede
op over Reilingen paa Grund af Baadens hurtige Bevæ-
gelse; „jeg vilde hale op paa Siden af ham og give

ham Landsen, dersom jeg ikke var bange for hans Hale. Jeg troer, han veed vi ere her."

"Det veed han — det veed han, Captain Gar'ner. Det er altid bedst at være forsigtig og vente det rette Dieblif, Sir. Den Fyr giver nogle Stød med sin Hale, som jeg ikke holder af; det er bedst at see, hvad han vil foretage sig, førend vi hale nærmere op til ham. Seer De ikke nok, at han hvert Minut dukker ned istedetfor at svømme raske fremad, som det sømmet sig en ægte Hval?"

"Ja, det er netop den Bevægelse, der gjør mig mistænkelig, Stephen, og det er derfor, at jeg vil vente og see, hvad den vil foretage sig. Jeg haaber, at Gølkene derhenne ville skynde sig med at krydse op til Luvart, inden det bliver mørkt. Vor Udfismand sover den halve Tid og kunde let lade Skibet falde et Par Streger"

"Mr. Hazard paamindede ham om at holde skarp Udfig, Sir, og jeg tænker, at han nok — See! See! Sir!"

Denne Advarsel kom i rette Tid, thi netop i dette Dieblif ophørte Hvalfisken med at bevæge sig fremad, og løftende sin uhyre Hale høit op i Luften slog den fem til sex Slag med den paa Vandets Overflade, hvorved den frembragte en Støi, som kunde være bleven hørt i en Mils Afstand og fyldte Luften rundt omkring med Søstænk.

Saa snart Halen viste sig i Beiret, lod man Linen

løbe ud af Baaden, saaledes at Afstanden mellem denne og Hvalfisken blev en hundrede Fod større. Intet kunde bedre vise Hvalfangernes dristige Charakter end det Billede, som Roswell Gardiner og hans Mandskab nu frembød. Midt ude paa Atlanterhavet, flere Mile fra deres Skib og uden nogen anden Baad i Sigte, sad de taalmodig og ventede paa det Dieblif, da Dyrkets Kæmpe vilde sagtné sin Fart eller høre op med sine „Lege“, forat de kunde nærme sig den og sætte sig i Besiddelse af den. De fleste af Følene sad med forslagte Arme halvt dreiede til Siden og betragtede Scenen, medens de to Officerer, Kaplainen og Baadstyreren, om man egentlig kan kalde den Sidste saaledes, passede paa enhver Bevægelse med et skarpt ogaarvaagent Øie, der ikke lod det ubetydeligste Tegns undgaae deres Opmærksomhed.

Saaledes stode Sagerne, da et Raab blandt Følene bevægede Roswell til et Dieblif at see til Siden. Der kom Daggett efter en lille Hval, der løb lige op i Vindøiet slæbende Baaden efter sig, i en Afstand af omtrent to Hundrede Favne fra Roswells Baad. I Begyndelsen troede Roswell, at han vilde blive nødt til at fæppe los fra sin Hval, saa lige mod hans egen Baad styrede det andet Dyr sin Cours. Men formodentlig forfærdet ved de skrækkelige Slag, hvormed den større Hval vedblev at bearbejde Oceanet, dreiede det mindre Dyr tilside forat undgaae et Sammenstød, men begyndte nu at omkredse det Sted, hvor den frygglede Herfær laae.

Denne Forandring var en ny Kilde til Frygt. Hvis den mindre Hval vedblev at omkredse den større, kunde Daggetts Line let komme uklar af Gardiners Baad og udsætte alle deres Liv for Fare, som besandt sig i den. Forat være beredte til at møde denne Fare befalede Roswell sit Mandskab at holde skarp Udkig og have deres Knive i Beredskab. Ingen kunde sige, hvad Resultatet af denne Kredsbevægelse kunde blive med Hensyn til de to Baade, thi førend de havde nærmet sig hinanden endnu mere, kom Daggetts Line ind i Gabet paa Gardiners Hval og blev trukken lige op i Mundkrogene. Dette satte Uhyret i en saadan Bevægelse, at Harpunen blev revet ud af den mindre Hval. Roswell maatte nu i en Fart lade sin Line løbe ud, da Dyret stak ned i en utrolig Dybde, hvilket Daggett ogsaa gjorde, da han ikke vilde kappe sin Line, saa længe han kunde holde fast paa den.

Efter fem Minutters Forløb kom den store Hval igjen op forat trække Beiret, og begge Linerne vare endnu faste ved ham; den ene var paa regelmæssig Maade atter fastheftet til Harpunen, og den anden klemte ind i Dyrets Gab, som, da det mærkede denne usædvanlige Gjest, klemte Kjævebenene sammen, hvorved Fastgjøringen blev endnu sikkrere. Da begge Baadene havde stuet villig ud paa Linen, medens Hvalen gik tilbunds, besandt de sig nu næsten en Hjerdingvei agter for den og løb nu Side om Side ikke halvtredsfindsthye Fod fra hinan-

den. Hvis der før havde været Kappelstift mellem Besætningen i de to Baade, da var den nu stegen til en Grad, der truede med at fremkalde Fjendtligheder.

„De veed naturligvis, Captain Daggett, at det er min Hval,“ sagde Gardiner. „Jeg havde paa almindelig regelmæssig Maade fat i den, og ventede kun paa, at den skulde blive lidt rolig, forat hugge min Landse i den, da deres Hval krydsede dens Cours og gjorde Linen uklar, saaledes at den paa en uforklarlig Maade, men ikke overensstemmende med Hvalsangerlovene, fik fat i min Hval.“

„Det veed jeg ikke. Jeg fik fat i en Hval, Captain Gar'ner, og har nu fat i en Hval. Det maa bevise, at jeg ikke har nogen Ret til Dyret, førend jeg opgiver det.“

Gardiner vidste altfor godt, hvad det var for en Slags Menneſker, han havde at bestille med, til at han skulde spille flere Ord paa ham. Besluttet paa at forsvare sin Ret befalede han sine Folk at hale ind paa Linen, da Hvalens Bevægelse var bleven saa langsom, at dette nu var muligt. Daggetts Besætning gjorde det Samme, og der begyndte nu en varm Strid mellem de to Baade, om hvem der først kunde komme ind paa Siden af Hvalstiften og dræbe den. Dette var just ikke Diebliffet til at anvende Forsigtighed. „Hal ind; hal ind, Manne!“ lød det fra begge Baadene, uden at man

tog noget Hensyn til det Farefulde i at nærme sig Hvalen. Nogle faa Minutter vare tilstrækkelige til at bringe begge Parter i lige Linie med Dyrrets Hale; Gardiners Baad løb op paa bagbords eller venstre Side af Dyrret, hvor hans Harpun sad fast, og Daggets paa den modsatte Side, hvor hans Line stak ud af Dyrrets Gab. Begge Kaptainerne stode paa Bougen af deres respektive Baade, hver af dem med sin Landse i Haanden og ventende paa at komme nær nok til at faste den. Folkene vare nu ved Rorerne og roede saa hurtig som muligt ind mod Dyrret. Daggett var maaskee i dette Dieblif den koloblodigste og mest beregnende, men Roswell var den dristigste og fjeffeste. Den Sidstes Baad streifede virkelig Hvalfiskens Side, og Roswell huggede sin Landse gjennem Spækket ind i Dyrrets Indre, medens Daggett i samme Dieblif fastede sin Landse med fuldendt Færdighed dybt ind i Livet paa det. Nu lød det: „skaad overalt,“ og alle Mand skaadede saa hurtig, som det var muligt. Havet stod i et Skum, thi aldrig saasnart var Hvalfisken bleven truffet, førend den geraadede i det frygteligste Raseri, og begge Mandskaber vare hentykte over at see det røde Blod blande sin mørke Farve med det hvide Skum. Et Par Gange sprøitede Dyrret, men det udsprøitede Fluidum var farvet med dets Blod. Inden ti Minutters Forløb vendte det Bugen i Veiret og var død.

Tolvte Kapitel.

Gardiner og Daggett mødte Ansigt til Ansigt paa den dræbte Hval. Enhver huggede sin Landse i Spæktet og holdt sig ved Skæftet, og den Ene betragtede den Anden paa en Maade, som vidnede om, at Enhver var fast besluttet paa at forsvare sin Ret. Det er en Charakterfeil hos Amerikanerne — upaatvivlelig en Folge af Institutionerne — at de ialmindelighed ikke ere syn-derlig tilbøielige til at give efter. Denne Stivsindethed, som saamange feilagtigen antage for Kjærlighed til Frihed og Uafhængighed, kan avle meget Godt, naar Bedkommende har Ret, men lige saameget Ondt, naar han tilfældigvis har Uret. Det er i ethvert Tilfælde altid det Klogeste og tillige det Bedste at rette sig efter det, som er retfærdigst, stolende paa at vi da følge den ubestragelige Visdoms og Sandheds Fingerpeg. Den, som gjør dette, behøver ikke at være bange for, at hans Værdighed skal lide derved, eller at han skal gaae glip af et heldigt Udfald, han kan være vis paa, at det Rette nok tilsidst skal gjøre sig gjeldende. Men begge vore Kaptainer vare altfor ophidsede til at føle denne Sandheds Styrke, og der stod de og betragtede hinanden med barste Blikke, som om det var deres Hensigt at begynde en ny Kamp om Besiddelsen af Dyrets Leviathan.

„Kaptain Daggett,“ sagde Roswell skarpt, „De er

altfor gammel en Hvalfanger til ikke at kjende Hvalfangerlovene. Min Hærpun sad først her i denne Hval; siden den blev saaret, har jeg ikke givet Slip paa den, og min Landse dræbte den. Under saadanne Omstændigheder overrasker det mig, at en Mand, der veed hvad der er Skik og Brug blandt Hvalfangerne, holder fast ved Dyret og gjør Fordring paa det, saaledes som De gjør."

"Det ligger i min Natur, Gar'ner," var Svaret. "Jeg holdt mig til Dem, da De mistede Deres Mast under Hatteras, og jeg holder mig til Dem i Alt, hvad De foretager Dem. Det er hvad jeg kalder Vineyard Natur, og jeg har ikke ifinde at gjøre min Fødeegn Skam."

"Det er tomme Ord," svarede Roswell og kastede et strengt Blik paa Mandsskabet i Baaden fra Vineyard, hvis Smil viste, at de bifaldt deres Officers Svar. "De veed meget vel, at vineyardske Love ikke kunne afgjøre dette Spørgsmaal, men amerikanske Love. Hvis I være mandstærke nok til at tage denne Hval fra mig, hvilket jeg haaber I ikke ere, skulde I ved vor Hjemkomst komme til at bøde derfor. Unkel Sam har en lang Arm, hvormed han ofte kan naae rundt om den hele Jord. Førend De gaaer videre i denne Sag, er det bedst, at De vel betænker dette."

Daggett tænkte efter, og det er sandsynligt, at da hans Hestighed tabte sig og hans Jorighed koldnedes, indsaae han tilfulde Rigtigheden af den Andens Bemærk-

ninger og det Uretfærdige i hans egne Fordringer. Imidlertid fandt han, at det vilde være Uamerikansk eller Uvineyardisk, om man saa tør udtrykke sig, at opgive Sagen og han vedblev med sin Baastand med lige saamegen Haardnakkenhed, som om han havde havt Ret.

„Hvis De har fat i den, har jeg ogsaa fat. Jeg er ikke saa sikker paa, at Deres Lov er den rette. Hvis en Mand hugger en Harpun i en Hval, er det ialmindelighed hans Dyr, hvis han kan faae den og dræbe den. Men der er en Lov, som er over alle Hvalsfangerlove, og det er det guddommelige Forsyns Lov. Forsynet har gjort os fast til dette Dyr ligesom forat give os Ret til det, og jeg er paa ingen Maade vis paa, at Statslovene ikke ville forsvare denne Lov. Jeg mistede desuden min egen Hval formedelst denne og er berettiget til Erstatning for dette Tab.“

„De mistede Deres egen Hval, fordi den løb rundt om Hovedet paa min og ikke blot rev sin Harpun løs, men ogsaa nær havde bevæget mig til at fappe. Er der Nogen, som har Ret til at fordre Skadeserstatning i dette Tilfælde, da er det mig, som har havt mere end almindelig Uleilighed med at faae min Hval.“

„Jeg troer, at det var min Landse, som gav Thyren Dødsstødet. Jeg kastede, og De stødte; paa den Maade kom jeg Dem i Forkjøbet og kan rose mig af, at jeg var den Første, der fik Dyret til at sprøjte Blod. Men der er min Haand, Gar'ner, vi have hidtil været

Benner, og jeg ønsker nok, at vi skulde vedblive at være Benner. Jeg vil derfor gøre Dem et Forslag. Lad os fra dette Dieblif handle i Fælledskab og være halvt om Hvaler, Sælhundede og alt Andet. Naar vi berede os til at vende hjem og foretage den endelige Sammenstuvning, kunne vi foretage en endelig Deling, og Enhver faaer sin Del af det fælles Udbytte."

Vi maa lade Roswell vederfares den Retsfærdighed, at han opdagede det Listige i dette Forslag, i samme Dieblif som det blev nyttet. Det bidrog ikke desto mindre til at stemme ham lidt mildere, eftersom han deraf sluttede, at Daggett mere manøvrerede forat komme i Besiddelse af hans store Hemmelighed end for at gjøre Indgreb i hans Rettigheder.

"De er Meddeier af Deres Skonnert, Kaptain Daggett," svarede vor Helt, "medens jeg kun har min Part af Udbytten som Kaptain. De kan have Fuldmagt til at slutte saadan en Handel, men jeg har ingen. Det er min Pligt at fylde Skibet saa hurtig og saa fuldstændig som muligt, og føre det i god Behold tilbage til Diamond Pratt, men maaskee Deres Folk fra Vineyard vilde tillade Dem at krydse Jorden rundt efter Deres Behag og stole paa Forsynet, hvad Udbytten angaaer. Jeg kan ikke gaae ind paa Deres Forslag."

"Det falder jeg at svare som en Mand, Gar'ner, og jeg kan lide Dem saameget desto bedre for det. Fyrrethve til halvtredstindstve Fæde Iran skulde ikke forstyrre

Venskabets imellem os. Jeg hjalp Dem ind i Havnen ved Beaufort og gjorde Ufsald paa Bjergelen, og nu vil jeg hjælpe Dem med at hale Hvalen hen paa Siden af Deres Skonnert. Maaskee det bringer mig mere Lykke, at jeg har været en Smule ædelmodig."

Denne Daggetts Beslutning vidnede baade om Klogskab og List. Trods sine findrige Forsøg paa at bevise sin Ret til Hvalfisken vidste han meget godt, at ingen Lov vilde understøtte ham, og at han, foruden Udsigten til at blive slagen paa Stedet, kunde være vis paa at tabe sin Sag for Retten hjemme, hvis han virkelig vilde forsøge paa at forfølge den videre. Dernæst nærede han virkelig det Haab, at hans nærværende Gstergivenhed vilde have Indflydelse paa hans fremtidige Lykke. Overtro er et karakteristisk Træk hos en Semand, ligesom hos Enhver, der vover sig ud paa usikre og farlige Eventyr. Hvorvidt hans Haab i denne Henseende gik i Opfyldelse, vil fremgaa af den Meddelelse, som Diakon Pratt modtog fra Kaptainen paa Skonnerten, og som vi nu ville henvise til som den tydeligste og korteste Maade, at fortsætte Fortællingen paa.

Soløven forlod Dyster Pond sidst i September. Det var den tredie Marts det følgende Aar, at Mary stod ved Vinduet og skuede med vemodige Bøller ud imod det Punkt, hvor hun sidst, for næsten et halvt Aar siden, havde seet Roswells Skib forsvinde bag den Des Skove, der bærer hans Familienavn. Det havde længe stormet

med østlig Vind, men Veiret havde forandret sig; Søndenvinden blæste mildt og der viste sig alle Kjendetegn paa et tidligt Foraar. For første Gang i tre Maaneder havde hun aabnet dette Vindue, og den Luft, som trængte ind derigjennem, var mild og vælte en Anelse om den sig nærmende Aarstid.

„Idag. kjere Onkel.“ — Diafonen sad og skrev ved en svag Brændeild, der neppe var Andet end halvt udbrændte Gløder — „idag er da Havet roligt nok,“ sagde Marys bløde Stemme, der bærede lidt af indre Bevægelse. „Det er i Sandhed taabeligt af os, at vi, naar det stormer, skjelve for dem, som ere saamange tusinde Mile borte. Hvor stor mon Afstanden er mellem Sydhavet og Østter Pond?“

„Det burde Du selv kunne beregne; hvad kan det ellers nytte, at jeg har givet saamange Penge ud for din Opdragelse.“

„Jeg veed ikke, hvorledes jeg skal bære mig ad dermed, Onkel,“ svarede Mary blidt, „ffjøndt jeg meget gjerne ønskede at vide det.“

„Hvor mange Mil gaaer der paa en Bredegrad, Barn? Det veed Du dog vistnok.“

„Niogtredsindstyve eller lidt derover, Onkel.“

„Godt. Under hvilken Bredegrad ligger Østter Pond?“

„Jeg har hørt Roswell sige, at vi ligge lidt høiere, som han kalder det, end niogstyrrthyve.“

Reisel, 41 Gange 69 er 2829; ad den nærmeste
 Bei ere vi altsaa omtrent 3000 Mil*) fra Equator.
 Den sydlige Polarfreds begynder ved $66^{\circ} 30'$, der er
 altsaa 4589 Mil mellem den og Equator. Lægge vi
 nu disse to Summer sammen, faae vi 7589 Mil eller
 endnu mere. Men Veien følger ingenlunde den lige Linie,
 efter hvad Skibskaptainerne fortælle mig, og jeg an-
 tager, at Gar'ner har maattet tilbagelægge i det allermind-
 ste 8000 Mil forat naae sin Bredegrad, ikke at tale om
 de Længdegrader, han har at passere sønden for Kap
 Horn."

"Det er skrækkeligt at vide en Ven saa langt borte,"
 sagde Mary i en sagte nedslagen Tone.

"Det er skrækkeligt at vide sin Eiendom saa langt
 borte, og jeg sover ikke om Natten, naar jeg kommer til
 at tænke paa, hvor min Skonnert muligen driver om-
 ring."

"Der kommer Lofke-Joseph, og hvis jeg ikke tager
 feil, har han et Brev i sin Haand."

Det maa have været et hemmeligt Haab, der drev
 Mary, thi hun sprang op som en ung Hind og løb hen
 forat møde den gamle Fisker ved Døren. Aldrig saa-
 snart havde hendes Dine seet Udskriften, førend hun tryk-
 te det store Brev til sit Hjerte og syntes et Dieblif at
 labe sig i lutter Taffigelser.

Paa det at Ingen, uden Nødvendighed, skulde være

*) Tallet er her om engelske Mil.

Bidne til hvad der foregik mellem hende og hendes Onkel, blev Joseph sendt ned i Kjøkkenet, hvor et godt Maaltid Mad, et Glas Toddhy og en Fjerdedelsdollar, som Mary gav ham, da hun viste ham derind, rigeligen betalte ham for hans Uleilighed.

„Her er det, Onkel,“ raabte Pigen næsten aandeløs, idet hun atter traadte ind i Dagligstuen, og ubevidst endnu holdt Brevet trykket op til sit Hjerte, „et Brev — et Brev fra Roswell skrevet med hans egen dyrebare Haand.“

De saa længe tilbagetrængte Følelser gav sig Lufst i en Taarestrøm, der lettede et Hjerte, som havde været meget beklemt. Til enhver anden Tid vilde Diafon Pratt ved dette utvetydige Bevis paa, hvor dyrebart den unge Mand var hans Niece, have forestillet hende det Taabelige i at afslaa at blive Roswell Gar'ners Kone; men Synet af Brevet fjernede alle andre Tanker og concentrerede hele hans Opmærksomhed i Skonnertens Skjebne.

„See om der er Postmærke paa det fra det sydlige Ishav, Mary,“ sagde Diafonen med skjelsvende Stemme.

Dette Spørgsmaal blev gjort ikke saameget af Uvidenhed som af Besippelse. Diafonen vidste meget godt, at de Der, som Søloven skulde besøge, vare ubeboede og ingen Postkontoirer havde; men hans Tanker vare forvirrede, og Frygten gjorde ham dum.

„Onkel!“ udbød Niesen og astørrede Taarerne fra et Ansigt, der nu blussede af Skamsfuldhed over hendes

Swaghed, „Roswell finder neppe noget Postkontoir der, hvor han er.“

„Men Brevet maa dog have et Postmærke, Barn. Lofke-Joseph har da ikke selv bragt det til Landet.“

„Det er mærket „New York“, Sir, og ellers har det intet Mærke. Jo, her staaer: besørget ved Cane, Spriggs & Button, Rio de Janeiro. Der maa det være bleven bragt paa et Postkontoir.“

„Rio! Altsaa atter Bjergeløn, Barn — atter skal jeg plages med Bjergeløn.“

„Men De betalte jo ingen Bjergeløn ved forrige Keilighed, Onkel; maaskee De hellerikke kommer til at betale nogen denne Gang. Er det ikke bedst, jeg aabner Brevet strax, forat vi kunne faae at see, hvad der er skeet!“

„Ja, aabn det, Barn,“ svarede Diafonen med en saa svag Stemme, at den neppe kunde høres. „Aabn det strax, som Du siger, og lad mig faae min Stjebne at vide. Denne pinlige Uvisshed er utaalelig.“

Mary ventede ikke paa en ny Opfordring, men brød øieblikkelig Seglet. Det kunde være et Resultat af hendes Opdragelse, eller det var et kvindeligt Instinkt, men vist er det, at Pigen vendte sig om imod Vinduet, da hun rev Convoluten op og stak saa behændig det Brev, der var adresseret til hende, ned paa sit Bryst, at selv On, der var mere skarpsynet end hendes Onkel, ikke vilde have opdaget det. Aldrig saasnart havde Niesen

saaledes fikket sig sit eget Brev, førend hun rakte sin Onkel det andet.

„Læs det selv, Mary.“ sagde han i en flynkende Tone; „mine Dine ere saa svage, at jeg ikke vilde kunne see at læse det.“

„Rio de Janeiro, Brasilien, Sydamerika, den 14de November 1819,“ begyndte Niesen.

„Rio de Janeiro,“ afbrød Onkelen hende; „det er jo paa den anden Side af Kap Horn, er det ikke, Mary?“

„Nei, Brasilien ligger paa den østlige Side af Andeskjeden, og Rio de Janeiro er Hovedstaden i Landet.“

„Ja, ganske rigtigt; det havde jeg forglemt. De brasilianske Sandbanker, hvorhen vore Hvalsjangere søge, ligge i det atlantiske Hav. Men hvad kan have ført Gar'ner ind i Rio, medmindre det skulde være for at udgive flere Penge der.“

„Det ville vi faae at vide ved at læse Brevet. Jeg seer, at der er Noget om Spermacetolie.“

„Hvad? Spermacetolie, siger Du!“ udbrød Diafonen, og hans Ansigt opklaredes pludselig. „Læs videre, min gode Pige — læs Brevet saa hurtig, som Du kan — læs det i en Fart.“

„Kjære Hr. Diafon Israel Pratt,“ vedblev Mary adlydende Befalingen. „De to Skonnerter seilede da fra Beaufort i Nord Carolina, som allerede er bleven tilmeldt Dem i det Brev, jeg tilskrev Dem fra den Havn, og som jeg vil haabe er kommen Dem ihænde. Vi havde smukt

Veir og en ret god Fart, indtil vi naaede de vindstille Breder, hvor vi bleve opholdte omtrent en Uge af de sædvanlige Forandringer i Veiret. Den 18de Oktober hørttes ombord hos os det behagelige Raab: „Der sprøiter det!“ og vi befandt os i Nærheden af Hvaler. Begge Skonnerterne satte deres Baade ud, og det varede ikke længe, inden min Harpun sad fast i en smuk Hval, der længe havde os paa Slæbetoug, inden jeg kunde lade ham føle min Landse og faae ham til at spreite Blod. Kaptain Daggett gjorde Fordring paa denne Hval, fordi hans Toug var bleven uklar i Dyrets Gab, men han besindede sig dog i rette Tid og hjalp os med at burre Dyret hen til Skibet. Hans Harpun blev revet ud af en ung Hval, og der herskede megen Utilfredshed blandt hans Mandskab, indtil heldigvis de unge Hvaler kom tilbage i Nærheden af os, og det lykkedes da Kaptain Daggett og hans Folk at fange ikke mindre end tre af dem, og Mr. Hazard fik en meget smuk til os.

„Det glæder mig at kunne berette Dem, at vi havde smukt Veir til at indtage vore Hvaler og fiske os al Olien, ligesom ogsaa Kaptain Daggett fik al sin ombord. Vor største Hval gav os 119 Tønder, af hvilke de 43 vare af fortrinlig Kvalitet. Jeg har aldrig i mit Liv seet en bedre Hval. Den lille gav os ogsaa et godt Udbytte, ialt 58 Tønder, hvoraf 21 vare af prima Kvalitet. Daggett fik 133 Tønder af sine tre Hvaler, og en

temmelig betydelig Del af prima Kvalitet, skøndt forholdsviis ikke saameget som vi.

Med denne Tran ombord løb vi herind, og som indefflutede Faktura uddiiser, har jeg nu sendt 177 Lønder Tran, under Deres Adresse med Briggen Jason, Captain Williams, der den 20de i denne Maaned vil afgaae til Hjemstedet, og hvem jeg betroer dette Brev."

"Stop, kjære Mary — denne Gfisterretning er overraskende — den er næsten altfor god, til at den kan være sand," afbrød Diakonen hende næsten ligesaa overvældet af denne Gfisterretning om hans gode Lykke, som han tidligere havde været det af sin Frygt. "Ja, den synes altfor god til at være sand; læs det Hele igjen, mit Barn, ja, læs hver en Stavelse igjen."

Mary adlød, henrykt over at høre Alt om Roswells Held.

"Al den Tran," sagde Pigen med den største Interesse, "er Spermacettran, og den er meget mere værd, end hvad man faaer af den sædvanlige Hval."

"Mere! ja næsten tre Gange saameget. Hent mig den sidste Spectator, og lad mig strax see, hvad Prisen er derpaa."

Mary fandt snart Bladet og rakte sin Onkel det.

"Ja, her staaer det; Prisen er 9 Shillings for hver Gallon. Tag et Stykke Papir, Mary, og regn ud, 30 Gange 177; hvormeget er det, mit Barn?"

„Det er 5310, Onkel — ja det er rigtigt. Men hvorfor multiplicerer De det med 30?“

„Fordi enhver Tønde indeholder 30 Gallons, om ikke Mere; men vi leve i en fjelstringeagtig Tid. Multiplicer nu 5310 med 9, og see, hvad vi saa faae.“

„47,790, hvis jeg ikke regner feil.“

„Ja, det er Shillings. Divider nu 47,790 med 8, men skynd Dig, Mary, skynd Dig!“

„Saa faae vi 5973 og 6 tilrest. Jeg troer nok, jeg har regnet rigtig.“

„Det troer jeg ogsaa, mit Barn, ja, det tør jeg nok sige. Det er Dollars. Man kan nok regne 6000 Dollars, da Tønderne indeholde lidt over 30 Gallons. Min Andel deraf vil blive to Trediedele, og det vil beløbe sig til en smuk rund Sum paa 4000 Dollars!“

Diakonen gned henrykt sine Hænder, og da han havde faaet sin Stemme igjen, forbausedes hans Niece over at høre ham yttre, hvad han havde at sige, med en Henrykkelse, der i hendes Øre lød meget unaturlig for ham. Saaledes forholdt det sig ogsaa, men hun forsøgte pligtskyldig ikke at tænke derpaa.

„4000 Dollars ville næsten dække de med Skonertens Indkjøb forbundne Udgifter, naturligvis Udrustninger og Reservegodsset ikke iberegnet, hvortil Kaptainen brugte to gange saameget som nødvendigt var. Han er en fortræffelig Fyr, det er den unge Gar'ner, og han vil blive en fortræffelig Egtemand, som jeg altid har sagt

Dig, mit Barn. Maaskee lidt ødsel, men igrunden en udmærket ung Mand. Jeg tænker, at han mistede sine Master ved Cap Hatteras, fordi han forsøgte paa at seile forbi Daggett; men det seer jeg nu igjennem Fingre med. Han er en fortræffelig ung Mand til at gaae efter en Hval eller en Søelefant. Jeg paastaaer, at der ikke findes hans Lige i hele Amerika, naar man blot vil vise ham, hvor Dyrene ere at finde. Jeg kjendte hans Charakter, førend jeg engagerede ham, thi kun en ægte Søgut skal nogensinde kommandere mit Skib."

"Roswell er et godt Menneſke," svarede Mary med Eftertryk, og hendes Dine fyldtes med Taarer, da hun hørte paa sin Onkels Lovtaler over den Ungling, som hun elskede med al en Kvindes Omhed, i samme Øieblik som hun tog i Betænkning at betro sin Lykke til en Mand, hvis Gud ikke var hendes Gud. "Ingen kjender ham bedre end jeg, Onkel, og Ingen agter ham høiere. Men var det ikke bedst, at jeg læste Resten af hans Brev; der er en hel Del endnu."

"Læs kun videre, mit Barn, men læs endnu en gang den Del, hvor han taler om den Mængde Tran, han har affendi."

Mary gjorde, som der blev forlangt, hvorpaa hun gav sig til at læse Resten af Brevet.

"Jeg har været meget i Forlegenhed, hvorledes jeg skulde forholde mig mod Captain Daggett," sagde Roswell i sit Brev. "Han stod mig saa mandig og ædel-

modig bi ved Cap Hatteras, at jeg nødig vilde stilles fra ham om Ratten eller i en Byge, hvilket vilde have været utaknemmeligt, og seet ud som en Flugt. Jeg er bange for, at han har en Ahnelse om vore Ders Tilværelse, skjøndt jeg tvivler om, at han nøiagtig kjender deres Beliggenhed. Noget af den Art veed man ombord paa den anden Skonnert, da Folkene ofte lade Vink derom falde til mine Officerer og Folk, naar de have været sammen. Jeg har undertiden indbildt mig, at Daggett holder sig saa tæt til os, forat han kan opnaae den Fordel, at vi hjælpe ham til at finde, hvad han søger. Han er ikke nogen dygtig Styrmand og retter sig mere efter Tegn og Strømninger end efter sine Instrumenter. Desuagtet vil han nok kunne finde Vej til hvilkensomhelst Del af Verden."

"Stands der, Mary, stands lidt, og lad mig faae Tid til at tænke mig om. Er det ikke skrækkeligt, mit Barn?"

Niecen skiftede Farve og syntes virkelig forskrækket, saa smittende var Diakonens Angest, skjøndt hun neppe vidste, hvad Talen var om.

"Hvad er det, der er saa skrækkeligt, Onkel?" spurgte hun endelig ængstelig og fattet paa det Værste.

"Denne Bengebegjerlighed hos disse Folk fra Vinehard! Jeg anseer den baade for skrækkelig og ugudelig. Jeg maa have Pastor Whittle til at præke mod Benge-

begierlighed; den udbreder sig betydelig i Amerika. Hele Kirken skulde opløste sin Stemme imod den, ellers vil den snart opløste sin Stemme imod Kirken. Tænk, der udruste disse Daggett'er en Skonnert for at følge mit Skib omkring Jorden paa denne uhorte Maade, ret som om det var en Lodsbaad, og den unge Garner var en Lods. Jeg haaber da, at disse Karle ville forlise mellem Sydhavets Isbjerge! Det vilde være en passende Straf for deres Uforsømmethed og Pengebegierlighed."

"De mene formodentlig, at de have samme Ret til at seile paa Oceanet, som de Andre have. Robber og Hvaler ere Guds Gaver, og den Gne har ikke mere Ret til dem end den Anden."

"Du forglemmer, Mary, at den Gne kan have en Hemmelighed, som den Anden ikke kjender. I det Tilfælde bør han ikke gaae paa Spor derefter som en gammel Landsbykjærling. Læs videre, Barn, læs videre, og lad mig strax faae det Værste at vide."

"Jeg seiler imorgen efterat have endt alle mine Forretninger her, og haaber om tyve Dage, eller maaskee endnu snarere, at have passeret Kap Horn. Hvorledes jeg skal blive Daggett kvit, det veed jeg ikke endnu. Han seiler i det Hele taget bedre end jeg undtagen i Storm, da jeg har en Smule Fordel over ham. Det staaer vel i min Magt at forlade ham en mørk Nat; men hvis jeg lader ham seile foran, og han virkelig har en rigtig Forestilling om Dernes Beliggenhed, kunde han

let komme der først og anrette et betydeligt Nederlag mellem Robberne."

"Forfærdeligt, forfærdeligt!" afbrød Diakonen hende atter; "det vilde være det Allerværste! Det vil jeg ikke tillade; jeg forbyder det — det maa ikke skee!"

"Alt, Onkel, stakkels Roswell er altsor langt fra os nu til at høre disse Ord. Den Sag er upaatvivlelig for længe siden afgjort, og han har vistnok handlet efter bedste Skjøn."

"Det er skrækkeligt at have sin Eiendom saa langt borte! Regjeringen burde ogsaa have Dampskibe, der kunde løbe mellem New York og Kap Horn, forat bringe Ordre frem og tilbage. Men der kommer aldrig Orden i Tingene, saalænge Demokraterne staae ved Roret."

Denne Bemærkning, der i høi Grad smager af den Slags Dadel, som man hver Dag hører af visse Folk i den store Handelsstad, og især af ældre Damer, viser Læseren, at Diakonen var en Foederalist, hvilket for tredive Aar siden var noget Nyt i Suffolk. Havde den gamle Mand levet i vor Tid, vilde han uden tvivl have gennemløbet hele det politiske Kredsløb, der karakteriserer den Skole, hvortil han hørte, og uden selv at vide det, vilde han sandsynligvis ved at holde sig til hvad man nu kalder Whig-Grundsætninger have afgivet et staaende Exempel paa et Perpetuum mobile.

Vi befattede os egentlig ikke med Politik, men Tiden har givet os Midler til at sammenligne, og vi smile ofte,

naar vi høre Disciple af Adams, Hamilton, og hele denne høitstede Skole deklamere imod Brugen af Beto, og tale om „een Mands Magt“ og om Congressen, der leder Regjeringen! Diaconen kunde meget godt give Regjeringen Skylden for det daarlige Veir, og Læseren har seet hvad han tænkte om at lade Dampskibe løbe mellem New York og Kap Horn.

„Der burde være en stor Flaade, en uhyre stor Flaade, Mary, saaledes at Skibene kunde befordre Breve i alle Retninger og paa den Maade tjene Publikum. Men vi faae aldrig Tingene bragt i Orden, førend Rufus King eller saadan en Mand kommer til Roret. Hvis Garner lader denne Daggett komme ham i Forfjæbet, maa han aldrig mere vise sig for mine Dine. Derne ere ligesaagodt mine, som om jeg havde kjøbt dem, og jeg er vis paa, at jeg kunde jagsøge Enhver, som fangede Sælhundede der uden mit Samtykke. Ja, ja, vi trænge til en uhyre Flaade til at ledsage Sælhundefangerne og bringe Breve omkring og holde visse Folk hjemme, medens Andre passe deres lovlige Forretninger.“

„Hvad er det for Der, De taler om, Onkel? De Sælhundeder, til hvilke Roswell er seilet, ere offentlig Giendom og ubehoede, og den Gne har ikke større Ret til dem end den Anden.“

Diaconen mærkede, at han i sin Angest var gaaet forvidt, og han begyndte at nære en svag Forestilling om, at han gjorde sig til Nar. I en spagfærdig Tone

bad han derfor sin Niece om at række ham Brevet, som han selv vilde forsøge paa at læse tilende.

Skjøndt hvert Ord, Roswell Gardiner skrev, var Mary dyrebart, var den sagtmødige Pige dog glad ved nu at kunne gennemløbe det uaabnede Brev, hun selv havde. Hun rakte derfor Diafonen hans Brev, og trak sig strax tilbage til sit Værelse for der at læse sit eget.

„Kjæreste Mary!“ sagde Roswel Gardiner i dette Brev; „Din Onkel vil fortælle Dig, hvad der har bragt os ind i denne Havn, og Alt, hvad der staaer i Forbindelse med Skonnerten. Jeg har hjemsendt Tran til Mere end 4000 Dollars, og jeg haaber, at min Nhe-der vil tilgive mig Uheldet ved Currituck paa Grund af dette Held. Efter min Mening ville vi gøre en heldig Rejse, og den Del af min Lykke vil være sikket; gid jeg var lige saa sikker paa at finde Dig mere tilbøielig til at modtage min Haand, naar jeg kommer tilbage! Jeg læser hver Dag i Din Bibel, Mary, og jeg beder ofte til Gud om at oplyse mig, hvis mine Meninger skulde være urigtige. Hidtil kan jeg ikke smigre mig med nogen Forandring, thi mine gamle Meninger synes snarere at blive mere rodfæstede, end de vare, før jeg seilede.“

Her drog stakkels Mary et dybt Suf og astørrede Taarerne fra sine Øine; hun sølte sig i høi Grad smertelig berørt, men maatte dog agte Roswells Oprigtighed. Lig alle andægtige Personer var hendes Tro paa den

hellige Skrifts Indflydelse stærk, og hun beklagede saameget mere sin Elsters fortsatte Blindhed, som den varede ved, efterat Lyset havde skinnnet paa den.

„Dog,“ tilføiede Brevet, „da jeg har al mulig Grund til at forsøge paa at naa det Rette, vil jeg ingenslunde lægge Bogen tilside. Den har jeg fuldkomment Tillid til, vi afvige kun med Hensyn til hvad Bogen lærer. Ved for mig, kjæreste Pige — dog, det veed jeg, at Du gjør og vil vedblive at gjøre, saa længe jeg er fraværende.“

„Ja, det vil jeg isandhed, Roswell,“ hviskede Mary, „saalænge som Du og jeg leve!“

„Efter denne mit Livs store Bekymring kommer den, som denne Daggett forarsager mig,“ vedblev Brevet. „Jeg veed ikke, hvad jeg skal gjøre under disse Omstændigheder. Seile i Selskab med ham, kan jeg ikke længere uden at krænke mine Pligter imod Diaconen. Men det er ikke let at blive ham kvit. Han har ved alle Leiligheder staaet mig mandigen bi og synes at være stiftet til at afgive et godt Reiseselskab, saa at hvis det beroede paa mig alene, vilde jeg strax indgaae en Overenskomst med ham om at gaae paa Sælhundefangst i Compagni med ham og at dele Byttet. Dog dette er nu umuligt, og jeg maa derfor forlade ham enten paa den ene eller paa den anden Maade; men da han som oftest seiler hurtigere end jeg, er det lettere sagt end gjort. Hvad der gjør det endnu vanskeligere er, at Nætterne

blive saa korte. Dagene længes nu hurtig, og alt som vi komme længere sydpaa, blive de endnu længere, saa at det næsten bestandig vil være Dag paa den Tid, da det vil være uundgaelig nødvendigt, at vi stilles ad. Det maa imidlertid skee, og jeg haaber, at Tilfældet vil hjælpe mig."

"Og nu, dyrebareste Mary —"

Men hvorfor skulle vi afløre denne unge Mand's Bøllefer, som sluttede sit Brev med at udgyde sit Hjerte i nogle saa oprigtige og mandige Ord. Mary græd over dem den største Del af Dagen, læsende dem og læsende dem atter, indtil Dinene neppe længer formaaede at gjøre Tjeneste.

Nogle saa Dage derefter frydede Diafonen sig ved Modtagelsen af et Brev fra Fish & Grinnell, der underrettede ham om Trannens Ankomst ledsaget af en høist tilfredsstillende Efterretning om Markedets Tilstand og Bøn om nærmere Ordre. Trannen blev solgt, og Diafonen stak sin Andel af Udbyttet saa hurtig som mulig i sin Lomme, seende sig om efter en Leilighed til at gjøre Pengene frugtbringende.

Roswell Gardiner vandt stor Berømmelse ved denne Gangst, og fordi han havde sendt Udbyttet til saa godt et Marked. I Handel som i Krig udgjør Held det Hele, skøndt i begge Tilfælde Heldet næsten ligesaa ofte er et Resultat af uforudsete Omstændigheder som af Berægninger og Klogskab. Vel er der en Slags Handel

og en Slags Krig, hvor Klogskab og Forsigtighed udrette en stor Del, og dog blive begge overvundne af de Menneſkers tankeløse og tilfældige Beſtræbelſer, der anſtille deres Beregninger ligesaa vildt ſom de handle. Driſtighed er, ſom Frantſmanden ſiger, en vigtig Egenſkab i Krigen og udretter ofte meget Mere end den meſt beregnede Klogskab — ja, den bliver Klogskab i den Slags Kamp, og vi vide ikke, om ikke Driſtighed undertiden udretter ligesaa meget i Handel. I ethvert Tilfælde blev det anſeet for en ligesaa driſtig ſom heldig Bedriſt for en lille Skonnert ſom Søloven af Dyſter Pond, at fange en ſtor Hanhval paa 100 Fode Tran og ſende dem hjem.

Paa een Undtagelſe nær fulgte lange ængſtelige Maanedet efter dette lille Solglimt, der havde oplyſt Mary Pratts enſomme Liv. Hun vidſte, at der ikke var nogen Rimelighed for, at hun atter vilde høre fra ham, førend han vendte tilbage mod Nord. Denne Undtagelſe var et kort Brev, ſom Diaſonen modtog; det var dateret to Uger ſenere end det, der var ſkrevet fra Rio, under een og fyrrethve Graders Brede eller netop ligesaameget ſønden for Equator, ſom Dyſter Pond ligger norden for den, og næſten fire Hundrede Mile ſønden for Rio.

Dette Brev var ſkrevet i en Haſt forat blive ſendt hjem med et Kjøbmandsſkib, ſom han tilfældigviſ mødte nærmere ved Kyſten, end almindeligt er for ſaadanne Skibe. Det berettede, at Alt var vel, at Daggetts Skon-

nert endnu fulgte med, og at Gardiner havde ifinde at skilles fra den ved den allerførste Leilighed.

Efter Modtagelsen af dette Brev, det tredie, som Roswell Gardiner havde skrevet, siden han forlod sit Hjem, indtraadte en lang Taushed. Maanedet tilbragtes i ængstelig og mørk Uvished. Foraar fulgte paa Vinter, Sommer paa Foraar og Efteraaret kom og modnede alle de tidligere Aarstiders Frugter, uden at bringe Efterretninger fra de Reisende. Nu fulgte den anden Vinter siden Solvens Afreise og fyldte de bortreiste Somænds Benneres Sind med sørgelige Ahnelser, naar de lyttede til Stormens Susen. Dyb og smertelig var Diafonens Bekymring, hos hvem svækket Helbred og det nærforestaaende Endeligt endmere forøgede den mørke Stemning. Hvad Mary angaaer, da opretholdt Ungdom og Sundhed hende, men hendes Sjæl var sorgbetyngt, naar hun tænkte paa en saa lang og usikker Gravværelse.

Trettende Kapitel.

Det sidste Brev, der var kommen fra Roswell Gardiner, var dateret den 10de December 1819 eller om trent

en fjorten Dage, efter at han var seilet fra Rio de Janeiro. Vi ville nu fremstille Diafon Bratts Skonnert for Læseren den 18de i samme Maaned, eller tre Uger og een Dag, efterat den var seilet fra Brasiliens Hovedstad. Tidlig om Morgen den omtalte Dag saaes Solen af Dyster Bødd at staae Nord efter med en laber Ruling af vestlig Vind, som friskede lidt, og med smult Vand. Land var ikke blot isigte, men det var meget nær — ikke en Mil borte. — Mod dette Land stævnede Skonnerten nu, og den nærmede sig det med en Fart af fire til fem Knob. Landet var, saavidt man kunde see det, høit og klippefuldt og af et meget ufrugtbart Udseende; det var næsten ganske bedækket med et tyndt Snelag, uagtet man havde naaet Midten af den første Sommermaaned. Veiret var dog ikke synderlig koldt, og man havde en Fornemmelse af, at det vilde blive endnu mildere.

Synet af det nærliggende Land, der var saa øde og uhyggeligt, frembragte en isnende Kølelse og gav den hele Scene et mørkt Anstrøg, som Veiret selv ikke vilde have meddelt den. Ret forude hævede sig en Slags Pyramide af sønderrevne Klipper, som dannede en lille Ø og paa en Maade stode isolerede og i nogen Afstand fra lignende vilde Bjergkjeder, som ogsaa hørte til Der, der for nogle Tusinde Aar siden ved voldsomme Naturrestelser vare blevne løstrevne fra Fastlandet.

Det var aabenbart, at Alle ombord paa Skonnerten betragtede denne takkede Pyramide med levende Interesse.

Storstedelen af Besætningen, Officererne medindbefattede, var forsamlet paa Bakken, og alle Dine vare fæstede paa den takkede Pyramide, som de nærmede sig i skraa Retning.

Den, som førte Ordet, var Stimson, den ældste Sømand ombord, der oftere end nogen af de Andre havde besøgt disse Høve.

„Du kender jo dette Sted, gjør Du ikke, Stephen?“ spurgte Roswell Gardiner med Interesse.

„Jo, Sir, det kan jeg ikke tage fejl af. Det er Kap Horn. Elleve Gange har jeg omseilet det, og dette er den tredje Gang, jeg har været saa nær derved, at jeg rigtig har kunnet betragte det. En Gang gik jeg udenom, som jeg har fortalt Dem, Sir.“

„Jeg har selv sex Gange omseilet det,“ sagde Gardiner, „men jeg har aldrig før seet det. De fleste Søfarende seile langt udenom. Man anseer det for det mest stormfulde Sted i den hele Verden.“

„Det er en Feiltagelse, det kan De være vis paa, Sir. Sydvestvinden blæser rigtignok op her, som det var en Kanontorden, og naar den gjør det, sætter den saadan en Sø ind mod Klippen der, som man maaskee aldrig har seet noget andet Sted; men i det Hele taget vil jeg hellere være tæt herinde ved end to Hundrede Mile længere imod Syd. Med haard Ruling af Sydvest kunde man vel gjøre et bedre Stræk, naar man var længere sydpaa; men her veed jeg, hvor jeg er, og jeg

kan gaae ind og fæste Anker, indtil Stormen har raser ud."

"Siden vi tale om Søer, Kaptain Gar'ner," bemærkede Hazard, "mener De ikke, at vi nu begynde at føle Dønningen fra det stille Hav. Hvor smul end Bandeds Overflade er, ruller der dog en Grund-Dønning herind, som maa være tolv til femten Fod høi."

"Det kan der ikke være nogen Tvivl om. Vi have følt det stille Havs Dønning i de sidste to Timer; det kan der ikke tages fejl af. Atlanterhavet har ikke saadanne Bølger. Det er et virkeligt Ocean, og dette er den mest stormfulde Del af det. Det frister op, og Binden hyler; jeg er bange for, at vi blive klemmt inde af en ordentlig Sydvest."

"Lad den kun komme, Sir, lad den kun komme," sagde Stimson; "hvis den kommer, behøve vi kun at løbe ind og fæste Anker. Jeg kan paatage mig at være Lods, og jeg lover at føre Skonnerten til et Sted, hvor thy Sydvestere ikke skulde gjøre den Skade. Hvad jeg har seet een Gang blive gjort, veed jeg kan gøres igjen. Den Tid vil nok komme, da Kap Horn vil afgive en regelmæssig Havn."

Roswell forlod Bassen og gik agterud tænkende over, hvad der var bleven sagt. Hans Stilling var vanskelig og fordrede baade Raskhed og Forsigtighed. Den Raade, hvorpaa Daggett havde holdt sig til ham, lige siden begge Skibene afreiste fra Blof Island, er Læseren

bekjendt. Søloverne havde seilet fra Rio i Selskab med hinanden, og havde passeret Staten Land i Forening. Dagen før end vi atter bringe Fartøiet fra Øster Bond frem paa Skuepladsen, og havde været saa nær, at de to Kaptainer havde kunnet tale med hinanden.

Det lod til, at Daggett havde Meget imod at passere igjennem **Le Maire** Strædet. En Onkel af ham havde lidt Skibbrud der, og havde omtalt denne Gjennemseiling som den farligste, han nogensinde havde truffet paa. Den har vel sine Vanskeligheder med visse Vinde og en vis Strøm, men Roswell havde modtaget de fornødne Oplysninger om Stedet af Stimson, som flere Gange havde passeret det. Vinden var temmelig skral til at gaae derigjennem, og det truede med at blive tykt Veir.

Da Daggett fremførte sine Grunde forat holde af og gaae udenom Staten Land — en temmelig betydelig Omvei, hvorved et Skib desuden blev dreven altfor meget i Læ paa Grund af de herskende Vinde i denne Region, der i Almindelighed staae mellem Nordvest og Sydvest — tænkte Roswell paa at benytte den givne Leilighed til at blive sin Rejsesælle kvit.

Efterat Sagen en Stund var bleven forhandlet, bad han Daggett om at føre an, saa vilde han følge bagefter. Dette skete nu, men ingen af Skonnerterne holdt af, før end Roswell havde faaet Die paa Kap St. Diego

paa **Tierra del Fuego**, saaledes at han var istand til at domme om Stillingen af de væsentligste Landkjendinger.

Uden at give noget bestemt Løfte, sagde han til Daggett om at føre an og fulgte i nogen Tid efter, da denne Cours ikke førte synderlig langt bort fra hans Bei. Det var taaget Beir med Byger. Disse toge til, efterhaanden som Skonnerterne nærmede sig Staten Land. Daggett, der var omtrent en halv Mil forude, blev udsat for en Byge, der med mer end almindelig Voldsomhed kom farende ud fra Gjeldkløsterne, og han holdt af, for at komme saa langt ud fra Land som muligt. Paa samme Tid blev Taagen saa tyk, at Skibene tabte hinanden af Syne. Solen var ogsaa gaaet ned, en sort og uhyggelig Nat nærmede sig. Dette sidste Faktum havde været et af Daggetts Argumenter for at gaae udenom.

Benyttende sig af alle disse Omstændigheder besluttede Roswell at vende og stod nu over imod **Tierra del Fuego**. Det smule Vand sagde ham, at Ebben løb, og han stolede paa, at den vilde føre ham gennem Strædet. Han saae ikke mere til Soløven fra Vineyard, der vedblev at være skjult af Taagen, indtil Natten sænkede sig om begge Skibene.

Da Roswell omtrent havde naaet Midten af Strædet, stagvendte han igjen. Aldrig saa snart var han kommen rigtig ind i Løbet, førend han drev meget raske imod Syd. Bygerne foruroligede ham vel fra Tid til anden, men i det Hele taget gik det ret godt. Den næste Mor-

gen var han, som beskrevet, paa Høiden af Kap Horn. Ved dette Udtryk forstaaer man ialmindelighed, at et Skib befinder sig omtrent paa samme Længdegrad som dette verdensberømte Fjorbjerg, uden at det just derfor er nødvendigt at have det i Sigte. Faa Somænd see virkelig Sydspidsen af det amerikanske Fastland, skjøndt de omseile det, da det ialmindelighed ansees for sikkert at holde sig vel sønden for det.

Denne Cours havde Daggett fulgt. Da han var løben udenom Staten Land, var han nu langt ude i Læ og kunde ikke haabe at naae op imod Hermiterne i mindre end fire og tyve Timer, om ogsaa Vind og Sø vilde begunstige ham.

Roswell havde vundet en betydelig Fordel ved at seile gennem Le Maire Strædet, og han følte sig overbevist om, at han ikke vilde faae sin Kammerat at see den Dag, selv om han dreiede bi forat vente paa ham. Men vor Helt havde ikke ifinde at gjøre Noget af den Slags. Efterat være bleven ham kvit ønskede han ikke atter at komme i Kast med ham. Det var for desto sikkert at naae dette Maal, at han besluttede at søge Havn.

Forat Læseren bedre kan forstaae de Begivenheder, vi staae i Begreb med at fortælle, vil det være rigtigst med nogle Ord at omtale den Egn's geographiske Charakter, hvorefter han i Tanken er bleven henflyttet. Ved den sydlige Spids af Amerikas Fastland ligger en Klynge

Der, som ere mørke, ufrugtbare, klippesulde og den største Del af Aaret bedækkede med Sne. Kun enkelte Steder, hvor der er lidt Læ, opliver Epheu det gølge Udseende, og hist og her er der en mager Vegetation, som tjener til at vedligeholde det animalske Liv. Den første Stræde, som adskiller denne Øgruppe fra Fastlandet, er Magellanstrædet, som Skibene ialmindelighed foretrække at passere, istedetfor at gaae længere Syd paa. Derpaa kommer Tierra del Fuego (Ildlandet), som er den største af alle Øerne. Syd for Tierra del Fuego ligger en Gruppe af mange smaa Øer, der bære forskjellige Navne; de sydligste, der ialmindelighed betragtes som den sydligste Spids af vort ædle Fastland, skjøndt de ikke hænge sammen med Continentet, ere bekendte under det passende Navn 'Hermiterne'. Hvis Øde og Ensomhed og Beskuelsen af de mest ophøiede Naturscener kan gjøre et Sted stiftet til en Eremitbolig, da have disse Øer faaet deres Navn med fuld Ret.

Paa den sydligste af dem befinder sig selve Fjorbjerget, som udmærker sig ved den allerede omtalte kløstede Klippegrund, der er stillet der af Naturen, som en aldrig trættet Skildvagt imod de kæmpende Elementer. Bagved Hermiterne var det, at Stimson raadede sin Kaptain til at søge Tilflugt mod den sig nærmende Storm, der paa en sikker og utvetydig Maade gav sig tilkjende.

Roswells Bevæggrund til at følge dette Raad var dog mindre at søge et Ly for sin Skonnert end for at

blive Daggett hvit. Stormen brød han sig kun lidt om, da han var langt borte fra Isen, og kunde sjerne sig fra Land Syd paa ud i et Hav, der syntes uden Grændser. Sydvest for Kap Horn findes der vel Der, og det i et temmelig stort Antal, men ingen af dem er meget nær. Det er ogsaa nu bleven almindelig bekendt, at der er et Fastland. Denne Opdagelse skyldes forskjellige Sø- mænds Anstrengelser og Mod, fornemmelig den udholdende og virksomme Wilkes's, der blandt alle de Sømand, som have arbejdet for Mennekeslægten i dette farefulde og anstrengende Kald, har udrettet Mest og er bleven mindst belønnet derfor. Men paa den Tid, hvorom vi skrive, strakte de sidste Opdagelser i den Del af Oceanet sig ikke videre end til Shetlands Derne og Palmer's Land.

Efterat Roswell Gardiner i nogle Minutter havde gaaet op og ned ad Skandsen, gik han atter forud blandt sine Folk.

„Er De ganske vis paa, Stimson, at denne høie Spids der er Hornet?“ spurgte han.

„Ja, det er jeg vis paa, Sir. Saadant et Sted kan man aldrig tage fejl af; naar man een Gang har seet det, glemmer man det aldrig.“

„Det stemmer med Kortene og med vor Beregning, og jeg tør nok sige, at det ogsaa stemmer med vore Dine. Det er tydeligt nok, at vi her have det stille Ocean, Mr. Hazard.“

„Ja, det troer jeg ogsaa, Sir. Vi ere ved Enden af Amerika, hvis det ellers har en Ende. Denne lange svære Donning er en gammel Bekjendt, skjøndt jeg aldrig før her i disse Farvande har været saa langt inde, at jeg kunde see Land.“

„Det er heldigt, at vi have en paalidelig Mand ombord, der kan tjene som Lods. Jeg har isinde at gaae ind og kaste Anker, Stimson, og jeg stoler paa, at De kan føre os ind til en god Ankerplads.“

„Det skal jeg nok, Kaptain Gar'ner, hvis Veiret vil tillade det,“ svarede Somanen med en fordringsløs Selvtillid, der talte til Gunst for hans Dygtighed.

Man begyndte nu for Alvor at berede sig til at løbe ind. Det var paa Tiden, at man besluttede sig til at vælge en bestemt Cours, da det begyndte at blæse op, og Skonnerten hurtig nærmede sig Land. Efter en halv Times Forløb blæste det en halv Storm, og Søløven gik nu for klosrebet Mersseil og Fok og havde taget Bonnetterne af sin Rhyer. Havet hævede sig mer og mer, og de lange Bølger væltede ind som Bjerge. Roswell frygtede Taagen. Kunde han klare de smalle Kanaler, som Stimson havde beskrevet for ham, med klar Himmel, vilde Halvdelen af hans Vængstelse være fjernet. Men med den Vind fulgte sjelden klart Veir og han følte, at der var ingen Tid at spille.

Der udfordredes et stort Mod til i et saadant Veir at nærme sig en Ryst som Kap Horns. Da Skonnerten

kom nærmere til det virkelige Forbjerg, blev det virkelig frygteligt at see Soerne, som styrtede ind og brød paa dets sonderrevne Klipper, og at høre den hule Larm, de forarsagede. Den Stræk, som derved blev vakt i enhver Mands Bryst, selv den mest Sorgløse og Ubekymrede, som fandtes ombord, blev forøget ved den Tanke, om det var muligt for Skonnerten at lægge et vist Punkt forover, nemlig den vestlige Spids af Den, efterat den var kommen saa langt ind i Bugten, at det var tvivlsomt om den kunde kovende, ja, maaskee umuligt. Enhver saae alvorlig og ængstelig ud. Hvis Skonnerten paa et saadant Sted skulde blive dreven imod Land, vilde eet eneste Minut være tilstrækkeligt til at sonderflaae den, og ikke een eneste Sjæl kunde vente at blive frelst. Roswell var meget ængstelig, men bevarede dog sin Koldblodighed.

„Strømningerne omkring disse Klipper og under saa høi en Bredegrad rive Skibet bort som en Høvlspaan,” sagde han til sin første Styrmand. „Vi ere blevene satte herind af Strømmen, og det er et farligt Sted.”

„Alt afhænger af, om Gorderne ville holde og om Forsynet vil staae os bi,” var Svaret. „Læg Mærke til den Bynt der forude, Kaptain Gar’ner, omendskjøndt vi ikke virkelig ere i Læ af den, drive vi dog stærkt ned imod den. Den Maade, hvorpaa disse Søer vælte herind fra Sydvest, er frygtelig. Intet Skib kan gaae til Luvert imod dem.”

Denne Bemærkning af Hazard var meget rigtig. Den Sø, som kom ind imod Forbjerget, lignede i Omfærd og Udstrækning en bølgeformig Steppe. En enkelt Bølge kunde være en hel Fjerdingvei lang, og naar den gik ned under Skonnerten, løstende den høit op i Luften, syntes det i Virkeligheden, som om den skinnende Bølge vilde rive den med sig. Men den menneskelige Kunst har fundet Midler til at modarbejde selv denne imponerende Fremtræden af Naturens Magt. Den lille Skonnert sejlede som en Aand henover de høie Bølger, og naar den sank ned mellem to af dem, var det kun for atter at hæve sig paa en ny Top og tappert at byde Stormen Trods.

Det var Strømmen, som truede med den største Fare; thi denne, der ikke saaes undtagen i sine Virkninger, drev aabenbart Skibet i Læ henimod Klipperne. I dette Dieblif vare vore Eventyrere saa nær ved Land, at de næsten opgav alt Haab. Kap Hatteras og dets meget omtalte Farer syntes en Frelsens Havn i Sammenligning med det Sted, hvor de nu befandt sig. Kunde tiusinde Dørs voldsomste Brol samles i eet eneste, vilde det dog ikke kunne maale sig med det hule Dron, der blev frembragt, naar en Bølge væltede ind i en af Klippens Guler. Skummet fyldte da Luften som nedstrømmende Regn, og der var Dieblifke, da Forbjerget, skjøndt saa frygtelig nær, skjultes for deres Blik af Dunsterne.

Netop i dette Dieblif var Soloven mindre end ti-

findt Allen til Luvert af den Bynt, som den anstrengte sig for at klare, og mod hvilken den drevs af en tredobbelst Kraft: af Vinden, der virkede paa Seilene og drev den fremad med en Hast af fulde fire Knob; af Vandene eller Strømmen og endelig af de rullende Bolger. Ingen talte, thi Enhver følte at denne Krisis horte til dem, hvor Fælsked er en Slags Hyldest, der ydes Guddommen. Nogle bad for sig selv, og Alle stirrede paa den lave klippefulde Bynt, som det var uundgaaelig nødvendigt at passere forat undgaae Dødelæggelse.

Der var een gunstig Omstændighed; man vidste, at Vandet var dybt, næsten tæt ind til den klippefulde Kyst, og det var sjældent at der eksisterede nogen Fare, uden at den var synlig for Diet. Dette vidste Roswell af Simons Beretninger saavel som af andre Søfolds, og han saa, at dette Faktum var af yderste Bigtighed for ham. Skulde han være istand til at klare Bynten forude, den, som endte ved Mundingen af Passagen, der førte indenfor Hermiterne, var det nu vist, at det alene kunde skee, ved at gaae frygtelig nær til Klipperne.

Roswell havde taget Plads mellem Judasererne og vinkede ad Stimson, at han skulde nærme sig. Paa samme Tid tog Hazard selv Roret.

„Grindrer De dette Sted?“ spurgte den unge Kaptein den gamle Somand.

„Ja, det er Stedet, Sir, og hvis vi kunne klare den klippefulde Bynt forude, skal jeg bringe Dem til en

stikker Ankerplads. Vor Afdrift er frygtelig, eller vi befinde os her i et Zvande."

"Det er Zvandet," svarede Roswell rolig, "skjøndt vor Afdrift ikke er ubetydelig. Vi komme frygtelig nær til den Pynt."

"Hold gaaende, Sir — det er vor eneste Udfigt til Frelse; hold gaaende, saa kunne vi maaskee tørne og glide forbi."

"Hvis vi tørne, ere vi fortabte; det er vist nok. Komme vi forbi denne første Pynt, er der endnu en Anden ikke langt derfra, som vi næppe ville kunne undgaae, frygter jeg. See — den kommer mere og mere tilsynne, jo længere vi komme frem."

Stimson saae den nye Fare og vurderede den rigtig. Han talede dog ikke, thi han havde nu, sandt at sige, opgivet alt Haab, og da han var et gudsfrygtigt Menneſke, henvendte han sig i Bøn til sin Gud. Alle Mand ombord kjendte tilfulde denne nye Fares Natur, og Alle syntes at glemme den nærmeste Klippepynt, mod hvilken de førtes med en forbausende Hurtighed. Denne Pynt kunde muligvis klares, der var dog lidt Haab derom; men hvad Pynten en Fjerdingvei længere borte angik, da kunde den mest uvidende Mand ombord see, hvor usandsynligt det var, at Skonnerten med en saadan Afdrift kunde komme forbi den.

En imponerende Længsel herskede paa Skonnerten, da den kom ligeud for den første Klippe. Denne laae

omtrent i halvtredsfindstyve Favnes Afstand paa den læ Bov, og Alt kom her an paa, hvor langt enkelte Klippestykker kunde springe frem. Dette var umuligt at see i det Chaos, som blev frembragt ved Bølgernes Sammenstød med Landet. Roswell fæstede sine Bine paa Gjenstandene forude, for at see hvor stor deres Afdrift var, og med en Somands hurtige Bie lagde han Mærke til den første Forandring.

„Skonnerten mærker Underdønningen, Stephen,” sagde han med en Stemme, der syntes at komme ud af hans Brysts Dyb, „og driver op til Luvart.”

„Hvad betyder denne pludselige Tilsvævning, Sir? Mr. Hazard, De maa holde fuldt Seil, ellers have vi intet Haab.”

Gardiner saae agter ud og opdagede, at Styrmanden holdt Roret godt oppe, som om han mødte en Modstand. Sagen blev ham nu klar, og han raabte:

„Alt vel, Manne! Gud være lovet, vi have faaet Ebben ind under vor læ Boug.”

Disse faa Ord forklarede Marsagen til Forandringen. Istedetfor at drive mod Læ, mødte Skonnerten nu en stærk Strømning, der løb med fire til fem Mils Fart, som med uimodstaaelig Kraft tvang den op til Luvart. Det flinke lille Skib, der ligesom var sig Faren bevidst, fjernede sig fra Klipperne, altsom det gled fremad, og seilede om den anden Bynt, som et Dieblif isorveien syntes stillet der netop for at tilintetgjøre det.

Pynten blev lagt forover i en sikker Afstand af hundrede Favne. Roswell troede, han nu kunde beholde Skonnerten saa langt fra Land, at det blev ham muligt at omseile det hele Forbjerg. naar han blot kunde beholde den Strøm. Men den tabte sig af sig selv ved at komme ud i rum Sø, hvor den udvidede sig; og det var denne Omstændighed, der havde frembragt den tilbagegaaende Strømning, der nær var bleven saa skjebnesvanger for Skibet.

Li Minutter efterat Skonnerten var stødt paa Ebben, var den midt for Indløbet og holdt af for at løbe ind. Uagtet det blæste haardt, oversteg Barten dog ikke fem Knob. Dette hidrørte fra Ebbens voldsomme Kraft, som under høie Bredegrader og i snevre Farvande ofte falder 30 Fod.

Stimson viste nu, at han var en Mand, man kunde stole paa. Grundig bekendt med alle Skibets Egenskaber førte han det om bag den Ø, hvorpaa Forbjerget staaer, luffede til Vinden ind i en lille Bugt og hev Loddet. Der var halvtredsindstyve Favne Vand med Mudderbund. — Da Roswell havde faaet Visshed om, at han selv ved Lavvande ikke vilde komme paa Grund, og at hans Ankere vilde holde, ankrede han med to Ankere i Bund, og stak saa meget Toug ud, at Skibet kunde ligge sikkert.

Her laae nu Søloven af Dyster Pond, dette Skib, som Læseren for ifkun tre korte Maaneder siden havde

seet ligge paa Diakon Bratts Bærst, sikkert tilankers i en Bugt mellem Klipperne bag Kap Horn. Ikkun en Sæl-hundefanger vilde have funnet falde paa at føre sit Skib til et saadant Sted; men det horer med til et saadant Kald at vove sig ind i Kanaler og Stræder, hvor ingen Anden nogensinde har været. Det var paa denne Maade, at Stimson havde lært, hvorledes han skulde finde sin nærværende Ankerplads.

Skonnerten laae ganske sikkert og var fuldkomment omgivet af Land. Den frygtelige Donning, som ruslede ind udefra, fik rigtignok Bandet derinde til at stige og falde, men Ankertougene bleve ikke derved strammede. Ligesaa lidt havde den voldsomme Strøm nogen Indflydelse paa Skibet, der blev holdt i Ligevægt ved en tilbagegaaende Strømning. Vinden kom hylende hen over Hermiterne, men blev saaledes brudt af Klipperne, at den næppe pek gjennem Skibets Taffelads.

Tre Dage og ligesaa mange Nætter vedblev Stormen fra Sydvest. Den fjerde Dag indtraadte der en Forandring, idet Vinden gik om i Øst. Roswell kunde nu have gaaet ud, hvis han ikke havde frygtet for atter at træffe sammen med Daggett. Men da han nu endelig var bleven denne vedholdende Ledfager kvit, vilde det have været en stor Svaghed, hvis han endnu engang blindt havde kastet sig ind paa hans Vej. Det var muligt, at Daggett ikke havde nogen Anelse om, at han med Forsæt var bleven forladt; i dette Tilfælde vilde han

rimeligvis see efter sin forsvundne Rejseskammerat i Nærheden af Forbjerget. Hvad Stormen angik, da var det ligesaa megen Mulighed for, at den havde fortsat ham ned i Læ, som at den ikke havde gjort det. En betydelig Del vilde heroe paa Strømmen og paa hvor langt han var staaet Syd efter. Efter Gardiners Mening begyndte Strømningen i Nærheden af Land ethvert Stib, i at lægge Forbjerget forover, og hvis Daggett vidste dette, vilde det bevæge ham til at holde saa nær til Stedet som muligt.

Tiden var kort for vore Robbefangere, da Sommeren er kort under saa høie Bredegrader. Imidlertid vare de dog lidt forud for deres Beregninger, idet de havde naaet Cap Horn hele ti Dage tidligere, end de havde haabet at være der. De havde næsten hele Sommeren for sig, og der var Mulighed for, at Isen endnu ikke havde løsnet sig længere Syd paa. Vinden var en stærk Opfordring for dem til at gaae ud, thi vore Eventyreres Bestemmelsessted laae temmelig langt mod Vest, og en god Leilighed turde ikke forsummes.

Under alle disse Omstændigheder blev det dog bestemt, at man vilde forblive, hvor man var, endnu een Dag længer, fordi Hazard havde opdaget adskillige Tegne paa Elefanter, der besøgte en ikke langt bortliggende Ø. Baadene bleve derfor firede ned i Vandet, og Styrmanden gik i een Retning, medens Kaptainen roede hen imod Klipperne og landede paa Greniten eller den Ø,

som skulde bære dette Navn *par excellence*, da det er den, som ender Gruppen.

Medtagende Stimson til at bære en Riffert og bevæbnet med en gammel Vandsø som Bigfjæl, begyndte Roswell Gardiner at bestige den allerede omtalte Pyramide. Den var meget ujevn, havde mange Kløfter og frembød tusinde Hindringer, men ingen, som Kraft og Mod ikke kunde overvinde. Efter nogle faa Minutters voldsomme Anstrengelser og ved at hjælpe hinanden paa de vanskelige Steder, lykkedes det baade Roswell og Stimson at naae Toppen af Klippen, der var en uregelmæssig Spids. Heiden var betydelig, og de havde derfra en vid Udsigt over de omkringliggende Der ligesom over det mørke og truende Ocean imod Syd. Jorden eier næppe nogen mærkeligere Skildvagt end denne Pyramide, paa hvilken vor Helt nu havde stillet sig. Der stod den som det store Fæstlands virkelige ultima Thule, eller hvad der var omtrent det Samme, saa inderlig forbunden dermed, at den syntes en Del af vor egen Halvkugle, der saae ud over den vidtudsprekte Vandflade.

Diet saae til Høire det stille Hav, forude laae det sydlige Ishav og til Venstre det store Atlanterhav. I nogle Minutter sad Roswell og Stephen lause og betragtede dette storartede Ekuespil. Naar de vendte deres Ansigter imod Nord, saae de Terra det Fuego's høie Bjerge, blandt hvis Toppe mange af de høieste vare bedækkede med Sne. Den Pyramide, paa hvilken de

befandt sig, var imidlertid ikke længere hvid af frosten Regn, men stod mørk og imponerende i sin naturlige brune Dragt. Omridsene af alle Klipperne og af de forskellige Ders Ryster bar Præg af vulkansk Oprindelse, skjøndt Klipperne selv fortalte en anden Historie. Disse sidste vare fornemmelig af Transformation. Kap-Duer, Maager, Stormsvaler og Albatroser hvirvlede sig omkring i Luften, medens de Bølger, der endnu styrtede ind imod denne ædle Sømur, isandhed vare fhygtelige. Den sjerne Torden mangler den hule brølende Lyd, som disse Bølger frembragte, naar de kom i Berøring med Strandbredden. Roswell fandt, at det var ligesom en Stønnen af det mægtige Sydhav, der pludselig finder sig standset i sin videre Fremgang. Skummet vedblev at flyve omkring, og den største Del af Tiden var Luften nedenunder ham opfyldt med Dampe.

Saa snart vor unge Kaptain havde overskuet de store artede Træk af denne herlige Udsigt, søgte hans Bine Søloven af Martha's Vineyard. Der var den, kun i nogle Sømiles Afstand tilsyneladende styrende lige ind imod Forbjerget. Var det muligt, at Daggett ahnede hans Manoeuvre og kom for at søge efter ham netop paa det Sted, hvor han havde søgt Ly? Hvad Skibet angik, da kunde der ikke være noget Spørgsmaal om, at det var Søloven fra Martha's Vineyard. Fra det høie Punkt, hvorpaa Roswell stod, var det ikke vanskeligt for ham ved Hjælp af Rifferten at see den og gjen-

fiende dens Laffelads, Form og Charakter. Ogsaa Stim-
son undersøgte den og erkjendte den for at være Skon-
nerten. Paa dette store og øde Hav lignede den en lille
Blet; men menneskelig Kunst havde gjort dem, som be-
fandt sig ombord, istand til at føre den sikkert gennem
Stormen og bringe den til Maalet i en saa kort Tid,
som virkelig syntes mirakuløs i Forhold til Omstændig-
hederne.

„Hvis vi havde tænkt paa det, Kaptain Gar'ner,"
sagde Stephen, „kunde vi have taget et Flag med og
stillet det op paa disse Klipper, forat lade Vineyarderen vide,
hvor vi ere at finde. Men vi kunne altid gaae ud og
møde den, hvis den Vind vil blive staaende."

„Det er netop, hvad jeg slet ikke har isinde at gjøre,
Stephen. Jeg kom herind i det Niemed at blive denne
Skonnert kvit."

„De forbauser mig, Sir. En Rejsekammerat er ikke
at foragte, naar et Skib drager ud paa Nobbefangst un-
der saa høi en Bredegrad. Isen er saa vanskelig at
have at bestille med, at jeg for min Del altid er glad
ved at vide, at der er Udset til, at man kan blive fisket
op, hvis Skibet ufsædeligvis skulde forlise."

„Alt dette er meget sandt, men der er Grunde, som
kunne tale derimod. Jeg har hørt tale om nogle Øer,
hvor der er Overflodighed af Sælhund, og der er det
ikke saa nødvendigt at have en Kammerat med til at tage
dem, som naar man lider Skibbrud."

„Det forandrer Sagen, Kaptain Gar'ner. Ingen er forpligtet til at fortælle Noget om sin Sælhundestation. Jeg var ombord paa et af de første Skibe, som fandt, at Syd-Sheellandsøerne vare et prægtigt Sted til Robbefangst, og Ingen af os ansaae det for nødvendigt at fortælle det til den hele Verden. Adskillige Folk ere svage nok til at sætte saadanne Opdagelser i Bladene, men jeg for min Del finder det fuldkomment tilstrækkeligt at indføre dem i Logbogen.“

„Denne Skonnert maa have Strømmen med sig; den kommer saa hurtig ned imod os. Om en halv Time vil den være tværs for Kap Horn. Vi ville vente forat see, hvad den saa vil tage sig for.“

Gardiners Forudsigelse var rigtig. Inden en halv Time gled Soløven af Holmes's Hole forbi Fjorbjergets klippefulde Pyramide i mindre end en Mils Afstand. Hvis det havde været Chefens Hensigt at gaae lige ind i det Stille Hav, vilde han have kunnet gjøre det med den største Lethed. Selv med en Sydvest, som blæser den halve Tid af Aaret i disse Have, vilde det have været ham muligt at passere Derne og naae rum So. Naar man styrer mod Nordost og er et godt Stykke fra Land, kunne Derne klares, og naar et Skib er kommen saa langt imod Nord, at det har naaet Fastlandet, vil denne Cours bringe det klar af Kysten.

Men Daggett havde ikke til Hensigt at gjøre Noget af den Slags. Han saa efter sin Rejsekammerat, som

han haabede at finde etsteds i Nærheden af Forbjerget. Skuffet i denne Forventning styrede han langt nok imod Vest forat overbevise sig om, at der Intet var at see i den Retning, dreiede derpaa til Vinden med godt fyldte Seil og stod Syd efter. Roswell var glad ved at see dette, da det antydede Daggetts Uvidenhed om Beliggenheden af de Øer, som han søgte. De laae langt længere imod Vest, og aldrig saasnart var han sikker paa den Cours, den anden Skonnert styrede, førend han ilede ned til Baaden forat faae sit eget Skib under Seil og benytte sig af Vinden.

To Timer efter løb Soløven af Øster Pond be-
gunstiget af Ebben gennem Strædet ud i Oceanet. Det
andet Skib var imidlertid forsvunden i den sydlige Ho-
rizont, og sikker paa sin Cours vovede Gardiner sig nu
atter dristig ud paa det aabne Hav. Alt hvad trække
kunde blev tilsat, og det lille Skib gled bort fra Land
med samme Lethed som en Vandfugl, der bruger sine
Svømmefodder. Læseil bleve tilsatte og Kap Horns Py-
ramide begyndte snart at tage sig i det Øjerne. Da Na-
ten sænkede sig over de rullende Bunde, var den ikke
længere synlig, og Skibet var nu rigtig inde i det syd-
lige Ishav, hvis Noget af det, der er Nord for Polar-
kredsen, kan kaldes saaledes.

Fjortende Kapitel.

Det var et dristigt og voveligt Foretagende for et lille Skib som Soloven, at styre lige ind i det sydlige Ishavs hemmelighedsfulde Dybder — langt mere hemmelighedsfulde i hine Dage end for Diebliffet. Men den amerikanske Robbefanger har sjelden Betænkkeligheder. Han har ikke mange Kundskaber, kun faa Kort, og disse ere oftere gamle end nye; han kjender kun lidt til hvad der foregaaer blandt de Lærde paa Jorden, skjøndt hans Dre altid er aabent for hans Eigendoms Lærdomme, og hans Phantasi er opfyldt med Billeder af Der og Lande, som ikke synes at være skabte i noget andet Diemed, end for at nære og opholde den Slags Dyr, som det er hans Forretning at jage og fange.

Kap Horn og dets Omgivelser ere i saa lang Tid blevene besøgte af denne Klasse Mænd, at de synes at være hjemme der blandt Øerne, Klipperne og Strommene; men Syd for Kap Horn selv syntes Alt at være øde. Paa den Tid, hvorom vi skrive, kjendte man endnu Mindre til Egnen omkring Sydpolen end nutildags, og selv nu er vor Kundskab indskrænket til nogle tarvelige Omrids, hvor nogen Ufrugtbarhed og Is strides om Forrangen. Wilkes og hans Medbeilere have fortalt os, at der paa den Kant af Jordkloden findes et stort isbedækket Fastland; men trods den største Dristig-

hed og Ildholdenhed har det ikke været dem muligt at bestemme Mere end dette almindelige Faktum.

Vi vilde give Læseren en overdreven og falsk Idee om Roswell Gardiners Charakter, hvis vi sagde, at han med fuldkommen Eiegenlydighed for sin Bestemmelse og sit Diemed styrede ind i det tomme vidtludske Sydhav. Hans Sindsstemning var tvertimod ganske det Modsatte, da han saae Kap Horn ligesom synke Ned for Ned i Oceanet, og derpaa aldeles tabte det af Syne.

Uagtet Veiret var smukt for den Region, var det dog mørkt og truende. Dette er ialmindelighed Tilfældet paa denne Del af Jordkloden, som Stormen synes fortrinsvis at hnde. Uagtet Vinden ikke var mer end en god Kuling, og Havet ikke var synderlig oprørt, var der visse Symptomer i Atmosphæren og i de lange Donninger, som kom rullende fra Sydvest, der opfordrede Sømanden til Forsigtighed. Det er nok muligt, at Stormene ere voldsommere i de varme Maanedes end i de kolde; men der er dog noget saa Mildt og Velgjørende i Solusten om Sommeren, og derimod noget saa Koldt og Kraftdøende i den modsatte Aarstid, at de fleste af os indlilde sig, at Luftstrømningerne svare i Styrke til Østisølvets Falden.

Roswell vidste rigtignok bedre Bested derom, men han vidste ogsaa, hvor han var, og hvad der var hans Opgave. Som Robbefanger havde han adskillige Gange

været ligesaa langt Ehd paa, som Cook's Non plus ultra; men det havde altid tidligere været i en underordnet Stilling. Nu havde han for første Gang paataget sig en Overkommandos Ansvar, og det var derfor ikke mere end naturligt, at han sølte Vægten af denne nye Byrde. Saalænge Seleven af Martha's Vineyard var i Eigte, havde den frembudt et Midtpunkt for den almindelige Interesse. At blive den tvit, havde været hans første Omsorg, ja, næsten hans udelukkende Formaal, men da den nu endelig var ude af hans Kjelvand, fremstillede de vigtige og hurtig sig nærmende Vanskeligheder ved Hovedformaalet for hans Rejse sig umiddelbart for hans Bine. Roswell var derfor alvorlig og tankesuld, og hans Ansigt var et temmelig tro Billede af Atmosfærens og Oceanets Charakter.

Uagtet det var Sommer og Veiret maatte betragtes som gunstigt i Nærheden af Kap Horn, var en Følelse af Usikkerhed dog fremherskende. I Ehd skjulte en kold Taage Udsigten, og med hver Mil, Skonnerten lagde tilbage, syntes den at trænge dybere og dybere ind i disse Egne, som Naturen hidtil havde lukket for Soman-dens Gsterforsknings. Nogle faa Grader længere ind i den Retning var det bekjendt, at man vilde møde Isen og dens Farer, men Der vare ogsaa opdagede og de vare komne Robbesfangerne til god Nytte.

Det var i Virkeligheden et vigtigt Skridt af Sele-ven fra Dyster Pond saaledes at fjerne sig fra sin Navne

fra Vineyard. Vel vare begge Skibene endnu i det samme Hav og kunde muligen atter mødes, men Roswell Gardiner styrede mod en Havn, hvis Beliggenhed var angivet i Grader og Minutter, medens det andet Skib sandsynligvis var henvist til at seile om paa Lykke og Fromme i dette fjerne og stormfulde Ocean. Vor Felt mente, at der kun var liden Sandsynlighed for, at han atter skulde træffe paa sin forrige Ledfager, og det saameget mere, som de Der, han søgte, ikke vare beliggende i Nærheden af noget andet bekiendt Land og selvfølgelig laae udenfor Robbefangernes almindelige Bei. Denne sidste Omstændighed satte vor Semand isærdeleshed sin Lid til, og den gav ham Bished om, at han besad sin Skat for sig selv, naar han blot kunde finde det Sted, hvor Naturen havde skjult den.

Da Solen gik ned i dette vidtudsstrakte øde Hav, som ligger Syd for det amerikanske Fastland, havde den lille Soløve aldeles tabt Land af Sigte og red nu henover de lange sydvestlige Bølger som en Maaqe, der stadig styrrer henimod sin Rede. I mange Timer havde den næsten ikke forandret Cours, der saa nær som muligt var Sydsydvest. Men aldrig saasnart var Mørket falden paa og havde skjult enhver Udsigt, førend Roswell Gardiner gik agterud til Manden ved Roret og befalede ham at styre Syd efter, saa tæt til Vinden som muligt. Dette var en betydelig Forandring i Skibets Cours, og hvis Vinden blev staaende, vilde det sandsynligvis ved Lysets

Tilbagekomst befinde sig temmelig langt østlig for det Punkt, hvor det ellers vilde have været. Hidtil havde det været Roswell Gardiners Maal at komme bort fra sin Ledfager; men nu var det mørkt, og der var gaaet saa lang Tid, siden den anden Skonnert sidste Gang var bleven seet, at han nok troede at turde styre lige i den Retning, han ønskede at gaae. Sommeren er saa kort i disse Have, at hver Time er kostbar og man tør ikke afvige mere fra sit egentlige Maal, end Omstændighederne nødvendigvis fordrer. Man var nu ialmindelighed af den Anskuelse ombord, at Skibet gik saa hurtigt som muligt den nærmeste Cours til sit Bestemmelsessted.

Foruden de regelmæssige Jorðomseileres Opdagelser har man i det nærværende Aarhundrede faaet en hel Del Oplysninger om det sydlige Ishav af Robbefangerne selv. Man antager, at mangen en Landpynt og forskjellige Øer, som have bidraget deres Skjerv til saamange Søfareres Berømmelse, vare kjendte af Eventyrerne fra Stonington og andre Smaahavne i dette Land, længe førend Viden- skaben fastede sine Dine paa dem eller Monarker sloge deres „Opdagere paa anden Haand“ til Ridder.

At der fandtes adskillige Øer i denne Del af Oceanet, var et Faktum, der omtaltes i Geographierne, længe førend der blev tænkt paa Soløven, sandsynligvis førend den unge Kaptain blev født; men den Kundskab, man ialmindelighed havde om denne Gjenstand, var fattig og utilfredsstillende. I enkelte Tilfælde vilde denne Bemerk-

ning dog ikke vise sig at være rigtig, da der i dette Die-
blik ombord paa Soloven befandt sig flere Somænd,
som ofte havde besøgt Syd-Shetlandsøerne, Ny-Georgia,
Palmer's Land og andre bekendte Steder i disse Have.
Ingen af dem Alle havde dog nogensinde hørt tale om
nogen D lige Syd for Skonnertens nuværende Stilling.

Der indtraf ingen væsentlig Forandring om Natten
eller i Løbet af den følgende Dag, idet den lille Solove
flittigen arbejdede sig frem imod Sydpolen, tilbagelæggende
regelmæssig sex Knob i hver Time. Da Gardiner var
omtrent 36 Timer fra Kap Horn, troede han at være
hele tre Grader Syd for dette Punkt og saaledes om-
trent under tredsindstyve Graders sydlig Bredde. Pal-
mer's Land tilligemed de omkringliggende Der vilde have
været i deres Nærhed, hvis ikke den første Cours havde
bragt Skonnerten saameget imod Vest. Saaledes
som Sagerne nu stod, kunde Ingen sige, hvad der laae
lige for dem.

Den tredie Dag tog Vinden til, og det blæste haardt
fra Nordost. Dette drev vore Eventyrere raft fremad.
Snart saae de Isen blinke, og strax efter kom Isbjerge
drivende forbi dem. Disse svømmende Hoie, der væltede
sig omkring mellem Bolgerne, frembød et storartet Skue.
Men ved at overskylles af Bolgerne vare de smeltede
betydelig og vare sammenligningsvis af temmelig for-
mindsket Omfang.

Det var nu aldeles nødvendigt at lade de fleste

af de mørke Timer gaae ubenyttet hen, da det var altsor
 farligt at seile om Natten. Man vidste, at den store
 Isfranke var nærved, og Cook's „*Ne plus ultra,*“ paa
 den Tid Grændsen for den sydlige Seilads, var i Nær-
 heden af den Bredegrad, som Skonnerten havde naaet.
 Veiret vedblev imidlertid at være gunstigt, og efterat
 Stormen fra Nordost havde udraset, kom Vinden fra
 Syd med Frost og Snebyger, men temmelig stadig og
 ikke saa voldsom, at det var nødvendigt for vore Even-
 tyrere at mindske Seil.

Allene Vandets Smulhed vilde have anmeldt Isens
 Nærhed; og ikke blot Gardiners Beregninger fortalte
 ham dette, men hans Line bekræftede Resultatet af dem.
 I Lobet af den følgende Dag i enkelte Dieblkke, naar
 det klarede op, saae man Glimt af Isen, hvis lange
 bjergaglige Mure lignede mange af Alpefjederne, uagtet
 de bevægede sig tungt, drevne frem af det urolige Hav's
 stigende og synkende Bolger. Af og til skjulte et stærkt
 Snefog hele Udsigten, og Skonnerten var mere end een
 Gang den Dag nødt til at lægge bi forat undgaae at
 løbe imod de sunkne Ismasser eller Ismarker, af hvilke
 mange uhyre store nu viste sig.

Uagtet de Farer, som omringede dem, vare vore
 Eventyrere ikke saa uforsomme for den ophoiede Natur,
 at de kunde undlade at yde de mange herlige Gjenstande,
 som denne vilde Scene frembød, deres Beundring. Is-
 bjergene havde alle Regnbuens Farver, naar Solen for-

ghlde deres Toppe eller Sider, eller de traadte i Skygen ved mørke og sorte Skyers Mellemkomst. Der var Diebliffe, da nogle af disse frosne Masser i aparte Stillingen og i en eiendommelig Belysning syntes at være ganske sorte, medens andre i det samme Dieblif straalende herlig som Guld og Smaragder.

Vandfuglene havde nu ogsaa begyndt at indfinde sig i talrig Mængde. Pingviner svømmede omkring, opfyldende Luften med deres uharmoniske Skrig, medens det bogstavelig vrimsede af Kapduer og Stormsvaler. Ogsaa Albatriosser hjalp til at frembringe Billedet af den levende Natur, medens Hvaler ofte høstes „sprude“ i Nærheden. Garbuer saae mange Tegn paa Lands Nærhed og begyndte at haabe, at han virkelig skulde opdage de paa Kortet afslagne Der, saaledes som Daggett havde angivet deres Beliggenhed.

Under disse høie Bredegrader er en Længdegrad naturligvis langt kortere, end naar man er i Nærheden af Æquator. Der er, som bekendt, en Længdegrad 15 geographiske Mile. Men hvad der ikke er almindelig bekendt, eller idetmindste ikke forstaaes af alle dem, som vide Noget derom, det er, at under toogtresindstyve Graders Brede er en Længdegrad knap 8 saadanne Mile. Denne tilsyneladende Modsigelse er saa simpel at forklare, at det maa være tilstrækkeligt, naar vi ophjæ vere Læsere om, at dette hidrører ene og alene fra det Faktum, at disse Længdegrader, som ved Æquator ere 15 Mile fra

hinanden, løbe sammen imod Boserne og mødes i eet Punkt.

Efter de bedste Observationer, som Roswell kunde tage, var han nu netop een af disse korte Længdegrader eller omtrent 8 Mile vestlig for den Parallell, hvor han ønskede at være, da Vinden just blev sydlig. Denne Forandring var gunstig, da den gav ham Mod til at løbe nærmere, end han under andre Omstændigheder vilde have vovet, til den store Isfranke, der nu dannede en slags Læ imod Vinden. Heldigvis vare de løsneede Ismasser drevne saa langt mod Nord, at Skonnerten efter først at være kommen indensfor dem, havde temmelig frit Spillerum og Roswell vovede nu, for ikke at spille den kostbare Tid, at fortsætte sin Cours hele den følgende korte Nat, men rigtignok for smaa Seil. Det er en stor Fordel for dem, som befare disse Have, at det næsten ikke er Nat i Sommermaanederne, saaledes at det er lyst nok til at finde Veie gjennem de mange Vanskeligheder.

Da Solen atter kom tilsynne om Morgenen den sjette Dag, efter at Roswell Gardiner havde forladt Kap Horn, troede han at være kommen langt nok imod Vest. Der stod nu tilbage at gaae en Grad længere End paa, hvilket var et langt Stykke Veie i disse Have og i den Retning, og han vilde der komme langt længere End paa end „Ne plus ultra.“ Hvis Daggett imidlertid ikke havde faret med Usandhed, havde denne Sømand været der, og Rhederens Instruxer gjorde det uomgaaelig nød-

vendigt for den unge Mand at forsøge paa at følge ham. Mere end een Gang denne Formiddag angrede vor Helt, at han ikke havde sluttet en Accord med Manden fra Vineyard, saaledes at de i Fællesskab kunde have helliget sig dette Foretagende. Der var noget saa Skræffeligt i, at et eneste Skib vovede sig ind i Isen i en saa fjern Egn, at Roswell sandt at sige havde Betæneligheder. Men Stoltthed, Uergjerrighed, Kjerlighed til Mary, Frygt for Diaconen, hans medfødt Mod og den Driftighed, som følger af ofte gennemgaaede og overstandne Farer styrkede ham til hans Forehavende. Det maatte forsøges, ellers var jo Reisen spildt, og vor unge Somand tog fat paa sin Opgave med den faste og alvorlige Beslutning at løse den.

Imidlertid var Skonnerten luvet op i mindre end en Kabellængdes Afstand fra Isen, langsmed Kanten af hvilken den løb for smaa Seil. Gardiner antog, at han var kommen fuldkomment langt nok imod Vest, og hans Hensigt var nu at finde en Abning, gennem hvilken han kunde komme ind i det flydende Chaos, der udbredte sig vidt og bredt til Luvart. Da Vinden førte de omkringsdrivende Masser mod Nord, løsnedes de og adskiltes hvert Dieblis mere og mere, og glad var Gardiner, da han endelig opdagede et klart Sted, der syntes at begunstige hans Planer. Uden et Dieblis Løven bleve Skøderne halet flakt, der blev halet et Tag i Braserne, og afsted ilede den lille Sølove gennem Strædet, der

stjulte hundrede Gange flere virkelige Aarsager til Stræt end den gamle Verdens Eysla og Charybdis.

En Virkning af vidtudsstrakte Ismassers Nærhed er den, at Vandet forholdsvis er roligt. Det maa blæse en Storm og det henover en betydelig Flade af aaben Sø, forat der skal frembringes nogen Bevægelse blandt Isbjergene, skjøndt den Synken og Stigen, som man har sammenlignet med et Uhyres Vandedrag, og som Søfolk kalde Donning, aldrig søvnes i et stort Hav. Ved nærværende Leilighed bleve vore Eventyrere begyndte i denne Henseende, og Skibet gled fremad, uden at Bolgerne gjorde nogen Modstand. Efter fire Timers Forløb havde Skonnerten, der stagvændte og køvændte, alt som det var nødvendigt, efter Kaptainens Beregning arbejdet sig omtrent 6 Mile i sydvestlig Retning. Det var nu Middag, og da Atmosfæren var usædvanlig klar, skjøndt ikke ganske uden Taage, gik Gardiner tilveirs for med sine egne Dine at undersøge Sagernes Tilstand rundt omkring.

Imod Nord og langsmed det Stræde, gennem hvilket Skibet havde seilet, begyndte Isen at lukke sig, og det var langt lettere at gaa videre end at vende tilbage. Mod Ost og fornemmelig Sydost var det dog, at Roswell Gardiner vendte sine længselsfulde Dine. Gisteds i den Retning, mindre end ti Sømile borte, ventede han at finde de Der, han søgte, hvis de virkelig eksisterede. Der var mange aabne Passager gennem Isen, som ial-

mindelighed var høiere end paa det Sted, hvortil Skibet havde naaet. Et Par Gange antog Roswell Toppen af disse Isbjerge for virkelige Bjerge, naar de fik et mørkt og jordagtigt Udseende paa Grund af den Maade, Lyset faldt paa dem, eller rettere ikke faldt lige paa dem. Men hver Gang kom Solens Straaler og bragte ham ud af denne Bildfarelse, og det, som saa nylig havde seet sort og barsk ud, blev pludselig ligesom ved Trylleri opløst, blev klart og straalende og udbredte de deiligste smaragdgrønne og snehvide Farver, der opfyldte Beskueren med Genrykkelse, selv midt iblandt de Farer og Mødsler, hvoraf han virkelig var omgivet. Endog de herlige Alper, disse Jordens Vidundere, kunde neppe maale sig, hvad Prospektet angik, med hvad Naturen her i dette fjerne Hav formaaede at yde. Men Guds Magt og Hæder var der tilstede ligesaa vel som under Æquator.

En hel Time forblev Roswell Gardiner paa Iversalingerne, hvorfra han tilraabte dem nede paa Dækket, at de skulde dreie Skonnerten mod Sydøst og styre den gjennem Nabningerne saa klos til Vinden, som muligt. Atmosfæren var som sagt aldrig uden Taage, skjøndt denne underliden drev til Siden og lod et stort Rum fuldkomment klart. Et Sted syntes fornemmelig at være en Vindlingsplads for disse lave Skyer, som der syntes at synke ned paa selve Havets Overflade. En stor Ismark, eller rettere sagt, et bredt Belte af Bjerge laa mellem disse Skyer og Skonnerten og hele den Time

Roswell var tilveirs og lodsede Skibet gennem en snever og meget vanskelig Kanal, gik der ikke en Minut, uden at den unge Mand vendte sit Blik mod dette tilhyslede Sted.

Han stod just i Begreb med at sætte sin Fod i Bævlungen forat stige ned paa Dækket, da han uvilkaarlig vendte sig om forat kaste et sidste Blik paa denne fjerne og tilsyneladende ubevægelige Gjenstand. Netop i dette Øieblik adskiltes Taagen, der bølgende lig et opørt Hav havde hængt sammen, og den nøgne Top af et virkeligt Bjerg, omtrent tusinde Fod høit, viste sig uformodentlig for hans Blik. Der kunde ikke være nogen Feiltagelse, Alt var for tydeligt til at tillade Tvivl. Der laae uden al Spørgsmaal Land, og det var vistnok den vestligste af de Øer, som den døende Sømand havde bestreuet. Alt bekræftede denne Slutning. Bredden og Længden var rigtig eller saa omtrent, og de andre Omstændigheder bekræftede Formodningen. Daggett havde sagt, at en høi, bjergfuld, tattet og mørk Ø af betydelig Størrelse laae vestligst i Gruppen, medens nogle andre laae i nogle saa Miles (engelske) Afstand fra den. De sidste vare lavere, langt mindre, og ikke stort andet end nøgne Klipper. En af disse paastod han dog var en Vulkan, der fra Tid til Tid udspyede Flamme. Ifølge hans Beretning havde det Mandskab, hvortil han hørte, aldrig besøgt denne vulkanske Kjæde, men indskrænket sig til at beundre dens Rædsler i Afstand.

Roswell fik Landet saa tydelig at see, at der ikke kunde være nogen Tvivl tilbage hos ham om dets Character og Beliggenhed. Der gives en Theori, ifølge hvilken Solen er omgivet af en lysende Dunstfreds. Kilden til Lys og Varme, og disse Dunster, der bestandig ere i Bevægelse, lade af og til Planetens Masse komme tilsynne, hvorved der dannes hvad man ialmindelighed kalder Pletter i Solen. Overensstemmende med denne Theori veltede Sydhavets Taager sig omkring det nye opdagede Bjerg, idet de af og til drog Tæppet tilside, saaledes, at man kunde see den majestætiske og imponerende Gjenstand indenfor. Og denne ensomme, næsten nøgne Masse af Jord og Sten fortjente virkelig denne Bencævnelse. Dens Høide er allerede angivet; og en Klippe, der hæver sig næsten lodret op af Havet indtil tusinde Fod, frembyder altid et imponerende og storartet Skue, der endmere forøgedes ved dens Ensomhed, dens alvorlige og faste Stilling midt imellem de omkringdrivende Isbjerge, dens brune Sider og nøgne Top, som just var bleven bedækket med et Lag nylig falden Sne, og dens barske Udseende midt i en Scene, hvor Alt ellers kunde siges at være i evig Bevægelse.

Roswell Gardiners Hjerter bankede af Henrykkelse, da han havde forvisset sig om, at han havde opdaget dette første og vigtigste Maal for hans Reise. At naa det var nu hans altopslugende Tanke. Imidlertid var Vinden gaaet om til Sydvest, den blæste temmelig stærkt

og bragte ham til Luvart af Bjerget, men drev tillige Isbjergene ind imod Land, hvorved der optaarnede sig en uoverstigelig Skranke langs den vestlige Kyst. Bor unge Mand erindrede imidlertid, at Daggett havde angivet Ankerpladsen som liggende paa den nordøstlige Side af Den, hvor der efter hans Forsikring vilde blive funden en Havn, i hvilken et Dusin Skibe funde ligge fuldkomment sikkert. Til denne Kant af Den forsøgte Gardiner sølgelig at naae.

Imod Nord var der ingen Abning, men sønden for Gruppen var der en god Kanal aaben for Skonner-ten. I denne Retning styrede nu Soloven, og Kloffen fire om Eftermiddagen blev det sydligste Punkt paa den største af Øerne lagt forover. Man opdagede nu Resten af Gruppen, og til stor Fryd for Alle ombord var der klart Vand i stor Overflødighed mellem Hovedøen og dens mindre Nabøer. Isbjergene havde tilsyneladende grundslødt, altsom de nærmede sig Gruppen, ladende hele denne store Bugt aldeles fri for Is med Undtagelse af nogle faa mindre Masser, som drev om der. Dem kunde man let undgaae, og Skonner-ten gik for fulde Seil ind i det store Basin, som dannedes af de forskellige Øer i Gruppen.

Forat gjøre det Sikke dobbelt sikkert, steg Nogen af en Vulkan, saaledes som Daggett havde berettet, op fra en Klippe mod Øst, som syntes at være en tre til fire engelske Mil i Omkreds og som laae paa den østlige

Side af det store Basin eller omtrent fire Sømile fra Sealer's Land (Sælhundefangerlandet), som Daggett strax havde kaldt den største Ø. Dette var omtrent Bredden af Hovedbasinet, som havde to Hovedkanaler, den ene fra Syd, den anden fra Nordost.

Da Skonnerten først var kommen indenfor Øerne og var bleven temmelig klar af Isen, løb den med den største Lethed over Basinet eller den store Bugt og naaede den nordøstlige Pynt af Sealer's Land. Da det vilde være lyst endnu nogle Timer, eftersom Natten er meget kort under denne høie Bredegrad i December, den Maaned, der svarer til vor Juni Maaned, lod Roswell en Baad fire ned, som han bemandede, og han roede nu strax over til det Sted, hvor det forekom ham, at Havnen maatte findes, hvis der overhovedet var nogen saadan. Det viste sig, at Alt var saaledes, som Daggett havde beskrevet det, og stor var vor unge Mands Tilfredsstillelse, da han roede ind i en Bugt, der ikke var synderlig mere end 200 Alen i Diameter, og som var saa fuldkomment omsluttet af Land, at man ikke i ringeste Maade kunde føle Vølgernes Indflydelse udenfra.

Jalmindelighed er det meget vanskeligt at lande paa disse sydlige Øer, da Brændingen lægger Hindringer i Veien; men paa dette Sted kunde den mindste Baad løbe med Bougen ind paa en Strandbred af Kullesten, uden Fare for at blive beskadiget. Loddet viste ogsaa god Holdegrund med omtrent otte Favne Vand. Kort,

denne lille Havn var et af disse smaa Basiner, som man ofte træffer paa ved bjergfulde Øer, hvor Klippestykker synes at være blevne løsbrevne fra Hovedmassen, netop i den Hensigt at imødekomme de Søfarendes Ønsker.

Hellerikke var den ydre Bugt eller det store Basin, som dannedes af hele Øgruppen, uden Fordele for den Søfarende. Fra Nord til Syd var denne ydre Bugt idetmindste sex Somile i Længden, medens den ikke mange lede Meget i fire Mile i Bredden. Den var naturligvis mere udsat for Vind og Søer end den lille Havn, skjøndt Roswell forbausedes over de Fordele, som den frembød i adskillige væsentlige Punkter. Den var næsten ganske fri for Is, medens der flød saa stor en Mængde udenfor Øerne, saaledes at selv den mindste Baad uhindret kunde seile omkring derinde. Dette hidrørte fornemmelig derfra, at den største Ø havde to store frempringende Pynter i Halvmaaneform, den ene ved den nordøstlige den anden ved den sydøstlige Ende, saaledes at den hele østlige Side havde Form af en Rygmaane. Den ovenfor beskrevne Havn laae indenfor det nordøstlige Forbjerg, som vor unge Kaptain strax kaldte Kap Hazard, til Ære for hans første Styrmands Narvaagenhed, thi denne Officer havde først gjort opmærksom paa de Fordele, som Landets Form syntes at love med Hensyn til en sikker Ankerplads.

Uagtet Kysten var vild og klippefuld, var det ingenlunde vanskeligt at bestige Klipperne paa den nordlige

Side af Havnen, og Gardiner gik derop, ledsaget af Stimson, som i den senere Tid havde sluttet sig noiere til sin Chef. Disse Klippers Hoide over Oceanets Bolger var kun henimod hundrede Fod, og da Toppen blev naaet, lod et almindeligt Udbrud af Overraskelse, for ikke at sige Henrykkelse fra Begges Læber. Hidiil var der ikke bleven seet en eneste Sælhund, og Gardiner var ikke ganske rolig med Hensyn til det Udbytte, som kunde vindes til Gjengjæld for saamange Anstrengelser og Farer. Men alle hans Tvivl forsvandt, saasnart han fik Die paa den nordlige Kyst af Den. Denne Kyst, som var adskillige engelske Mil i Udstrækning, vrimslede af de Uhyrer, som han søgte. Der laae de i tusindvis paa de lave Klipper, som begrændse hele denne Side af Den, og badede sig i Sydhavets Sol. Der laae Sølovere og Søelephanter, store, klobede Skabninger af et vildt og affhyeligt Udseende, der egentlig hverken horte hjemme i Vandet eller paa Landet. Disse Dyr gik bestandig frem og tilbage i store Skarer, nogle vraltede hen til Randen af Klipperne og tumlede ned i Oceanet forat søge efter Føde, medens andre kravlede op af Vandet og udsøgte sig passende Hvilepladser for at nyde Solhvet. Der var ikke synderlig Strid eller Kamp mellem disse stygge Dyr, skjøndt næsten alle bekjendte Arter af større Robber vare forsamlede der.

„Der er en prægtig Jagt for os, Master Stephen,“

sagde Roswell til sin ledsager, idet han i Henrykkelse gned sine Hænder. „En Maanedes raft Arbeide vil kunne fylde Skonnerten, og for Jevndøgn kunne vi atter reise bort. Forekommer det Dem ikke, at der histhenne ligger Ben af Solover eller andre Dyr, som om Mennesker allerede havde været ifærd med dem?“

„Det er der ingen Tvivl om, Kaptain Gar'ner. Hvor affides denne Ø end ligger — og jeg har aldrig hørt tale om det Sted før, uagtet jeg er en gammel Robbfanger — saa ere vi dog ikke de Første, der have fundet den. Her har været Mennesker før, og det for et eller to Aar siden, og de have indtaget en god Ladning, det kan De stole paa.“

Alt dette stemte ganske overens med Daggetts Beretning og overraskede derfor aldeles ikke Roswell; tværtimod, han saa deri en Bekræftelse paa Alt, hvad Daggett havde meddelt, og fandt deri saameget mere Grund til at haabe et i alle Henseender heldigt Udfald af sin Reise. Medens Roswell befandt sig oppe paa Klipperne, tog han et saadant Overblik over Lokaliteterne, at han for Fremtiden kunde give sine Ordre med Indsigt og Sikkerhed. Skonnerten gjorde allerede smaa Slag forat komme klos ind til Øen, adlydende et Signal, som i den Anledning var bleven givet, og anden Styrmand var roet hen til Indløbet af den lille Havn forat gjøre Tjeneste som Lods.

Førend Kaptainen var kommen ned fra Toppen af

den nordlige Klippeant, kom Skibet seilende ind for sin Rhyver, da den havde Vinden næsten lige agterind, og lod begge sine Ankere falde paa passende Steder.

Almindelig Glæde oplyste alle Ansigter. Det var i og for sig en betydelig Binding, at faae Skonnerien ind i en fuldkomment sikker Havn, hvor Mandskabet kunde faae den nødvendige Ro om Ratten eller paa deres Fri-
vagt, uden at frygte for at blive knuste af Isen. Dog — her var ikke blot Sikkerhed, men Kilden til den Velstand, de søgte, og for hvis Skyld de havde udsat sig for saamange Savn og saamange Farer. — Hele Besætningen gik iland lige til den sidste Mand, og hvert Individ steg op til Klipperandens Top forat fryde sine Bine ved Synet af det, som laae udspreidt i saa stor Overflodighed langsmed de lave Klipper paa den nordlige Side af Den.

Da der endnu var adskillige Timers Dagslys tilbage, drog Roswell, atter ledsaget af Stimson, og hver bevæbnet med et Sælhundespyd eller en Landse, ikke blot som et Forsvarsvaaben, men tillige som en Springstav, ud, forat stige op ad den midterste Klippe paa Den saa høit, som Omstændighederne vilde tillade dem at gaae. Han havde imidlertid taget feil af Afstanden, og han fandt snart, at der vilde udfordres en hel Dag til at udføre et saadant Foretagende, om det overhovedet kunde udføres. Men det lykkedes ham at naae et lavere fremspringende Punkt af dette Bjerg, hvorfra han havde en vid

Udsigt til Alt, hvad der laae Nord og Øst for det. Fra denne Høide, som maa have været nogle faa Hundrede Fod over Havets Overflade, havde vore Eventyrere en langt bedre Udsigt over den hele Nordostkyst af Den. De fik ogsaa en noiagtigere Forestilling om Bestaffenheden af dette enkeltstaaende Klippestykke saavelsom af de større og mindre Øer, som laae i Nærheden. Den første Klippe havde Form af en uregelmæssig Trekant, hvis tre Hovedspidser vare de to allerede omtalte lave Fjerge og et tredie, som laae i Nordost. Hele den vestlige eller sydvestlige Kyst syntes at være en næsten lodret Klippevæg, der i det Hele taget hævede sig to til tre hundrede Fod over Havet. Fornemmelig imod denne Side af Den slog Havets Bølger med en uhyggelig Larm. medens Isen drev „hjemad“, som Sømandene udtrykte sig, visende Vandets umaadelige Dybde. Paa begge de andre Sider forholdt det sig anderledes. Vestenvinden var den fremherskende, og den lodrette Kyst af Den var derfor Luvartsiden, medens de to andre Sider af Trekanten havde en gunstigere Beliggenhed. Nordsiden var naturligtvis mest udsat for Solen, da alt saadant paa den sydlige Halvkugle er modsat Forholdene paa den nordlige, medens den østlige eller rettere sagt nordøstlige Side beskyttedes af den Gruppe Øer, der laae foran den.

Saadan var den almindelige Charakter af Sealer's Land, saavidt dens nærværende Behersker kunde skjønne efter disse hurtige Jagttagelser. Nattens Nærmelse be-

vægede ham nu til at ise bort fra de farlige Skrænter, ad hvilke han var flattreret op, og at vende tilbage til Mandfæbet og Skonnerien.

Femtende Kapitel.

Robbefangernes ene store Formaal tillod ikke nogen unødvendig Opsættelse. Sommeren var kort, og de Vanskeligheder og Farer, som vare forbundne med at færdes mellem Ismasserne og komme bort fra dem, vare saa alvorlige, at Enhver, der horte til Skonnerien, følte Nødvendigheden af Flid og Virksomhed.

Allerede Dagen efter Skibets Ankomst havde man ikke blot gjort betydelige Fremstridt med Hensyn til de egentlige Forberedelser, men en hel Del Pelsværks-Sælhundene af udmærket Kvalitet vare blevene dræbte og bragte i Sikkerhed. To prægtige Soelephanter vare blevene nedlagte med Landsen; de vare næsten tredive Fod i Længden, og enhver af dem leverede en Mængde Tran, der var en rigelig Erstatning for den Fare og Uleilighed, som var forbunden med at tage dem. Skindene af Pelsværks-Sælhundene vare dog Roswells Hovedformaal, og han var glad ved at finde, at det Dyr, der betaler sin Tribut til Menneskets Nødenheder og Luxus, fandtes der

i saa stort et Antal, at han kunde haabe snart at vende tilbage mod Nord. Medens Alle vare beskæftigede med at dræbe, slaae, nedsalte og udføge, henvendte vor unge Kaptain sin Opmærksomhed paa visse underordnede Ting, som angik Folkenes Bekvemmelighed og Indskibningen af Ladningen.

Dengang Skonnerten blev udrustet, havde der staaet et gammelt Pakhus af betydelig Størrelse paa Diaconens Bærst; men det var bleven revet ned forat gjøre Plads for en mere passende Bygning. Materialet af denne Bygning havde Roswell Gardiner overtalt sin Rheder til at sende ombord i Skonnerten, hvor Alt var bleven modtaget og stuvet tilside, en Del nede i Lasten og en Del paa Dækket, for i paakommende Tilfælde at benyttes. Da det nu var nødvendigt at rømme Dækket og Lasten, blev dette Materiale, der fornemmelig bestod af Stolper, Planke og Bræder, bragt iland og slæbt op paa Klipperne. Roswell benyttede et ledigt Dieblif til at udsøge en Plads til sin Bygning, hvilken han havde ifinde strax at opføre forat spare den Tid, der ellers vilde blive spildt med at roe mellem Skonnerten og Strandbredden.

Det var ikke vanskeligt at finde et passende Sted til denne Bolig. Den af Gardiner valgte Plads var en Klippeaffats af temmelig stor Udstrækning, der vendte ud imod Nord og Nordøst eller Sol siden, medens den dækkedes i Syd og Sydvest af store Klippemasser, der beskyttede mod den kolde Vind. Disse Stenmure vare

dog ikke saa nær, at de Snemasser, som samlede sig der, kunde blive truende for Bygningen, men der var Plads nok mellem dem og Huset til at indrette en rummelig Gaard, hvor man kunde opbevare de mangfoldige Gjenstande, som det daglige Arbejde og Robbefangernes Fornødenheder nødvendiggjorde.

Hvis det havde været tilraadeligt at sætte hele Mandskabet til at dræbe Robber, vilde Roswell Gardiner vistnok ikke have spildt den Tid, han brugte, til at opføre sit Hus. Men vor Kaptain var en betænksom og forsigtig Mand, der var sit Kald fuldkomment voksen. Robberne vare nu ganske tamme, og Intet var lettere end at dræbe dem i Dufinvis. Vanskeligheden bestod i at transportere Byttet over Klipperne, en Afstand, som ofte beløb sig til flere Mile. Tilslidst fandt man paa, at bruge Baadene til denne Tjeneste, men selv ved Midsummerstid var den nordlige Kyst af Den saaledes beleiret af Isen, at Passagen blev aldeles spærret. Dette indtraf endog saa undertiden, naar den store Bugt var næsten fri for Is, og den lille Bugt, som gik under Navn af „Diakonens Bugt“, var aldeles fri derfor.

For nu ikke at indjage Offrene for dette tiltænkte Angreb en alfor tidlig Skræk, tillod Gardiner kun de erfarne Folk at gaae ud forat „dræbe“, og de maatte ikke dræbe flere hver Dag, end der kunde flaaes og koges ud i den Tid. Som Følge af denne forsigtige Fremgangsmaade kom Arbeidet strax i en regelmæssig Gang.

og man fandt snart, at der blev Mere udrettet paa denne Maade, end ved et mindre forsigtigt Angreb paa Robberne.

Hvad Materialet til Bygningen angaaer, da blev det uden synderlig Vanskelighed halet op paa Klippeaffatsen. Sommeret var temmelig svært, som Tilfældet ialmindelighed er med de fleste gamle Bygninger i Amerike; men da det var af Fyr, som var fældet i den rette Aarstid og omhyggelig tørret, vare Stolperne og Bræderne ikke saa tunge, at de ikke med Lethed kunde haandteres af den Del af Besætningen, som ikke var beskæftiget med Fiskefangsten. Robert Smith, den usevante Matros, var Sommermand af Profession, og i hans Lod faldt det, at sammensætte Materialet af det gamle Pakhus. Om der ogsaa ikke havde været en saadan Haandværksmand blandt Besætningen, vilde et Dusin Amerikanere til enhver Tid have kunnet opføre et Hus, da Folkets raa ukonfiable Sæder lære dem en bethdelig Del af mange andre Haandværker foruden Sommerhaandværket. Mott havde i lang Tid tjent hos en Grovsmed, og han indrettede nu sin Smedie. Da Sommeret var færdigt, samlede alle Mand for at hjælpe med at reise det, og efter den første Uges Forløb var Bygningen forsaavidt færdig, som der ikke stod tilbage at sætte enhver Ting paa dens Plads og besætte den der.

Bygningen bestod af to Afdelinger; den ene bestemte Gardiner til Dagligstue, den anden til Sovestue. Der blev opført raa Bænke, og Folkenes Madstræjer bleve

alle bragte iland og lagte ind i Huset. Det var nemlig Gardiners Bestemmelse, at Alle skulde sove i Bygningen, da man derved vilde spare den Tid og det Arbejde, der vilde gaae med til at roe frem og tilbage. Ladningen skulde samles paa en Klippeaffats, der laae omtrent thve Fod lavere end den, hvorpaa Bygningen stod; ved at følge denne Affats var det muligt at komme omkring det høieste Punkt, som beskyttede Bygningen mod Syd, og ud paa den Side, der vendte mod Bugten, paa en anden Affats, der ikke var mere end halvtredsindsthye Fod over Etibets Dæk. Herfra vilde Roswell lade Trantønderne fire ned ved Hjelp af en Ladebuk, da Klippen var steil nok og hans Reserverestænger leverede ham det nødvendige Materiale til Bukken. Enhver Forberedelse blev saaledes gjort med Forstand og Indsigt.

Paa denne Maade gik de første ti Dage, idet hver Mand var saa flittig som en Bi. Vi maae oprigtig tilstaae, at der ikke blev taget noget Hensyn til Søndagen, som Fælkene syntes at have ladet tilbage blandt Efterkommerne af disse Puritanere, der vare saa strenge med Hensyn til denne Dags Helligdeligholdelse. Efter det omtalte Tidsrum's Forløb var der bleven udrettet en stor Del. Huset var bleven færdigt. Det var rigtignok ikke Andet end et gammet atter sammenflittet Pakhus, men det blev befunden at være af overordenlig Nytte, og Alle glædede sig over at have bragt Materialet saa langt med. Selv de, som mest havde beklaget sig over det

Arbejde, der var forbunden med at bringe Sommeret ombord, som oftest havde forbandet det, fordi det var dem i Veien under Seiladsen, og som lydeligst havde gjort Nar af den Idee „at Robbesangere blev Sommermænd“, vare snart villige til at indrømme, at denne Bolig var dem til den største Nytte, og det var saa langt fra, at det Extraarbejde, som den havde foraarsaget dem, havde forsinket deres Hovedforetagende, at tværtimod det at have et saadant Hjem at tye til efter en lang Dags meisommelige Arbejde, forfriskede dem saaledes, at hver Mand den næste Dag vendte tilbage til sit Arbejde med en Iver og en Energi, som han ellers vilde have savnet.

Skjondt man var i den varmeste Varsiid, og Nætterne neppe kunde kaldes Nætter, daledes Solen dog aldrig mod Horizonten uden at efterlade en Kulde i Luf-ten, som ikke blot vilde have gjort det overordentlig ubehageligt, men temmelig farligt at sove under aaben Him-mel og uden Beskyttelse imod Vinden. Ja, det blev ofte funden nødvendigt at anlænde Isd i det gamle Pak-hus. Dette skete ved Hjælp af en stor Kaffelovn, der næsten var ligesaa gammel som Bygningen selv, og som man havde medtaget som en Artikel af stor Nødvendighed i dette Klima. Brændsel kunde der ikke blive Mangel paa, saalænge der var Overflodighed af Spaaner og Af-fald fra Bygningen, og deraf var der meget Mere end behøvedes til at udføge Robbernes Tran.

Skonnerten havde forresten et betydeligt Forraad af

Brænde med, en Artikel, hvoraf der var Overflødighed paa Shelter Island, og som Diafonen derfor ikke havde sparet paa, da Gardiner havde foreslået ham, at en Robbefanger ikke kunde arbejde rigtig, medmindre han af og til havde Leilighed til at varme sig. Diafonens Gjærighed var ikke saa stor, at han ikke kunde satte det Fornujsige i at gjøre tilstrækkelige Udlæg for sikkert at naae sit Hovedmaal; og saaledes havde Skonnerten, som ovenfor nævnt, seilet med et meget stort Forraad af Brænde blandt andre Ting af lignende Natur. Brænde og Løg var der langt større Overflødighed af i Skonnerten end af nogen anden Vare.

De omtalte Arrangementer vare færdige ved Slutningen af de første to Uger, i hvilket Tidrum Robbefangsten tillige var bleven dreven med Iver og Held. Saa tamme vare Offrene og saa fuldkomment ubevidste om den Fare, de udsattes for ved Mennefters Nærværelse, at Besætningen kunde spadserere omkring imellem dem, uden at de toge synderlig Notis af den og aldeles uden at besvare den. Man gjorde sig den allerstørste Umage for ikke at fremkalde unødvendig Forskrækkelse, og naar et Dyr blev dræbt, skete det paa en saa rolig Maade, at de andre ikke syntes at lægge Mærke dertil.

Bed Enden af det nævnte Tidrum var man imidlertid kommen saavidt med Fangsten, at hele Mandskabets Hjælp var nødvendig forat bringe det vundne Udbytte ombord. Enhver tog fat paa Arbeidet med god Villie,

og Klippeaffatsen nedensfor Huset var snart opfyldt med Trankonder og Skind. Havde Arbeidet blot været indskrænket til at dræbe og flaae Robberne, samt til at udføge Trannen og fylde den paa Tønder, vilde det sammenligningsvis have været meget let; men Nødvendigheden af at transportere hele dette Udbytte over store Afstande, i enkelte Tilfælde flere Mile, og det henover Klipper lagde store Hindringer i Veien for dets hurtige Tilendebringelse.

Roswell Gardiner mente, at han vilde have kunnet fylde sin Skonnert i en Maaned, havde det været muligt at lægge den langsmed den Klippe, som Robberne besøgte; men det kunde der ikke tænkes paa, da Bølgerne og Isen vilde have sonderflaaet ethvert Skib, som havde lagt sig ved den nordlige Kyst af Den. Baadene kunde nok bruges, og bleve ogsaa undertiden brugte, til at bringe Ladninger af Skind og Tran omkring Fjorberget lige ind i den lille Bugt. Disse smaa Ladninger bleve strax bragte ned i Lasten af Skonnerten, hvor det underste Lag af Fæde laae beredte til at modtage Trannen. Ved Slutningen af den tredie Uge vare disse Fæde fyldte og Skibet blev „stift“ og havde nu en god Ballast inde, uagtet alt det til Ballast indtagne Vand nu var bleven pumpet ud.

I al den Tid var Veiret meget smukt for saa høi en Bredegrad og i en hver Henseende gunstigt. Den treogtyvende Dag efter at Skonnerten var løben ind,

stod Roswell paa en fremspringende Klippe ikke langt fra Huset og oversaae den lange klippesfulde Kyst over hvilken „Soelephanter“, og „Hunde“, og „Løver“ og „Bjorne“ vraltede tilskyndende med samme Tryghed, som da han første Gang saa dem. Solen stod just op, og Robberne flattede ud af Vandet og udvalgte sig de bedste Pladser forat varme sig i dens Straaler.

„Det er et behageligt Syn for en ægte Robbefanger. Kaptain Gar'ner,“ bemærkede Stimson, der som sædvanlig holdt sig i Nærheden af sin Kaptain, „og jeg tør nok sige, at jeg aldrig før har seet Mage dertil. Jeg har nu i omtrent femogthve Aar været med paa Robbefangst, men aldrig før har jeg truffet saa sikker en Havn for et Skib og saa stor en Mængde Dyr, der ikke ere blevne opskræmmede og gjorde sky.“

„Vi have ganske vist hidtil været meget heldige, Stephen, og jeg nærer nu det Haab, at vi kunne fylde Skibet og komme bort tidlig nok til at klare Isen,“ svarede Roswell. „Bort Held har i enhver Henseende været forbausende.“

„De kalder det Held, Kaptain Gar'ner; efter min Mening er der et bedre og sandere Ord derpaa.“

„Ja, jeg veed vel, hvad Du mener, Stephen; men jeg kan ikke godt forestille mig, at Forsynet skulde bekymre sig synderlig meget om den Sag, enten vi fange et Hundrede Robber idag eller aldeles ingen.“

„Det er nu ikke min Anskuelse, Sir; og jeg stam-

mer mig ikke ved at tilstaae det. Efter min ensfoldige Mening, Kaptain Gar'ner, har det guddommelige Forsyn sin Finger med i Alt, hvad der skeer, om ikke ligesrem og aldeles umiddelbart, saa dog ifølge visse Love, der lede Alt saaledes, at det, som skal skee, virkelig skeer. Jeg troer nu, at Forsynet ikke vil have, at vi idag skulle fange Robber."

"Hvorfor ikke, Stimson? Det er det allersmukkeste Veir, vi have havt, siden vi kom her til Den."

"Det er sandt nok; og det er dette herlige Solskinsveir, herligt og klart for saadan en hoi Bredegrad, som vækker den Følelse hos mig, at denne Dag ikke er bestemt til Arbeide. De forglemmer sandsynligvis, at det er Helligdag, Kaptain Gar'ner.

"Sandt nok; det havde jeg forglemmt, Stephen; men vi Robbefangere hvile sjelden af den Grund."

"Saameget desto værre da for os Robbefangere. Dette er den syttende Rejse til disse Have, og jeg maa tilstaae, at flere af disse Reiser ere blevne gjorte med Officerer og Mandskab, som ikke helligholdt Søndagen, end med Officerer og Mandskab, som gjorde det. Men jeg har dog iattaget en Ting, Sir, og det er, at den Mand, som tager sin Hvile en Dag af de syv og, om jeg saa maa sige, forfrisker sin Aand ved at tænke paa Andet end sine daglige Forretninger, gaaer med større Eyst til sit Arbeide og har større Udbytte deraf, end om han arbeidede Nat og Dag, Søndag og Helligdag."

Roswell Gardiner holdt ikke de Christnes Hviledag meget høit i Ære, og det maaskee mere fordi den kaldtes saaledes, end af nogen i og for sig fornøstigt Grund. Forstandsstolthed gjorde ham mistænkelig med Hensyn til Alt det, der kunde synes en Tilnærmelse til Troen paa Guds Son, og han var tilbøielig til at forkaste Alt, hvad der i fjerneste Henseende stod i Forbindelse med denne Lære. Wien som en venlig findet Befalingsmand og en skarpsindig Mennefskjender indsaae han klart, at det var fornøstigt at lette Folkene deres Arbeide ved at give dem behørig Hviletid. Han var heller ikke utilbøilig til at troe paa et guddommeligt Forsyns Omsorg eller paa dets Retfærdighed, skjøndt han i denne Henseende var mindre troende end den udannede, men alvorssfulde Somand, der stod ved hans Side. Han vidste vel, at uafsladeligt Arbeide uden Hvile og Udspredelse fløver Aanden, og at det er godt for Mennefsket stundom at have sit Sind fra denne Verdens Sorger og Trængsler forat tænke over, hvad den anden Verden skal bringe. Skjøndt tilbøielig til Deisme tilbad Roswell dog i sit Hjerte Skaberens af Alt, hvad han saa og fattede, saavelsom af meget Andet, han hverken kunde forklare sig eller begribe.

„Det er ikke den sædvanlige Maade, hvorpaa Somænd tænke,“ svarede vor Helt, efterat han et Dieblif havde betragtet sin Kammerat opmærksomt. „Hos os gives der sjelden Helligdag paa de blaae Vande.“

„Altfor sjelden — altfor sjelden. De kan stole

derpaa, Kaptain Gar'ner, Gud er ligesaavel paa Vandenæs Overflade som paa Bjergenes Toppe. Hans Vland er overalt, og det maa smerte at see menneskelige Væsnen, der ere skabte i hans Billede, saa begjerlige efter Binding, at de ikke levne sig Tid til Hvile, end sige til at dyrke og prise ham."

"Jeg er ikke vis paa, at Du har Uret, Stimson, men jeg er langt sikrere paa, at Du har Ret hvad Rationaloeconomien angaaer, end hvad Religionen angaaer. Der burde være visse Dage til Hvile og Gfirtanke — og dog vilde jeg nødig miste en saa prægtig Dag som denne."

"Jo bedre Dag desto bedre Arbeide. Ingen Tid er spildt for den, som standser med sit Arbeide forat tænke lidt paa sin Gud. Vor Besætning er vant til at have en Fridag, og skjøndt vi faae hver sin Andel af Udbyttet, er der ikke en Mand ombord, Kaptain Gar'ner, der ikke vilde blive glad ved at høre, at dette er Herrens Dag, og at Arbeidet skal hvile."

"Da jeg troer, at Du kjender Folkene, Stephen, og vi have haft en travl Tid, siden vi kom herind, vil jeg tage Dig paa dit Ord og give Befalingen. Gaa og siig til Mr. Hazard, at der ikke skal foretages Andet end det allernødvendigste Arbeide. Det er Søndag, og vi ville gjøre denne Dag til en Hviledag."

Sandheden nøder os til at bekjende, at Roswell ligesaameget blev bevæget til at give denne Befaling ved

Tanken om den Glæde, det vilde forårsage Mary, som af noget høiere Hensyn.

Glad var Stimson ved at høre denne Befaling, og han ilede afsted for at træffe første Styrmand, at den strax kunde blive meddelt Folkene. Endstjondt denne fortræffelige Somand vistnok overvurderede idetmindste en Del af Mandskabets Bevæggrunde, havde han dog Ret med Hensyn til den Maade, hvorpaa det vilde modtage denne nye Bestemmelse. Hvile og Bederkvælgelse var paa en Maade bleven en Nødvendighed for dem. De trængte ogsaa til Frihed for at kunne rense sig, da det Arbejde, hvormed de havde været beskæftigede, gennemtrænger saa at sige Legemet med olieagtige Substanter, og gjør en jevnlig Renselse nødvendig for Helbredens Bevarelse; thi Skorbug, denne store Plage paa de lange Rejser, hidrører ligesaameget fra Forsømmelse af Renlighed, som fra Diæten.

Aldrig saasnart var det bleven bekjendt, at denne Dag skulde betragtes som en Helligdag, seend Sæbe, Barberknive, Saxe, kort, alle de sædvanlige Gjenstande, der høre til en Somands Toilet, bleve tagne frem af Poser og Kasser og paraderede omkring paa Klipperne. En Time gik med Vadsfning, Barbering, Haarklipning, med at holde Klæderne op for Lyset forat see, om der var Huller paa dem, og med at undersøge deres „Gien-
dele“, som en Spøgesugl vilde kalde de forskjellige Klæd-

ningsstykker, der kom frem for Lyset. Styrmandene viste sig „ragede og klippede“ saavel som net paaflædte, og der var ikke en Mand paa Den, der ikke, paa Grund af denne Standsning i de daglige Forretninger og den lovede Helligdag, saae ganske anderledes ud end for en Time siden.

Der blev givet den bestemte Ordre, at Ingen maatte nærme sig Robberne, da man var bange for, at en eller anden Ubefindighed fra Folkenes Side skulde indjage Dyrene Skræk. I alle andre Henseender blev Den overladt til Folkenes frie Afbenyttelse, hvis ellers et saadant ensomt Sted, en Plet paa det sydlige Ishavs Overflade næsten ganske omgivet af omkringslydende Isbjerge, kunde frembyde nogen Adspredelse.

Hvad Roswell selv angik, da besluttede han, efterat have læst et Par Kapitler i Mary Pratts Bibel, atter at gjøre et Forsøg paa at bestige Toppen af de nøgne Klipper, der hæve sig lodret i Veiret fra Midten af Den. Han havde næsten hele Dagen for sig, og ledsaget af Stimson, som han havde faaet stor Forkjerlighed for, drog han afsted fuld af ungdommeligt Liv og Mod. Næsten i samme Dieblis roede den første Styrmand, Hazard, ud af Bugten i en af Hvalfangerbaadene, bemandet med Frivillige og forsynet med Seil, i den Hensigt at sejle over den store Bugt og noiere betragte Vulkanen, fra hvilken der stadig opsteg Røg og undertiden Flammer. Anden Styrmand og et Par af Matroserne forblev i

Nærheden af Huset forat passe paa Skibet og deres øvrige Giendele.

Marstiden var nu rykket frem til den første Januar, en Maaned, der i den sydlige Hemisphære svarer til vor Juli. Medens Roswell arbejdede sig frem mellem de sønderbrudte Klippestykker, der bedækkede Opgangen til hvad man kunde kalde Dens Laffeland, hvis nogen Del af denne klippesulde Jord kunde kaldes saaledes, vendte hans Tanker tilbage til Spørgsmaalet om Marstiden og om Muligheden af at faae fuld Ladning, førend det blev absolut nødvendigt at gaae imod Nord. Han fandt, at Udsigten dertil i det Hele taget var god, og det var ogsaa Stimsons Mening, da denne erfarne Robbefanger blev adspurgt derom.

„Vi have begyndt rigtig i alle Henseender, undtagen i een, Captain Gar'ner," sagde Stephen, da han sluttede sine Bemærkninger om den Sag, „og selv i den Henseende, hvori vi gjorde et lille Misgreb i Begyndelsen, forbedre vi os, og jeg haaber, at vi tilsidst skulle komme paa den rigtige Vej. Jeg sagde et lille Misgreb, men deri tager jeg feil, da det var et stort Misgreb."

„Og hvad var det for et Misgreb, Stephen? Undlad ikke at nævne mig enhver Feil, som jeg efter dine Anskuelser kan have begaaet. Du er saameget ældre end jeg, at jeg nok kan finde mig i det."

„Det er ikke med Hensyn til Søndsvæsen eller Robbefangst; hvis det var Tilfældet, vilde jeg holde min

Mund. Men det var den Feil, at vi ikke høitideligholdt Herrens Dag ligesaa den Time, da vi lattede Anker i den Bugt, som bærer Deres Familienavn, Kaptain Gar'ner, og som burde være — og som jeg hellerikke tvivler om er dem dyrebare af den Grund, om ikke af nogen anden. Efter hvad man fortæller mig, sørgede nok den gamle Lord Gar'ner for, at Ordet blev præket, og at der blev bedet til Herren i de gamle Dage, da han boede der."

"Der har aldrig været en Lord Gardiner iblandt os," svarede Roswell bestemt, "skjøndt det var blevet Skik blandt „Østenderne" at give Dens Eier den Titel. Min Forfader, som først nedsatte sig der, var Thon Gardiner, Ingenieur i Kolonien Connecticuts Tjeneste."

"Nu, enten han var en Love eller et Lam, er jeg vis paa, at Herren ikke blev glemt paa den D, Kaptain Gar'ner, og det burde hellerikke stee her paa denne. Ingen mister Noget i denne Verden eller i den kommende ved en Gang i syv Dage at paakalde sin Skaber om Hjælp paa sin Veie. Jeg har ladet mig fortælle, at De skal være noget aparte med Hensyn til Deres Tanker om Religionen, og at De ikke ganske holder Dem til de Lærdomme, der prækes omkring i Landet."

Roswell folte sine Kinder gløde ved denne Bemærkning, og han tænkte paa Mary og paa hendes ydmyge Lillid til den Frelser, hvem han i sin ungdommelige Stolthed, i Følelsen af sin Kraft og, som han udtalte sig, ogsaa af Fornuftgrunde ikke ansaae for at være Guds

Søn. Det Billede, som saaledes fremstillede sig for hans Tanke, havde sine behagelige og sine ubehagelige Træk.

Hvor forunderligt det end kan synes, er det dog vist, at den unge Mand vilde have elsket, vilde have agtet Mary langt mindre, end han nu gjorde, hvis han havde havt nogen Formodning om, at hun nærede de samme Anskuelse om denne Gjenstand, som han nærede. Manden finder sjelden Behag i Vantro hos Kvinden, hvis eiendommelige Kald synes at være at troe og at tilbede og ikke at kritisere og anstille spidsfindige Betragtninger over Troessager. Maaskee det kommer deraf, at vi gjerne forbinde Slaphed i Moral med Slaphed i Tro og føle en almindelig Utilbøielighed til at løse det andet Kjon fra noget af de Baand, som Kirkens Læresætninger paalægge. Men paa saa Undtagelser nær er det paa den anden Side uomtvisteligt, at enhver Mand hellere seer, at den Kvinde, han føler Interesse for, helder til Bigotteri end til Fritænkeri. Saaledes forholder det sig med de fleste af os, og saaledes forholdt det sig med Roswell Gardiner. Han kunde ikke undre sig over Marys strenge religiøse Begreber, naar han tog Hensyn til hendes Opdragelse, og i det Hele toget holdt desto mere af hende netop for deres Skyld, i samme Dieblis som han følte, at de maaskee kunde lægge Hindringer i Veien for hans egen Lykke. Hvis Kvinden ret vidste, hvormegit der af hendes virkelige Magt og Indflydelse over Manden hidrører fra hendes tilshyneladende Uafhængighed, vilde der i

hendes egen Kreds ikke vises megen Tolerance mod dem, der proklamere hendes Uafhængighed og Rigeberettigelse i Alt.

Medens vor unge Sømand og hans Ledfager arbejdede sig op paa „Laffellandet,“ der laae fulde tre Hundrede Fod over Havets Overflade, var der ikke Leilighed til at fortsætte Samtalen, saa ujevn var Veien og saa vanskelig Opstigningen. Da de vare komne derop, gjorde de en lille Pause, førend de besteg den høieste Top, forat faae et Blik ud over den Scene, der laae udbredt omkring dem. Der saae de Baaden, kun en hvid Plet paa Vandet, flyve afsted for en frisk Nordenvind henimod Vulkanen, hvis Røg dannede en tydelig og ikke fjern Landkjending. Nærmere ved syntes Alt usædvanlig klart for en Egn, hvor Taager pleie at være fremherskende. Bugten laae næsten lige under dem, og Skonnerten forekom Kaptainen et frygtelig lille Skib til at foretage en saa lang Reise og til at trænge saa dybt ind i disse Islabrynter.

Det var imidlertid denne Is, der mest tilbrog sig Roswells Opmærksomhed. Saa langt som Diet kunde naae mod Nord, Syd, Øst og Vest, straaled Oceanet af disse store flydende Masser. Birkningen deraf paa Luften var altid mærkelig i den Egn, idet „den dræbte Sommeren“, som Robbefangerne udrykte sig, men i den Heide, vore Sømand befandt sig, syntes dette i forhoiet Grad at være Tilfældet. Panoramaet var imidlertid prægtigt. Den eneste Del af Oceanet, som ikke

lyntes at vrimle af Isbjerge, om man kan udtrykke sig saaledes, var Rummet mellem Dgruppen, der var ligesaa klart som en Bugt i et mildt Klima. Det saae virkelig ud, som om Naturen havde holdt sin beskyttende Haand over dette privilegerede Sted, forat Forbindelsen mellem de forskellige Der kunde staae taaben. Saamange Hindringer for Bolgerne udenfor og selv for Vindenes Boldsomhed maatte naturligvis frembringe smult Vand indenfor, saaledes at den langsomme, Aandedrættet lignende, Stigen og Synken af den urolige Denning var den eneste Bevægelse af Vandet, som kunde mærkes derinde.

„Det er en hoist mærkværdig Udsigt, Stephen,“ sagde Roswell Gardiner, „men vi ville kunne faae den endnu smukkere, hvis vi kunne arbejde os op til denne Bjergtop og stille os paa dens nøgne Spids. Jeg vilde ønske, at jeg havde medbragt et gammelt Flag og en Stang, jeg vilde da heise det til Væge for de Forenede Stater. Vi begynde at stifte vore Folehorn frem, gamle Slimson, og ville snart komme i Besiddelse af bedre Landstrækninger end disse Der her, inden Jorden atter har dreiet sig et Hundrede Aar om sin Ase.“

„Efter min Mening,“ svarede Matrosen og fulgte sin Kaptain hen til Foden af Keglen, „har Onkel Sam faaet mere Land, end han veed hvad han skal gjøre med. Hvis man kunde opdage en Smule Hav, kunde der være bedre Brug derfor. Hvalerne begynde at blive slyge og ere næsten fordrevne fra deres Opholdssteder; og hvad

Robberne angaaer, da maa man jo begrave sig med Skib og det Hele mellem Isbjergene forat lokke et Smil af deres venlige Ansigter."

"Jeg er bange, Stephen, at det er aldeles forbi med Opdagelsen af nye Hav. Selv Maanen, siger man jo nu, er aldeles uden Vand, og har ikke saameget som en Sø eller en Dam, hvori der kan leve en And."

"Uden Vand, Sir!" udbød Stimson ganske forbløffet. "Hvis det virkelig er Tilfældet, maa det være rigtigt, siden den samme Haand, som skabte Maanen ogsaa har skabt Jorden og Alt, hvad den indeholder. Men hvad gjøre de da med Søfolk i Maanen, hvis det, De fortæller, er sandt?"

"Dem kan man ikke bruge der. Jeg tænker ikke, at der er stort Spørgsmaal efter Tran og Skind hos Maanebeboerne, Sephen. Hvad er det der i Øst? Øst halv Nord, eller saa omtrent?"

"Jeg seer, hvad De mener. Det ligner meget et Skib, og det et Skib, der er godt indeklemmt mellem Isen."

Det kunde ikke være nogen Feiltagelse. Man saae tydelig et Skibs hvide Seil rage op over en stor Isflade lidt til Nord for den Ø, der laae ligeoverfor Bugten. Skjondt dette fremmede Skibs Seil vare tilsatte, var det dog tydeligt, at det laae tæt indefluttet, om ikke aldeles indeklemmt. Fra det forste Dieblis, Roswell havde seet det fremmede Skib, havde han gjenkjendt det. Han sølte sig overbevist om, at det var hans gamle Rejsekammerat,

Soløven fra Vineyard, som ved Hjælp af nogle Vink, der vare komne Daggett i Hænde, om ikke af et rent nautisk Instinkt havde fundet Veien til denne Gruppe.

Saa stort havde imidlertid hans eget Held været, og saa sikker var han paa i rette Tid at have sin fulde Ladning inde, at han langt mindre bekymrede sig om dette Udfald paa hans Gebet, end han vilde have gjort en 14 Dage tidligere. Ivertimod var det godt at have en Kammerat, i Tilfælde af at der skulde tilstøde hans eget Skib et Ilheld.

Fra det Dieblis, da Gardiner var overbevist om at kjende det fremmede Skib, havde han besluttet, hvilken Fremgangsmaade han vilde følge. Han vilde modtage sin gamle Bekjendt med Velvillie, og saasnart han selv havde fuld Ladning inde, hjælpe ham med at indtage sin, saaledes at de kunde reise bort i Selskab med hinanden. Ved hans Hjælp og Raad kunde den anden Skonnert spare en Uge paa den vigtigste Tid af Varet og ved hans Mandskabs Erfaring og Anstrengelse kunde der let vindes en hel Maaned.

Enhver Tanke om at flattræ op til den øverste Top blev nu opgivet, og et Kvarter efter at Skibet var bleven seet, naaede Roswell og Stephen rustende og stonnende ned til Huset; saameget lettere er det at stige ned end at stige op i denne Verden. En lille Kanon blev dieblisfelig ladet og affyret som Signal, og inden en halv Time var en Baad bleven bemandet og klar til at afgaae.

Roswell overtog selv Kommandoen, efterladende Anden Styrmand til at passe paa Skonnerten. Stimson fulgte med sin Kaptain, og ikke en Time efter at vor Helt havde saaet Die paa det fremmede Fartoi, roede han ud af Bugten forat ise det til Hjelp.

Roswell Gardiner havde det bedste Hjerte, man kan tænke sig. Han tog det behorlige Hensyn til sin egen Interessé saavel som til deres, som vare betroede til hans Omsorg; men naar der var sørget for dette Hovedpunkt, vilde han med Fornoielse have arbeidet en Maaned for at frelse Folkene fra Vineyard af den Fare, hvori de vare komne. Heisende Seil, saasnart Baaden var klar af Klipperne, ilede han afsted saa hurtig, som Seilene kunde føre ham, hvilket var med en Bart af lidt mindre end otte Knob i Timen.

Medens vor unge Sømand saaledes fløi sit Maal imøde, søgte han at danne sig en Theori om Isens Drift i disse Have. Det var simpelthen denne. Da han løb ind i den store Bugt, havde han loddet og fundet, at mellem den sydosilige Ende af Robbesangerlandet og den ligeoverfor liggende nærmeste Ø var der sammenligningsvis temmelig grundt Vand. Det var dybt nok, til at det største Skib kunde løbe derigjennem, men det var ikke dybt nok til at lade et Isbjerg passere. Ebbe og Flod løb desuden i Strømninger mellem Derne, hvilket forebyggede, at Isen samlede ved det sydlige Indløb, medens Strømmen udenfor syntes at drive Alt forbi

Ogruppen, saaledes at alle Isbjergene samlede paa den østlige Side. Det var paa Besikanten af disse Isbjerge og Ismarker, at det fremmede Skib var bleven seet arbejde sig henimod Gruppen, hvilken tydelig maatte kunne sees fra dets Dæk, da Afstanden fra den nærmeste af Øerne vistnok ikke oversteg to Sømil.

Roswells Hvalfangerbaad brugte mere end to Timer til at sejle over Bugten og naae Kanten af den store Ismark, som alene ved at møde den første Des faste Klipper forhindrede fra at drive ud i rum Sø. Hvert et Die saae sig nu om efter en Abning, gennem hvilken det var muligt at komme videre imod Øst. Endelig blev en saadan opdaget, og strax styrede Gardiner ind i den, idet han befalede Mandskabet at trække paa Aarerne, skjøndt de Alle, og han med, ikke skjulte for sig selv, at de maaskee gik den visse Undergang imøde.

Afsted løb Baaden, snart girende bagbord ud, snart sturbord forat undgaa fremspringende Ismasser, indtil den var trængt igjennem en frygtelig snever og vildledende Passage, hvor der stundom netop var saamegen Plads, at de kunde komme igjennem, indtil et Sted blev naaet, hvor de to Ismarker, som dannede Strædet, vare traadte i en knusende Berøring med hinanden.

Roswell kastede et Blik forud og agterud, saae at hans Baad var sikker formedelsst den eiendommelige Form af Ismarkernes Omrids, hvorpaa han selv sprang op paa Isen og befalede den, der sad til Roers, at vente

paa ham. Saasnart den unge Kaptain var kommen op paa Isen, lod et høit Skrig fra hans Læber. Der laae Skonnerten, Soloven fra Martha's Vineyard, en halv Mil borte, det kunde man ikke tage feil af, men Faren, hvori den svævede, var ligesaa umiskjendelig. Den var indeklemmt og maatte, som Roswell tænkte, blive knust, inden den kunde slippe ud af sin farlige Stilling.

Eggtende Kapitel.

Roswell var neppe kommen ud paa Isen, førend en høit ildevarslende Lyd naaede hans Øre. Han vidste strax, at Ismarken var bleven sprængt ved et udenfra kommende Tryk, og at der vilde indtræde en ny Forandring, der enten kunde befrie eller tilintetgjøre Skonnerten. Han stod just i Begreb med at springe frem forat hjælpe Daggett, da et Raab fra Baaden standsede hans Skridt.

„Disse Ismarker her nærme sig, Kaptain Gar'ner, og vor Baad vil snart blive knust, medmindre vi kunne faae den halet op af Vandet.“

Et eneste Blik tilbage var tilstrækkeligt til at overbevise den unge Kaptain om Sandheden af denne Bemærkning. Den Mark, hvorpaa han befandt sig, svingede langsomt og bragte sin vestlige Kant i nærmere Berøring

med den indenfor liggende Isflades østlige Rand. Bevægelsen kunde tydelig sees deraf, at Kanalen, gjennem hvilken Baaden var kommen, lukkedes, og af at Isen bragede og knustes paa Kanterne af begge Ismarkerne. Saa frygteligt var Trykket, at Rager saa store som et lille Hus brækkedes af og trykkedes op paa Overfladen af Marken, eller knustes i smaa Stykker, som om det blev bevirket ved en af Tilfuerne hidtil ukjendt Magt. Hvor langsom end Isfladens Bevægelse var, viste den sig dog at være altfor hurtig til at tillade nogen Opsættelse, og da de havde fundet et passende Sted, blev Baaden halet op og bragt i Sikkerhed paa den Isflage, det var nærmest ved Skonnerten.

„Vi ville komme til at slæbe den et langt Stykke, for igjen at saae den i Vandet, Stimson, og Matten maae vi nok tilbringe under aaben Himmel,” sagde Roswell og saae sig om, da Arbeidet var tilende.

„Det troer jeg dog ikke,” var Svaret. „Det kommer mig for, at denne Isflage driver langsmed disse Klipper, og hvis det virkelig er Tilfældet, saa vil det Hele, Skennert, Baad og alle Mand drive ind i Bugten, thi at der er en Strøm, som sætter herfra ligeind imod vor Ø, det er ganske vist, det har jeg kunnet se paa min Aare, da vi roede herhen.”

„Det er vel muligt — Strømmen løber i alle Retninger, og Ismarker kunne nok gaae over saadanne Steder, hvor Isbjerge ikke kunne gaae. Jeg erindrer dog

aldrig at have seet større Ismasser indenfor Gruppen — i det Høieste nogle store Rager ere drevne derigjennem."

"Da har jeg dog seet det, men kun een Gang. Nogle faa Dage efterat vi vare løbne ind, da jeg holdt Vagt paa Skibet, og alle Mand vare nede under Klipperne paa Nordenden, kom en Ismark drivende ind ad det nordlige Indløb og gik ud gjennem det sydlige. Den var vel omtrent en Mil bred og drev saaledes, at man skulde troe, den havde en dygtig Styrmænd ombord, der gav den den rigtige Retning. Den stødte rigtignok imod den sydlige Pynt, men vendte saa behændig, som et Skib kunde have gjort, og gik med Ebber ud i rum Sø."

"Nu, det er gode Efterretninger, som vække Haab om, at vi tilsidst kunne frelse Skibet fra Vineyard. Det lader til, at vi blive satte ind imod Bugten, og hvis vi kunne klare denne Ø, seer jeg ikke, at der kan mode os andre Hindringer. Her kommer et mægtigt Bjerg ned fra Nord, retsom om det kom ned for Veiret, der nok vil give os et Stød ind i Strædet. Jeg tænker, at denne Fyr vil frembringe en Forandring, enten det nu vil blive til det Bedre eller til det Værre."

"Ja, ja, et Stød kan den jo nok give os, men ikke Mere," bemærkede Thompson, der i Nodsfald tjente som Baadstyrer. "Mr. Green og jeg loddede for nogle faa Dage siden en Mil eller længere ud fra den lille Bugt, og sandt, saalangt vi kom, henimod thyve Favne. Den Fyr der imod Nord stikker ligesaa godt hundrede

Kavne som en Tomme. Dens Reisning er hoiere end et Linieskibs."

"Ja, og endda lidt til. Thompson, bliv Du og Todd her og see efter Baaden, medens vi andre gaar hen til Skonnerten. Den synes at være slemt i Klemme, og vi vilde ikke være gode Naboer, hvis vi ikke forsøgte paa at faae den ud deraf."

Roswell kunde med Sandhed sige, at Soloven fra Vineyard var slemt i Klemme. Da han og hans Folk naaede Skibet, var dets Stilling følgende. Det havde forsøgt paa at bane sig Vej mellem to store Ismarker, da det fandt, at Isen lukkede sig, og at det var i stor Fare for at blive knust. Daggett var en Mand med en rask og bestemt Charakter, frugtbart paa Udveie. Da han saa, at det ikke var muligt at slippe bort, saasom Ismasserne berørte hinanden baade foran og agten for ham, gav han sig til at anvende de Midler, som med mest Sandsynlighed kunde frelse hans Skib.

Vælgende et Sted i Læ, hvor der var et Indhug i Kanten af Isen, som idetmindste for en Stund lovede Sikkerhed, bragte han Skibet derind. Nu begyndte han at skære Isen bort, først ved Hjælp af Ører og siden med Sauge, i Haab om at han kunde gjøre Hulningen saa stor, at den ved sin Form og Størrelse kunde modtage Skonnerten og beskytte den mod Tilintetgjørelse. I afstiklige Timer havde han og hans Folk været beskæftigede med dette Arbejde, da de pludselig til deres Glæde

saavel som til deres store Forbauselse saae Roswell med sit Mandskab komme hen til dem. Sagen var den, at alle Vineyard-Mændenes Opmærksomhed var saa aldeles optagen af deres egen Fare, og ethvert Individ saa be-
 stærkt med sit eget Arbeide, at ikke En iblandt dem havde seet Baaden eller Noget af Mandskabet, forend Gardiner, idet han nærmede sig, raabte Daggett an og ved sin Røst forkyndte sin Nærværelse.

„Det er sandelig heldigt, Kaptain Gar'ner,“ sagde Daggett, idet han hjertelig trykkede den unge Mand's Haand; „det er heldigt, siger jeg, at træffe Dem her! Jeg var rigtignok overbevist om, at jeg skulde træffe Dem etsteds ved denne Øgruppe, thi den ligger netop der, hvor min salig Onkel havde givet os Grund til at formode, at man kunde finde en god Nodbejagt, men jeg havde ikke ventet at møde Dem idag. Som De kan see, Kaptain Gar'ner, er der de bedste Udsigter til, at vi vilde blive aldeles knuste.“

„Ja, det er der jo nok, skjondt jeg seer, at De har taget Deres Forholdsregler derimod. De maa prise Dem lykkelig, at De har faaet Skonnerten ind i dette lille Basin“

„Nu, det kunde være værre, skjondt jeg vilde ønske, at det var meget bedre. Det gaaer glat fra Haanden, saalænge vi kunne arbeide ovenfor Vandet, og De seer, vi have udhulet et smukt Leie til Skibet lignend til Vandkanten; men under den arbeide vi kun langsomt og i

Blinde. Isen er tredive Fod tyk, og der kan ikke være Tale om at jave den igjennem; vi have ikkun savet nogle Stykker af paa skraa, og jeg haaber det skal være tilstrækkeligt til at danne en fileformig Abning, gennem hvilken Skonnerten kan hæve sig, hvis den saaer et stærkt Tryk udvendigfra. Jeg har hørt tale om saadant Noget, Kaptain Gar'ner, men jeg kan ikke sige, at jeg nogensinde har seet det."

"Det er en betænkelig Sag at sætte sin Lid til saadan en Beskytter; men der vil dog kunne vindes en god Del ved saaledes at skære bort af den øverste Is, og det er muligt, at Deres Skonnert kan blive løstet, som De synes at vente. Er der gjort Noget forat styrke Skibet indvendig fra?"

"Endnu ikke, skjøndt jeg ogsaa har tænkt derpaa. Men hvad formaaer det stolteste Skib, der nogensinde flød paa Havet, imod saadan en uhyre Ismarks Tryk? Er det ikke bedst, vi blive ved at hugge bort?"

"De kan vedblive at arbejde med Saugen og Dren, saa vil jeg henvende min Opmærksomhed paa at styrke Skibet inden Borde. Vis mig de Rundholter og Planke, De kan undvære, saa skal jeg see, hvad der kan gøres. I ethvert Tilfælde kunne I nu arbejde fort med den Forvisning, at Eders Lid ikke er udsat for Fare. Min Skonnert ligger omtrent jex Mile herfra saa sikkert for Anker, som om den laae i en Dok. Kom, Kaptain

Daggett, lad mig see Deres Reserve-Rundholter og Planker."

Det var vistnok meget opmuntrende for disse Søfolk, saa langt fra Hjemmet og i denne yderst farlige Stilling, at vide, at en Landsmand og Ven var dem saa nær, at han kunde yde dem Ly og Beskyttelse. Den amerikanske Matros er ikke saa lystig en Fyr som den engelske, men han indseer ligesaa klart, hvad der bør modtages med Taknemmelighed som de, der ere mere høirostede. Folkene fra Vineyard vare særdeles rolige og besindige, og af den hele Besætning var der itkun een, der ikke var husholderist med sin Hyre og ikke tænkte paa den tilkommende Dags Fornødenheder. Dette er et Resultat af Opdragelsen; Folk blive ialmindelighed roligere, efterhaanden som Aanden udvikles, og de føle, at Tungen er os givet, forat vi skulle meddele Andre vore Tanker.

Roswell Gardiners Arbejde var indenbords, medens Daggett og hans Folk vedbleve at bearbejde Isen. Disse Sidste gav sig atter isærd med at hugge og save i Isen og fremtog Friholter og "Sledsker" forat beskytte Skibets Sider. Gardiner tog sat paa sit selvvalgte Arbejde med stor Færdighed og Insigt; hans Opgave var at styrke Skibet ved at anbringe Stiverne inden i det. Dette kunde gøres uden synderlig Vanskelighed, da hele den øverste Del af Lasten var tom, saaledes at man let kunde komme til allevegne. Spirer bleve affkaarne i en passende Længde, Planker bleve anbragt der, hvor Skibet var

bredest, ligeoverfor hverandre, og Spirene, der naaede fra den ene Side til anden, bleve omhyggelig filede ind, saaledes at Skonnertens oprindelig stærke Bygning derved blev betydelig styrket. I lidt mindre end een Time havde Roswell udført sit Arbejde, medens Daggett saae, at han selv ikke kunde udrette synderlig Mere. De mødtes paa Isen forat raadslaae og forat tage Sagernes Stilling i Oiesyn.

Den ydre Ismark var bestandig trængt ind imod den indre, og begges Yderkanter vare blevne sønderbrudte, indtil Forbindelsespunkterne tydelig betegnedes af en lang Linie store Isstykker, der vare stablede ovenpaa hverandre. Der var imidlertid endnu aabne Steder formedelst Kanternes Uregelmæssighed, og Daggett haabede, at den lille Bugt, som han havde saaet sin Skonnert ind i, ikke skulde blive aldeles lukket, inden en Forandring af Vinden eller Strømmen havde fjernet Varsagerne til det frygtelige Tryk, der trueede hans Sikkerhed.

Det er ikke let for dem, der ere vant til at betragte Gjenstandene i Naturen i deres almindelige Stikelse, at forestille sig den uhyre Masse, som nu drev langsomt ned imod Skonnerten. Det eneste Haab, man kunde skimte, var at det kunde stoppe paa det ene af Bevægelsesmængdens Momenter. Da Bevægelsesmængden er Masse Gange Hastighed, var der lidt Haab om, at man endnu kunde modstaae den sidste; thi Bevægelsen var langsom.

Enhver, der nogensinde har staaet ved Bredden af

en Sø eller Flod og seet den uimodstaaelige Kraft, hvor- med en lille Isflage sønderbrydes og drives frem af Vin- den eller Strømmen, vil kunne gjøre sig en Forestilling om det Majestætiske ved en saadan Ismarks Bevægelse, der var flere Mil i Diameter, og hvorpaa ikke blot Vinden og Strømmen trykkede, men ogsaa Vægten af de udenfra kommende Isbjerge. Det er vel sandt, at Driv- kraften fornemmelig kom langt borte fra, og neppe kunde opdages eller iagttages af dem, som befandt sig omkring Skonnerten; men de kjendte dog tilfulde hele Farens Charakter, som hvert Minut syntes at blive mere truende. Det var aabenbart, at de to Ismarker nærmede sig mere og mere, og det med en uimodstaaelig Kraft, der varfledede det ulykkelige Skibs Ødelæggelse. Det aabne Vand om- kring det var allerede indskrænket til et saa lille Rum, at en halv Time var tilstrækkelig til at lukke det ganske.

„Har De taget en Peiling af den nærmeste Ø, Daggett?“ spurgte Roswell Gardiner, saasnart han havde seet sig om. „Det forekommer mig, at den staaer længere imod Øst end for en Time siden. Hvis det virkelig er Tilfældet, maa den indre Ismark her have en betydelig Afdrift imod Vest.“

„I det Tilfælde kunne vi endnu haabe at blive klar,“ svarede Daggett, idet han sprang ombord paa Skonnerten og løb agterud til Rathuset. Roswell fulgte ham. „Ved St. George, det er, som De siger, Peilingen af Den har forandret sig idetmindste to Streger.“

„Saa har vor Afdrift været over en Mil — Ha! hvad er det for en Larm? Kan det være et Udbrud af Vulkanen?“

I Begyndelsen var Daggett tilbøielig til at troe, at denne Larm hidrørte fra et Jordstjælv, thi ligesom forat spotte Kulden, der herskede udenfor, rasede en Vulkan i det Indre af Jorden, og udsendte sine Flammer gennem den naturlige Skorsten, den ved sin egen Kraft havde frembragt. Han gik imidlertid snart over til en anden Mening, og hans Svar tilkjendegav den nye Reining, hans Tanker havde taget.

„Det er Isen,“ sagde han. „Jeg troer, at Trykket imod Klipperne har delst Ismarkerne. Hvis det forholder sig saaledes, vil den Ismark i Læ drive ligesaa hurtigt bort, som den til Luvert vil nærme sig.“

„Neppe,“ sagde Roswell og saae med Opmærksomhed hen paa den nærmeste Ø; „neppe; thi den, som er længst til Luvert, vil nødvendigvis først føle Vindens Kraft og hine Isbjerges Tryk, og vil altsaa drive hurtigst af. Det kan maaskee formindste Boldsomheden af Sammentrykningen, men jeg troer ikke, at det aldeles vil afværge den.“

Gardiners Anskuelse stadfæstedes aldeles ved det, der siden skete. Den ydre Ismasse vedblev at trænge ind paa den indre, idet Begges Kanter sønderbrødes, indtil Kanalen lukkedes saaledes, at den Ismark, af hvilken Skonnerten mest truedes, kom i umiddelbar Berøring

med dens Sider. Da Randen af den yderste Is først berørte Skibets Bund, stekte det netop paa det Sted, hvor det indvendig var bleven styrket. Ogsaa udenbords var den bleven forsynet med Friholter, og der var et Dieblif, da de to Kaptainer haabede, at disse forenede Beshyttelsesmidler skulde gjøre Skibet istand til at modstaae Tryk-
ket. Denne Skuffelse varede dog kun kort, thi Bjelkernees Knagen viste tydelig, at Kraften var altfor stor til at den kunde modstaaes.

Atter holdt de to Kaptainer deres Vande i nogle faa Sekunder, ventende at see Dækket hæve sig under deres Fødder, eftersom Isen steg op langsmed Berøringspunkterne mellem Ismarkerne. Dette vilde sandsynligvis ogsaa være bleven Resultatet, hvis Trykket ikke havde frembragt en anden Forandring, som man vel ikke havde ventet, men som dog var aldeles overensstemmende med de mekaniske Kræfters Love.

Formedelt den fæledannede Form af Skibets Bund, som og formedelt den Omstændighed, at den ydre Is havde en lignende Form, idet den skræbde ind under Skonnertens Køl, blev Skibet løstet med et opadgaende Sæt, som om det pludselig blev befriet fra en Magt, der havde holdt det fangen. Befriet var det i Virkeligheden bleven, og det i det rette Dieblif, thi en halv Minut senere vilde Spanterne have været knuste, og Skonnerten vilde have været et Brag. Da den nu reiste sig, gaa

Roswell sin Glæde Luft i et høit Skrig, og Alle følte, at denne Omstændighed mulig kunde frelse dem.

Bevægelsen opad havde været voldsom, og adskillige af Folkene tabte Ligevægten; men derved frelstes Skonneren virkelig fra at blive knust, idet den lidt efter lidt blev lagt i den Slags Dok, som Mandskabet i saa mange Timer havde forberedt til dens Modtagelse.

Aldrig saasnart var Skibet kommen i denne Stilling, førend al Frygt for, at det skulde lide videre Skade af den ydre Ismark, ophørte. Den kunde vel presse Skonneren helt op paa den indre Ismark, skydende Skibet foran sig, ligesom et Jordskred paa Alperne undertiden skyder Hytter, ja hele Landsbyer foran sig, men den kunde ikke længere knuse den. Det forekom imidlertid ikke de to Kaptainer sandsynligt, at Skibet vilde blive trængt ud af sit nærværende Leie, da Isens Bragen og Knagen tog betydelig af, eftersom de to Ismasser kom nærmere sammen. Det var dog ikke Alt: det blev snart aldeles klart, at den indre Ismark drev med forøget Hurtighed ind i Bugten, medens den større eller den ydre syntes af en eller anden Grund at hænge fast. Snart var der aldeles ingen Tvivl derom, thi der begyndte at danne sig en Abning, ligesaa langsomt og sikkert, som den havde lukket sig, men lydløst og uden at Isen bragede.

„Vi skulle snart faae Dem klar, Daggett! vi skulle snart faae Dem klar!“ raabte Roswell med oprigtig Glæde, idet han i sin opoffrende Udelmodighed glemte

al Rivaliseringen. „Jeg veed, hvad Deres Maal har været, min gode Ven — jeg har forstaaet Dem fra det første Dieblis. Hint høie Land er det Sted, De søger; langsmed denne Vests nordlige Kyster er Elephanter, Løver, Hunde, Bjørne og andre Dyr til at fylde alle de Skibe, der nogensinde ere løbne ud fra Vineyard.“

„Dette er hjertelig talt, Gar'ner,“ svarede den Anden og gav sin Kollega et ærligt Haandtryk, „og det er netop, hvad jeg holder af. Robbesfangst er en selskabelig Forretning, og et Skib burde aldrig gaae alene ud til saa høie Bredegrader. Uheld kunne hænde den forsigtigste Mand, som De seer af hvad der nu er passeret mig, thi, naar jeg skal tilstaae Sandheden, vare vi vor Undergang meget nær.“

Læseren erindrer vistnok, at Alt hvad Daggett nu sagde, blev yttret af en Mand, som saae sit Skib ligge paa Isen krænget saameget over, at det faldt temmelig vanskeligt at bevæge sig paa Dækket, og i det Hele under saadanne Forhold, som vilde have bragt de fleste Sømænd til Forvivelse. Men det var dog ikke Tilfældet med Daggett. Syv Tusind Mile fra Hjemmet, alene, i ubekjendte Have og uvis om nogensinde at finde det Sted, han søgte, havde denne Mand banet sig Vej mellem Isbjerge og Ismarker med mindre Betænkelighed og Ulyst maaskee, end en Laps trodser Faren ved at gaae over en af Regnen overstykket Både. Selv nu, da hans Skib i bogstavelig Forstand laae paa Isen, og han var

vis paa, at det havde faaet et voldsomt Stød, lytønskede han sig selv til at have fundet et Sted, hvor det vrimlede af Robber, og hvorfra han aldrig vilde kunne vende tilbage, uden atter at møde de samme Farer. Hvad Roswell angaaer, da loe han lidt ad den Andens Mening om Robbefangst, thi han var moralsk overbevist om, at Manden fra Vineyard vilde have beholdt Hemmeligheden hos sig selv, hvis han alene havde været i Besiddelse af den.

„Nu, nu, vi ville forglemme det Forbigangne,“ sagde han, „Alt, undtagen hvad vi have gjort forat hjælpe hinanden. De stod mig bi ved Hatteras, og jeg har hjulpet Dem lidt her. De veed, hvorledes Ordsproget lyder, Daggett: Den, som kommer først til Mølle, faaer først malet.“ Jeg kom her først og har skummet Fløden for iaar, skjøndt jeg paa ingen Maade dermed vil sige, at De kommer forfildig.“

„Det haaber jeg ikke, Gar'ner. Det vilde være ærgerligt, hvis jeg havde udsat mig for al den Fare og Uleilighed for Intet. Hvormeget Tran har De stuvet ned i Skibet?“

„Hele det underste Lag er stuvet fuldt og nogle Fæde ovenpaa. Det er med Skindene, vi gjøre den bedste Forretning.“

Daggetts Dine lignede ved denne Efterretning, der vakte hele hans Standsærgjerrighed, for ikke at tale om den Tilbøielighed, der er „en Rod til alt Ondt,“ og som

ved Exempel, Lære og Omgang var temmelig grundig vorøet sammen med hans moralske Væsen.

Vi have oftere havt Leilighed til at bemærke, hvor langt nydelsesrigere for den Aandrige og Uafhængige det Land er, som befinder sig paa Tilbagegangen, end det Land, der er i Opkomst. Dette samler den Rigdom, som hint allerede længe har besiddet og nydt, og Menneſket ophører at hænge med hele sin Sjæl ved Rigdomme, naar Midlerne til at erhverve sig dem synes at undslippe dem. Dette er en af Grundene, hvorfor Italien er saa almindelig yndet af Lediggængerer og den Dannede, ſkjøndt Klimaet, Mindeſmærkerne og Samlingerne upaatvivlelig bidrage betydeligt til dets Trylleri. Iſte-destomindre er det en almindelig Regel, at man i Italien langſtra er ſaaledes beſat af den Mani at jage efter Penge, ſom i noget andet Land i den chriſtelige Verden; og det alene af den Grund, at dets Magts og Rigdoms Tid er forbi og har efterladt tusinde Frugter, der synes at være deſto mere velſmagende, jo affældigere Stammen er, paa hvilken de vore. Paa Marſha's Vineyard ligeſaalidt ſom i nogen anden Del af den ſtore Republik er denne Forfaldsperiode endnu ikke begyndt, og Menneſkets Hjerte er endnu opfyldt af Ønſket om at tilveiebringe de Midler, der ſkulle lægge Grunden til kommende Slægters Nydelfer.

„Det er virkelig heldigt for et Skib efter et ſaa kort Ophold,“ ſvarede Daggett, efterat hans Vane havde

ophørt at lyne. „Begyndte Dyrene ikke at blive vilde og sthe?"

„De ere ligesaa trygge og sorgløse som den Dag, vi begyndte. Jeg har omhyggelig sørget for ifkun at afsende mine mest erfarne Folk til at dræbe og flaae, og de have haft de strengeste Ordre til at forurolige dem saa lidt som muligt. Hvis De ønsker at faae Deres Skib fuldt, vil jeg raade Dem til at være ligesaa forsigtig, thi Sommeren begynder at vende Ryggen til os."

„Jeg bliver her i Vinter, naar jeg blot kan faae mit Skib fuldt," sagde Daggett med en bestemt Mine, kjøndt han maaskee ikke mente det ganske alvorlig. „Jeg har haft Uleilighed nok med at finde Gruppen, og vi Ffolk fra Vineyard holde ikke af at stille op for Nogen."

„Det kunde De dog let komme til, hvis De forsøgte paa at tilbringe en Vinter her," svarede Roswell. „Selv Soløven fra Holmes Hole vilde ikke kunne forsyne Dem med det fornødne Brændsel, og De vilde komme til at lave en Flaade af Deres Fode næste Sommer eller blive her for evig."

„Jeg tænker, at man kunde vente at see Dem her igjen næste Sommer," bemærkede Daggett og saae med et betydningsfuldt Blik paa sin Kammerat, som om han i Virkeligheden nærede en saa fortvivlet Plan. „En Robbesanger lader det sjelden blive ved een Rejse, naar han har fundet et saadant Sted."

„Om jeg kommer tilbage hertil eller ikke," sagde

Roswell, som just erindrede Mary og tænkte paa, om hun længere vilde holde ham i Uvished, hvis han kom lykkelig tilbage fra denne eventyrlige Reise, „det vil mere afhænge af Andre end af mig selv. Da vi nu begge ere her, og der ikke længere kan være Tale om nogen 'Regen Skjul' imellem os, ønskede jeg nok at vide, hvorledes De er kommen til at kjende Noget til denne Øgruppe og de Robber, som ere at finde her?”

„De forglemmer min Onkel, der døde paa Øster Bond, og hvis Efterladenskaber jeg reiste over at hente.”

„Jeg erindrer ham meget godt — saa ham ofte, medens han levede, og hjalp at begrave ham, da han var død.”

„Fra ham have vi vore Efterretninger. Om bord paa den Brig, der bragte ham hjem, lod han nogle Vink falde om et Sted, hvor der skulde være en udmærket Robbefangst, og jeg behøver ikke at fortælle Dem, Gar'ner, at et saadant Vink er sikkert paa at finde Bei gjennem alle Havnene ned ad Østkysten. Men at høre, at der var saadant et Sted, var ikke det Samme som at vide, hvor man skulde finde det. Jeg vilde have været i stor Forlegenhed, hvis det Sted ikke havde været paa min Onkels Kort, der nylig var bleven raderet ud, formodentlig forat et eller andet Mærke der ikke skulde blive bekjendt. De veed ligesaagodt som jeg, at Stedet netop var under denne Brede og Længde, og jeg er derfor kommen hertil forat see efter dette forjættede Land.”

„Og De har foretaget saadan en Udrustning og er reist saa lang en Vej ind i Ishavet blot stolende paa en saa usikker Efterretning!“ udraabte Roswell forbauset over dette Bevis paa Skarpsindighed og Foretagelsesaaend hos Folk, der dog ellers ere bekjendte for at kunne lugte Penge fra den ene Pol til den anden.

„Paa denne og nogle saa Vink, jeg sandt hist og her i den gamle Herres Papirer. Han holdt meget af at kradsje lidt med en Pen, og jeg sandt etslags Kort, som han havde tegnet paa et Blad af Bibelen, der skulde forestille denne Gruppe, som jeg nu kan see.“

„Det stukne Kort med det udslettede Mærke kunde altsaa ikke være Dem til nogen Nytte.“

„Der tager De feil, Kaptain Gar'ner. Kortet over Gruppen havde hverken Længde eller Brede, men havde blot assat hver D i dens Afstand fra de andre. Det kunde ikke hjælpe til at finde Stedet, der ligesaa godt kunde ligge paa den ene Halvfugle som paa den anden.“

„Det var da det udslettede Mærke.“

„Mærker, om jeg maa bede, Kaptain Gar'ner,“ afbrød den Anden ham i en bethydningsfuld Tone. „Min Onkel talte en god Del om andre Ting end om Robbesangst ombord paa denne Brig. Vi troe, at adskilligt Andet er bleven slettet ud paa det gamle Kort, og vi have ifinde at see efter det Altsammen. Det have vi Ret til, som De veed, da den gamle Mand nedstammede fra Vineyard, og vi ere hans nærmeste Slægtinge.“

„Javist,“ svarede Roswell og Ioe atter, men denne Gang ikke saa høit. „Enhver er sig selv nærmest er en god Grundsatning i denne Verden, thi vist er det, at hvis vi ikke sørge for os selv, vil Ingen bekymre sig om os.“

„Jo,“ sagde Stimson, der stod i Nærheden, „der er En, som tæller hvert et Haar paa vore Hoveder, hvor glemsomme og sorgløse vi end selv ere. Var det ikke Tilfældet, Kaptain Garner, vilde mangt et Skib, der kommer ind i disse Have, aldrig finde Vei udaf dem igien, og hvert Aar vilde mangen en dristig Sømand, hvis Hjerte strømmede over af Lystighed og Spøg, fryse til en Istap.“

Gardiner følte det Rigtige i denne Bemærkning, og dens Sandhed lod ham oversee det Respektstridige i den. Paa disse Robbefangere er Disciplinen paa ingen Maade saa streng som ombord paa et almindeligt Handelsstib. Da hver Mand faaer sin Del af Reisens Udbytte, kunde dette undskyldte denne Afvigelse fra almindelig Skik og Brug, og denne Fortrolighed overfærd aldrig de Grændser, som Hensynet til Tjenesten opstillede.

„Ja, ja,“ svarede Roswell smilende, „i een Henseende kan Du have Ret, men Kaptain Daggett og jeg talte om jordiske Anliggender og om hvorledes disse ledes. Driver denne indre Ismark ikke hurtig bort fra den ydre, Daggett? Hvis det er Tilfældet, ville vi gaae lige ind i Bugten!“

Det forholdt sig, som Gardiner tænkte. Af Aarsager, som man ikke kunde opdage, skiltes Ismarkerne ad, og det med en langt større Hurtighed, end de havde nærmet sig til hinanden, og al Frygt for den ydre Ismark forsvandt følgerlig aldeles.

„Det forholder sig saaledes, Kaptain Gar'ner," sagde Stimson ærbødighedsfuld, men med Eftertryk; „men hvem eller hvad har bevirket dette til vor Frelse og dette Skibs Bevarelse? — Tillad, at jeg gjør Dem dette Spørgsmaal."

„Det er vistnok Forsynets Haand, min gode Ven; thi jeg maa oprigtig tilstaae, at jeg ikke seer nogen direkte physiske Aarsag. Ikkedestomindre bilder jeg mig dog ind, at man vilde kunne finde, at Strømningerne have deres Finger med i Spillet, naar den sande Aarsag kunde blive opdaget."

„Vel, Sir; men hvem sætter Strømningerne i Bevægelse, snart denne Bei og snart en anden?"

„Der er jeg fangen, Stephen; thi jeg har aldrig rigtig kunnet forklare mig deres Bevægelser," svarede Roswell leende. „Der er vistnok Grunde til det Altsammen, naar man blot kunde opdage dem. Det er paa den høie Tid, Kaptain Daggett, at vi sørge for at bringe Deres Skonnert i Sikkerhed. Den maa være inde i den lille Vig, inden Ratten falder paa, eftersom Isen har fundet Bei ind i den store Bugt."

Denne Opfordring frembragte en almindelig Bevæ-

gelse. I dette Dieblif vare Ismarkerne omtrent Hundrede Favne fjernede fra hinanden; den mindre eller den, hvorpaa Skonnerten laae, drev temmelig hurtig ind i den store Bugt under den forenede Indslydelse af Vind og Strom, medens den større Ismark aabenbart var bleven standset af Verne. Denne mindre Mark havde mistet Noget af sit Omfang, eftersom den var bleven sønderbrudt mod Klipperne.

Hvad Soløven af Vineyard angaaer, da laae den som sagt i bogstavelig Forstand paa en Skraaplan. Saa uimodstaaelig havde den store Ismarks Kraft været, at den havde løftet Skibet op af Vandet, ligesom et Par Mand kunne trække en Barkkano op paa en sandig Strandbred. Til Held for Skibet var Kraften, der løftede det, bleven anvendt nedenfra, altsaa paa det Sted, hvor Skibet var stærkest til at modstaae Virkningen. Skibet havde derfor heller ikke lidt noget Væsentligt ved at være bleven løftet op paa Isen.

„Hvis man ligesaa let kunde faae Skibet ned, som det er bleven løftet op,“ bemærkede Daggett, da han og Roswell Gardiner stod og saae paa Skonnerten, „vilde det ikke være noget vanskeligt Arbejde. Men som det forholder sig, er Isen, hvorpaa den ligger, idetmindste tyve Fod tyk, og den synes at være ligesaa fast som Flint!“

„Vi vide dog, at den ikke er slet saa haard, Daggett,“ var Roswells Svar; „thi vore Sauge og Drev

funne godt bearbejde den, naar vi først faae dem ned i den."

"Hvis vi blot kunde faae dem ned i den! Men De seer, Gar'ner, at Alt staaer under Band, og en Dre er næsten til ingen Nytte; ei heller kunne vore Sauge bruges med synderlig Fordel i saa tyk Is."

"Der er ikke Andet at gjøre end at arbejde stræpt og vise stor Udholdenhed. Jeg vilde raade til strax at sætte en Saug i Gang ved hver Ende af Skonnerten, saaledes at der bliver en lille Plads i Midten tilbage for det Tilfælde, at der skulde skee en Ulykke, og at vi svække Grundvolden ved to dybe Indsnit. Skibets Bægt vil hjælpe os, og den vil snart vende tilbage til sit "naturlige Element," som Aviserne udtrykke sig."

Der var virkelig ingen anden Fremgangsmaade, som lovede et heldigt Udfald, og Gardiners Raad blev da fulgt. I Løbet af de næste to Timer blev der gjort dybe Indsnit med Sauge, som man drev ned næsten lige til Bunden af Isfladen. Dette kunde kun skee derved, at man anbragte lange Hjelpehaandtag paa Sagen. Bandet lagde den største Hindring i Veien, thi det laae næsten fem Fod over Isfladen. Men ved Udholdenhed og Skarpsindighed naaede man endelig Maalet. Der hørttes en Bragen, Skonnerten reiste sig langsomt og sank atter ned i Søen ligesaa let og uskadt, som om den var løben af Stabelen overensstemmende med Konstens Regler. Friholterne beskyttede Siderne og Robberforhud-

ningen. Skjøndt Bevægelsen kun var en langsom Synken paa det Isstykke, som man ved Hjælp af Saugene gradvis havde løsnet, saaledes at det ikke mere var island til at bære saa stor en Vægt.

Denne heldige Ende paa adskillige Timers strengt Arbejde indtraf, netop da Ismarken var kommen ligeud for den lille Vig og befandt sig omtrent midt i den store Bugt. Her stødte Hazard til dem paa sin Tilbage-tour fra Vulkanen, efterat have forandret sin Cours lidt forat tale med de Fremmede. Styrmændens Beretning om hans Opdagelser var simpel og kort. Han havde overbevist sig om, at Vulkanen var i Virksomhed; men ellers havde den intet Mærkeligt ved sig. Han havde ingen Sælhundte seet, og det lønnede sig ikke at sejle over Bugten. Ufrugtbarhed og en isnende Størhed vare de karakteristiske Træk ved denne Egn, og ingen Del af Gruppen manglede dem.

Just som Solen gik ned, lodsede Gardiner sin Kammerat ind i den lille Bugt, og „de to Soløver“ laae nu venskabelig for Anker ved Siden af hinanden, og det paa et Sted, hvor Tusinder af de eftertragtede Dyr fandtes i ikke en Mils Afstand.

Syttende Kapitel.

Allerede Dagen efter Søløven af Vinehards Ankomst, medens Styrmanden endnu var isærd med at bringe Skibet i Orden, havde Daggett nogle Folk ude paa Nordkysten paa Robbefangst. Da Roswells Regler bleve strengt iagttagne, bevirkede denne Tilvært i Robbefangernes Styrke ikke nogen anden Forandring, end et foreget „Slakteri.“ Vel blev der dræbt mange flere Sælhunde, men Alt skete saa rolig, at Dyrene slet ikke derved bleve sty. En stor Fordel opnaaedes ved det nye Skibs Ankomst, som i Begyndelsen fremkaldte en Del Uystighed, men tilsidst be fandtes at være af stor Vigtighed for Arbeidets Fremskridt. Daggett havde medbragt den nederste Del af en almindelig Arbeidsvogn, som snart blev befunden at være af overordentlig Nytte til at transportere Skindene og Spækket over Klipperne. Forhjulene bleve skilte fra Baghjulene, og hver Axe blev belæsset med en Vægt, som næppe et Dusin Mand kunde have baaret, medens derimod to til tre Mand kunde trække Læsset, naar de blot paa enkelte vanskelige Steder fik lidt Hjelp. Denne Del af Arbeidet gik fortræffelig, for en stor Del paa Grund af Klippens jevne Overflade, og det er ubestrideligt, at disse Bogne fremmede Arbeidet idetmindste 14 Dage — Gardiner mente en Maaned. Mandsskabet kom desuden derved i en bedre Stemning, da dets Arbeide

saaledes blev formindsket, og var ikke udmattet, som Tilfældet ellers vilde have været, naar det om Aftenen lagde sig til Hvile.

Netop en Maaned eller fire Uger efter den Dag, da den anden Skonnert løb ind, altsaa en Søndag mødtes Daggett og Gardiner paa den jevne Flade, der laae 400 Fod lige under Huset. Det var tidlig om Morgenens. Nattet der hos de Nyankomne var en stærk Lyst til at arbejde Dag og Nat, blev dog Roswells Regel, at hel- ligholde Søndagen som en Hviledag, overholdt, og Mand- skabet havde just begyndt at vadske og barbere sig. De to Kaptainer, hvis Toilette var hurtigere tilendebragt, og som vare staaede tidligere op, vare allerede paafædte.

„Imorgen er det den første Februar,” sagde Daggett, da de havde hilst paa hinanden; „jeg stod just og bereg- nede Udsigterne til at faae fuld Ladning iaar. De bliver nok færdig i denne Uge, Gar’ner?”

„Vi haabe at blive færdige i Midten af denne Uge,” var Svaret. „Jeg troer, at Robberne blive langt mere fhy, end de hidtil have været, og jeg frygter for, at det skal vise sig, at det ikke gavner at forhaste sig.”

„Hvad angaaer det Dem?” svarede Daggett rolig. „De seiler naturligvis hjem, saasnart De kan komme afsted.”

Gardiner holdt ikke af dette „naturligvis,” som in- direkte sagde, hvad den Anden under lignende Omstæn- digheder selv vilde gjøre. Det bevirkede dog ikke nogen

Forandring i hans egen Bestemmelse, der var et Resultat af moden Overveielse og menneskekjerlig Velvillie.

„Det vil jeg ikke gjøre, Kaptain Daggett,“ var Svaret. „Det kunde ikke falde mig ind at efterlade en Medskabning, en Landsmand — ja en Nabo paa dette ensomme Sted, i Uvisshed om han nogensinde kan komme bort herfra. Hvis De kan komme til Alford med mine Styrmand og med det øvrige Mandskab, vil jeg lade Skonnerten blive her, til vi begge have fuld Ladning inde og kunne seile bort i Forening.“

„Og De vil naturligvis selv forlange en Skadeserstatning?“

„Det kunde jeg naturligvis,“ svarede Roswell smilende, „skjøndt jeg ganske bestemt ikke vil det. Ikke En af os i Kahytten vente anden Fordel end Deres behagelige Selskab. Jeg har afhandlet den Sag med begge mine Styrmand, og de sige, at den Fordel at have en Kammerat med paa Farten gjennem Isen tilstrækkelig kan opveie et længere Ophold af et Par Uger. Med Mandskabet vil det maaskee være anderledes, det vil formodentlig forlange Betaling. De stakkels Folk leve af deres Hænders Arbeide, og de vente Betaling for hvad de gjøre.“

„De skulle faae god Dagløn, det kan De forlade Dem paa. Hvad Dem selv angaaer, Kaptain Gar'ner, da haaber jeg, at mine Rhedere ikke ville glemme at gjøre

hvad Ret er, hvis vi nogensinde komme hjem og have Held med os paa Markedet."

"Bryd Dem ikke om mig, Daggett. Jeg venter min Belønning af en Piges straalende Dine og venlige Smil, den foriræffeligste, som findes paa hele Long Island. Mary vil ikke undlade at belønne mig paa den Maade, naar jeg handler rigtig. Og det er rigtigt at staae Dem bi netop i dette Dieblif — at gjøre hvad jeg vilde ønske, man vilde gjøre imod mig; og det vil jeg gjøre. Betragt den Sag som afgjort, men slut Afford med mine Folk. Og nu, Daggett, hvad siger De om at bestige Bjerget hithenne, for at overskue vort Territorium og see, hvorledes Isen ligger."

Daggett samtykkede med Glæde deri, thi hans Sind var bleven beindelig lettet ved Roswells Forsikkring om at staae ham bi. Han havde nemlig været i Tvivlshed, om han skulde blive efter den anden Skonnerts Afreise eller ikke. Alt var nu klart for ham, og de to Kaptainer beredte sig til at bestige Bjerget, saasnart de havde nydt deres Frokost. Stimson blev opfordret til at gaae med, thi hans Kaptain var saaledes bleven vant til hans Selskab, at han ikke godt kunde undvære ham.

De første to Timer, efterat Gardiner, Daggett og Stimson havde forladt Huset, brugte de til at arbejde sig over Dens ujevne Overflade hen til Foden af den tegleformige Top, som ragede op over det Hele. Der hvilede de sig og indtog en lille Forfriskning talende om

Isens Tilstand ude i den aabne Sø, forsaavidt de kunde iagttage den fra den Høide, hvor de i dette Dieblis befandt sig.

„Vi faae en besværlig Vej at klatre op ad, hvis det overhovedet kan lykkes os at komme derop,“ bemærkede Roswell, „stjendi Klipperne nu synes at være ganske befrieede for Sne.“

„Nu eller aldrig. Dette er den sydlige Polarregions Hundedage, Gar'ner,“ svarede Daggett leende, „og vi maa benytte dem. Nu kan man undvære sin Overstrakke om Middagen, og det er altid Noget, thi jeg har hørt, at selv ved Midsommers Tid lægger Isen til i Bugterne.“

„Dertil ere vi, Gud være lovet, ikke komne høit nok op imod Polen. Dette er vor Høstid her, og vi gjorde bedst i ikke at glemme det.“

Da Gardiner sagde dette, vare Alles Blikke vendte mod den gylde Scene omkring dem. Den var ikke aldeles blottet for Vegetation, som Tilfældet er nogle faa Grader længere mod Syd, men den var det næsten. Nogle faa forknytte Planter saaes i Klippefesterne; hist og her havde der dannet sig en smule Jord sandsynligvis derved, at Stenene vare hensmuldrede, og i denne Jord vorede der noget staastraadsagtigt Græs. Men selve Bjerget var næsten ganske nøgent, og vort Selskab fandt Opstigningen ikke blot vanskelig, men paa flere Steder farlig. Dette havde Roswell forudseet, og han havde derfor truffet sine Forholdsregler. Foruden Landsen, der

blev brugt baade som Springstok og Støttestav, havde enhver kastet en Line over Skulderen, for dermed at hjælpe sig paa de vanskeligste Steder og tillige hjælpe sine Kammerater. Det var især under Nedstigningen, at man ventede at have Brug for disse Liner, skjøndt de ogsaa viste sig at være til Nytte, inden de Tre havde naaet Toppen. Under almindelige Omstændigheder er det ikke nogen stor Bedrift at bestige et Bjerg, der er en Tusind Fod høit. Selv naar der er steile Klipper, dybe Kløfter og løse Stene, kan Ungdom og Mod let overvinde alle disse Vanskeligheder, og Mennesket sætter sin Fod paa et Sted, der alene synes at være forbeholdt Gensien. Saaledes gik det ogsaa vore tre Robbefangere, der nu alle stod paa den nøgne Top af dette Bjerg efter en anstrengende og temmelig farlig Opstigen, der havde taget over een Time.

En overordentlig og efter Omstændighederne høist glimrende Udsigt belønnede vore Gventyrere. Men efter at de i nogle faa Minutter havde tabt sig i Beundring over hvad de saae, vendte Tanken sig imod de Gjenstande, som gav dette Panorama en saa usædvanlig Glæde. Isbjerger saaes til alle Sider, kun ikke i Retning af den store Bugt, og Øgruppen var saaledes omgivet af dem, at de syntes ganske at være indelukket. Paa denne Aarstid er Søendvinden den fremherskende, skjøndt der indtræffer hyppige og pludselige Forandringer, og den store frogne Glæde drev mod Nord.

Gardiner saae, at det Stræde, gjennem hvilket han havde bragt sin Skonnert ind, nu var aldeles lukket, og at den eneste Maade at komme ud af Bugten paa, var gjennem det nordlige Udløb, thi Isbjergenes store Dybgaaende forhindrede dem fra at komme indenfor Øgruppen, medens deres Antal og Størrelse forhindrede Isflagerne fra at passere.

Imod Nord var Søen langt mere aaben. Gardiner og Daggett antog begge, da de saae i den Retning, at det vilde være let at føre et Skib gjennem disse Banskkeligheder og at en otteoghyrrethve Timers Fart vilde føre det udenfor de sammenhobede Ismasser. Dette Syn vakte en vis Beflagelse hos de to Kaptainer, over at de endnu ikke var istand til at afreise.

„Det gjør mig næsten ondt, at vi have høitidelig holdt Søndagen,“ sagde Daggett, idet han satte sig paa et Klippestykke for at hvile sig lidt efter den anstrengende Opstigen. „Ethvert Minut er kostbart for Folk i vor Stilling.“

„Ethvert Minut er kostbart for Alle, Kaptain Daggett, i en anden og endnu vigtigere Betydning, hvis De blot vidste det,“ bemærkede Stimson med en ivrig Frimodighed og en Christens Alvor.

„Jeg forstaaer Dem, Stephen, og vil ikke sige Dem imod. Men naar man er paa Robbesangst, har man ikke megen Leilighed til at tænke paa Religion og Helligbæge.“

"Enhvert Sted er godt dertil, og enhver Time er en Sabbathstime, naar Hjertet befinder sig i den rette Tilstand. Gud er her paa denne nøgne Klippe, ligesom han er paa Vineyard, og en Tanke eller et Ord til hans Pris paa dette Bjerg ere ham ligesaa behagelige som de, der opstige fra Kirker og Præster."

"Jeg anseer det idetmindste for uklogt, ikke at give Folkene en Hviledag," sagde Roswell rolig. "Skjøndt jeg ikke vil gaae saa vidt som min Ven Stephen der, er jeg dog enig med ham deri."

"Og ikke deri, at De troer, at Guds Aand er paa denne Ø."

"Jo, vistnok ogsaa deri. Jeg troer, at hverken Kaptain Daggett eller jeg ere tilbøielige til at bestride dette Punkt, naar vi ret komme til at tænke derover. En Hviledag synes ligesom at være os anvist af Naturen, og jeg mener, at vi saameget tidligere have faaet vor Skonnert fyldt fordi vi have helligholdt en saadan. Der er saa mange Pligter, som lægge Beslag paa Sømandens Tid, at det er uklogt unødvendigen at forøge hans Arbejde."

"Dette er ikke den Aand, i hvilken vi skulde helligholde vor Hviledag, Kaptain Gar'ner, skjøndt det dog er godt, at vi i det Hele taget helligholde den. Jeg holder ikke saa stærkt paa Kirkegang og gudelige Forsamlinger, skjøndt dette kan være godt til sine Tider; thi Enhver

har et Tabernakel i sit eget Hjerter, hvis han er oplagt til at dyrke sin Gud."

"Og hvis noget Sted paa Jorden særlig kan stemme os til Andagt, da maa det i Sandhed være et saadant Sted som dette!" udbød Roswell med en Varme, som han ikke i Almindelighed pleiede at lægge for Dagen. "Aldrig i mit Liv have mine Dine hvilet paa et saa mærkværdigt Syn som dette."

Med Rette kunde vor unge Sømand udbryde saaledes. Veiret var smukt for den Egn, men udmærkede sig især ved dette veksende og lunefulde Lys, som man træffer under saa høi en Bredegrad. Hist og her viste der sig Taager, og imod Syd saaes Snebyger, medens Havet Nord for Øgruppen funkede under en skynfri Sols Straaler. Det var denne Scenes blandede Charakter, der gjorde den saa eiendommelig, medens dens Storhed, Dphæiethed, ja Skjønhed laae i dens Vidtudstrækthed, dens ædle skjøndt vilde Enkeltheder, dens bevægelige Isbjerge, paa hvilke Lyset blev brudt i brogede Farver.

"Dette er et mærkværdigt Sted, det kan Ingen negte," svarede Daggett, "men jeg holder dog mest af dets Overskødsighed paa Robber. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke sværmer for Udsigter, medmindre det ogsaa er Udsigter til Binding. Vi Folk fra Vineyard leve under irange Kaar og ere ikke rige nok til at fryde os over Landskaber."

"Ej Gud og ær hans hellige Navn," sagde Stim-

son alvorlig, „og ethvert Sted vil være godt at see paa. Jeg har ogsaa i min Tid været paa Vineyard, og aldrig fundet nogen Forskjel med Hensyn til Stedet, saalænge som Hjertet er i den rette Stemning.“

„En fattig Mand maa arbejde,“ svarede Daggett, idet han vendte sit Blik fra det fjernere storartede Syn af de omkringdrivende Isbjerge til den klippesfulde Strandbred, som endnu besøgtes af utallige Robber, af hvilke de største endog fra denne Høide kunde sees vraste omkring. „ja, en fattig Mand maa arbejde, enten det er Helligdag eller ikke, og den, som vil bjerge sit Hø, maa gjøre det, mens Solen skinner. Jeg holder af at gaae i Kirke til rette Tid og paa rette Sted, og at fange Robber, naar der skal fanges Robber. Denne Dag er spildt, frygter jeg, og jeg haaber, at vi ikke skulle faae Grund til at beklage det.“

Stimson svigtede ikke hvad han ansaae for at være sin Pligt, og svarede denne kolde og verdselige Mand paa den bedste Maade, som hans udannede Tale gjorde det muligt for ham. Men hans Ord vare spildte paa Daggett. Løsten efter Guld var stærk hos ham, og saalænge den behersker Hjertet, er det forgjeves at vente, at rene aandelige Frugter kunne modnes der. Daggett var en Mand af den Slags hvoraf mange Tusinder, frygter jeg, ville kunne findes i alle Dele af vort Land, han var energisk af Karakter, vindskibelig af Bane, endogsaa maadeholden i sine Anskuelser, men Maalet for hele hans Tilværelse

var at opdyngge Rigdomme. Da han var født fattig og under Samfundsforhold, hvor ingen anden Udmærkelse saa almindelig bliver anerkjendt som Rigdom, kan det ikke forbause, at en Mand med hans medfødte Tilboielighed tidlig henvendte hele sin Opmærksomhed paa dette ene store Maal.

Han var ikke gjerrig som Diacon Bratt, thi ved visse Leiligheder kunde han udgive store Summer, og han forstod fuldkomment Nødvendigheden af at gjøre store Udlæg forat erholde god Indtægt; men han levede ikke for Andet end forat tjene Penge. Hvad en saadan Mand kunde være bleven til, hvis han havde levet under gunstigere Forhold, og hvis der i hans Ungdom var bleven indgivet ham andre Grundsætninger, er ikke let at sige. Kun dette er vist, at en Staalstjer ikke raskere springer op ved et Tryk, end han anspændte alle sine mangfoldige Evner ved Haabet eller Løftet om Binding. Da han havde tilbragt sit Liv i en og samme Virkefreds, var det naturligt, at hans Tanker leitet henvendtes paa det Udbytte, som denne Erhvervsgren kastede af sig. Han drømte aldrig om Spekulationer, kjendte Intet til Statspapirer, bekymrede sig hverken om Bomuldsfabrikker eller Klædefabrikker, og efter hans Begreb bestod Rigdom kun i Besiddelsen af en god Gaard paa Vineyard, i at have en smuk lille Sum til „Husbehov“, visse Aktier i Kystfartøier og Robbefangere samt tilstrækkelige Møbler til at gjøre det bekvemt for sig og sin Familie. Trods dette tilsyne-

Iadende Maadehold var Daggett dog en pengebegjerlig Mand, men hans Onsker vare afmaalte efter hans Sæder og Vaner.

Medens den ene af Kaptainerne paa Robbefangerne i sin Phantasi udmalede sig de Skatte, han ventede sig som Udbytte af Reisen, vare den andens Tanker aldeles forskjellige. Roswells Phantasi førte ham langt bort over dette blaa og straalende Ocean imod Nord til Dyser Pond, til Diafon Prattis Hjem og Mary. Han saae hende i hendes ædle Simpelhed, hendes jomfruelige Bæstendhed, hendes ungdommelige Sjønhed — ja, selv i hendes uroffelige Fromhed, thi, hvor forunderligt det end kan synes, skattede Gardiner sin Elskede saameget desto høiere netop paa Grund af denne Tro, som han selv ikke kunde gjøre Fordring paa at besidde. Ureligiøs var han ikke, skjøndt han var Skeptiker med Hensyn til et vigtigt Punkt i Christendommen. Men hvad Mary angaaer, da forekom det ham rigtigt, at hun troede hvad der fra Barndommen af var bleven hende lært, thi han mente ikke, at det andet Køn besad denne randsagende Aand, der søger efter nye Læresætninger og Paradoxer.

Det vil derfor ikke forbause Læseren at høre, han tænkte sig Diafonens Niece begavet med de mest indtagende Egenskaber og al den Unde, som gjør en ung Pige elst. værdig i en Ungslings Dine. Havde Mary været mindre andægtlig, mindre fast i sin Tro paa, at Jesus var Guds

Søn, vilde den skeptiske Yngling, hvor forunderligt det end kan synes, have elsket hende mindre.

Og denne raa udannede Somand, der stod ved Siden af de to Officerer, hvad tænkte han paa i al den Tid? Vare ogsaa hans Tanker henvendte paa Kjerlighed og Fordel og denne Verdens Glæder? Vel strømmede hans Hjerter over af Kjerlighed, men det var Kjerlighed til Gud med denne Sympathi for alle hans Skabninger, denne Belvillie og Tro, der gløder ligesaa varmt i den Simpleste og mindst Dannedes Hjerter som i den Stores og Værdes. Hans Sind var henvendt mod hans Skaber, og den overordentlige Scene, der laae udbredt for hans Blik, forvandlede han til et stort og herligt, men vildt Tempel til Hans Dyrkelse og Ære. Det vilde være godt for os Alle, om vi af og til standsede i vor ivrige Jagt efter verdslige Gjenstande, kastede et Blik paa Verden selv og betragtede den som et Atom i det ubegrænsede Rum — som een blandt de mange tusinde andre bekjendte Verdener, der i sin Tid ere blevne stillede paa deres Plads af den Haand, som skabte dem. Saadanne forte, men levende Blik paa Umaadeligheden af det moralske Rum, der adskiller Menneſket fra hans Gud, have den heldbringende Virkning at indprænte den Domhyghed, der fører til Tro og Kjerlighed.

Efterat de havde tilbragt en Time paa Bjergets nøgne Top, snart talende, snart i Tausshed beſtuen-
den omkringliggende Scene, indtraadte der en Forandring

i Beiret, som bevægede vort Selskab til at vende tilbage. Hele Formiddagen havde man seet Snebyger, men det var langt borte mellem de glindsende Bjerge. En Gang var Vulkanen saaledes bleven skjult for deres Blik, men nu kom en tæt Sky henover Bjerget selv, der hurtig blev ligesaa hvidt, som dette rene Element kunde gjøre det. Saa tæt faldt Sneen, at det snart var umuligt at see i en Snees Mens Graastand, og hele Dens Fladland blev saaledes skjult for dem. I dette ugunstige Oeblik begyndte vore Eventyrer deres Nedstigning.

Det er altid langt mindre farligt at stige op ad en steil Skraaning, end at stige ned ad den. Naar man stiger op ad, kan man let standse, medens Bevægelsen i den anden Retning ofte er altfor hurtig, til at man fuldkomment kan have den i sin Magt. Roswell sølte Sandheden af dette og vilde have foreslaaet at vente, indtil Atmosfæren atter blev klar, men det faldt ham ind, at dette rimeligvis ikke vilde indtræffe meget snart. Han fulgte derfor Daggett skjøndt modstræbende og med den behørigte Forsigtighed. Stimson gik bagefter.

I de første ti Minutter stred vore Eventyrere fremad uden nogen synderlig Vanskelighed. De fandt netop det Punkt, hvor de havde naaet Toppen af Bjerget, og begyndte at stige ned. Det viste sig snart, at der maatte anvendes stor Forsigtighed, thi Sneen havde gjort Jordbunden slibrig. Daggett var imidlertid ivrig og dristig, naar han først var kommen i Bevægelse, og gik lidt forud for de

Øvrige, raabende til dem, som vare bageved ham, at de skulde kun gaae frem uden Frygt. Dette gjorde de ogsaa, skjøndt med langt mere Forsigtighed, end deres Fører. Endelig ankom de alle Tre til et Sted, hvor det synes, at de ikke kunde overvinde Vanskelighederne. Nedenunder dem laae en glat Klippeflade allerede bedækket med Sne, og de kunde ikke see langt nok forud til at opdage, hvorledes denne Skraaplan endte. Daggett paastod imidlertid, at han kjendte Stedet, at de havde passeret det, da de steg op. I en kort Afstand nedenunder dem var der en bred Klippeaffats, og naar de først vare der, vilde det blive nødvendigt at gjøre en betydelig Omvei forat naae en vis Kløft, ad hvilken Stien vilde være temmelig let. Alle erindrede Klippeaffatsen og Kløften; Spørgsmaalet var blot, om den første laae nedenunder dem og saa nær, som Daggett formodede. En falsk Selvtillid greb den Sidste, og han gik endogsaa saa vidt, at han afflog at modtage den Ende Loug, som Roswell kastede til ham, men satte sig paa Sneen og gled ned, hvorpaa de næsten øieblikkelig tabte ham af Syne.

„Hvad er der bleven af ham?“ spurgte Roswell, idet han anstrengte sine Lænder forat trænge gennem den tykke Luft.

„Hold fast i Lænderne, Sir, og giv mig den anden Ende, saa vil jeg gaae ned og see efter ham,“ svarede Elmsford.

Da det aabenbart var farligst at blive sidst tilbage

og at stige ned uden Understøttelse af En ovenfor, indvilligede Roswell i dette Forslag og firede Styrmanden nedad Klippen, indtil ogsaa han forsvandt for hans Blik. Men skøndt Stimson var ham ude af Syne, var han dog ikke saa fjern, at han ikke kunde naae ham med Stemmen.

„Gaa længere til Høire, Sir,“ raabte Styrmanden, „og stram Linen, medens jeg gaaer med.“

Dette skete nu, da det var aldeles sikkert at gaae i den Høide, hvor Roswell befandt sig. Et Dieblis efter rykkede Stimson i Linen og raabte.

„Det gaaer nok, Kaptain Gar'ner,“ sagde han. „Nu er jeg paa Klippeaffatsen og har retgodt Fodfæste. Læg Linen ned paa Sneen, og lad Dem glide saa langsomt, som De kan, hold Dem flos ved Siden af den. Jeg skal tage mod Dem.“

Gardiner forstod Alt dette fuldkomment og gjorde, som der var bleven ham anvist. Ved at holde sig flos til Linen naaede han Klippeaffatsen netop paa det Sted, hvor Stimson var parat til at modtage ham. Denne standsede hans nedadglidende Bevægelse ved med hele sit Legemes Vægt at kaste sig imod ham. Ved denne Forholdsregel blev Roswell standset i Tide, ellers vilde han være styrtet ud over Klippeaffatsen ned af en Ekstraaning, der næsten var lodret.

„Og hvad er der bleven af Kaptain Daggett?“ spurgte Gardiner, saasnart han atter var kommen paa Benene.

„Jeg frygter for, at han er styrtet ned over Klippen,“ var Svaret. „Paa det Sted, hvor jeg naaede denne Affats, var den saa smal, at jeg med Vanskelighed kunde gaae henad den — jeg vilde ikke have kunnet det, hvis jeg ikke havde haat Linen at støtte mig ved, og at domme efter Mærkerne i Sneen er den stakkels Mand styrtet redningsløs ned i Dybet.“

Dette var en frygtelig Efterretning at modtage paa en saadan Tid og paa et saadant Sted! Men Roswell tabte ikke Modet derfor, tværtimod — han handlede med Koldblodighed og Forstand. Efterat have skudt Linen op i Bugter kastede han den saa langt ned, at han var vis paa, at den havde naaet Bunden i en Dybde af omtrent sex Favne. Derpaa lod han Stimson holde fast ved den efterat have taget et Tørn omkring et fremspringende Klippestykke, og dristig lod han sig nu glide ned ad Fjeldvægen, hvis Fod han naaede omtrent i den Afstand, han havde beregnet.

Det sneede endnu voldsomt, og de store Sneflager, der af Vinden pidskedes omkring Klipperne, blændede og bedøvede i enkelte Dieblkke den unge Mand. Han var imidlertid fast besluttet paa at udføre sit Forsæt at frelse et Menneſkeliv. Daggett maatte, enten levende eller død, befinde sig paa den Glade, hvor han nu var, og han begyndte nu ivrig og omhyggelig at søge blandt Klippestykkerne. Vindens Susen forhindrede ham næsten fra at høre Stimson raabe oppefra. Pludselig ophørte Vin-

den, Sneen faldt ikke saa tæt, og snart blev det aldeles klart; Solens Straaler — og man maa erindre, at det var i Hundedagene — faldt opvarmende og oplivende paa den funklende Sne. I det næste Dieblif faldt Roswells Dine paa den Gjenstand, han søgte.

Daggett var bleven ført ud over den Afjats, paa hvilken Stimson havde fundet Godsæste, fordi han ikke havde noget Middel til at standse sin Bevægelse. Han strakte sin Landse eller Springstav frem, men den fandt intet Støttepunkt. Faldet var dog ingenlunde lodret, da adskillige fremspringende Dele af Klippen formindskede hans Fart; og det er sandsynligt, at den ulhykkelige Robbefangers Liv blev frelst ved Landse. Denne laae under ham paa hans sidste Redfart, og han gled langsmed den og førtes derved hen paa det eneste Sted, hvor man i en betydelig Afstand kunde opdage nogle forfnytte Planter. Slødet blev betydelig formindsket derved, at han kom ned paa en temmelig tyk Bunk af Ghyvel.

Da Roswell naaede sin ulhykkelige Kammerat, var denne Sidste fuldkomment ved sine Sandser og aldeles koldblodig. „Gud være lovet, at De har fundet mig, Gar'ner," sagde han; „der var et Dieblif, da jeg havde opgivet det."

„Gud være lovet, at De lever," svarede den Anden. „Jeg ventede kun at finde Deres Lig; men De synes ikke at have stødt Dem meget."

„Mere end det synes, Gar'ner, mere end det synes. Jeg har vistnok brækket mit Ben, og den ene af mine

Skuldre smerter mig bethdelig, skjøndt jeg ikke troer, at den er af Led. Det er en sørgelig Historie for en Robbefanger."

"Vær ubekymret med Hensyn til Deres Skib, Daggett — jeg skal nok tage mig af det og af Ladningen."

"Vil De tage Dem af Skonnerten, Gar'ner? — Lov mig det, og jeg vil føle mig beroligt."

"Det lover jeg. Vore to Skibe skulle holde sammen under alle Omstændigheder, indtil vi ere klar af Isen."

"Men det er ikke nok. Min Sølove maa fyldest ligesaavel som Deres. Lov mig det."

"Det skal skee, om Gud vil. Men der kommer Stimson; det Første vi have at gjøre, er at føre Dem bort fra dette Sted."

Daggett følte sig aabenbart lettet ved Roswell's Røste; thi midt under den Smerte og de Bekymringer, hans uventede Tilstand havde fremkaldt, beskæftigede hans Tanker sig dog mest med hans Skib og dets Skjebne. Nu, da hans Sind var bleven beroliget med Hensyn til dette Punkt, bleve hans legemlige Smerter mere følelige.

Bort Selskab var i temmelig stor Forlegenhed. Daggetts Ben var upaatvivselig brækket lidt ovenfor Ankelen, og flere andre Dele af hans Legeme havde lidt bethdelige Bestadigelser. At gjøre Noget med den stakkels Mand, saaledes som han laae der, var imidlertid umuligt, førend han var bleven bragt i en siddende Silling. Heldigvis var der ikke langt til Foden af Bjerget, og med Forsigtighed og en fast Gang var det muligt at naae en lavt

liggende Klippeaffats. Daggett blev løftet op mellem Roswell og Stimson, hvor han holdt sig i en siddende Stilling ved at lægge en Arm om Enhvers Hals. Benene hang ned saavel det brækkede som det sunde. Denne tilfældige Omstændighed havde den Syge at takke for, at der indtraadte en heldig Forandring i hans Tilstand. Medens Benet saaledes hang og dinglede, kom de brækkede Stykker i den rette Stilling, hvilket Daggett øieblikkelig mærkede og meddelte til Roswell. Deres følgende Fremgangsmåde blev rettet efter denne behagelige Oplysning.

Somænd maa ofte forrette Tjeneste som Læger og Præster. Det er vistnok sjældent, at de udmærke sig i nogen af disse to Retninger; men paa Grund af at de ere kaldede til at beskæftige sig med mange Ting, erholde de ialmindelighed en vis Behændighed, der gjør dem dygtigere i Alt, hvad de foretage sig, end Andre, der ere aldeles fremmede for den specielle Handling, som saaledes skal udføres. Roswell havde allerede behandlet et Par Benbrud og havde et ret godt Begreb om, hvorledes dette Tilfælde skulde behandles. Daggett sad nu paa en Klippe ved Foden af Bjerget med sine Ben endnu hængende ned og Ryggen hvilende op imod en anden Klippe. Aldrig saasnart var han bragt i denne Stilling førend Stimson blev assendt for i Hast at hente Hjælp. Han havde en udstrakt Fuldmagt og ilede afsted med en Bort, der lovede Lindring, saasnart som Omstændighederne vilde tillade det.

Hvad vor Helt angaaer, da tog han fat paa sit vigtige Arbeide i samme Dieblif, som Stimson forlod ham. Daggett hjalp med sine Raad og, naar det var muligt, med sin personlige Assistance; thi Sømænd ere sjelden passive, naar Noget kan gøres, hvor vanskeligt det end falder dem.

Roswell blottede Benet og overbeviste sig snart om, at Stykkerne vare komne i den rette Silling. Han lagde da siebliftelig Bandage om det og forsjærdigede Skinner. Det var maaskee lidt Characteristisk for Daggett, at han fremtog sin Kniv og hjalp med at give Skinnerne den passende Form og Tykkelse. De bleve lavede af det sønderbrudte Landseftast og vare snart færdige. Roswell viste megen Behændighed og Sagkundskab i at anbringe Skinnerne. Lommertorklæder bleve brugte til at mildne Trykket paa enkelte Steder og ved Hjælp af Kabelgarn, som man havde opslaaet af Linegodset, fik man Garn til at binde det Hele fast med. I en halv Time havde Roswell fuldendt sit Arbeide, og det inden Benet var slynderlig opsvulmet. Saasnart det brækkede Lem var bleven saaledes forbunden, blev det omhyggelig løftet op og lagt paa Klippen tilligemed det andet, da man antog, at den vandrette Stilling vilde være bedre end den lodrette.

Ikke mindre end fire smertelige Timer forløb, inden en Afdeling af Mandskabet fra Skibene naaede Foden af Bjerget. De ankom imidlertid med en Baare til at

transportere den Syge paa, som var bleven brugt til at føre Sælfskind over Klipperne. Paa denne Baare blev Daggett nu omhyggelig lagt, og fire Mænd bar ham nogle faa Hundrede Alen, hvorpaa disse bleve afløste af andre fire, og saaledes blev den hele Afstand lige til Huset tilbagelagt. Patienten blev lagt paa sin Seng, og hans andre Saar bleve omhyggelig efterseet og forbundne.

Glad var den Lidende ved at finde sig under Tag og i et Værelse, der havde sine Bekvemmeligheder, eller hvad man under saadanne Forhold maatte ansee for Bekvemmeligheder. Da Folkene kun sjelden opholdt sig i Sovefalsen undtagen om Natten, kunde han faae Ro til at sove, og Roswell fortalte nu Stimson, at han nærede det Haab, at Patienten om en Maaned eller sex Uger atter skulde kunne sætte Foden til Jorden.

„Det er heldigt for ham, Stephen, at det ikke gif ham værre,“ tilføiede Roswell ved denne Leilighed. „Harde han ikke havt det Held, at Landseskafet var kommen ned under ham, havde han formodentlig knust alle sine Lemmer.“

„Hvad De kalder Held, Kaptain Gar'ner, det kalder jeg Forsyn,“ var Stephens Svar. „Den gode Bog siger os, at der ikke falder en Spurv til Jorden uden det guddommelige Forsyns Villie.“

Ende paa første Del.

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Tohundrede og syvende til tohundrede og niende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1861.

Chemical Officer

Division of Biological Sciences

Department of the Interior
Bureau of Biological Services

Washington, D. C.

Office of the Chief of Bureau

1961

Søløverne

eller

De forulykkede Robbefangere.

Af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk

af

P. B. Blicher.

Anden Del.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1861.

Salisbury

1881

The Salisbury High School

James Henry Cooper

1881

1881

1881

1881

1881

1881

Første Kapitel.

Roswell Gardiner tog den følgende Dag fat paa sit Arbejde med en Skygge af mørke Betragninger over sin Pande. Der var indtraadt en Krigs, og det var nødvendigt, at han passede nøie paa, hvorledes han gik frem. Daggetts Nærværelse paa Den var ikke længere af nogen Betydning for ham ellers hans Rheder, men Hemmeligheden om Klippen og den skjulte Skat var endnu tilbage. Skulde de to Skonnerter holde sammen, hvorledes skulde han da selv opfylde denne Del af sin Pligt, uden at gjøre den anden Skonnert delagtig i Udbyttet, og han vidste, at enhver Fibre hos Diaconen vilde opføres derimod. Han havde imidlertid givet sit Ord, og han havde intet andet Valg end at blive og hjælpe med til at fylde den anden Sølve, og saa see, om han kunde være saa behændig at blive den kvit igjen, medens de to Skibe sejlede mod Nord.

Første Styrmand paa Daggetts Skib var vel en

god Robbefanger, men en heftig og hensynsløs Mand, der mere end een Gang havde yttret sin Misfornøielse med den store Forsigtighed, der blev iagttaget ifølge Roswells Befaling. Macy, som denne Officer hed, vilde have, at man paa en Gang skulde dræbe saamange af Dyrene, som det var muligt, og saa give sig isærd med at fuge Tran og nedfalte Skind. Han havde seet en saadan Fremgangsmaade blive fulgt med Held, og troede, at det var den sikreste Maade, hvorpaa Arbeidet kunde fremmes.

„En smuk Morgenstund,“ sagde han. „Kan det let hænde, at naar Kaptain Garner kommer ud, er hele Gjorden borte — gaaet hen forat græsse paa andre Marker.“

Dette var en Betragtning af Sagen, som aldeles ikke behagede Roswell. Hans forsigtige Fremgangsmaade havde hidtil ført til et heldigt Resultat, og han haabede, at det vilde vare ved, indtil begge Skonnerter vare fyldte. Den næste Morgen, da Folkene drog ud, fornøiede derfor vor unge Kaptain, som Anfører for begge Besætninger, sine Paamindelser, idet han fornemmelig gjorde de sidst Ankomne opmærksomme paa Nødvendigheden af at anvende Forsigtighed for ikke at forurolige Robberne mere, end Arbeidet nødvendigvis fordrede. Som sædvanlig blev der svaret „Ja! ja!“ og Folkene gik henover Klipperne, tilspineladende fortræffelig oplagte til at adlyde denne Opfordring.

Omstændighederne vare imidlertid ikke af den Natur, at de gav Roswell samme Indflydelse paa Folkene fra Vineyard, som han havde paa sin egen Besætning. Han var en ung Kaptain, og dette var hans første Reise i denne Egenskab, som Alle vidste; desuden havde de to Skibe rivaliseret med hinanden, og det glemte man ikke saa let. Dernæst sølte Mach og lod sig forstaae med, at han egentlig var den lovmæssige Befalingsmand paa sin Skonnert, naar Daggett var forhindret fra selv at føre Kommandoen, og at denne ikke havde Ret til at overdrage den til et andet Individ. Alle disse Punkter bleve den Dag temmelig højrøstet behandlede blandt Folkene fra Vineyard og især det sidste.

Med Rette har man sagt: „Kongens Navn er en stærk Borg.“ De, som have Loven paa deres Side, have en Anseelse og en Myndighed, som man ikke let unddrager sig ved at raisonnere om Ret og Uret. Menneffene ere meget tilbøielige til at underkaste sig dem, der ere saaledes udrustede, thi Lovens Magt er i Almindelighed lige saa virksom i at hidføre en Seier, som i at bllægge en Strid. I en vis Forstand bliver den lovlige Magt Retfærdighed, og vi see hen til dens fornuftige Haandhævelse som til det sikkestes Middel, hvorved det kan afgjøres, hvad der er Ret mellem Mand og Mand.

„Commodoren siger, at man skal behandle Dyrene varmt,“ sagde Mach leende, idet han med sin Landse bræbte den første Robbe den Morgen, en Unge af dem,

som levere de bedste Skind. „Tag Barnet, Folf, og læg det i Buggen, mens jeg seer efter dets Moder.“

Et Frydberaad fulgte paa dette Indfald, og Folkene bleve kun saa meget desto mere tilboelige til at vise sig oprørste og stoiende, da de horte deres Officer htre sig saa frit.

„Barnet er i sin Bugge, Mr. Mach,“ svarede Jenkins, der var ligesaa lystig en Hjr som Styrmanden. „Den bedste Maade at vugge det i Sovn paa, det er efter min Mening at slagte alle disse fæle Bæster, hvoraf der er saamange i vort Nabolag.“

„Gaa løs paa dem!“ raabte Mach og angreb en Elephant i samme Dieblif, som han udstedte den Befaling. Diebliffelig frembød Klipperne paa den Kant af Den en Scene fuld af Oprør og Forvirring. Hazard, der var i Nærheden, var saa heldig at holde sine Folf tilbage, men det saae virkelig ud, som om Folkene fra Vineyard vare blevne affindige. En stor Mængde Robber bleve rigtignok dræbte; men for een, der blev dræbt, bleve tyve forstrækkede og slygtede ud i Oceanet. Alle Dyr have deres Alarmstrig, eller om det ikke er et Skrig, saa dog et Signal, hvorved de gjøre sig forstaaelige for hverandre. Nu og da seer man en Hjord eller Flok ile afsted eller udfolde Bingerne uden nogen tilshneladende Grund, men som Folge af en Advarsel, deres Instinkt er bekendt med. Saaledes maa det have været med Robberne; thi Klipperne bleve snart forladte, endog i en

Mils Afstand fra Scenen for Slagteriet, saa at Hazard og hans Mandskab bogstavelig Intet havde at bestille — undtagen at vende hjem og fuldende den Lastsugning, som endnu var tilbage i deres Fartoi.

"Jeg formoder, Mr. Mach, at De veed, at Alt dette er imod de givne Befalinger," sagde Hazard, idet han førte sine Folk tilbage til Bugten. "De seer, at jeg er nødt til at vende tilbage og aflægge Rapport."

"Ja, rapporter saameget De vil!" var Svaret. "Jeg har ingen anden Overbefalingsmand end Kaptain Daggett; og — dersom De skulde see ham, fortæl ham da, at vi have gjort en prægtig Morgenfangst."

"Ja, ja, idag har De nok at bestille, Mach; men hvorledes vil det blive imorgen?"

"Alffurat som det har været idag. Bæsterne maae komme op forat trække Beiret, og vi kunne være sikke paa dem et eller andet Sted her paa Kysten. Denne ene Dags Udbytte kan nok maale sig med, hvad vi hidtil have haft paa to Dage."

"Meget sandt; men hvad vil Udbytten blive imorgen? Jeg skal imidlertid fortælle Kaptain Daggett, hvad De ønsker, at jeg skal sige ham, og vi faae da hans Mening om Sagen at høre. Efter min Mening ønsker han vistnok at vedblive med at kommandere sit Skib, indtil det kommer tilbage til Holmes Hole, enten han saa er paa Benene eller ikke."

Hazard gik nu sin Vej, rystende betænkelig paa Hove-

det. Han havde hellerikke taget feil med Hensyn til det, han ventede af Daggetts Brede. Denne erfarne Robbfanger sendte Bud efter sin Strymand og gav ham strax at forstaae, at han endnu var hans Chef. Hvor slap Disciplinen end kan være ombord paa disse Skibe, hvor Mandskabet har Part i Ladningen, er der dog sædvanligvis en Mand ombord i dem, som i enhver Henseende er istand til at haandhæve den Myndighed, der er ham given ved Lovene, saavelsom ifølge den indgaaede Overenskomst. Mach blev hentet, irettesat og truet med at blive affat fra sin Post, dersom han igjen vovede at overtræde Chefens Ordre. Som det i Almindelighed indtræffer i Tilfælde af den Natur, udtalte den Strafftydige sin Anger og lovede Lydighed for Fremtiden.

Men Ulykken var skeet. Robbfangsten kunde ikke længere forisættes paa den regelmæssige systematiske Maade som hidtil paa denne Ø, men den var bleven usikker og foranderlig. Undertiden havde Folket god Lykke; men der kunde ogsaa indtræffe Dage, da intet Dyr af noget som helst Slags blev dræbt. Skonnerten fra Vineyard var kun halvt fuld, og den gode Aarstid nærmede sig hurtig sin Ende. Roswell var fuldkomment klar til at seile, og begyndte at blive noget ærgerlig over den Extrarisiko, der saaledes blev ham og hans Mandskab paabyrdet.

Der var imidlertid gaaet fulde tre Uger efter det Uheld, som var tilfiodt Daggett, og den saarede Mand begyndte at komme sig. Bruddet var voxet sammen, og

der var Udsigt til, at Benet om en Maaned kunde være i ret god Stand, om end ikke saa stærkt, som det havde været før. Alle de øvrige Saar vare lægte, og Kaptainen paa Vineharder-Skibet havde just begyndt at gaae lidt omkring paa Krykker, hvilket var en stor Vindring for ham, efter at han havde været bunden til sit Leie i saa lang Tid. Med stor Forsigtighed kunde han endogsaa drive det til at gaae ned paa den Klippeafsat, der som en Terrasse strakte sig over to Hundrede Alen nedenfor Huset. Her mødte han Roswell en Søndag Morgen, netop tre Uger efter deres uheldige Besøg paa Bjerget. Enhver af dem satte sig paa et lavt Klippestykke, og de begyndte at tale om deres respektive Udsigter og om deres Skibes og Mandskabers Tilstand. Stephen var som sædvanlig i Nærheden af sin Kaptain.

„Jeg troer, at Stimson havde Ret i at formaae mig til at give Folkene deres Søndag fri,“ bemærkede Gardiner, idet han saae om paa de forstjellige Grupper, som Folkene dannede, idet de vaskede sig, barberede sig, eller paa anden Maade søgte at befrie sig fra de Urenligheder, som atter en Uges Arbejde havde samlet. „De begynde igjen efter en Smule Hvile med mere Lyst og en stadigere Haand.“

„Ja, Helligdagen er et stort Gode især for dem, som ere paa Land,“ svarede Daggett. „Tilføj sætter jeg ikke stor Pris derpaa. Et Skib maa dog dingle afsted, hvad enten det er Søndag eller Søndag.“

„De kan dog stole paa, Captain Daggett, at der bliver holdt det samme Regnskab med hver Dag i den store Logbog deroppe, hvad enten en Mand er paa Lodstod eller i rum So,“ bemærkede Stephen, som altid havde det Privilegium at udtale sine Anskuelse om saadanne Gjenstande. „Gud er Herren saavel paa Havet som paa Landjorden.“

Der indtraadte en Pause; thi Talerens hoitidelige Bæsen og ubestridelige Oprigtighed gjorde et stærkt Indtryk paa hans ledsagere, hvorlidet de end vare tilboielige til at tænke dybt om Ting af den Natur. Derpaa begyndte Roswell atter Samtalen, idet han gik over til en Sag, som alvorlig havde beskæftiget hans Sind i flere Dage.

„Jeg onsker at tale med Dem, Captain Daggett, om vore Udsigter,“ sagde han. „Min Skonnert har fuld Ladning, som De veed, vi kunne ikke udrette Mere, om vi endog bleve her endnu en Sommer. De har omtrent halv Ladning med meget ringe Udsigt til at faae fuld Ladning i denne Sommer. Mr. Macys Angreb paa Robberne har sat Dem idetmindste en Maaned tilbage, og hver Dag ville vi finde Dyrene mindre lette at tage. Jevndøgstiden er ikke langt borte, og saa veed De, at vi ville faae mindre og mindre Solskin — saa lidt, at det ikke vil være os til stor Nytte. Vi trænge til Dagslys for at komme igjennem Isen, og der er stive Fjandrede Somil imellem os og aabent Vand, selv om vi gik under Seil imorgen. Høst paa, hvor alvorlig en

Sag det vilde være for os, hvis vi bleve indefrosne her under saa høi en Bredegrad, efterat Solen havde forladt os!"

"Jeg forstaaer Dem, Gar'ner," svarede den Anden rolig, skjøndt hans Væsen snarere vidnede om en vis tvungen Resignation end en hjertelig Indrømmelse af hvad han ansaae for sin Kammerats tilsigtede Forslag. "De er Herre over Deres eget Skib, og jeg tør nok sige, at Diakon Pratt vilde blive meget glad ved at see Dem komme ind mellem Shelter-Island og Øyster Pond. Jeg er kun en Krøbling, ellers troer jeg nok, at mit Fartoi ikke skulde være mange Dages Seilads agten for Deres."

Roswell blev ærgerlig; men hans Stolthed var ogsaa bleven saaret. Vidende sig i Læben taug han et Dieblif, hvorpaa han talede med megen Bestemthed, men ædelt og som en Mand.

"Jeg skal sige Dem, hvad det er, Daggett," sagde vor Helt, "godt Kammeratskab er godt Kammeratskab, og Flag er Flag. Det er Pligt for alle os Dankeer at holde fast ved Striberne,*) og jeg haaber, at jeg er lige-saa redebon som enhver Anden til at gjøre, hvad der i i en saadan Sag bør gøres; men min Rheder er en skarp Regnemester, og jeg er meget tilbøielig til at troe, at han bryder sig mindre om den Slags Felelsjer, end De og jeg. Diakonen har aldrig været tilføs."

*) Dermed menes de nordamerikanske Frislaters Flag.

„Det kan jeg tænke. Han har nok en indtagende Datter, Gar'ner.“

„De mener formodentlig hans Niece,“ svarede Roswell rødmande. „Diaconen har aldrig selv haft noget Barn, troer jeg, idetmindste har han intet levende; Mary Pratt er hans Niece.“

„Niece eller Datter, det er ligemeget. Hun er smuk og vil engang blive rig, hører jeg; nuvel, jeg er fattig og tilmed en Krøbling.“

Roswell kunde have slaaet sin Stalbroder til Jorden; thi han forstod fuldkomment, hvad han hentydede til; men han havde tilstrækkelig Selvbeherfskelse til ikke at ytre, hvad han følte.

Det er altid lettere at indvirke paa en modig og ædelsindet Mands Følelser end at bevæge ham ved Magt eller Frygt. Roswell havde aldrig holdt af den Tanke at lade Daggett blive tilbage paa den Aarstid og under den Bredegrad, og nu syntes han endnu mindre derom, da han saa, at hans Opsørsel kunde blive uledet af en falsk Grund.

„De drømmer dog vel ikke om at overvintre her, Kaptain Daggett?“ sagde han efter en Pause.

„Ikke, hvis jeg kan undgaae det. Men Skonnerten kan aldrig vende tilbage til Vineyard uden med fuld Ladning. Selv Fruentimmerne vilde gjøre os det for hedt paa Den i saadant et Tilfælde. Gjør De Deres Pligt imod Diacon Pratt, Gar'ner, og lad mig hjælpe

mig, saagodt jeg kan. Om en fjorten Dage vil jeg være istand til at gaae lidt omkring, og om en Maaned haaber jeg at være saa rask, at jeg kan gaae ud blandt Folkene og holde lidt Die med deres Arbeide. Mr. Mach vil være lidt mere maadeholden, naar mine Dine hvile paa ham."

"En Maaned! den, som bliver her endnu en Maaned, maa være belavet paa at blive her endnu otte til, hvis han ellers nogensinde kan komme bort fra Gruppen."

"En sildig Afreise er bedre end et halvt tomt Skib. Naar De kommer til Oyster Bond, Gar'ner, haaber jeg, at De vil sende et Par Ord over til Vineyard for at fortælle dem, hvorledes vi have det."

Altter fulgte der en lang Pause, under hvilken Roswell havde fattet sin Beslutning.

"Jeg vil gjøre dette for Dem, Daggett," sagde han, idet han talede som En, der fuldt og fast har besluttet, hvad han vil gjøre. "Tyve Dage til vil jeg blive her, og hjælpe Dem med Deres Ladning; derefter reiser jeg, hvad enten De har faaet eet eller tusinde Skind. Dette er at blive saalænge, som nogen Mand tør blive under saa høi en Bredegrad."

"Giv mig Deres Haand, Gar'ner. Jeg vidste, at der var det rette Stof i Dem, og at det vilde vise sig i det rette Dieblis. Jeg haaber, at Forsynet vil begunstige os — det er virkelig Skade at spille saa smuk en Dag

som denne, især da Dyrene komme op paa Klipperne for at sole sig ligesom tidligere."

"De vil ikke faae stor Nytte af det Forsyn, De nys talte om, Kaptain Daggett, hvis De glemmer at holde Sabbathen hellig," sagde Stimson alvorlig. "Forsøg paa at være lidt overbærende og see, hvad Godt der vil komme ud deraf."

"Han har Ret," sagde Roswell, "det veed jeg af at have fulgt hans Raad. Nuvel, vor Handel er sluttet; i nyve Dage til bliver jeg her og hjælper Dem med at komplettere Deres Ladning. Vi ville da være ligeved Jevndøgnsstiden, og jeg gaaer da Nord paa saa hurtig, jeg kan. Til den Tid tænker jeg da ogsaa, at De vil være istand til selv at gjøre Tjeneste."

Saaledes blev da Sagen ordnet. Roswell følte, at han havde indrømmet Mere, end han burde; men hans Begreber om godt Kammeratskab bevægede ham dertil, og det var ham høilig imod at gjøre Noget, der kunde faae Udseende af, at han havde forladt en Stalbroder, som var i Forlegenhed. Hele den Tid var vor Helt sig bevidst, at han begunstigede en Medbeiler, og han var ikke fri for at nære den Mistanke, at Daggett ønskede at holde Die med ham, indtil de havde aflagt Klippen et Besøg. Ikkedestomindre havde Roswell nu fattet sin Beslutning. Han vilde blive nyve Dage, og i den Tid gjøre Alt, hvad han kunde, forat fremskynde Vinehardernes Afreise.

Robbefangsten blev nu fortsat med mere Orden og Methode, end Tilfældet havde været under Mr. Macys Tilshyn. Den gamle Forsigtighed blev iagttaget, og Arbeidet lykkedes i Forhold dertil. Hver Aften, naar Gardiner vendte tilbage til Huset, havde han en god Melding at gøre, og den eiendommelige Bliken med Diet, der vidnede om Daggetts Interesse for sit Kald, kunde man atter see hos Vineyarderen, et sikkert Tegn paa, at han atter var vendt tilbage til sine gamle Tanker og Følelser. Daggett var aldrig gladere, end naar han lyttede til en Beretning om den Maade, hvorpaa en gammel Elephant eller Løve var bleven tagen, eller hvorledes en Mængde Sælhundte af den Slags med uldent Skind havde maattet hde Mandsskabets Iver og Behændighed deres Tribut.

Nagtet Roswell opfyldte sit Løfte og fortsatte Arbeidet med Iver og Held, havde han dog bestandig sine Dine vendte mod disse Tegn, der tilkjendegive Aarstidens Fremrykken. Nu betragtede han Oceanet imod Nord og lagde Mærke til de omkringdrivende Isbjerges formindskede Antal og Størrelse, et Bevis paa at Sommeren og Bølgerne havde bearbejdet deres Sider. Derpaa vendte han Blikket imod Solen, hvis daglige Bane blev lavere og lavere, hver Gang den viste sig, idet den hurtig sank ned imod Nord, som om den ilede med at komme bort fra en Hemisphære, der havde saa Lidet tilfælles med dens Charakter. Nætterne, der altid ere folde i den

Region, begyndte at true med Frost, og Tegnene paa Vinterens Nærmelse, der komme saameget senere i tempererede Klimater, begyndte allerede at vise sig. Af Plantevæxt var der rigtignok kun Lidt, og dette Lidet var saa magert og af en saa haardfør Natur, at Varslens Fremskridt i denne Henseende ikke mærkelig sporede; men i alle andre Henseender saae Roswell med stigende Uro, at det yderste Tidspunkt til Afreisen nærmede sig stærkt.

Robbefangsten fortsattes endnu nogen Tid med ret godt Udbytte, skjøndt Foretagendets gyldne Dage havde lidt et betydeligt Skaar ved Mr. Macns Uforsigtighed og Ulydighed. Folkene arbejdede med Iver, thi ogsaa de saae Sydpolens lange Nat nærme sig og al den Fare, der var forbunden med et længere Ophold der. Da vi hyppig have haft Leilighed til at bruge Udtrykket „Sydpolen,“ er det bedst at sige nogle saa Ord til Forklaring deraf. Det er ikke vor Mening, at det skal opfattes saaledes, som om vore Robbefangere bogstavelig vare trængte indenfor Sydpolarfredsens evige Sne og Is, men kun tilnærmelsesvis. Fra Sofarende ere trængte saa langt sydpaa, saavidt vi vide. Wilkes gjorde det rigtignok, og andre af de senere Forskere have været ligesaa dristige og heldige. Den Øgruppe, som Gardiner besøgte ved denne Leilighed, var ganske nær ved denne tænkte Linie, men vi føle os ikke berettiget til bestemt at angive dens Længde og Brede. Indtil dette Dieblif vedbliver den at være en slags privat Eiendom; og i

denne Antirentismens Tid, hvor uforfammede Forandringer foretages i en ved lang Bane og hæderlige Grundlæggelser helliget Opførsel, ville vi ikke være med at gøre Indgreb i Individens Rettigheder, naar de voldeligen overfaldes af Mængdens Begierlighed og ubarmhjertige Magt. De, som ønske at efterligne Roswell, maa finde dem ved dristigen at give sig ud paa Eventyr, som han gjorde; thi vi ere tvungne til Taushed angaaende denne Gjenstand.

Det maa derfor være nok, naar vi sige, at Gruppen er nær ved Sydpolar kredsen, om lidt norden eller lidt sønden for har Intet at bethyde. Da disse Have have en almindelig Charakter, ville vi vedblive at kalde dem de sydlige Polarhave, idet vi ved dette Udtryk betegne alle de nærmeste Have udenfor eller indenfor Kredsen.

Glad var Roswell Gardiner, da de thye Dage vare forløbne. Man var nu langt inde i Maris, og de lange Nætter begyndte at nærme sig. Skibet fra Vineyard havde endnu ikke fuld Ladning, og Daggett var ikke istand til at gaae uden Krykke; men den sidste Dags Aften gav Gardiner dog sit eget Mandskab Ordre til at høre op med Robbefangsten og gjøre Alt klar til at tiltræde Hjemreisen.

„Deres Beslutning er uroffelig, Gar'ner," sagde Daggett i en vis høflig Tone, som om han endnu nærede et svagt Haab om at formaae sin Kollega til at blive lidt længere. „En Uge til, og jeg vilde næsten have fuld Ladning.“

„Ikke en Dag længer,” var Svaret. „Jeg har allerede ventet forlænge og reiser imorgen. Hvis De vil følge mit Raad, Captain Daggett, skal De gjøre det Samme. Under denne Bredegad kommer Vinteren omirent ligesaa pludselig som Foraaret hjemme hos os. Jeg har ingen Lyst til at famle omkring mellem Isbjerge, efterat Nætterne ere blevne længere end Dagene!”

„Det er sandt nok, Gar’ner, fuldkomment sandt; men det seer saa underligt ud at komme hjem med et Skib, der ikke har fuld Ladning.”

„De har Overflødighed af Proviant; saa kan De jo stoppe lidt op paa Veien nordesten ved Falske Banks og fange Hvaler. Jeg vil hellere blive hos Dem der en hel Maaned, end blive her endnu en Dag.”

„De gjør mig nervøs ved at tale paa den Maade om Gruppen! Jeg er overbevist om, at denne Bugt vil vedblive at være fri for Is endnu i flere Uger.”

„Det er nok muligt; det er rimeligere, end at den vil fryse til. Men det vil ikke gjøre Dagene længere eller bringe os sikkert gjennem Ismarkerne og Isbjergene, som vi vide drive omkring herude imod Nord. Derude er et stort Hav, Daggett, som jeg i dette Dieblis har mere Interesse for, end for alle de Sælhundene, vi have ladet tilbage paa disse Der. Men det nytter ikke at tale om det; imorgen seiler jeg, og, hvis De er fornuftig, seile vi i Selskab med hinanden.”

Dette afgjorde Sagen. Daggett vidste godt, at det

vilde være til ingen Nytte at blive uden Understøttelse af Roswells Raad og hans Mandstabs Hænder, thi Mach kunde ikke længere betroes til at anføre et Robbefanger Parti. Han var begyndt at blive opsætsig og efterladet og havde i den senere Tid paadraget sig mere end een Jrettesættelse. Det var derfor nødvendigt, at Soløverne ledsagede hinanden.

De nødvendige Ordre blev da udstedte, og „Hurra for Hjemmet“ gik muntert fra Mund til Mund. Den behagelige Tanke om Hjemmet, i hvilken Alt, hvad der i dette Liv er velsignet, ligger sammentrængt, fremstiller for Enhver sine særegne Skikkelser af Lykke og Goder. Den veirslagne Sømand, den udmattede Soldat, den trætte Rejsende, Eventyreren, til hvilket som helst Lande Interesse eller Lyst har ført ham — Alle føle de deres Hjerte banke, naar de høre den velkomne Lyd: „Hurra for Hjemmet!“

Aldrig var nogensinde et Skib bleven gjort klar til at gaa til søs med saadan en Hurtighed som vore to Soløver. Dyser-Ponderne vare næsten færdige, og havde været det omtrent i en fjorten Dage, men blandt Vineharderne var der en god Del tilbage at gjøre. De gik alligevel til deres Arbejde med den bedste Villie og med et tilsvarende Resultat.

„Vi ville lade Huset blive staaende til dem, der komme efter os,“ sagde Roswell, da den sidste Gjenstand, som hørte til hans Skonnert, var bleven tagen ud af

det. „Diafonen har stuvet os saa fuld med Brænde, at jeg kunde fristes til at kaste det Halve overbord, nu da vi have fuld Ladning. Lad Alting blive staaende, Hazard — Sengesteder, Planker og det Hele; thi vi have virkelig ikke Plads dertil. Selv dette Brænde,” og han pegede paa en Stabel, der indeholdt flere Kvarne, som vare blevne bragte iland forat gjøre Plads for Skind og Lønder, „maa gaae over til dem, som komme efter os. Maaskee det kan blive en af os selv, thi vi Somænd vide aldrig, i hvilken Havn vi næste Gang stoppe op.”

„Jeg haaber, det bliver gamle Sag, Sir,” sagde Hazard muntert, „thi skjøndt den ikke er nogen betydelig Søhavn, saa er den nærved hver Mands Hjem, og kan kaldes enslags Hoveddør, gjennem hvilken man gaaer ind og ud af Landet.”

„En Sidedør i det Hoieste,” svarede Roswell. „Lige som Du haaber ogsaa jeg, at det maa blive den næste Havn, vi seile ind i, skjøndt vi med det Samme vilse løbe Skonnertien indenfor Sheller-Island og fortaie den ved Diafonens Værst.”

Hvilke Billeder fra det Forbigangne og Forestillinger om det Tilkommende vakte ikke disse saa spøgesfulde Ord i vor unge Robbefangers Sjæl! Han forestillede sig, at han saae Mary staae i Forstuen i hendes Onkels Bolig, et Vidne til Skonnertens Opseiling, betragtede tankesfuldt de endnu uthdelige Skikkelser, der kunde sees paa dens Dæk. Mary havde ofte gjort dette i sine Drømme; atter

og atter havde hun seet Solovens hvide Seil glide hen over Gardiners Bugt og løbe ind i Peconic, og ofte havde hun saaledes betragtet den Mands veirslagne Ansigt, som bestættigede saamange af hendes Bonner — afmalende sig gjennem Sovrens hemmelighedsfulde Billeder den Gjenstand, som hun i vaagen Tilstand elskede saa høit.

Og hvor var Mary Pratt den Dag og den Time, da Roswell saaledes gav sine sidste Ordre paa Robbesangerlandet; hvad var hendes Bestættigelse og hvilke vare hendes Tanker? Længdeforskjellen mellem Øgruppen og Montauk var saa ubetydelig, at Tiden paa Dagen næsten kunde siges at falde sammen; fuldkomment var det vel ikke, men omtrent; der var ikke fem Graders Forskjel, hvilket udgjør tyve Minuter i Tiden. Mere tør vi ikke sige om den Sag; dette er ogsaa fuldkomment tilstrækkeligt til at give de Sofarende et nogenlunde klart Begreb om Gruppens Beliggenhed. Da en Længdegrad under Polarkredsen indeholder mindre end otte og tyve Normalmil, er dette at komme Stedet nærmere end en Dags Seilads, hvad Længden angaaer, og nærmere have vi ikke ifinde at bringe den vidbeegjerlige Læser, om ogsaa hans Nysgjerrighed er nok saa stor.

Og hvor var da Mary Pratt? I god Behold, ved god Helbred og forholdsvis lykkelig i sin Onkels Hus, hvor hun siden sin Barndom havde tilbragt den største Del af sin Tid. Somænds kvindelige Venner have i selve Standen altid rigelige Kilder til Engstelser, men

Mary havde ingen anden Grund til Bekymringen i den Retning, end hvad der var uadskillelig fra en lang Se-
reise og det Farvand, som Roswell besøgte. Hun vidste
vel, at den Tid nu var kommen, da han ventedes at være
paa Hjemreisen, og saasom Haabet er en levende og skuf-
fende Gøelse, havde hun allerede tænkt sig ham et godt
Stykke paa Veien hjemmester.

Men en Samtale, som netop samme Dag, ja samme
Time foresaldt mellem hende og Diaconen, vil bedst kunne
forklare hendes Anskuelser og Forventninger.

„Det er meget underligt, Mary,“ begyndte Onkelen,
„at Gar'ner ikke skriver! Hvis han blot vidste, hvorledes
en Mand er tilmode, naar hans Eiendom er titusinde
Mile borte, er jeg vis paa, han vilde skrive og ikke lade
mig være i denne Uvisshed om, hvorledes Sagerne staae.“

„Med hvilken Leilighed skulde han skrive, Onkel?“
svarede den mere betænksumme og fornuftige Niece. „Der
er ingen Posthuse nede ved Sydpolen, og der er heller
ingen Reisende, som kunne bringe Brevene ad privat Vej.“

„Men han skrev engang, og det var fortræffelige
Nyheder, han sendte os i det Brev!“

„Han skrev fra Rio, thi der havde han Midlerne
til det. Efter min Beregning maa Roswell have forladt
sin Station for tre til fire Uger siden og maa nu have
tilbagelagt ligesaamange tusinde engelske Mile af Hjem-
reisen.“

„Troer Du det, min Pige? — Troer Du det?“

udbrød Diafonen, og hans Dine lyste af Glæde. „Det vilde være gode Efterretninger, og dersom han ikke opholder sig forlænge paa Veien, kunde vi inden halvfemsindstyve Dage fra dette Dieblif begynde at see efter ham!“

Mary smilede tankesuld, og en stærkere Farve udbredte sig langtsomt, men tydelig over hendes Kinder.

„Jeg troer ikke, at det er rimeligt, Onkel, at Roswell Gardiner vil standse paa sin Vej her hjem til os paa Dysterpond,“ var det Svar, hun gav.

„Det skulde gjøre mig ondt, om jeg havde saadanne Tanker. Den vigtigste Del af hans Reise skal udføres i Vestindien, og jeg haaber, at han ikke er den Mand, der forsømmer sine Instruxer.“

„Vil Roswell blive nødt til at stoppe op i Vestindien, Onkel?“

„Javist — hvis han følger sine Ordre, og det troer jeg nok, den unge Mand vil gjøre; men den Forretning vil ikke opholde ham længe der —“ Marys Ansigt opklaredes igjen ved denne Bemærkning, „og hvis din Formodning er rigtig, kunne vi, naar de næste halvfemsindstyve Dage ere forløbne, alligevel see efter ham.“

Mary forblev taus et Dieblif, men hendes fortryllende Ansigt lyste af den hjerteligste Lyksalighed, som Onkels næste Bemærkning dog forstyrrede, uden at det var hans Hensigt.

„Hvis Gar'ner kommer lykkelig hjem, Mary,“ spurgte Diafonen, „lykkelig i alle Henseender, saavel i Robbesang-

sten som i den anden Sag — Forretningen i Vestindien mener jeg, kort sagt, efter at have havt Held med sig i Alt, som jeg daglig beder Gud om, gad jeg dog nok vide, om Du vil have ham; bestandig under den Forudsætning, at han kommer uforandret tilbage?

„Er han uforandret, bliver jeg aldrig hans Kone,“ svarede Mary skælvende, men fast.

Diakonen saae forbausset paa hende, thi han havde aldrig kunnet forstaae, at der kunde være mere end een Grund, hvorfor den forældreløse og fattige Mary saa haardnakket kunde vægre sig ved at blive Roswell Gardiners Kone; og det var hans egen Mangel paa Formue. Diakonen elskede nu vistnok Mary høiere, end han selv vidste af, men han havde aldrig i Virkeligheden fattet den Beslutning at gjøre hende til sin Arving. Tanken om at stille sig ved sin Eiendom var ham altfor smertelig, til at hun kunde tænke paa at opstætte et Testamente, og uden et saadant Dokument var der Andre, der vilde gjøre Krav paa en Del af hans Formue. Alt dette vidste Diakonen meget godt, og det foruroligede ham nu og da, mere i den senere Tid end tidligere, siden han følte ubedragelige Tegn paa, at hans Endeligt nærmede sig. En Gang var han kommen saa vidt, at han paa et Stykke Bærpir havde skrevet: „I Guds Navn, Amen!“ men Anstrengelsen viste sig at være altfor stor for ham, og han opgav Forsøget. Diakon Pratt elskede dog sin Niece og vilde gjerne see hende som „unge Garners“

Rone, især hvis han kom hjem efter en lykkelig Expedition.

„Uforandret!“ gjentog Onkelen langsomt; „Du ønskede dog vel ikke at ægte ham, Mary, hvis han havde forandret sig!“

„Jeg mener ikke forandret i den Betydning, hvori De tager Ordet, Onkel. Men vi ville ikke tale om dette nu. Hvorfor skal Roswell stoppe op i Vestindien? Det er jo ikke almindeligt, at vore Skibe stoppe op der.“

„Nei, det er ikke. Hvis Gar'ner stopper op der, da er det i en meget ualmindelig Forretning, som kan gjøre os Alle rige — Dig, saavel som ham og mig, Mary.“

„Jeg haaber, at Robbefangere ikke give sig af med Slavehandel, Onkel!“ udbrød Pigen med et Ansigt, der røbede stor Frygt. „Jeg vilde hellere leve og døe fattig, end have Noget at bestille dermed.“

„Jeg seer ikke nogen stor Ulykke i den Handel, Pige; men Roswells Grinde i Vestindien er ikke af den Natur. Grunden til hans Besøg der er en stor Hemmelighed; og jeg vover at forudsige, at, dersom han udretter det og har Held med sig, vil Du ægte ham, Pige.“

Mary gav intet Svar. Vel var hun overbevist om, at Roswell havde en Talsmand i hendes eget Hjerter, der Dag og Nat talte hans Sag, men fast var hendes Beslutning ikke at forene sig med en Mand, hvor dyrebart han end var hende, der opstillede sin egen svage Mening

om Mæglingens Beskaffenhed mellem Gud og Menneſket imod Aabenbaringens tydligge Sprog ſaavelſom mod Kirkens herſkende Tro ligesiden den Tid, der umiddelbart fulgte efter Chriſti Vandring paa Jorden.

Andet Kapitel.

Det var omtrent ved Middag, at de to Sølvær i ſamme Diebliſk udfoldede deres Seil og beredte ſig til at forlade Robbefangerlandet. Alle Mand vare ombord; enhver Ting, ſom der var Plads til, var bleven modtaget og bortſtuet, og Intet var bleven tilbage, ſom antydede, at Menneſker tidligere havde været paa den ſorgelige Ø, undtagen det forladte Huſ og tre til fire Stabler Brænde, ſom var voret paa Shelter Iſland og Martha's Vineyard, og ſom nu blev efterladt paa diſſe Klipper i det ſydligge Iſhav. Da Topſeilsſtjeder bleve ſtoddede for, og de ſvære Skonnertſeile bleve hejſede, lød Mandſkabets Sang muntert og oplivende. „Hjemmet“ laae i enhver Tone, i hver en Bevægelse, i alle Befalingerne. Daggett var paa Dækket og havde ſelv overtaget Kommandoen, ſjendt han endnu maatte være meget forſigtig med ſit Ben, medens Roſwell syntes at være alleſtedsnærvæ-

rende. Mary Bratt stod hele denne Formiddag for hans indre Dø, og ikke een eneste Gang tænkte han paa, hvor behageligt det vilde være, at møde hendes Onkel med et „der, Diakon, er Deres Skonnert med en god Ladning Elephantolie og vel bestuvet med Sælfskind af alle Slags.“

Skibet fra Øyster Pond var det første, som lettede Anker. Man sølte kun lidt til Briesen inde i den lille Bugt, hvor det sædvanligvis ikke syntes at blæse, men der var Luft nok, til at Skonnerten kunde falde af, og den gled langsomt udaf det klippefulde Bassin under Storfeil, Forretopfeil og Rlyver. Vinden var Sydvest, der svarer til Nordvest paa denne Halvkugle, og den var frisk og hylende nok paa den anden Side af Den.

Efterat Roswell havde gjort et Stræk af omtrent en Kvart Mil udaf Bugten, bakkede han sit Forretopfeil, halede Rlyveren skjeds til Luvart og lagde Roret ned for at vente paa den anden Skonnert. Inden et Kvarter's Forløb kom Daggett paa Braiehold.

„Naa,“ raabte denne Sidste, „kan De see, at jeg havde Ret, Gar'ner, der er Ruling nok her, og mere endnu længere ude fra Land. Vi behøve kun at seile ind imellem Bjergene der, medens det er lyst, udfinde et klart Sted og lægge bi om Natten. Det kan neppe gaae an at vedblive at seile mellem saa megen Is, saa længe det er mørkt.“

„Jeg vilde ønske, vi vare komne lidt tidligere ud, at vi kunde have tilbagelagt et godt Stykke ved Dags.“

Ihset," svarede Roswell. „Ti Timer med saadan en Vind vilde efter min Mening bringe os et godt Stykke ud imod rent Farvand."

„Opholdet kunde ikke undgaaes. Jeg havde saamange Sager iland, det tog Tid at samle dem sammen. Kom, bras fuldt op og lad os komme afsted. Da vi nu engang ere komne under Seil, har jeg ligesaameget Høstværk som De"

Roswell samtykkede, og afsted gik nu begge Skonnerterne, holdende sig ganske tæt ved hinanden, da de havde smukt Vand samt paa Grund af Dens Nærhed og lav Beliggenhed ikke for stiv Ruling. Kursen gik imod et Sted i Væ, hvor den største Abning i Isen viste sig, og hvor man haabede at finde en Passage nordest.

Jo længere Skibene fjernede sig fra Land, desto mere solte de Rulingens Kraft, og desto større Fart gjorde de. Daggett indsaae snart, at han ikke behøvede at føre saamange Seil som hans Vedsager, som Følge af, at han ikke havde fuld Ladning, og han hjerpede derfor sit Topseil, skjøndt hans Forreisning magelig kunde have taalt endnu Mere, da han næsten løb plad for Veiret.

Det var bleven aftalt mellem de to Kaptainer, at Daggett, som den ældste Sømand, skulde føre an. Dette gjorde han i en Timestid, da begge Skibene vare komne heltud af den store Bugt, ganske klar af Øgruppen, og nu løb Nordost hen med næsten ti Mils Fart. Soen reiste sig, efterhaanden som de fjernede sig fra Land,

og Alt tydede paa en Storm, skjøndt ikke nogen megen voldsom. Ratten nærmede sig, og en Alperne lignende Række af Isbjerge glødede i Nord under den dalende Sol's skraa Straaler. I en betydelig Udstrækning omkring Ekibene var Vandet frit, ikke en Isflage af nogensomhelst Slags var synlig, og der opstod det Spørgsmaal hos Daggett, om man burde holde gaaende eller dreie bi og tilbringe Ratten godt til Luvart af Bjergene. Tiden var kostbar, Vinden gunstig, Himlen klar og Maanen vilde komme frem omtrent Kloften Ni, og kunde ventes at forblive over Horizonten indtil Dagslysens Tilbagevenden. Dette var den ene Side af Malleriet. Den anden frembød mindre behagelige Punkter. Klimaet var saa ustadigt, at Himlens Klarhed ikke var til at stole paa, især naar det blæste haardt af Sydvest, og desuden kunde Vinden hvert Øieblik springe om. Der næst var det vist, at Isflager og Stykker af Isbjerge vilde findes i Nærheden af, om ikke lige imellem de høie Isbjerge, der flød omkring ligesom en stor Flaade nogle og thve Kvartmil i Læ.

Begge vore Kaptainer, ja enhver Mand ombord i begge Eskonnerterne vidste godt, at den prægtige Række af Isøer, der laae foran dem, blev drevet af Strommen, med hvilken det ikke altid er saa let at holde Regning. De aabne Steder kunde tilskrives den samme Uarsag, skjøndt der ikke var nogen Tvivl om, at Vinden, der havde blæst fra Syd i over otteogfyrrethve Timer, havde bidraget

til at drive Isflaaden imod Nord. Som en Følge af disse Omstændigheder maatte Ismarken være i Nærheden af Bjergene, og man vidste, at de Banskkeligheder, der hidrorte fra denne Kilde, vare overordentlig store.

Der udfordredes en hel Del Driftighed hos en Somand til at løbe ind imellem Farer af den beskrevne Charakter, i det Dieblis Solen var ved at gaae ned. Daggett gjorde det ikkedestomindre, og Roswell fulgte ham omrent i en Rabellængdes Afstand. For ikke at blive skilte ad, viste hver af Skonnerterne en Lanterne under Underraanokken, just da det sidste Glimt af Dagslyset forsvandt. Hidtil havde man imidlertid ikke mødt nogen Banskkelighed; de Alperne lignende Bjergkræfter saaes endnu næsten to Miles Seilads i Læ. Disse to Timer maatte passeres i Mørke, og Daggett mindskede Seil for ikke at naae Isen, før Maanen stod op. Han havde bestræbt sig for at benytte Dagslyset, saalænge det varede, forat finde et Sted, hvor han turde vove sig ind mellem Bjergene, men han havde ikke været heldig. Den Abning, man først havde seet, viste sig nu at være lukket, enten ved Driften eller ved Forandringen i Skibenes Stilling, og han tænkte ikke længer paa den. Man maatte for en Del stole paa Lykken, og han fortsatte sin Cours, idet Roswell bestandig fulgte klos efter.

De første Timer af denne stjernensvangre Nat vare overordentlig mørke. Ikkedestomindre holdt Daggett ned mod Isbjergene, uden at iagttage anden Forsigtighed end

at gaae for smaa Seil og holde skarpt Udkik. Hvert femte Minut hortes Raabet: „See vel ud,“ fra begge Skonnerternes Skandje, undtagen naar Daggett og Roswell vare ude paa Bakken for selv at udføre denne Tjeneste. Ingen ombord paa noget af Skibene tænkte paa Søvn. Bagten var bleven opsat som sædvanlig til søs, og den ene Halvdel af Mandskabet havde Frihed til at gaae tilkøjs; desuden lod disse smaa skonnertaklede Fartøier sig let regjere af eet Bagtmandskab, og det saa meget lettere, som Topseilene vare bjergede. Desuagtet forlod ikke een Mand Dækket; dertil var Engelskelsen alt for fremherskende, thi den mindst Erfarne blandt begge Mandskaberne vidste godt, at de næste fire og tyve Timer efter al Sandsynlighed vilde være afgjørende med Hensyn til Reisens Udfald.

Baade Daggett og Gardiner bleve mer og mer urolige, efterhaanden som den Tid nærmede sig, da Maanen skulde staae op, uden at den viste sin runde Skive. Nogle saa Skyer drev hen over Himlen, men Stjernerne blinkede som sædvanlig med deres ophoiede, skjondt formindskede Glans. Det var ikke saa mørkt, at man jo nok kunde see Gjenstandene i en betydelig Afstand, og Mandskabet paa Skonnerterne havde ingen Bæmskelighed ved fuldkomment tydelig, og just ikke meget langt forude at stielne den flydende Bjergkjedes afbrudte Omrids. Ingen Alpebjerge kunde i Virkeligheden frembyde en regel-

mæssigere og mere begrændset Kjede med mere fantastiske Omrids.

I den første Tid, efterat Bjergene have løstrevet sig fra deres oprindelige Fortøining, ere deres Former i Almindelighed temmelig regelmæssige, idet Toppene gjerne ligne en Høislette; men denne regelmæssige Form tabes snart under Paavirkning af Sommer solens Straaler, ved at beskyldes af Oceanet, og fremforalt ved at slides af de Strømme, der vælte sig ud fra deres eget frosne Skjod.

En af vor Tids mest udmærkede Somænd har sammenlignet disse Berges Udseende, efterat de have mistet deres regelmæssige Skikkelse, og naar de begynde at antage de fantastiske Omrids, med en forladt By, bygget af det rene Alabast, med sine for Aarstiderne hensinddrende Bygninger, sine utallige tomme Gader og Stræder. Alle, som have seet dette Syn, ere enige i at beskrive det som et af de mærkeligste, Naturens odle Haand har frembragt.

Omtrent Klokken ti hin mindeværdige Nat drev der en betydelig Mængde Laage hen over Havet, som bidrog til at forøge Mørket. Dette gjorde Daggett endnu mere forsigtig, og han dreiede klos til Vinden, styrende Vesten efter for at undgaae at løbe ind imellem Bjergene under større Uvisshed, end Omstændighederne syntes at fordr. Roswell fulgte naturligvis Bevægelsen, og da Maanen først spredte sine milde Straaler over denne mærkværdige

Scene, duvede begge Skonnerterne i den høie Sø i mindre end en Kvartmils Afstand fra den luv Linie af Bjergrækken.

Det blev snart klart, at Isflager og Ismarker led-
sagede de flydende Bjerge og strakte sig saa langt Syd
for dem, at de allerede vare i en ubehagelig, om ikke
farlig Nærhed af de to Skibe. Disse Isflager lignede
dog ikke dem, de tidligere havde truffet paa; de vare beth-
ydelig sonderbrudte af Søens Bevægelse, og oversteg
sjelden en Fjerdedel af en engelsk Mil i Diameter, medens
Lusinde af dem ikke vare større end den almindelige
Drivis i vore egne Hovedfloder. At de vare i Nærheden
af den Cours, Skonnerterne skulde styre, mærkede man
først af den Støi, de frembragte ved at støde imod hin-
anden, hvilken snart kunde tydelig høres selv over Stor-
mens Syl.

Begge vore unge Kaptainer begyndte nu at føle
sig i høi Grad ilde tilmode; det blev snart indlysende,
at Daggett havde været allfor dristig, og havde ført dem
ned mod Isen uden tilstrækkelig Forsigtighed. Efterhaanden
som Maanen steg høiere og høiere, bleve Vanskelig-
hederne og Farene i Læ hvert Dieblit tydeligere. Intet
kunde være prægtigere end den Scene, der laae udbredt
for Somændenes Næ, eller kunde have frembragt en
dybere Glædesfølelse, hvis ikke den Bevissthed havde været
levende, at de to Skonnerter og Alt, hvad der var i dem,
vare udsatte for en uundgaelig Fare ved at befinde sig saa

nær og til Væbent af saadan en Jæst, om man ellers kan anvende dette Udiryk paa flydende Legemer. I denne Belysning kunde man let forestille sig Wilkes's Beskrivelse af en Alabast-By. Der var Buer af alle Storrelser og Former, utallige Kirkespir, Taarne, ja endogsaa Statuer og Søiler. Dertil kom lange Rækker af lodrette Vægge, som man let kunde sammenligne med Fæstningsværker, Fængsler og Templer, kort, selv Alperne med al deres eiendommelige Storhed besidde ikke en eneste Udsigt, der saa mærkværdig ligner et Mennekestværk, forarbejdet af et Materiale af den skjønneste Gjennemsigtighed og, betragtet som Resultat af menneskelig Opfindsomhed, efter en saa kæmpemæssig Maalestok. Gletscherne ere ofte, og det ikke med Urette, blevne sammenlignede med en frosten Sø, men her vare froste Bjerge tilshneladende tilhuggede efter alle Kunstens Regler, rigtignok ikke med Mejsel, men under Indflydelse af de aldrig feilende Love, som frembragte dem.

Roswell Gardiner var maaskee det eneste Individ i hine to Skibe, som den Nat var fuldkomment modtagelig for al den overordentlige Herlighed, der laae i dette usædvanlige Skue. Stephen var vel ogsaa i en vis Grad en Undtagelse fra Regelen, thi han saae Guds Finger næsten i Alt.

„Dette er vidunderligt at see paa, Captain Gar'ner, er det ikke?“ sagde denne værdige Sømand omtrent i det

Dieblif, da Maanens Lys begyndte at skinne paa den omgivende Scene.

Disse faa Ord havde en oplivende Indflydelse paa Roswell og tjente til at forøge hans Haab om et heldigt Udfald. Gud frembragte alle Ting, baade middelbart og umiddelbart, dette maatte han dog med sine fleptiske Ideer indromme, og det, som kom fra den guddommelige Visdom, maatte have en god Hensigt. Han vilde fatte Mod og een Gang i sit Liv stole paa Forsynet. Den af Naturen mest behjertede Mand søler sit Mod forøget ved en saadan Beslutning.

Man siger, at Stormene i det sydlige Ishav ere korte, men heftige; de vare sjelden sex og tredive Timer, og kun omtrent i en Trediedel af den Tid rase de med den største Voldsomhed. Faren mellem Drivis bliver naturligvis forøget ved en Storm, skjøndt en stiv Mersseilskuling eller endog en klosrebet Mersseilskuling maa- ske bidrager til et Skibs Sikkerhed ved at gjøre det lettere at manøvrere med det og at undgaae Flager og Bjerge. Dersom Ismassen er tilstrækkelig til at afgive Lø, bevirker den undertiden smult Vand, skjøndt det oftere hænder, at det Oprør, der er frembragt i klart Farvand, til dels forplanter sig i en vid Udstrækning og faaer Ismarker og Isbjerge til at gnide sig imod hinanden under Indflydelse af Segangens uimodstaaelige Magt.

Ved nærværende Leilighed vare Skonnerterne endnu i aabent Vand, hvor Kulingen havde et langt og uhindret

Strøg, og der havde reist sig saamegen Sø, at begge de smaa Fartøier næsten arbejdede med Reilingen i Vandet. Hvad der gjorde deres Stilling endnu mere ubehagelig, var den Omstændighed, at alt det Vand, de tog ind, strax frøs. Dette vare Folkene imidlertid vant til, da det hyppig skete, at den Fugtighed, som Taagen afsætter paa Lakkelagen og Mundholsterne, frøs i Efteraarsnætterne. Udskillige Granskere have endogsaa troet, at Isbjergene selv tildels bleve dannede ved en lignende Proces, men Sneen er dog upaatvivselig det væsentligste Element i deres Sammensætning. Det er den, der giver Bjerget dets lagdannede Udseende, thi ingen geologisk Formation er tydeligere eller regelmæssigere i denne Henseende end de fleste af disse Isbjerger.

Omtrent Kloften ti var Maanen kommen helt op over Horizonten, Taagen var sunken ned og havde lagt sig som Dug paa Isen, hvor den frøs og hjalp til at standse Oplosningens Fremstridt, medens Oceanet blev oplyst og Gjenstandene traadte forholdsvis tydelig frem. Da først var det, at Sømandene fik et klart Begreb om deres farlige Stilling. Den Dristige er tilbøilig til at være ubetænksum i Mørket, men naar Lyden viser sig tydelig, blive hans Bevægelser forsigtigere og bedre beregnede end den Frygtsummes.

Da Daggett først ret saae de uhyre Ismasser, som satte i Bevægelse af det urolige Hav, gned sig imod hinanden og frembragte uophørlig en Lyd, som naar Bræn-

dingen styrter ind imod en Kist, skjøndt langt høiere, og med en Skurren, der vidnede om et Sammenstød af Substantser, der vare haardere end Vand, befalede han næsten diebliffelig, at alle Skjoder skulde hales slakt, og at Skonnerterne skulde dreies saa nær til Vinden som muligt. Roswell bemærkede strax den forandrede Cours og efterlignede Manøvren. Der var altfor høi So til at tænke paa at slagvende, og der var ikke Plads nok til at kovende. Saa nær vare nogle af Iskagerne, som man kunde kalde den store Slagordens Forposter, at begge Skibene gjentagne Gange skurede saa tæt forbi dem, at de virkelig erholdt lette Stød ved at komme i Berøring med de fremspringende Dele. Det var klart, at begge Skibene drev ned mod Isen, og at det ikke var et eneste Dieblif fortidlig, at Daggett dreiede til Vinden.

Den næste halve Lime var af den høieste Vigtighed; den afgjorde det Spørgsmaal, om Skonnerterne kunde eller ikke kunde arbejde sig hoit nok op i Vinden for at gaae til Luvert af Faren. Det ene Fragment efter det andet passeredes, de fik det ene Stød efter det andet, indtil pludselig Markisen kom tilsyne ret forud. Der var store Masser af den, og den strakte sig imod Syd, saa langt Diet kunde naae. Der var intet Andet tilbage end at forsøge paa at kovende. Saa snart Daggett havde overbevist sig derom, gav han Ordre til at lægge Roret op og fire Storgaffelen ned. I dette Dieblif gif begge Skonnerterne for Klyper og Fok uden Bonnet og

torebet Storseil. Dette var just ingen gunstig Seilsøring for at kovende, da der var formeget Agterseil, men Skjødene bleve passede, og begge Fartøierne dreve snart dødt ned i Læ midt igjennem Graaden af en stor Sø, og i det næste Dieblif hørte man Isen skure langsmed deres Sider.

Det var ikke muligt at have dreiet til over den anden Boug, førend Skonnerterne vilde være blevene omringede af Isflagerne, og da Daggett saae en forholdsmaessig aaben Passage i kort Afstand forude, stod han dristig paa, fulgt klos i Hælene af Roswell. Efter ti Minutters Forløb vare de en stiv Kvartmil indenfor Ismarken, hvorved alle Forsøg paa at komme ud af den til Luvert vare aldeles haabløse. Daggetts Manøvre var begyndt under Omstændigheder, der neppe tillod ham noget Valg, skjondt der nok kunde være Spørgsmaal, om det just var den bedste Udvei, der tilbød sig. Nu da Skonnerterne vare saa langt indenfor Markisen, var Søen ikke saa oprørt, skjondt det urolige Havs Bolgebevægelse var betydelig nok, og Isens Bragen, idet Stykkerne gned sig mod hinanden, virkelig var frygtelig. Saa gennemtrængende var den Stoi, disse voldsomme og hyppige Sammenstød frembragte, at Vindens Hyl neppe kunde høres, og det kun i enkelte Diebliffe. Det lod som en uophorlig buldrende Larm, ledsaget af en knagende Lyd, som naar en Gletscher revner.

Skonnerterne bjergede nu deres Forseil i den dobbelte

Bensigt at formindske deres Hurlighed og bedre at være istand til at forandre Cours for at undgaae Farer forude. Disse Coursforandringer vare nødvendigvis hyppige, men ved Driftighed, Udholdenhed og Dhygtighed arbeidede Daggett sig dog ind i den forholdsvis aabne Passage, der allerede er bleven omtalt. Det var en slags Flod midt imellem Isflagerne, upaatvivlelig frembragt ved en af de usforklarlige Strømninger; den var en Fjerdedel engelsk Mil bred, snorlige og betydelig lang, men hvor lang kunde man ikke see i Maaneskinnet. Den førte desuden lige ned imod Isbjergene, der dengang laae en engelsk Mil borte. Uden at standse for at foretage videre Undersøgelser holdt Daggett gaaende, og Roswell holdt sig hos ved hans Laaring. Efter ti Minutters Forløb kom de ganske nær til hin vilde og prægtige ødelagte Alabast-Bh, der flod omkring i det sydlige Ishav.

Uagtet den overhængende Fare, der nu saa alvorlig truede de to Skonnerter, var det ikke muligt at nærme sig denne ophøjede Naturscene uden en Bøelse af Frygt, der ligesaavel var forbunden med Beundring som med Frygt. Bistnok lyngede Frygten paa ethvert Hjerte, men Nygjerrighed, Beundring, ja Henrykkelse var blandet ind med i alle Folkenes Bøelser. Da Skibene kom drivende ned midt imellem Bjergene, bidrog Alt til at gøre Bevægelserne imponerende i enhver Henseende, skrækindjagende i en. Her laae den uhyre Masse af flydende Bjerge, spøgelseagtig hvide, skjodt mange af dem havde en

behageligere Farve, medens andre vare sorte som Ratten. Passagerne mellem Bjergene, eller hvad man kunde kalde Stræderne og Gaderne i denne Oceanets hemmelighedsfulde fantastiske og dog ophoiede By, vare talrige og meget forfjællige. Adskillige vare brede, lige Alleer, en Somil i Længde, andre smalle og krumme, medens en stor Mængde ikke vare andet end Revner, som man kunde forestille sig at være Gyder.

Skonnerterne havde ikke tilbagelagt en Somil inden for Bjergene, forend de sølte mindre til Stormens Magt, og Sogangens Stigen og Synken var nu betydelig formindsket. Isflagerne vare, hvad man maaskee ikke turde have ventet, ganske forsvundne inde imellem Bjergene, og den eneste Vanskelighed med Hensyn til Seiladsen var at holde sig i saadanne Kanaler, som havde Udlob og ikke syntes at lukke sig. De to Skonnerters Fart var nu betydelig formindsket, da Bjergene i Almindelighed opfange Vinden, men af og til horte man den dog hyle og hvine mellem Klosterne, som om den styndte sig med at slippe løs og komme ud over det mere aabne Hav. Larmen af Isens Gnidning førtes ogsaa ned til dem med Luststrømningerne og aflagde et frygteligt Vidnesbyrd om de Farer, der ikke vare saa fjerne.

Da Vandet nu var temmelig smult og Rulingen temmelig let, undtagen i Mundingen af enkelte Kloster, var der Intet, som forhindrede Skonnerterne fra at nærme

sig hinanden. Dette skete, og de to Kaptainer samtalede om deres nærværende Stilling.

„De er en dristig Karl, Daggett, og jeg kan ikke sige, at jeg har lyst til at følge Dem paa en Reise rundt om Jorden,* begyndte Roswell. „Her ligge vi midt imellem flere Hundrede Isbjerge — et herligt Syn at skue, det tilstaaer jeg — men komme vi nogensinde ud igjen?“

„Det er meget bedre at være her, Gar'ner,“ svarede den Anden, „end at være blandt Isflagerne. Jeg er altid bange for min Agterstavn og mit Ror, naar jeg er mellem Markisen, hvorimod der her ikke er nogen Fare, som man ikke kan see, førend Skibet tårner imod den. Naar man blot kan see, er der Rimelighed for, at man kan slippe.“

„Der er noget Sandt i dette; men jeg vilde ønske, at disse Kanaler vare en god Del bredere, end de ere. Man kan føle et Bjerg, ligesaagodt som man kan see det. Hvis to af disse Karle fik isinde at flemme os inde, vilde vore smaa Bartoier knuses som Rødder i en Røddeskræfter!“

„Derfor maa vi holde godt Udfig. Her synes at være en lang Strækning aaben Passage foran os, og den løber saa nær Nord efter, som vi kunne forlange at komme. Hvis vi blot kunne naae den anden Ende af den, vil jeg være ligesaa glad, som om vi havde tilbagelagt Halvdelen af vor Hjemreise til Amerika.“

Borgeren i de forenede Stater kalder sit Land

„Amerika“ *par excellence*, uden nogenfinde at tilføie „Nord,” som de fleste Europæere gjøre. Daggett mente derfor „Hjemmet” med sit „Amerika,” hvori han ikke saa Andet end Østenden af Long Island, Gardiners Island og Martha's Vineyard. Roswell forstod ham naturligvis, og forlangte derfor ingen Forklaring.

„Efter min Mening,” svarede Gardiner, „komme vi ikke klar af den Is, førend vi have tilbagelagt et Tusind Kvartmil. Vel mener jeg ikke, at vi bestandig skulle befinde os i saadan en Ørken som iasten; men efter saadan en Sommer kan De stole paa, at Isen vil gaae ligesaalangt Nord paa som til 45 Grader, om ikke et Par Grader længere.”

„Det er muligt; jeg har selv seet den paa 42 Grader og paa 40 Nord for Æquator. Hvis den naaer til 50 Grader i denne Verdensdel vil det være tilstrækkeligt. Det vil kun være en Leg imod hvad vi have her. Men hvad i det guddommelige Forsyns Navn er det, Gar'ner?”

Ikke en Stemme høstes ombord i noget af Skibene; der blev neppe draget Aande! En tung, stønnende Lyd var øieblikkelig bleven fulgt af et saadant Blump i Vardet, at man skulde troe, et Stykke af en af de andre Planeter var falden ned. Dernæst begyndte alle de nærliggende Isbjerge at rokke, som om de bevægedes af et Jordstjælv. Denne Del af Maleriet var baade storartet og frygtelig. Mange af disse Masser hævede sig mere end to Hundrede Fod lodret over Havet, og saa ud som

Mure af en halv Sømil's Længde. Der, hvor Skonnerterne tilfældigvis besandt sig i dette Dieblit, vare Isbjergene ikke saa store i Omfang, men fuldkomment saa høie, og selvfølgelig kunde de lettere sættes i Bevægelse. Medens det hele Panorama bukkede og rokkede, og Taarne, Buer og Mure, kort det Hele syntes at ryste ligesaa Grundvolben, kom der en Sø farende ned igjennem Passagen og løstede dem høit i Veiret, mindst halvtredsindstyve Fod og førte dem over Hundrede Alen frem, som om de havde været smaa Stykker Korf. Andre Søer fulgte efter, uden dog at være saa høie og voldsomme, hvorpaa Vandet saa igjen lidt efter lidt vendte tilbage til sin tidligere, mere naturlige Bevægelse og blev roligere.

"Det har været en Jordrystelse!" udbrød Daggett. "Vulkanen hist henne maa have ophørt at sprude Ild, og de brændende Lustarter have sat Klipperne under Havet i Bevægelse."

"Nei, Sir," svarede Stimson fra Bakken paa sin Skonnert, "det er ikke det, Kaptain Daggett. Et af disse Bjerge er væltet om, ligesom naar en Hval vælter sig, og har faaet de andre til at rokke."

Dette var den rette Forflaring, som ikke falder mindre erfarne Robbesangere ind. Det er forresten et ikke sjældent Tilfælde, som man maa tage sig godt iagt for. Naar Isbjergene rives løs fra deres oprindelige Fortoi-ning, hvilket bevirkes dels ved Frostens dels ved Varmstens Indflydelse i de varme Maaneder, have de i Almindel-

lighed regelmæssige Omrids af Tærningeform, men denne Skikkelse miste de snart ved Søgangens Virkning paa denne Is, der er af forskjellig Bessaffenhed, da Noget bestaaer af frossen Sne, Noget af den Fugtighed, der synker ned fra Atmosphæren, og atter Noget af rent frossent Vand. Den første Art smelter hurtigst, og et Bjerg, som i nogen Tid har drevet om med een og den samme Side vendt imod Solens Straaler, taber snart sin Ligevægt og kommer til at hælde over til den ene Side, saaledes at det tilsidst, naar Tyngdepunktet kommer udenfor Understøttelsesfladen, vælter om i Havet og vender bogstavelig Bunden i Veiret. Der er mange Afverlinger i disse Isfjeld, om man saaledes kan kalde dem, og de medføre alt det Oprør, som saadanne Begivenheder naturligvis maa frembringe. Den Begivenhed, som for et Dieblif siden havde forskrækket og forbauset vore Søfolk, var af følgende Bessaffenhed. En Ismasse, som omtrent var en engelsk Kvartmil lang og halvt saa bred med Hundrede Fod over Vandet og to Hundrede under Vandet, var Aarsagen til denne Forstyrrelse. Den havde bevaret sine oprindelige Omrids usædvanlig godt og stod opreist indtil det sidste Dieblif; men da den bestod af en Mængde Snelag, var dens Grundflade smeltet mere paa den ene Side end paa den anden, og da nu det Dieblif kom, da en ledret Linie dragen fra dens Tyngdepunkt vilde være falden udenfor dens Grundflade, vendte Uhyret sig langsomt i sit Leie og frembragte samme Virkning.

som en Del af et Schweitzerbjerg vilde have frembragt ved at falde ned i en So, en Begivenhed, hvorpaa man har haft mange og mærkværdige Exempler.

Uagtet Stimsons Forklaring afflorede alt det Hemmelighedsfulde ved Begivenheden, tjente den ikke synderlig til at berolige Frygten. Havde eet Bjerg foretaget saadan en Bevægelse, kunde man med Rimelighed formode, at andre vilde gjøre det Samme; og den Rystelse, der var bleven frembragt af dette, som dog befandt sig i nogen Afstand, gav en Idée om, hvad de kunde vente sig af lignende Omvæltninger i deres umiddelbare Nærhed.

Baade Daggett og Gardiner vare af den Mening, at hvis et Isbjerg af lignende Størrelse vælte om i mindre end en Kabellængdes Afstand fra Skonnerterne, vilde disse blive udsatte for en betydelig Fare, om ikke paa anden Maade, saa ved at tørne mod en eller anden Ismark. Det var imidlertid for sent at trække sig tilbage, og Skibene holdt tappert gaaende.

Passagen mellem Bjergene blev nu fuldkomment lige, temmelig bred og gik i en saadan Retning, at Vinden kunde have frit Strog igjennem den. Man regnede, at Skonnerterne løb med en tre Miles Fart i den Time, der fulgte efter Isbjergets Væltning. Der var Dieblikke, i hvilke det blæste voldsomt, og, naar man tog alle Biomstændighederne ved dette mærkelige Skue i Betragtning, var det vistnok en Scene, som Indbildningskraften vel i sin høieste Flugt kunde forestille sig, men som Saa

nogensinde kunde haabe at see med deres egne Øine. Maanestunnet, de utallige Isbjerge af alle Skikkelser og Størrelser, der ved Skibenes hurtige Bevægelse syntes at flyve forbi, Afverlingen af Farver ligesom det spøgelseagtige Hvide til det Orange og Smaragdgrønne, der vel var blegt paa den Tid af Døgnet, men dog tydeligt; Gader og Stræder, der neppe viste sig, førend man passerede dem, i Forening med alle de fantastiske Billeder, som saadanne Gjenstande fremmane for Tanken, Alt bidrog til at gjøre denne Time til den vidunderligste, Roswell Gardiner nogensinde havde oplevet. For end mere at forøge Spændingen kom et Par Hvaler sprudende op af Passagen i mindre end Hundrede Alens Afstand fra Skonnerterne. Det var Finbakker, som sjelden eller aldrig lages, og de fik da ogsaa Lov til uhindret at passere. At fange en Hval mellem saamange Bjerger vilde ogsaa næsten være umuligt, med mindre Dyret strax kunde blive dræbt ved Harpunen, uden at man behøvede at bruge den skarpe Landse.

Efter den omtalte Times Forløb forandrede Soloven af Vineyard Cours, idet den ved en pludselig Bevægelse dreiede vester efter. Passagen foran den var lukket, og der var kun eet synligt Udløb tilbage, mod hvilket Skonnernten langsomt styrede, da den egentlig var kommen formeget i Læ af det, fordi man i dette uhydelige og skuffende Lys ikke tidnok havde seet Nødvendigheden af at forandre Cours. Da Roswell befandt sig til Luvert,

var hans Stilling mindre vanskelig, men ifkedestomindre forblev han paa sin Post og vilde ikke fore an. Den Passage, som det med Nød og neppe lykkedes Daggett at bringe sin Skonnert ind i, var frygtelig snever og syntes at staae i Begreb med at lukke sig, skjøndt den var videre længere forude, naar Skonnerten blot kunde komme igjennem den første farlige Snevring.

Roswell gjorde Forestillinger, forend det anførende Fartoi løb ind, og gjorde Daggett opmærksom paa, at Bjergene aabenbart nærmede sig hinanden med en stedse stigende Hurlighed, som sandsynligvis hidrørte fra Tiltrækningskraften. Det er bekjendt, at Skibe i Havblik paa denne Maade bliver bragte i Berøring med hinanden, og man antager, at det Samme finder Sted med Isbjerge. I ethvert Tilfælde lukkede Rulingen, Strømmen eller Tiltrækningskraften hurtig den Passage, gjennem hvilken Skonnerterne nu skulde gaae.

Neppe var Daggett kommen ind i Kanalen, forend en uhyre Masse styrtede ned fra Toppen af et af Bjergene og lukkede bogstavelig Passagen i hans Kjølvand, saa at Roswell blev nødt til at lægge Roret i Lø og slagvende forat komme ud fra det ravende Bjerg. Den Scene, som nu paafulgte, var frygtelig. Skrigene, der løb ombord paa det anførende Skib, robede tydelig dets Fare, men det var umuligt for Roswell at trænge igjennem med sit Skib forat støde til det. Alst, hvad han

kunde gjøre, var at dreie bi, fire en Baad i Bandet og roe tilbage henimod det farlige Punkt. Dette gjorde han strax, men med ængsteligt Sind og bankende Hjerter. Han forcerede virkelig sin Baad ind i en Klost under en fremspringende Bue af det nedfaldne Isstykke og naaede hen paa Siden af Daggetts Skib. Dette var atter bleven slemt inde og det meget slemt, men det kunde dog ikke siges at være i en haabløs Stilling. Det var alene det fra Bjerget nedstyrtede Fragment, som forhindrede Skibet fra at blive aldeles knust. Denne uhyre Isblok holdt Bjergene fra hinanden, og da de nu ikke kunde komme ganske sammen, begyndte de langsomt at vende sig for Strømmen og at stilles ad netop paa det Punkt, hvor de saa nylig vare blevene trukne sammen til en noiere Forening. Efter en Times Forløb var Veien klar, og Baadene bugserede Skonnerten med Ugterenden forrest ind i den bredere Passage.

Tredie Kapitel.

Det Uheld, som ramte Soloven af Martha's Vinthard, indtraf henimod Slutningen af Maris Maaned, som i den sydlige Hemisphære svarer til vor September

Maaned. Det var temmelig sildt for et Skib at blive paa saa høi en Bredegrad. Sjøndt det ikke var absolut farligt at blive funden der adskillige Uger senere.

Omtrent paa den Tid lode vi Læseren kaste et Blik ind til Mary Pratt og hendes Onkel; men det vil nu være passende at føre Læseren et betydeligt Tidsrum længere frem og atter at see ind til vor Heltinde og hendes farrige Onkel omtent en halv Maaneder senere.

I denne Tid er der foregaaet en stor Forandring med Diakonen og hans Niece, og Haabet havde næsten forladt alle dem, som havde Benner ombord paa Soloven af Dyster Bond. At dette var rimeligt, og at man ikke kunde vente Andet, vil følgende Oplysning vise.

Da Captain Gardiner seilede, antog man, at han ikke vilde blive længere end et halvt Aar borte. Alle de, som havde Benner og Slægtninge ombord paa hans Skonnert, havde været overbeviste derom, og stor var Angstelsen og dyb Skuffelsen, da den første af vore Sommermaaneder gik hen uden at bringe Gventhyrerne tilbage.

Efter som den ene Uge fulgte paa den anden, uden at Skibet vendte tilbage, tog Bekymringen til, indtil endelig Haabet begyndte at forvandles til Frygt. Diakonen sukkede over sit Tab, og fandt kun liden Trøst i den Indtægt, der var ham sikket ved den hjemsendte Tran, som Tilfældet ialmindelighed er med de Gjerrige, naar deres Hjerter først engang have begyndt at tragte

efter Binding. Hvad Mary angik, da vorede den Byrde, der tyngede paa hendes Hjerte, Dag for Dag, indtil det Smil, som havde udbredt en uskyldig Glæde over hendes yndige Ansigt, aldeles forsvandt, og hun ikke mere blev seet smile. Ikke desto mindre gik aldrig nogen Klage over hendes Læber. Hun bad ofte og fandt al sin Trøst i saadan Bestæftigelse, som harmonerede med hendes Følelser, men hun talede sjelden om sin Sorg — aldrig undtagen i svage Dieblkke, naar hendes vrantne Onkel bragte Gjenstanden paa Bane i sine hyppige Beflagelser over sit Tab.

November Maaned er ialmindelighed stormfuld paa Republikens østlige Kyster. Det er vel sandt, at de voldsomste Storme ikke indtræffe paa den Tid, men Veiret er dog ialmindelighed barst og vinterligt, og Vinden blæser høit og larmende. Paa et Sted som Dyster Pond føles de Storme, som komme fra Oceanet, næsten ligesaa stærkt som ombord i et Skib i rum Sø, og Mary kunde alt for tydelig mærke Forskjellen imellem de milde Sommerwinde og den barste Giteraarsstorm.

Hvad Diafonen angaaer, da havde hans Bekymringer og Uro angrebet hans Helbred i den Grad, at hans Tilstand var bleven temmelig betænkelig; Alderdomssvagheden syntes tidlig at have indfundet sig, og hans Niece havde hemmelig raadfort sig med Doktor Sage om hans Tilstand. Den fortræffelige Pige var meget bekymret over at finde, at hendes Onkels Sind blev mere og

mere verdsligt, og hans Tørst efter Rigdom mere brændende, altsom han nærmede sig den Time, da Tiden taber sig i Evigheden.

Imidlertid holdt dog Diacon Bratt Mastinen i Gang, som han udtrykte sig, og gjorde sig Umage for at sørge for sine Interesser, som han havde gjort den hele øvrige Del af sit Liv. Han inddrev sin Gjæld og op-sagde, hvad der var sat ud imod Pant, hvor det var nødvendigt, solgte sit Brænde og andre sælgbare Gjenstande saa dyrt, som det var muligt, fort, han forfømte Intet af hvad han antog vilde kunne sørge hans Formue. Dog hang hans Hjerte ved Skonnerten, thi han havde ventet sig Meget af dette Foretagende, og Skuffelsen stod i Forhold til hans tidligere Forhaabninger.

En Dag henimod Slutningen af November sad Diaconen og hans Niece alene sammen i Dagligstuen; han i en bekvem Lænestol paa Grund af sin tiltagende Svaghed, og hun som sædvanlig beskæftiget med at sy. Begge Stole vare stillede saaledes, at de let kunde see ud over den Bugt — nu af et vinterligt Udseende — hvor Roswell sidste Gang havde kastet Anker, førend han seilede.

„Hvilket et behageligt Syn det vilde være, Onkel,“ bemærkede Mary, næsten sig selv ubevidst, idet hun med taarefyldte Øine sad og stirrede paa Vandet, „hvis vi en Morgen kunde vaagne og finde Soloven liggende for Anker under Bynten af Gardiners Ø; jeg har ofte

tænkt, at dette kunde — ja, maa endnu indtræffe, men bestandig bliver mit Haab stuffet! Jeg vilde ikke fortælle Dem det igaar, thi De syntes ikke at være saa vel som sædvanlig; men Lofke-Joseph har bragt mig Svar paa det Brev, jeg sendte over til Vineyard."

Diafonen studsede og vendte sig halvt om imod sin Niece, paa hvis Ansigt hans egne indfaldne Dine fæstes med en næsten graadig Interesse. Det var Kjærligheden til Mammon, der atter bragte Liv i ham. Han tænkte paa sin Eiendom, medens Mary tænkte paa dem, hvis Liv var bleven sat i Fare ved dette usalige Foretagende, om de ikke vare aldeles forulykkede. Hun forstod imidlertid dette Blik og svarede derpaa med sin sædvanlige milde, kvindelige Stemme.

"Det gjør mig ondt at maatte sige Dem, Sir, at der ingen Efterretninger ere komne fra Kaptain Daggett eller hans Folk," var det sorgmodige Svar paa dette tause Spørgsmaal. "Ingen paa Den har hørt et Ord fra Skibet siden Dagen, forend det seilede fra Rio. Den samme Bekymring hersker blandt Kaptain Daggetts Benner, som vi nære for stakkels Roswell. De mene imidlertid, at de to Skibe have holdt sammen, og troe, at den samme Skjebne har ramt dem begge."

"Det forbyde Himlen!" udbrød Diafonen saa høit, som hans svage Lunger vilde tillade det, "det forbyde Himlen! Hvis Gar'ner har ladet denne Daggett gjøre sig Selskab en Time længere, end det var nødvendigt,

fortjente han at forlise, skjøndt Tabet altid falder tungest paa Rhederne."

"Det forekommer mig virkelig at være mere trostende at tænke sig, at de to Skonnetter ere sammen i disse farlige Have, end at tænke sig den ene overladt til sig selv uden nogen Ledsager!"

"Du snakker, som Du har Forstand til, Pige, det gjør Fruentimmerne altid. Hvis Du vidste Alt, vilde Du være af en anden Mening."

"Det har De ofte sagt, Onkel, og jeg frygter for, at der er en Hemmelighed, som i al den Tid har thyget paa Deres Sind. Hvorfor vil De ikke lette Deres Sind ved at fortælle mig Deres Bekymringer? Jeg er jo dog Deres Barn i Kjerlighed, om end ikke efter Fodsjelen."

"Du er en god Pige, Mary," svarede Diaconen, en hel Del formildet ved at høre de klagende Toner af den elskværdigste Stemme, der nogensinde naaede et Menestres Øre, "et fortræffeligt Bæsen igrunden — men Du forstaaer Dig naturligvis ikke paa Robbesangst og saagodt som Intet paa at samle Penge sammen."

"Jeg haaber dog, at De ikke anseer mig for at være odsel, Sir? Det er en Feil, jeg nodig vilde have."

"Nei, ikke odsel; tværtimod. Du er meget sparsommelig og passer paa at bevare, men er meget ligegyldig for at erhverve. Havde jeg været ligesaa ligegyldig som Du, vilde dine Fremtidsdage ikke blive saa lykkelige og

behagelige, som de nu rimeligvis ville blive efter min Bortgang — hvis jeg da skal bort."

"Mit fremtidige Liv lykkeligt og behageligt!" tænkte Mary; derpaa anstrengte hun sig for at finde sig tilfreds med sin Lod og med Forslynets Tilskikkelser. „Det er kun nogle faa Timer, vi leve her i denne Prøvelsestilstand, i Sammenligning med Evigheden, der følger efter."

„Jeg vilde ønske, at jeg vidste Alt, hvad der angaaer denne Roswells Reise," tilføiede hun høit, thi hun var fuldkomment overbevist om, at der var Noget, som Diakonen havde skjult for hende. „Det vilde opmuntre Dem og lette Deres Sind for en Byrde, at gjøre mig til Deres Fortrolige."

Diakonen tænkte mere end fem Minutter i Tausshed derover. Sjelden havde hans Tanker i et saa kort Tidrum gennemløbet en saadan Mængde Begivenheder og Interesser, men Slutningen var klar og afgjørende.

„Du burde vide Alt, Mary, og Du skal ogsaa faae Alt at vide," svarede han som en Mand, der har fattet en uigjenkaldelig Beslutning. „Var'ner er gaaet efter Sæl-hunde til nogle Der, som denne Daggett, der døde her for omtrent halvandet Aar siden, havde talt til mig om — Der, som ifølge hans Beretning ingen Anden kjendte Noget til end han selv. Hans Kammerater, der saae Stedet, dengang han saae det, vare alle døde, da han indviede mig i Hemmeligheden."

„Noget Saadant har jeg længe ahnet, og jeg har

tilfælde havt en Formodning om, at Folkene fra Martha's Vineyard havde faaet noget Nys derom, hvilket Captain Daggetts Opførsel syntes at tyde paa."

"Ja, er det ikke vidunderligt, Pige! Der, hvor, som det hedder, en Skonnert kan fyldes med Iran og Sæl-hundestind i den korteste Sommer, hvori nogensinde Sydpolens Sol skinnede! Vidunderligt! Vidunderligt!"

"Det er vistnok meget overordentligt, men vi skulle erindre, Onkel, hvormange Farer de unge Folk her fra Egnen udsætte sig for, og hvor dyrt deres Fordel undertiden bliver kjøbt."

"Kjøbt! Hvis Skonnerten blot vilde komme tilbage, vilde jeg aldeles ikke tænke paa alt dette. Det er Bekostningerne ved Skibets Bygning og dets Udrustning, Mary, som tynges saameget paa mit Sind. Nuvel, Garners første Forretning er at begive sig til disse Der, som befinde sig i en frygtelig Afstand, naar man betænker, hvad man vover derved; men, hvis Intet vover, kan Intet vinde, siger man jo. Efter min Beregning skulde Skonnerten seile gode femhundrede Mile mellem Is for at komme til Stedet — ikke saadan Is, som man træffer paa, naar man reiser mellem England og Amerika og som vi læse om i Bladene, men Is, der bedækker Havet, ligesom vi undertiden see den optaarnet her i Garners Bugten; kun at den er hundrede Gange dybere, bredere og koldere. Den Is ved Sydpolen skal være frygtelig kold, siger Robbefangerne. Nogle af dem mene endogjaa, at

det er koldere sydpaa, end den anden Dei oppe imod Grønland og Island. Det er underligt nok, Mary, at det bliver koldere, jo længere man kommer sydpaa, men saaledes forholder det sig ifølge alle Beretninger. Jeg har aldrig rigtig kunnet forstaae det, og saaledes er det ikke her i Amerika, det er jeg vis paa. Jeg formoder, at det kommer deraf, at de vende om paa Maanederne og have deres Vinter midt i Hundedagene. Jeg har aldrig kunnet forstaae det, skjondt Gar'ner mere end een Gang har forsøgt paa at gjøre mig det begribeligt. Jeg troer det, men jeg forstaaer det ikke."

"Det staaer Alt her i min Geographi," svarede Mary, idet hun mekanisk tog Bogen ned, thi hendes Tanker vare langt borte i disse isopfyldte Have, som hendes Onkel saa træffende havde beskrevet. "Jeg tænker nok, at vi skulde finde det Altsammen forklaret her i Indledningen."

"Nu til Dags har man Nytte af sin Geographi," sagde Diaconen med langt mere Liv, end han tidligere havde viist den Formiddag. "Geographierne ere nu næsten ligesaa nyttige som Almanakken; læs, Barn, hvad det staaer om Varslidenes."

"Der staaer, at Varslidenes Vexel hidrører fra Jordaxens Inclination mod dens Banes Plan. Jeg forstaaer ikke rigtig, hvad dermed menes, Onkel."

"Nei — det er ikke saa klart, som det kunde være Declinationen — —"

„Her staaer Inclination, Sir.“

„Ja, Inclination. Jeg indseer ikke, hvorfor Nogen skulde have saamegen Inclination for Vinteren, men det maa formodentlig saadan være. Jordens Bane har altsaa Inclination for Forandringer, siger Du.“

„Aarslidernes Bægel, Sir, hidrører fra Jordarens Inclination mod dens Banes Plan. Her staaer ikke, at Banen har nogen særegen Inclination.“

Saaledes forholdt det sig med Mary Pratt, og saaledes forholdt det sig med hendes Onkel, Diaconen. Et af de tydeligste Phænomenener i den physiske Geographi var Hebraist for begge, alene fordi de Coner, som Forsynet saa rigelig havde skjenket dem, aldrig vare blevne henvendte paa saadanne nyttige Studier. Men medens Mary Pratt saaledes var uvidende om dette simple og for dem, som anvende en Times Gfærtanke derpaa, fuldkomment forstaaelige Spørgmaal, havde hun den klareste Forestilling om et andet Mysterium, som har bragt tusinde saavel Lærde som U lærde i Forlegenhed. For hende var Intet klarere, ingen moralsk Sandhed mere levende, intet physiskt Faktum mere vist end Guds Sønns Incarnation. I den guddommelige Raades Fylde havde hun en fast Overbevisning om de Ting, som ikke sees, og hun var indviet i dette for det menneskelige Liv saa vigtige Anliggende, medens hun ikke var istand til at begribe, hvorledes Jordarens Inclination mod dens Banes Plan kunde være Aarsag til Aarslidens Bægel. Og var det Samme

Tilfældet med hendes Dnfel? — med ham, som var Bedehuset's Bille, hvis Navn ofte blev nævnet som et skinnende Lys, og som i sin egen Hjemstavn var saaledes bleven identificeret med Religionen, at de fleste Personer tænkte paa Diakon Pratt, naar de skulde tænke paa Frelseren? Vi ere bange for, at han forstod sig ligesaa lidt paa det ene Spørgsmaal som paa det andet.

„Det er meget forunderligt,“ begyndte Diakonen igjen efter i nogle faa Dieblkke at have tænkt over Sagen, „men jeg formoder, at det forholder sig saaledes. Hvis ikke denne Inclination for koldt Veir var, kunde vore Skibe seile omkring og fange Robber under ligesaa smuk en Himmel, som vi have her i Juni. Men det skulde nu formodentlig ikke være saaledes, og derfor er det ikke saaledes.“

„Der vilde formodentlig ikke være Robber, hvis der ingen Is var, Dnfel. Man siger, at disse Dyr holde af Kulden og Isen. Allfor varmt Veir vilde nok ikke passe for dem.“

„Men det vilde passe godt for vore Folk, Mary. Garner's Forretning er ikke blot at fange Sælhundene mellem Isbjergene.“

„Jeg troer ikke; at jeg rigtig forstaaer Dem, Dnfel. Roswell er jo gaaet ud paa Robbesfangst.“

„Javist, det kan der ikke være nogen Tvivl om. Men der kan være mange Stoppepladser paa saa lang en Reise.“

„Mener De, Onkel, at han skal benytte en af disse Stoppepladser, som De kalder dem,“ spurgte Mary ivrig, halvt aandelos af Utaalmodighed efter at høre Alt. „De sagde engang Noget om Bestindien.“

„Hør Mary — gaa ud i Gangen og see, om Kjøfendøren er lukket, og kom saa nærmere hen til mig, Barn, thi det er ikke nødvendigt at udbasune over hele Ønster Bond, hvad jeg har at sige Dig. Sæt Dig nu der, min kjære Pige, og see ikke saa utaalmodig ud, som om Du vilde spise mig, ellers taber jeg Modet og kan ikke fortælle Dig Noget; maaskee det var bedst, om jeg beholdt Hemmeligheden hos mig selv.“

„Ikke, hvis den angaaer Roswell, kjære Onkel; ikke, hvis den i ringeste Maade har Noget at gjøre med ham! De har ofte raadet mig til at ægte ham, og jeg bør vide Alt, hvad der angaaer den Mand, som De ønsker, at jeg skal ægte.“

„Ja, Gar'ner vil blive en rigtig god Mand for enhver ung Pige, og jeg raader Dig til at tage ham. Du er min Broders Datter, Mary, og jeg giver Dig det samme Raad, som jeg vilde have givet Dig, hvis Du havde været mit eget Barn.“

„Ja, det veed jeg. Men siig mig nu det om Roswell og hvorledes det forholder sig med, at han skulde stoppe op paa Hjemveien?“

„Du maa nu vide, Mary, at den Somand, som døde hos os forrige Aar, har givet Anledning til hele

denne Reise. Jeg var venlig imod ham, som Du erindrer, og hjalp ham til mangen en lille Bekvemmelighed, og han viste sig taknemmelig imod mig derfor. Af alle Dyder sætter jeg mest Pris paa Taknemmelighed! Det er den ædleste og den sjeldneste af alle vore gode Egenskaber. Hvor sjelden har jeg ikke truffet paa den i mine Dage! For alle de Foræringer, jeg har gjort, og de Gaver, jeg har bortskjenket, og de gode Handlinger, jeg har udøvet, har jeg sjelden eller aldrig modtaget Tak."

Mary sukkede, thi hun vidste godt, hvor Lidet han havde bortgivet af sin Overflødighed for at lindre sine Medmenneffers Trang. Hun sukkede ogsaa med en vis blid Uaalsmodighed over, at den Meddelelse, som hun saa ivrigen længtes efter, blev saalænge og til ingen Nytte udsat. Diafonen havde dog besluttet at fortælle hende Alt.

"Ja, Gar'ner har faaet et andet Grinde end det at fange Robber," vedblev han, efterat hans Sorg over den blandt Menneffene fremherskende Utaaknemmelighed var bleven udtømt. "Det er isandhed langt vigtigere, end om Skonnerten blev helt fyldt med Tran. Tran er Tran, det veed jeg, mit Barn, men Guld er Guld. Hvad mener Du om det?"

"Skal Roswell da igjen løbe ind til Rio for at sælge sin Tran og sende Udbyttet deraf hjem i Guld?"

"Bedre end det — langt bedre end det, hvis han overhovedet kommer tilbage." En kold Gysen gjennemførte

Marh. „Ja, derpaa kommer det an, hvis han overhovedet kommer tilbage. Hvis Gar'ner nogensinde kommer hjem igjen. Barn, venter jeg at see ham vende tilbage med et temmelig stort Anker, ja næsten en Tonde, fyldt med Guld!”

Diakonen stitrede omkring sig, idet han gjorde denne Meddelelse, som en Mand, der er bange for at have sagt for meget. Det var dog til sin egen Niece, sin Broderdatter, at han havde betroet denne sin vigtige Hemmelighed, og ved noiere Gjertanke beroligede han sig.

„Paa hvad Maade skal Roswell faae sat i alt dette Guld, Onkel, hvis det ikke skeer ved at sælge Ladningen?” spurgte Marh med aabenbar Bekymring.

„Det er et andet vigtigt Punkt. Jeg skal fortælle Dig det Hele, Bige, og Du vil da see, hvor vigtigt det er at bevare Hemmeligheden. Denne Daggett — ikke han, som er ude med en anden Skonnert, en anden Solove, men hans Onkel, som døde her hos Enken White — nuvel, denne Daggett fortalte mig Mere end Længden og Bredden af Sælhundesøerne — han fortalte mig om en nedgravet Skat!”

„Nedgravet Skat! — af hvem er den bleven nedgravet, og hvad bestaaer den i, Onkel?”

„Nedgravet af Somænd, som ude i rum Sø tilegne sig Andres Gods, for i et beleiligt Dieblis at opgrave den igjen og benytte den. Hvad den bestaaer af! Formentlig af store Doubloner ifølge Daggetts Beretning. Skonndt der ogsaa skal være en Mængde gamle engelske

Guineer imellem dem. Ja, jeg erindrer, at han talte om disse Guineer, tretusind og nogle, og næsten ligesaa mange Doubloner!"

"Var Daggett da Sorover? — Thi de, som tillegne sig Andres Gods ude i rum So, ere hverken mere eller mindre end Sorovere."

"Nei, han selv var ikke Sorover. Han fik imidlertid Hemmeligheden at vide af En, som var Sorover og som sad fangen i et Fængsel, hvor han selv var bleven sat fast for Smugleri. Ja, til Gjengjæld for nogle Tjenester, som Daggett havde viist ham, fortalte han ham Alt om den nedgravede Skat; det er godt undertiden at vise sig god og tjenstvillig, Mary."

"Det er altid godt at være god og tjenstvillig, selv om man ogsaa bliver misforstaaet og Godheden bliver misbrugt. Hvad var Forløsningen Andet end Godhed og Kjerlighed og gudommelig Forbarmelse over dem, som hverken forstod den eller søgte den? Men Penge, som ere samlede og nedgravede af Sorovere, kunne aldrig blive Roswell Gardiners Eiendom."

"Hvis Eiendom ere de da, Pige?" spurgte Diaconen skarpt. "Gar'ner havde akkurat de samme taabelige Idéer i sit Hoved, da jeg først talte til ham om denne Skat, men jeg bragte ham snart til Fornuft."

"Jeg troer nok, at Roswell bestandig har indseet, at en Skat, som er erhvervet ved Røveri, aldrig med Rette kan tilhøre nogen Anden end dens retmæssige Eier."

„Og hvem er denne retmæssige Gier, maa jeg spørge? — eller jeg skulde sige Giere, thi Guldets blev vistnok samlet fra mange forskjellige Kanter. Sæt nu, at Gar'ner faaer fat i denne Skat, som jeg endnu bestandig haaber, fjøndt han er frygtelig længe om det, men sæt nu, at han faaer fat i den, hvorledes skal han da finde de retmæssige Giere? Der ligger nu denne Pose Doubloner — alle see de ligedanne ud, med Hovedet af en Konge, en Don Den eller Den, Marstallet og noget Latin eller Græsk — hvem kan nu sige, det er min Doublon; jeg mistede den paa den og den Tid, den blev tagen fra mig af den og den Sorøver, i den og den Sø, og jeg blev pidstet, indtil jeg fortalte Lyvene, hvor jeg havde skjult Guldets? Nei, nei, Mary, Du kan stole paa, at Du ikke ved nogen Domstol vilde kunne faae et eneste af disse Guldstykker tilbage. De ere alle tabte for deres tidligere Giere og ville tilhøre den Mand, som det lykkes at faae fat paa dem; han vil da blive den rette Gier. Al Eiendom berøber paa Loven, og hvis Loven ikke fordrer de Penge tilbage, som ere erhvervede paa den Maade, kan Ingen gjøre Krav paa dem.“

„Det skulde gjøre mig meget ondt, kjære Onkel, hvis Roswell berigede sig paa denne Maade.“

„Du taler som en taabelig ung Pige og som En, der ikke kjender sine egne Rettigheder. Vi havde ingen Del i, at disse Folk bleve berøvede deres Guld. De

have mistet det for mange Aar siden og ere døde — det ere de uidentvif, ellers vilde de vist have gjort Op-hævelse derover — eller de have forglemmt det og vilde ikke, om det gjaldt deres Liv, kunne kjende en eneste af de Mynter, som engang havde været i deres Besiddelse, og de vide ikke, om det, de have mistet, blev kastet i Søen eller begravet i Sand paa en Klippe. Mary, mit Barn, Du maa aldrig omtale Noget af det, jeg her fortæller Dig!”

„De behøver ikke at frygte Noget i den Henseende. Men jeg haaber, at Roswell ikke vil have Noget at gjøre med saadanne flet erhvervede Rigdomme; han er alifor ædel og mandig til at erhverve sig Rigdomme paa denne Maade.”

„Godt, godt, tal kun ikke Noget derom, Barn, Du er romantisk og phantastisk; giv mig nu mine Draaber, thi jeg er bleven noget kortaandet af at tale. Jeg er ikke, hvad jeg var, Mary, og kan ikke holde længe ud, men lige indtil det Sidste vil jeg dog holde fast paa det, at en Skat, som bliver funden paa denne Maade, tilhører den, i hvis Hænder den falder. Jeg holder mig til Loven; lad Gar'ner blot finde den — Nu, jeg vil ikke tale Mere derom, thi Du bliver bedrøvet derover, og det holder jeg ikke af at see. Gaa hen og opsej „Tilskueren“, og see efter Hvalfanger-Gjæstretningerne, maa-istee der kan staae Noget om vore Robbefangere.”

Mary forlangte ikke at blive anmodet to Gange om

at gjøre det, hendes Onkel ønskede. Bladet blev fundet, og den Spalte, som indeholdt Søsterretningerne, blev gennemlæst. Nicen læste en lang Beretning om Hvalfangere med saamange hundrede eller saamange tusinde Lønder Tran ombord, men kunde ikke opdage nogen Efterretning om Robbefangere. Endelig fandt hendes Bine paa Hovedavisen, som, da den kun udkom to eller tre Gange om Ugen, indeholdt en Mangfoldighed af Efterretninger, og hun forbausedes ved at see en Paragraph af følgende Indhold:

„Ved Tvilling søstrenes Ankomst til Stonington erfare vi, at Isen iaar er bleven funden langt nordligere i den sydlige Hemisphære, end det har været Tilfældet i mange Aar. Robbefangerne have haft megen Vanskelighed ved at bane sig Vej derigjennem, og selv Skibe, som skulde gaae rundt om det gode Haabs Fjorberg, ere blevene generede deraf.“

„Det er det! Ja, Mary, det er just det, der er i Veien!“ udbød Diakonen. „Det er den frygtelige Is. Hvis den Is ikke var, vilde det være en ligesaa behagelig Bestjæftigelse at fange Robber som at præke Evangeliet. Det er muligt, at denne Is har drevet Gar'ner tilbage, da han var paa Hjemveien, og at han nu venter paa bedre Leilighed forat drage imod Nord. Der er een god Omstændighed ved disse Efterretninger — man siger, at naar Isen sees at drive imod de lavere Bredegrader, er det et Tegn paa, at der er mindre deraf i de høiere.“

„Det gode Haabs Fjorbjerg ligger rigtignok i en vis Henseende under en lav Bredegrad, Onkel; hvis jeg ikke tager feil, ligger det ikke saa langt mod Syd, som vi ligge mod Nord. Ja, som De siger, det er et godt Tegns, naar Isen kommer i Nærheden deraf.“

„Jeg siger ikke, at det er Tilfældet, Barn; jeg siger ikke, at det er Tilfældet. Men den maa være kommen Nord for Cap Horn, og det er allerede betydeligt; thi al den Is, som driver omkring der, kommer fra Polarhavet, og saa er den da ikke Gar'ner i Veien.“

„Men han skal dog igjennem den forat komme hjem,“ svarede Mary i sin bløde melankolske Tone. „Hvorfor kunne Menneffene ikke nøies med de Betsignelser, som Forsknet udbreder omkring dem i deres Nærhed, hvorfor drage de ud paa saa lange Reiser for ogsaa at tilegne sig andre.“

„Du holder dog meget af din The, ikke sandt, Mary Pratt? — og af at faae Sukker i den, og af Silketoi og Baand, som jeg seer Dig bære. Hvorledes vilde Du kunne faae disse Ting, hvis der Ingen var, som gif paa de lange Reiser? The og Sukker, Silke og Aliaff voxer ikke paa Øster Bond.“

Mary erkjendte Sandheden af hvad der var bleven sagt, men skiftede Emne. Bladet indeholdt Intet videre om Robbefangst og Robbefangere, og det blev strax lagt tilside.

„Det kan gjerne være, at Gar'ner i al den Tid

graver efter den skjulte Skat," sagde Diafonen endelig. "Det er maaskee Grunden til, at det varer saalange, inden han kommer. Hvis det er Tilfældet, har han Intet at frygte af Isen."

"Det forekommer mig, at De sagde, at disse Penge vare skjulte paa en Klippe i Vestindien."

"Tal ikke saa høit. Mary — hele Øster Bond behøver ikke at vide, hvor den Skat er. Det kan være, at det er i Vestindien eller ogsaa et andet Sted; der findes Klippesøer over den hele Jord skulde jeg mene."

"Troer De ikke, at Roswell vilde skrive, hvis han længe blev opholdt blandt disse Klipper?"

"Du vilde ikke høre tale om Postcontoirer i det sydlige Polarhav, og nu søger Du dem paa de vestindiske Klippesøer. Fruentimmer ville bestandig seile imod Vind og Strøm."

"I detmindste ikke i dette Tilfælde, Sir. Der passer vistnok mange Skibe mellem de vestindiske Klipper, og Intet synes mig lettere end at sende Breve med dem. Jeg er ganske vis paa, at Roswell vilde skrive, hvis han befandt sig et Sted, hvor han kunde vente, at hans Brev vilde naae os."

"Ikke han — ikke han — Gar'ner er ikke den Mand, jeg antager ham for, hvis han lod Nogen erfare Noget om disse Klipper, førend han er færdig med sit Erinde der. Nei, nei, Mary. Vi ville ikke høre fra ham i den Del af Verden. Det kan godt være muligt,

at Gar'ner er ved at grave og har Bamskelighed ved at finde Stedet. Thi Daggetts Beretning var temmelig ubestemt."

Mary svarede ikke, skjøndt hun fandt det temmelig usandsynligt, at Roswell skulde tilbringe flere Maanedes i Vestindien beskæftiget med et saadant Foretagende, uden at finde Leilighed til at lade hende vide, hvor han var og hvorledes han havde det. —

Forholdet imellem disse unge Folk var temmelig eiendommeligt, og havde altid været det. Idet Mary laante Øre til Roswells Frieri, havde hun givet efter for sit Hjerte, men hendes religiøse Grundsætninger havde bevæget hende til at betænke sig paa at modtage hans Haand. Jalmsindselighed er en Moder — ikke en partistiftende og egennyttig Moder, men en fornuftig kvindelig og ædelstænkende Moder — af den yderste Vigtighed med Hensyn til et ungt kvindeligt Væsens Charakterudvikling og hele Lykke. Men det hænder dog undertiden, at en Kvinde, som har maattet undvære en Moders Veiledning, og som tidlig har maattet stole paa sig selv, bliver, hvis hun har den fornødne Sjelsstyrke, ligesaa omhyggelig og forsigtig med Hensyn til sin Opførsel, som den ømmeste Moders Omhu og Veiledning kunde gjøre hende.

Saaledes havde Tilfældet været med Mary Pratt. Da hun tydelig var sin egen forladte Tilstand bevidst, var i Besiddelse af ædle Grundsætninger og tidlig havde faaet Vinene op med Hensyn til Manglerne i Onskens

Charakter, havde hun opstillet strenge Regler for sin egen Opførsel, og disse Regler overtraadte hun aldrig. Deraf kom det, at hun tillod Roswell at skrive, men aldrig besvarede hans Breve. Hun tillod ham at skrive, fordi hun havde lovet, ikke at lukke Døren for hans Frieri, saalænge han opførte sig paa sin medfødt mandige og frimodige Maade imod hende, uden at skjule nogen af sine Meninger og aabent bekjendende sin mangelfulde Tro med Hensyn til det ene vigtige Punkt, som udgjorde den eneste Hindring for deres Forening. —

Hvis en ung Pige, der ikke har nogen Moder, undgaaer de Feil, der let følge af et saadant Savn, medens hendes Charakter udvikles, erhverver hun sig ialmindelighed Egenskaber, der ere hende til stor Nytte i Fremtiden. Hun lærer at stole paa sig selv, bliver vant til at tænke og handle som et ansvarligt Væsen, og vil snarere blive en fornuftig og nyttig Husmoder, end hvis hun var bleven opdraget i Afhængighed under selv den bedste moderlige Kontrol. Kort, Charakterfasthed og Sjælsstyrke erhverves snarere under saadanne Omstændigheder, end hvor Andre paa den unge Piges Begne tænke saameget derover; det gjælder kun om at give Sindet den rigtige Retning. Men Mary Pratt havde tidlig flaaet ind paa den rette Vej i Alt, hvad Anskuelse og Charakter angaaer, og var aldrig afvejet fra sit Kjønns sæmmelige og bestemte Opførsel.

Vor Heltinde vidste ikke rigtig, om hun skulde søge

nogen Trøst i den Paastand af Onkelen, at Roswell blev holdt tilbage blandt Klippeøerne forat søge efter den skjulte Skat. Jo mere hun tænkte over den Sag, desto mere geraadede hun i Forlegenhed. Faa Personer, som kjende Tilværelsen af en saadan Skat, vilde betænke sig paa at sætte sig i Besiddelse af den, og naar man var kommen i Besiddelse af den, hvorledes skulde man da bedst disponere over Guldet. At finde Gierne vilde sandsynligvis være umuligt, og man maatte da afgjøre Spørgsmaalet med sin Samvittighed. — Mary tænkte Meget over den Sag og kom til det Resultat, at hvis hun var den Person, hvem en saadan Skat blev betroet, vilde hun bestemme en vis Tid, inden hvilken de skulde melde sig, som troede at have Fordring derpaa, og hvis ingen Saadan meldte sig, vilde hun bortstjenke Pengene i et veldædigt Niemed.

At, Mary kjende kun lidt til Verden. En saadan offentlig Bekjendtgjørelse vilde vistnok have fremkaldt en Mængde uærlige Personer, som vilde have foregivet at være udplyndrede af Sørovere, og neppe een Doublon vilde have fundet Vej til den rette Giers Lomme, om hun ogsaa havde fæstet Lid til Rigtigheden af alle de fremkomne Fordringer.

Alt dette bragte imidlertid ikke den savnede Roswell tilbage. Atter en Vinter nærmede sig hurtig med sine kolde Storme for at vække Bekymringer ved stadigen at holde det oprørte Hav for hendes Dine. Ikke en Ilge

passerede, uden at Diafonen fik et Brev fra en Kone eller Moder eller Søster til en af de fraværende Sømænd, eller maaskee ogsaa fra En, som tog i Betænkning at tilstaae sit Forhold til den fraværende Sømænd, og Alle spurgte de om deres Skjebne, som vare seilede med Sølvben af Dyster Pond under Kaptain Roswell Gardiners Kommando.

Selv Folk fra Vineyard sendte Bud over og røbede deres Angst og Frygt ved den Maade, hvorpaa de fremsatte deres Spørgsmaal. Hver Dag tiltog Diafonens Frygt, indtil det var klart for Alle omkring ham, at denne Aarsag i Forening med andre, som vare mere physiske, undergravede alvorlig hans Helbred og truede hans Liv. Intet kan mere levende skildre den sorgelige Indflydelse af den Pengebegjærighed, som besjelede denne Mand, end den Omstændighed, at han selv, endnu førend den Daggett fravristede Hemmelighed havde bragt noget Resultat, næsten befandt sig i samme Tilstand som den syge Sømænd, med ligesaa ringe Udsigt til at drage Fordel af denne Hemmelighed som den Mand, der først havde meddelt ham den.

Mary saa tydelig alt dette og sørgede næsten ligesaa meget over sin Onkels Blindhed og verdslige Sind som over det nu næsten sikke Tab af ham, hun saa høit havde elsket i sit Hjertes Jnderste.

Fjerde Kapitel.

Det Første, en Sømand gjør, naar hans Skib har stødt inod en haard Gjenstand, det er at prøve Pumperne. Dette høist nødvendige Foretagende blev udført af Daggett selv, medens Roswell Gardiners Baade halede hans slemme medtagne Skib ud i aabent Vand.

Alle ombord paa Skibet, Roswell ikke undtagen, ventede paa Resultatet af denne Undersøgelse med den dybeste Engstelighed. Roswell holdt Lanteren, ved Hjælp af hvilken man skulde forviise sig om Vandets Høide i Pumpen, thi Maanens Lys var neppe tilstrækkelig dertil. Daggett stod selv oppe paa Pumpen, medens Gardiner og Macy stod ved Siden af den. Endelig kom Peilstoffen op, og den nederste Ende af den blev holdt frem, for at man kunde see, hvor høit Vandet gik.

„Nu, hvad saaer De ud af det, Gar'ner?“ spurgte Daggett lidt utaalmodig. „Vand maa der være, thi intet Fartoi, som flyder paa Vandet, vilde have kunnet modstaae saadant et Stød uden at faae sine Sider aabnede.“

„Der maa være omtrent tre Fod Vand i Rummet,“ svarede Roswell og rystede paa Hovedet; „hvis det bliver ved, Kaptain Daggett, vil det blive vanskeligt at holde Skonnerten flot.“

„Flot skal hun holdes, saalænge Pumperne kunne

røres. Her, gjør den bagbords Pumpe strax klar og sæt den i Gang."

"Det er muligt, at Deres Naader have aabnet sig under Trykket og have lukket sig igjen, efterat Skonnerten er bleven klar. Hvis det er Tilfældet, vil en ti Minutters Pumpning underrette os derom."

Skjøndt der ikke er noget Arbeide, som Søfolk have mere Modbydelighed for end at pumpe — og der er maaskee hellerikke noget Arbeide, der er mere anstrengende og udmattende — hænder det dog ofte, at de med Iver tage fat derpaa, da de vide, at det er det eneste Middel, hvorved de kunne frelse deres Liv.

Dette var nu Tilfældet; de tunge, velbekjendte Slag af Pumpestangen hørtes tydelig midt under høitidelige og vældige Brag af de imod hinanden stødende Isbjerge og Vindens Hyl. Denne syntes imidlertid at have forandret Retning, en Omstændighed, som man snart lagde Mærke til, da den ikke nær var saa bidende kold som tidligere paa Ratten.

"Jeg troer, at Vinden er gaaet om til Nordost," sagde Roswell, idet han i Forening med Daggett gik frem og tilbage paa Skandsen, endnu holdende i sin Haand den vel afstørrede Peilstof færdig til et nyt Forsøg. "Dette sidste Vindstød var stik i Stævn."

"Ikke stik i Stævn, Gar'ner, ikke stik i Stævn for mig," svarede Daggett; "jeg maa see at komme tilbage til Den, hvor jeg da vil forsøge paa at hale Skonnerten

paa Land for at eftersee Læffene. Det er Alt, hvad jeg kan haabe. Efter en saadan Overhaling er der intet Haab om at bringe Skonnerten saa langt som til Rio, hvis den hele Veien skal holdes oppe paa Bumperne."

"Det vil foraarsage en betydelig Forsinkelse, Kaptein Daggett," sagde Roswell tvivlende. "Vi ere nu komne ind imellem de første store Ismasser; det kan være ligesaa let at arbejde os nordest, som at vende tilbage imod Syd forat søge aabent Vand."

"Det kan nok være, men tilbage vil jeg gaae. Jeg beder ikke Dem om at ledsage os, Gar'ner, paa ingen Maade. Efter den smukke Maade, hvorpaa De saa længe har ventet paa os, kunde jeg ikke tænke paa noget Saa dant! Hvis Vinden virkelig er gaaet om til Nordost, og jeg begynder at formode, at det er Tilfældet, vil jeg inden 24 Timer kunne føre Skonnerten tilbage til den lille Bugt, og der er et prægtigt Sted til at hale den paa Land lige under Klippen, hvor vi havde vort Oplag. I en 14 Dage kunne vi faae dens Lækkadser stoppede, og saa følge vi Deres Kjølvand. De kan sige til Følgefene paa Øyster Pønde, at vi snart komme, og de ville vist ikke undlade at sende Bud over til Vineyard."

Dette var at tage Roswell fra Wrens Side, og dette vidste Daggett meget vel. Den unge Mand, der var ædelmodig og karakterfast, lod sig langt lettere paavirke ved en taus og indirekte Appel til hans ædle Egenskaber, end af noget andet Hensyn. Tanken om at forlade en

Rammerat i Rød, i et Farvand som det, hvori de nu befandt sig, bragte ham til at ghyse tilbage for hvad han under andre Omstændigheder vilde have anseet for en bydende Pligt. Diakonen og endnu mere Mary kaldte ham imod Nord, men Vinehardernes Forlegenheder syntes at lænke ham til deres Skjebne.

„Lad os see, hvad Pumpen siger os nu,“ raabte Roswell utaalmodig, „maaskee den Efterretning, den giver os, vil vise, at Sagerne forholde sig bedre, end vi vovede at haabe. Hvis Pumpningen vinder paa Ræffene, kan Alt endnu blive godt.“

„Det er opmuntrende at høre Dem tale saaledes; men Ingen, der har seet saadan en Overhaling, kan nogensinde vente, at Skonnerten skulde løbe 2000 Mil uden at blive repareret. For mine Dine, Gar'ner, seer det ud, som om disse Isbjerge skilles ad og efterlade os en ren Gjennemgang tilbage til det aabne Vand.“

„Jeg troer, De har Ret; men det synes at være en bedrøvelig Tidsspilde og en stor Risiko atter at gaae igjennem disse Bjerge,“ svarede Roswell. „Vinden er sprungen om, og de nærmeste Bjerge aabne sig nu langsomt af en eller anden Grund; men huft paa, at der er en Masse Drivis udenfor. Lad os peile igjen.“

Forsøget blev fornyet, og Resultatet blev snart bekjendt.

„Naa, hvad Nyt, Gar'ner?“ spurgte Daggett, idet han bøjede sig ned og forgjeves søgte at opbage de næsten umærkelige Tegn, som afskilte den vaade Del af Stokken

fra den tørre. Vinde vi ind paa Lækken eller vinder den ind paa os? Gud give, at det Første maa være Tilfældet!.

„Gud har hørt Dem, Sir,“ svarede Stimson ærbødig; thi det var ham, der holdt Lanterne, da han ifølge sin Kaptains Befaling var bleven ombord paa det havererede Skib. „Det er ham alene, Kaptein Daggett, der var istand til at gjøre Saameget for forulykkede Søfolk.“

„Gud være da lovet og priset! Hvis blot Lækken ikke vil tiltage, kan Skonnerten endnu blive frelst.“

„Jeg troer nok, at det kan skee, Daggett,“ tilføiede Roswell. „Denne ene Pumpe har bragt Vandet mere end to Tommer ned, hvis de begge bleve satte i Gang, kunde vi efter min Mening pumpe hende ganske læns.“

„Vi ville da pumpe, indtil der ikke er en Draabe meer,“ raabte Daggett. „Gjør den anden Pumpe klar, Manne, og tag fat paa Arbeidet.“

Dette blev gjort, men ikke førend Roswell havde befalet Halvdelen af sit eget Mandskab at komme ombord for at hjælpe. Imidlertid havde begge Skibe brast fuldt op og sat flere Seil til, og de løb nu rumstjeds hen for den nye Vind den samme Vej tilbage, saavidt man kunde slutte efter Retningen af den aabnede Gjennemgang. Daggetts Skib førte an, og Hazard fulgte efter, da Roswell var bleven ombord paa det havererede Skib.

Saaledes forløb nogle faa Timer; Pumperne havde udtømt Vandet, og det var et tilfredsstillende Resultat at vide, at Skonnerten kunde holdes læns, naar der arbej-

bedes et Kvarter i Timen. Det var alligevel en farlig Løst, som i nogle faa Dage vilde have udmattet det bedste Mandskab. Da Roswell næiere undersøgte Tilstanden, blev han mere tilfreds med den Beslutning, der paa en Maade var bleven ham afvungen; han fandt sig i at vende tilbage med Daggett, overbevist om, at der ikke kunde være Tale om at føre det havererede Skib til Rio, førend det var bleven repareret.

Lykken — eller som Stimson vilde sige, Forskynet — begunstigede i høi Grad vore Søfolk paa den øvrige Del af deres Seilads mellem Isbjergene. Ikke langt fra dem styrtede adskillige Snelaviner ned, og mere end eet Isbjerg væltede om, men ingen af Skibene led nogen Skade derved. Da Skonnerten atter nærmede sig Markisen, gik Roswell ombord paa sit eget Skib, og alle Baadene, som havde bugseret i den aabne Gjennemgang, bleve halede ind og sikrede. Nu førte Gardiner an, overladende til sin Kammerat at følge saa klos paa som muligt.

Langt større Vanskeligheder og langt flere Farer mødte de blandt de løse og rivende Isstykker, end de havde ventet eller tidligere mødt. Uagtet de havde lagt Friholter ud paa alle Sider, dæiede de dog mangt et voldsomt Stød, og Robberforhudningen blev bestadiget paa flere Steder. Et Par Gange frygtede Roswell for, at Skonnerterne vilde blive knuste af Trykket paa deres Sider. Faren blev i en vis Grad forøget ved den dristige

Maade, hvorpaa vore Søfarere sølte sig opfordrede til at ile fremad, thi Tiden var kostbar i enhver Henseende, men fornemmelig paa Grund af Folkenes Udmattelse, som vare nødte til at arbeide ved Pumperne en Fjerdedel af Tiden.

Da Dagslyset vendte tilbage, hvilket nu skete senere end i de første Maaneder af deres Ophold i disse Have, befandt vore Eventyrere sig midt iblandt store Marker af Drivis, der drev los fra Isbjergene, som under Indflydelse af Strømninger under Vandet bestandig førtes imod Nord, medens Drivisen gik imod Syd. Det var meget ønskeligt at komme klar af alle disse Isflager, skjøndt Sammenstødet med dem paa ingen Maade var saa frygteligt, som naar Søen gik høit, og de flydende Ismasser vare i en heftig Bevægelse. Det blev imidlertid snart ganske umuligt for Skibene at bevæge sig videre, undtagen naar de drev med Ismasserne, som flød imod Syd med to Mils Fart.

Saaledes tilbragte de en hel Dag og en hel Nat. Saa tæt var Isen omkring dem, at Matroserne gik med den fuldkommoste Tryghed paa den fra det ene Skib til det andet. Man nærede ikke nogen Frygt, saalænge Vinden blev staaende i det samme Hjørne, thi Bjergene afgav virkelig ligesaa godt Læ, som om de havde været Klipper paa Landjorden.

Den anden Dags Morgen forandrede alt dette pludselig. Isen begyndte at aabne sig; af hvad Grund

var man ikke sikker paa; man formodede, at det hidrørte fra en Forandring af Vind og Strøm. Dette befriede i en vis Grad Skonnerterne, og de begyndte at bevæge sig uafhængig af Isflagerne. Omtrent ved Middagstid fik man atter Øie paa Vulkanen, og førend Solen gik ned, saae man Toppen af den høieste Klippe i Gruppen, der var omgivet af Snefnug.

Enhver var glad ved at see disse velbekjendte Landmærker, hvor uhyggeligt end deres Udseende var, og hvor fjært de end laae fra menneskelige Boliger; thi der havde de Haab om at deres anstrengende Arbeide vilde faae en Ende. Det bestandige Arbeide ved Pumperne, hvortil en Fjerdedel af Tiden blev anvendt ombord paa Skibet fra Vineyard, havde frembragt den sædvanlige Virkning: Folkene saae afkræftede og udmattede ud. Den, som ikke har staaet ved en Pumpestang ombord paa et Skib, kan ikke gjøre sig noget Begreb om dette Arbeides Natur og om den overordentlige Ulyst, hvormed Søfolkene tage fat derpaa. En Trædemølle maa vistnok — thi vor Erfaring udstrækker sig ikke dertil — være det, som mest ligner denne anstrengende Beskæftigelse, skøndt Forbryderne ikke arbeide for sit Liv.

Den fjerde Dags Morgen besandt vore Søfolk sig i den store Bugt i aabent Vand omtrent en Semil fra den lille Vig ret til Luvart af deres Havn. Roret blev lagt op, og snart vare Skonnerterne inde i det velbekjendte Tilflugtssted.

Idet de løb derind, saae Roswell sig om med Be-
 drøvelse, Skræk og Beundring. Han kunde ikke undlade
 at beklage, at han paa denne Aarstid var bleven nødt
 til at spille saamegen kostbar Tid. Hvor kort end hans
 Gravværelse fra dette Sted havde været, var der dog ind-
 traadt bethdelige Forandringer i alle Tings Udseende.
 Ethvert Tegn paa Sommer — og de havde altid været
 faa og magre — var nu forsvunden; et koldt og sorgeligt
 Efteraar var fulgt derpaa. Der var naturligvis ikke skeet
 nogen Forandring med deres Bolig; Brændestablerne
 og de andre Gjenstande, som vare bragte derhen ved
 Menneskehænder, stod just, som de vare blevene efterladte
 der; men selv disse Gjenstande saae mindre oplivende og mere
 ubrugelige ud, end da de sidst saae dem. Til Alles Over-
 rasselse var der ikke en Sælhund at see. Af en eller
 anden Mennesket ubekjendt Grund vare alle disse Dyr
 forsvundne og havde saaledes tilintetgjort en af Daggetts
 hemmelige Planer; thi denne forudseende Skibskaptain
 havde i sit stille Sind besluttet, at drage Fordel af dette
 Uheld og benytte Leiligheden til at indtage fuld Ladning.
 Nogle sagde, at Dyrene vare gaaede imod Nord for der
 at tilbringe Vinteren; Andre paaastod, at de vare blevene
 forstrækkede og havde taget deres Tilflugt til en af de
 andre Der; men Alle vare enige om, at de vare borte.

Det er bekjendt, at Robberne af og til vandre langt
 bort fra deres hjemlige Bunde, om man kan udtrykke
 sig saaledes; men vi vide aldeles ikke Noget om, at de

funne betragtes som vandrende Dyr. De større Arter have en temmelig vid Kreds at leve i, og selv den lille Forværksælhund forvilder sig undertiden og bliver funden paa Kyster, som den ellers ikke besøger. Angaaende de Dyr, hvoraf der for saa kort Tid siden havde været en saa stor Mængde paa Robbefangerlandet, ville vi ikke fremkomme med nogen Theori, da vi fornemmelig have med Kjendsgjerninger at bestille; men en Samtale, som i den Anledning fandt Sted mellem de to første Styr-mænd, kan muligen hjælpe dem, som have Lyst til at spekulere derover.

„Naa, Nach,“ sagde Hazard og pegede paa de øde Klipper, „hvad tænker De om det? Der er ikke en Ælhund at see, hvor der for saa kort Tid siden var Tusinde!“

„Hvad jeg tænker derom? — Jeg tænker, at de ere borte, og jeg veed, at saadant Noget er hændet før. Enhver, der agter paa Tegn og Barfler, veed, hvorledes man skal tage det.“

„Det ønskede jeg nok at høre en Forklaring paa; for mig er det ganske nyt.“

„Robberne ere borte, og det er et Tegn paa, at vi ogsaa skal tage bort. Det er min Forklaring, og den kan De gjøre med, hvad De vil. Naturen giver os saadanne Vink, og ingen fornuftig Semand bør lade dem gaae upaaagtede hen. Jeg siger, at naar Robberne gaae, skal Robbefangerne ogsaa gaae.“

„Og De mener, at det er et Vink fra Naturen, som De siger.“

„Ja, jeg mener, og det et nyttigt Vink. Hvis vi vare seilklar, vilde jeg ikke vente, men drage afsted endnu inat. Mærk mine Ord, Hazard — der vil ikke komme noget Godt ud af denne Læk, denne Tilbagevendende til Havnen igjen og af al den Firen og Halen paa Ladningen.“

Den anden Styrmand loe; men hans Kaptain kaldte i dette Dieblis paa ham og gjorde saaledes en Ende paa Samtalen. Hazard blev anmodet om at hjælpe med til at fikke Daggetts Skonnert i den Stilling, den nu havde indlaget. Under meget høie Bredegrader stiger Floden ingenlunde saa høit, som Tilfældet er under 50 Grader. I det sydlige Ishav har den kun en Middelheide. Dette Faktum havde vore Sømænd lagt Mærke til, og Daggett havde strax bragt sit Skib hen til det eneste Sted, der paa den vilde Kyst lignede en flad Strandbred.

Hans Skib laae nu sikkert i den lille Bugt paa et bekvemt Sted til at løsse og lade. Egentlig kunde man ikke sige, at Strandbredden var flad der; det var kun en noget straa Klippeaffats, hvorpaa Skibet kunde bringes op som paa Bunden af en Dok.

Medens Daggetts Skonnert indtog denne Plads, fastede det andet Skib Anker udenfor. Man havde næsten hele Dagen for sig, og alle Folkene bleve siebliffelig

satte til at udløse det havererede Skib. Forat slippe for Bumperne, vilde de med Fornøielse have arbeidet uden Afbrydelse i 24 Timer. Efterhaanden som Skibet lettede sig, blev det trukken høiere op paa Klippen, indtil det endelig var kommen saa høit op, at det ikke længer var udsat for at synke. Nu behøvede man ikke mere at pumpe. Før Ratten kom, blev Skonnerten gjort fast ved Hjælp af Gier og Louge, som fra Takkeladsen bleve bragte ud til Klipperne, saaledes at den nu stod fuldkomment opret paa sin Kjel. Paa denne Maade var den beskyttet, naar Floden hævede den. Ved Lavvande manglede der endnu otte Fod i, at den stod tørt, uagtet den allerede var bleven lettet fire Fod. En betydelig Del af Ladningen havde Skibet endnu inde denne første Aften efter dets Tilbagekomst. Besætningen paa Daggetts Skib bar deres Madrasser iland, tog Hytten i Besiddelse, tændte Ild paa Skorstenen og gjorde alle mulige Forberedelser til at tage der den næste Dag, ligesom de havde gjort, førend de forlod Den. Roswell og alle hans Folk forbleve ombord paa deres eget Skib.

Den følgende Dag lossede man Alting ud af det havererede Skib med Undtagelse af Masterne og Bogsprydet. Mandskabet paa to Robbesangere gjorde kort Bested med saadant et lille Skib. Man anbragte tomme Stæde under det, og da Floden var paa sit Høieste, blev det halet op paa den allerede omtalte lille Klippeflade. Da Vandet faldt fra, krængede det naturligvis lidt over

til den ene Side, men ved Middelvande laae Kjølen fuldkomment tør.

Alles speidende Dine fik nu travlt med at see efter Læffene. Som man kunde vente, fandt man ingen Læf i Nærheden af Kjølplanterne, en Omstændighed, som tydelig havde viist sig ved den Mængde Vand, der var bleven i Skibet, da det var bleven halet op og laae næsten tørt.

„Naaderne have aabnet sig nogle Ranger neder under Barkholterne,“ sagde Roswell, da han og Daggett gik under Bunden af Skibet forat eftersee Beskadigelseerne. „Og De gjorde bedst i strax at tage Kobberforhudningen af. Er der foretaget nogen Undersøgelse indenbords?“

Der var endnu ingen bleven foretaget, og vore to Kaptainer steg da ned gennem Storlugen og foretog saa god en Undersøgelse af Sagernes Stilling i Lasten, som det var muligt. Trykket havde været saa frygteligt, at tre af Dæksbjelkerne vare blevne brækkede. De vilde være blevne drevne ud gennem Skibets Sider, hvis ikke Ismuren paa begge Sider havde gjort det umuligt. Som det nu var, havde Stødholterne givet sig lidt, og Naaderne havde aabnet sig lige under Vandgangen. Da Floden kom igjen, reiste Skonnetien sig naturligtvis og man benyttede Leiligheden til at pumpe den læns. Nu viste der sig ingen Læf, atter et Bevis paa, at de beskadigede Steder maatte søges over den nærværende Vandlinie.

Da man havde erholdt denne Kundskab, blev Kobberet

taget bort og adskillige af Naaderne undersøgte. Begets og Værkets Tilstand viste tydelig de Steder, som man skulde henvende sin Opmærksomhed paa, og vieblikkelig blev Kalfatrejernet taget i Brug. Efter omtrent en Uges Forløb var Arbeidet fuldendt, Kobberet sat paa igjen og Skonnerten flot.

Stor var Utaalmødigheden efter at erfare Virkningen af det, som var bleven gjort, og ligesaa stor var Skuffelsen, da man fandt, at der endnu var en bethdelig Læk, gennem hvilken der trængte altfor meget Vand ind, til at man kunde tænke paa at gaae tilføes, førend den var stoppet. En Smule Eftertanke, og det fra Roswells Side, ledede til den Undersøgelse, som strax blev foretagen.

„Denne Læk er ikke paa Bunden af Skonnerten,” sagde han, „thi Vandet løb hverken ud eller ind, førend vi fik hende flot. Den maa da altsaa være etsteds mellem Bunden og dens letteste Vandlinie. Vi have nu haft Kobberet af og undersøgt Naaderne i den Del af Skibet, og jeg mener derfor, at der maa være noget galt i Forstavnene eller Bagstavnene. Maaskee har et af Stødene forskudt sig. Sligt kan nok hænde ved saadant et voldsomt Tryk.”

„Saa maa vi have Skuden op paa Land igjen og begynde at arbeide forfra,” svarede Daggett. „Jeg seer nok, hvorledes det forholder sig; De holder ikke af denne Forsinkelser, og tænker paa Diafon Pratt og Dyster Bond.

Jeg dadler Dem ikke derfor, Gar'ner. Jeg skal aldrig htre Noget imod Dem eller Deres Folk, hvis De seile hjemad endnu i Eftermiddag og lade mig og Mine sørge for os selv. De har hidtil mandigen staaet os bi, og jeg er Dem altfor taknemmelig for hvad De allerede har gjort, til at bede Dem om Mere."

Var det hans oprigtige Mening, Daggett der htrede? I en vis Henseende var det Tilfældet, men i andre Henseender var det lutter Forstillelse. Han ønskede at synes retfærdig og høimodig, medens han hemmelig havde til Hensigt at indvirke paa Gardiners bedre Følelse saavel som paa hans Stolthed og derved sikre sig hans Hjelp til at faae Skonnerten klar, ligesom han ogsaa ønskede ikke at tabe ham af Syne, indtil en vis Klippe var bleven undersøgt; thi Udbyttet deraf indbildte han sig at have Ret til at erholde en Andel af.

Hvor forunderligt synes det ikke! Under de nærværende farlige Forhold med ringe Udsigt til nogensinde at faae sit Skib hjem igjen flhngede denne Mand sig som en Blodigle til det fjerneste Haab om at vinde Fordele. Hos en vis Del af den store amerikanske Familie — den gudlignende angelsariske — hersker der i den Henseende en bulldoggeagtig Vedholdenhed, som vistnok ofte kan lede til store Resultater; men en saadan Charakter frembringer ofte et smerteligt, aldrig et behageligt Indtryk.

Til denne Klasse horte Daggett, der aldrig ved Farer, Anstrengelser eller Tanker om Fremtiden lod sig

lede bort fra en Plan, der lovede Guld. Vi mene ikke dermed, at andre Nationer ikke ere ligesaa pengebegierlige; mange ere det virkelig i høiere Grad, især saadanne, som længe ere blevene fordærvede ved flette Regjeringer. Man kan saaledes lettere kjøbe en halv Snes Franskmænd end en Yankee, men har den Sidste først faaet Fingre paa en Dollar, vil ingen Magt kunne fraviste ham den.

Roswell havde Meget imod at forlænge sit Ophold ved disse Der; men Standstolthed vilde have afholdt ham fra at forlade en Kammerat under saadanne Omstændigheder, hvis ikke en bedre Kærlighed havde bevæget ham til at blive og hjælpe Daggett. Den Sidste havde rigtignok paa en Raade trængt sig ind paa ham, og Forbindelsen var paa en forunderlig Raade bleven fortsat indtil dette Dieblif, men det betragtede han som en Tilskikkelse af Forsynet, som man var forpligtet til at finde sig i. Resultatet blev en Erklæring om, at han vilde hjælpe sin Kammerat, saalænge der var noget Haab om at faae det havererede Skib hjem.

Denne Beslutning bebudede et Ophold af nok en Uge. Imidlertid spildte man ingen Tid med tomme Beklagelser, men alle Hænder toge fat paa Arbeidet forat faae Skonnerten ind paa grundt Vand igjen og der nøiere at eftersee Lækken. Da man havde sat Skibet paa ret Rjæl og satte Pumperne igang, viste det sig, at Skibet trak altsformegit Vand, til at man kunde tænke paa at begive sig paa Veien, førend Skaden var istandsat. Denne

Gang blev Skibet ikke lagt paa Rimmingen. Det blev ført ind i saameget Vand, at det just kunde holdes paa ret Kjel ved Hjælp af Gier og Støtter, saa at to eller tre Ranger forude vare fri over Vandet ved Lavvande, og man havde ifinde at svaie Skibet rundt, hvis Undersøgelsen viste, at der ingen Læk var forude.

Bed at Klæde Kobberet af fandt man, at Stødene virkelig havde forskudt sig, da Underkanten af Planken havde skudt sig saalangt ud fra sit Leie som til det Sted, hvor Underkanten før havde været. Herved fremkom en Nabning, hvorigjennem en lille Vandstrøm bestandig kunde løbe ind, og Lækken blev bestandig farligere, fordi Værket løsnedes og Planken stræbte at rette sin krummede Form.

Da denne Skade først var opdaget, var imidlertid Intet lettere end at raade Bod paa den; man behøvede blot at holte Plankestødet paany, drive nogle faa Spiger ind, kalfatre og sætte Kobberet paa igjen. Roswell, der hvert Dieblis blev mere utaalmodig efter at komme afsted, var meget bedrøvet over et Ophold, der virkelig saae ud til at være uundgaaeligt, da det hidrørte fra Lækens særegne Plads. Da den efter Skibets nærværende Stillings var lige i Vandgangen, var det ikke muligt at arbejde længer end en Time i hver Flodtid, og ifkun to Mænd kunde arbejde paa een Gang. Som en Følge af disse Vanstueligheder havde det sex Gange været Ebbe og Flod, inden man erklærede Stævnen for atter at være tæt. Skonnerten blev derpaa pumpet læns, og Skibet blev

atter bragt ud paa dybt Vand. Denne Gang blev vore Robbfangeres Laalsmodighed og Flid belønnet med Held, thi der viste sig ikke længer nogen Læf.

„Hun er saa tæt som en Flaske med en lakket Prop, Gar'ner,“ raabte Daggett nogle faa Timer efter, da hans Skonnert var kommen tilankers, og han mødte sin Kollega paa dennes egen Skandse, hvor han hjertelig trykkede hans Haand. „Meget af dette har jeg Dem at takke for, hvilket alle Folk paa Vineyard skulle faae at vide, hvis vi nogensinde komme hjem igjen.“

„Det glæder mig, at vore Bestræbelser have faaet et saadant Udfald, Kaptain Daggett,“ var Roswells Svar; „thi oprigtig talt have vi spildt eller skulle spille i det Hele fjorten Dage, inden vi faae Dem færdig til atter at gaae under Seil, og der er foregaaet en stor Forandring med Veiret; Dagen tager af i Længde med en frygtelig Hurtighed, og den store Bugt var imorges belagt med et tyndt Lag Is. Rulingen har sat saamegen Søgang ind, at Isen er brudt op, men see Dem om her i den lille Bugt; — en Dreng kunde gaae paa den Is henne ved Klipperne.“

„Der vil ikke være Noget af den tilbage iaften, og begge Mandskaberne ville kunne stuve min Last i fire og tyve Timer. Vær ved godt Mod, Gar'ner, i Løbet af en Uge skal jeg nok bringe Dem klar af Isbjergene.“

„Jeg er nu ikke saa bange for Isbjergene, som for den nye Is og Flagerne. Bjergene maa paa denne

Tid være komne et godt Stykke nordpaa, men hver Nat bliver det koldere, og Ismarkerne synes at sætte tilbage til Gruppen istedetfor at fjerne sig fra den."

Daggett opmuntrede sin Kammerat med en god Del fortrolig Snak, men Roswell var inderlig glad, da Vineharder-Skibet efter fire og tyve Timers Forløb blev erklæret for at være fuldkomment klar. Det var henimod Aften, og Gardiner raadede til at seile strax, men Daggett fremkom med adskillige fornuftige Indvendinger derimod. For det Første var der ingen Vind, og Roswells Forslag at buxere Skonnerterne midt ud i den store Bugt blev mødt med den Indvending, at Folkene i flere Dage havde haft strengt Arbejde, og at de trængte til Hvile. Alt hvad der kunde vindes ved at bringe Skonnerterne ud i Bugten var at faae dem udenfor den tynde Is, som nu dannede sig regelmæssig hver stille Nat i Nærheden af Land, men som ligesaa regelmæssig blev brudt itu og adspredt af Bølgerne, saasnart det lustedede lidt op.

Roswell holdt imidlertid ikke af Sagernes Udseende og besluttede at føre sit eget Skib udenfor, saa kunde Daggett gjøre, hvad han vilde. Efter forgjeves at have afhandlet den Sag, og efterat have fundet, at Mandskabet paa det andet Skib havde spist tilaften og var gaaet tilkøis, kaldte han alle Mand op og henvendte nogle faa Ord til dem, idet han overlod det til dem selv, om de vilde bemande Baadene eller ikke. Da Roswell havde gjort opmærksom paa, at det var fuldkomment stille, at

Bandet var ganske smult, og at der var Udsigt til stærk Frost — det frøs nu forresten næsten om Middagen — gik Folkene, rigtignok temmelig modstræbende, over til hans Mening, og samtykkede i at arbejde istedetfor at jove. Arbejdet kunde imidlertid lattes betydelig ved at dele Mandskabet i de sædvanlige Vagter.

Alt, hvad Roswell trængte efter, var at faae sin Skonnert omtrent en Sømil ud fra den lille Bugt, hvorved den vilde komme udenfor en Linie, dragen fra begge Fjorbjergene, eftersom den største Fare, som den nye Is kunde medføre, var indenfor denne Linie. Dette mente han kunde let gøres i Løbet af nogle faa Timer eller i endnu kortere Tid, hvis det vilde lyste lidt.

Roswell Gardiner følte, at der ligesom var væltet en Byrde fra hans Sjæl, da hans Skonnert havde lettet Anker og Storseilet var tilsat. En Baad blev sendt forud, og Skibet blev langsomt buxeret ud af Bugten, medens Seilene hverken gjorde Gavn eller Skade. Da Fartøiet passerede Daggetts, stod denne paa Dækket; han var den eneste synlige Person paa Skibet fra Vineyard. Han ønskede Gar'ner Godnat og lovede at komme ud, saasnart det blev lyst den næste Morgen.

Man kan vanskeligt forestille sig en uhyggeligere Scene end den, som omgav Diacons Pratts Skonnert, da den bevægede sig ud i det Vand, som adskilte de forskellige Øer af denne fjerne og ufrugtbare Gruppe. Roswell kunde netop sfjelne den truende Klippemasse, der

hævede sig paa Midten af Robbefangerøen, men den tabte sig snart i det tiltagende Mørke. Kulden begyndte at blive streng, og Mandskabet klagede allerede over, at der lagde sig Is om Narebladene. Da opstod der en Tanke hos vor unge Sømand, som hidtil ikke havde fremstillet sig for ham. Hvad nyttede det, at han fik sit Skib udenfor Bugten, hvis Daggetts den følgende Dag blev indefrossen? Vigtigheden af denne Tanke blev ham saa indlysende at, han kaldte Baaden tilbage og roede ind i den lille Bugt igjen for endnu engang at forsøge paa at overtale Daggett til at følge med ham ud.

Gardiner fandt, at alle Vineharderne, Kaptainen og Styrmandene med indbefattede, vare gaaede tilkøis. Det anstrengende Arbejde, de havde havt, i Forening med Kulden gjorde Kæierne meget behagelige, og selv Daggett bad sin Gjest om Undskyldning, fordi han ikke stod op og tog imod ham. At argumentere med en Mand, der var saaledes stemt, og befandt sig under saadanne Forhold, var aldeles unyttigt. Efterat have været en kort Tid hos Daggett, vendte Roswell tilbage til sin egen Skonnert. Idet han roede tilbage, overbeviste han sig om, at Isen hurtig lagde sig over Bugten, og Baaden, maatte virkelig bane sig Vej gennem et tyndt Lag, inden den naaede Skibet.

Vor Helt var nu alvorlig bekymret for, at han selv skulde blive indefrossen, førend han kunde komme ud i mere aabent Vand i Bugten. Heldigvis sprang der en

let Brise op fra Nord, og efterat have stillet sine Seil lykkedes det nu Gardiner at føre Skibet ud til et Punkt, hvor Grunddønningens bølgeformige Bevægelse forvissede ham om, at han befandt sig udenfor Linien mellem de to Forbjerg. Derpaa opgav han Fokken, halede Rhyverskjødet til Luvart, fædede Pittsald af og lagde Roret i Lø. Da dette var gjort, fik Folkene Lov til at gaae tilføis, medens Styrmandene skiftedes til at holde Die med Fartøiet.

Det var omtrent en Time før Dag, da anden Styrmand ifølge Ordre purrede Roswell. Da den unge Kaptain kom op paa Dækket, fandt han, at det var ganske stille, men en bidende kold Morgen. Der havde lagt sig Is paa enhver Del af Rejsningen og paa Skonnertens Sider, hvor Vandet var kommen i Berøring med den; men da Ratten havde været ganske stille og der selvsagt ikke var fløiet meget Søstænk op paa Skibet, havde der ikke samlet sig megen Is paa dets Skrog. Ved at støde med en Baadshage overbeviste Roswell sig om, at Bugten rundt omkring ham var belagt med et Isdække af næsten en Tommes Tykkelse. Dette forårsagede ham megen Bekymring, og han ventede med den største Utaalmodighed paa Dagslysets Tilbagekomst, forat see, hvorledes Daggett var faren.

Da det blev høilys Dag, kunde man tydelig see, at et Islag, der var tykt nok til at bære Menneſker, bedækkede den indre Del af Bugten. Daggett og hans

Mandskab vare allerede isærd med at bruge Isaugen. De maatte have opdaget Faren før Dagslysets Tilbagekomst, thi Skonnerten havde ikke blot lettet Anker, men var endogsaa bleven ført en god Rabbellængde udenfor den lille Bugt. Ved Hjælp af sin Riffert iagttog Gardiner i kort Tid Daggett og hans Mandskabs Bevægelser, hvorpaa han lod alle Mand kalde op. Rotten var allerede i Rabbysen, og en varm Frokost var snart tillavet. Efterat denne var fortæret, bleve de to Hvalfangerbaade firede ned, og Roswell og Hazard roede saalangt ind, som Isen vilde tillade det, hvorpaa de gik Resten af Veien til det indesluttede Fartøi medtagende Størstedelen af Mandskabet tilligemed en Saug.

Det var maaskee heldigt for Daggett, at det snart begyndte at lufte op med en frisk Nordenvind, som satte en betydelig Sæ ind i Bugten, der snart brød Isen op og gjorde det muligt for Skibet fra Vineyard at bane sig Vej gennem Fragmenterne og støde til det andet Skib omtrent ved Middagstid.

Roswell var glad ved atter at være ombord paa sit eget Skib, og han satte strax Seil til forat krydse sig ud af det snevre Farvand, hvad det end skulde koste; thi den sidste Nats Erfaring havde lært ham, at han var bleven altfor længe inde i den lille Bugt. Daggett fulgte ham villig, men ikke som en Mand, der paa et Haarsbred nær var sluppen for at overvintre i Nærheden af Polarkredsen.

Femte Kapitel.

De fleste af vore Læsere forstaae, hvad der mentes, da Mary Bratt omtalte „Jordaxens Inclination mod dens Banes Plan;“ men da der maaskee er nogle faa, som ikke have forstaaet det, og da Følgerne af dette store physiske Faktum staae i en væsentlig Forbindelse med de eftersølgende Begivenheder i vor Fortælling, ville vi give saadan en ligesrem Forklaring af dette Phænomen, som vi i al Bestedenhed haabe vil gjøre det klart for de mest blindviede. Jordens Bane er den Wei, som den tilbagelægger i Rummet paa sin aarlige Gang omkring Solen; Planeterne bevæge sig i et tomt Rum, eller i et Rum, der næsten kan siges at være tomt. Lad nu den uoplyste Læser tænke sig et stort cirkelrundt Bord med et Lys paa dets Overflade og i Nærheden af dets Centrum. Lyset skal forestille Solen, den ydre Kant af Bordet Jordens Bane, og dets Overflade denne Banes Plan. I Naturen er der aldeles ikke saadant Noget som en Plan, da Rummet indensfor Banen er tomt, men Bordets Overflade giver en tydelig Forestilling om Jordens almindelige Stilling, naar den vandrer omkring Solen. Det er neppe nødvendigt at bemærke, at Jordens Axe er en tænkt Linie, dragen fra den ene Pol til den anden, og Navnet hidrører fra den Forudsætning, at den daglige Omdreining skeer omkring denne Axe.

Det Første, man nu maa fæste sin Opmærksomhed paa, for at kunne forstaae Aarstidernes Vexel, er den Kjendsgjerning, at Jorden ikke forandrer sin Stilling i Rummet, om vi saa tør udtrykke os, naar den forandrer sin Plads. Dersom Aksen var lodret paa Banens Plan, vilde den nævnte Omstændighed ikke have nogen Indflydelse paa Temperaturen, som det simpleste Experiment, vil vise. Tæge vi en Globus, sætte dens Æquator mod den yderste Kant af Bordet og holde den fuldkomment opret, og vi saa lade den dreie sig om sin Axe, idet den gaaer rundt i Kredsen, vil man finde, at Lyset fra Bordets Midtpunkt oplyser netop den ene Halvdel af Jordkloben til enhver Tid og i alle Stillinger, den Halvdel nemlig, som faaes ved at lægge en Plan igjennem begge Polerne lodret paa en Linie fra Solen til Jorden.

Dersom denne Bevægelse svarede til den naturlige, da vilde Dagene og Nætterne altid være lige lange, og da vilde der ingen Forandring være i Aarstiderne; der vilde være varmest under Æquator, og Kulden vilde tage til, efterhaanden som man nærmede sig Polerne. Ingensteds vilde dog Kulden være saa haard, som den nu er, ei heller vilde Varmen være saa stor som nu, undtagen lige under eller ganske nær ved Æquator. Det første Faktum vilde have sin Grund i Solens regelmæssige Tilbagevenden een Gang i hver fireogtyve Timer, det sidste i den skraa Retning, i hvilken dens Straaler berørte Jorden paa alle Steder undtagen under Æquator.

Men man maa ikke lade Globen bevæge sig omkring Bordet med sin Axe lodret paa dets Overflade eller paa Jordbanens Plan. I Virkeligheden inclinerer eller bøier Jorden sig mod dette Plan, og Globen skulde da stilles i en tilsvarende Stilling. Globen maa holdes til Bordets Rand ved dets sydlige Side med sin øverste eller nordlige Pol inclinerende mod Solen; og saa begynder Omdreiningen, idet man bestandig sørger for at holde Globens Nordpol pegende i samme Retning, eller at holde Globen selv i hvad vi have kaldt en fast Stilling.

Da den ene Halvdel af Globen bestandig maa være belyst og den anden Halvdel i Mørke, vil Afvigelsen fra den lodrette Stilling bringe Lysskredsen noget paa hin Side Nordpolen, naar Globen er ret i Syd fra Lyset, og vil efterlade et lignende Rum ved den modsatte Pol uden noget som helst Lys. Nu er det, at det, som vi have kaldt Globens faste Stilling, begynder at gøre sin Virkning. Da Inclinationen er imod Bordets Overflade, blive de Phænomener, som vi vide eksistere, en Følge deraf. Saaledes er det da, at Aarstidernes Vexel ligesaameget hidrøre fra Jordens faste Stilling i Rummet, ved hvilket Udtryk vi have betegnet Retningen af dens Poler, som fra dens Axes Inclination. Ingen af dem vilde frembringe Phænomenet uden den andens Hjælp, som Experimentet med Bordet vil vise.

Have vi nu sat Globen paa Sydsiden af Bordets Rand med dens Axe inclinerende mod dets Overflade og

dens Poler altid pegende i den samme almindelige Retning, saa sætte vi den i Bevægelse imod Øst, idet den hurtig dreier sig om sin Ase. Da den var ret Syd for Lyset, fandt man, at Nordpolen blev oplyst medens ingen Omdreining af Aksen kunde bringe Sydpolen indenfor Lyskredsen. Ved denne Bevægelse vil nu Lyskredsen gradvis formindskes omkring Nordpolen og udvide sig imod Syd, efterhaanden som Globen skrider imod Øst og Nord, idet Dagenes Længde i den nordlige Hemisphære formindskes og forøges i den sydlige. Naar den er kommen i Øst, ville Straalerne falde lige paa Æquator, Lyset vil skære begge Polerne og gøre Dagene og Nætterne lige lange.

Efterhaanden som Globen bevæger sig imod Nord, vil Lyskredsen befindes at tiltage omkring Sydpolen, medens aldeles intet Lys vil berøre Nordpolen. Naar den er paa Nordfiden af Bordet, vil Nordpolen høie sig saa langt bort fra Solen, at der vil blive et mørkt Rum omkring den netop af samme Størrelse som Lystrummet var, da den var paa den modsatte Side af Bordet. Gaaer man saa Bordet rundt vesterefter, vil de samme Phænomener sees, indtil man kommer ret Syd for Lyset, da Nordpolen saa igjen vil komme fuldkomment i Lyset og Sydpolen i Skyggen.

Paa Grund af denne den guddommelige Magts og Visdoms meget simple, men vidunderlige Forsorg nyder denne Jord Behageligheden af Aarstidernes Berel-

og Forandring i Dagens Længde. I den ene Halvdel af Aaret eller fra det ene Jevndøgn til det andet, fra den Tid, da Globen er lige i Besikanten af Bordet, indtil den naaer Øst, vil Nordpolen altid erholde Lysen i en Cirkel omkring sig, der gradvis tager til og tager af, og det Samme er Tilfældet i den anden Halvdel af Aaret med den anden Hemisphære. Der er naturligvis et bestemt Punkt paa Jorden, hvor dette Polarlys ophører. Den oplyste Dels Form er cirkelrund, og naar vi sætte Spidsen af en Blyant paa Globen i det yderste Punkt af Cirkelen og holde den der, medens Globen dreier sig om sin Ase, ville de Linier, som saaledes fremkomme, netop indeluttede de Dele af Jorden, som modtage Solens Straaler ved Midsommerstid. Det er disse Linier, som vi kalde den nordlige og den sydlige Polarfreds, med hvilken sidste vor Fortælling staaer i en meget nøie Forbindelse. Naar Alt kommer til Alt, ere vi dog paa ingen Maade sikre paa, at vi have gjort os saa forstaaelige, som det kunde ønskes, da det er meget vanskeligt tydelig at forklare Phænomenener af den Natur, naar man ikke ledsager Forklaringen med Experimenter.

Sædvanligvis siger man, at der er sex Maanedes Dag og sex Maanedes Nat i Polarhavene. Iffun ligeved Polerne er dette bogstavelig sandt, men tilnærmelsesvis er det sandt i det Hele taget. Vi frygte for, at der kun er saa Personer — ingen maaskee med Undtagelse af dem, hvis Kald det er at studere — der have noget rigtigt

Begreb om det, vi kalde Ishavene. Da Polarfredsene ere 23° , $28'$ fra Polerne, vilde en Linie, der fra et Punkt i Borlarkredsen paa den ene Side af Jorden blev dragen gjennem Sydpolen til et Punkt i samme Polarfreds paa den anden Side, gjennemskære et Rum, der betydelig oversteg Afstanden mellem Ny York og Lissabon. Disse frogne Regioner vilde komme til at bedække en Del af Jordkloden, der næsten var ligesaa stor som hele Atlanterhavet indtil Equator. Man kan da let tænke sig, hvilken Indflydelse Kulden vilde udbrede over saa stor en Flade ved at reproducere sig selv, eftersom Isbjerges Nærværelse menes at have en betydelig Indflydelse paa vort Klima, naar mange af dem mod Sommeren drive langt ned imod Syd. Ligesom Magt frembringer Magt, Rigdom flere Rigdomme, saaledes frembringer ogsaa Kulde mere Kulde. Byld da indtil en vis Grad et Rum, saa stort som det nordlige Atlanterhav, med Is i alle forskjellige Stikfælses, som fast Is, Isbjerger, Ismarker og Isflager, og man vil kunne faae et temmelig nøiagtigt Begreb om dets Vinters Styrke, naar Solen neppe hæver sig over Horizonten og det kun for at sende sine Straaler i en saa skræet Retning, at det ikke er synderlig bedre end om et koldt Lysspunkt var sat paa Himlen, for at skille Dagen fra Natten.

Saaledes var den Region, som Roswell Gardiner var saa utaalmelig efter at forlade — saaledes den Vinter, han frygtede saameget. Foran ham stod Mary Pratt,

ikke at tale om hans Pligt imod Diafonen, medens bagved ham laae det nysseskrevne øde Polarhav, der snart skulde indhulle sig i sin lange og uhyggelige Nats kolde Mørke. Intet Under derfor, at, da han den Aften heisede Seil for at krydse ud af den store Bugt, skete det med den Alvor, hvormed vi Alle udføre Pligter af den høieste Vigtighed, naar vi vide, at de ligesrem angaae vor Belfærd.

"Giv hende godt fuld Seil, Mr. Hazard," sagde Roswell, idet han forlod Dækket for at tage den første Søvn, han havde tilladt sig i hele fireogthve Timer, "og lad hende gjøre Fart. Vi ere komne for sent afsted, og maa nu see at indhente det Forsømte. Hur mig, hvis der viser sig nogen Is, som kan bringe Fare med sig."

Hazard besvarede denne Ordre med det sædvanlige "Javel," knappede sin Pijækker tættere sammen end sædvanlig og saae sin Foresatte gaae ned med en Bølelse, der grændsede til Misundelse, saa tunge vare hans Dienlaag af Mangel paa Hvile. Stimson var paa Overstyrmandens Vagt, og denne Sidste nærmede sig den gamle Soult i den Hensigt at holde sig vaagen ved at passiare med ham.

"Du synes at være saa lysvaagen, Kong Stephen," bemærkede Styrmanden. "som om Du aldrig følte til Søvnighed!"

"Det er just ikke en Verdensdel, hvor man kan ligge rolig i sin Køje, Mr. Hazard," var Svaret. "I disse

Farvande kan jeg og maa jeg nødvendigvis nøies med en Fjerdedel af den Søvn, jeg ellers vilde behøve paa en lavere Bredegrad."

"Og mig forekommer det, som om jeg kunde bruge al den Søvn, jeg kan faae. Det lader til, at de Folf der fra Vineyard komme godt op i vort Kjelvand. Stephen."

"Ja det gjøre de, Sir, og det bør de ogsaa, thi vi have opholdt os her længer, end det er godt baade for os og for dem."

"Naa, da vi nu igjen ere komne igang, haaber jeg, at det vil gaae os heldigere. Jeg saae ikke nogen Is, som det var værd at tale om ude imod Nord, dengang vi seilede."

"At De ingen saae, Mr. Hazard, beviser ikke, at der ingen er. Isflagerne kunne ikke sees i nogen betydelig Afstand, skjøndt man kan see deres Blink. Men det synes mig, at det er allsammen Blink i disse Farvande!"

"Det har Du Ret i, Stephen; Du kan vende Dig, hvorhen Du vil, saa seer Du Noget af den Slags i Horisonten —"

"Styrbord med Noret," raabte Udfikget forude, "bær af — der er Is ret forud."

"Is herinde!" udbroød Hazard og sprang frem; "det er mere end vi havde gjort Regning paa! Hvor paa Lag er den Is, Smith?"

„Her, Sir, paa vor Iuv Boug — og en mægtig Ismark er det, netop saadan en Knekt, som klemte Vineyard Løven, da vi første Gang traf den. Saadan en Knekt vilde kunne tage Bærket udaf vore Raadder, ligesom en Presser klemmer Saften udaf en Citron.“

Smith var Sommermand af Profession, hvilket sandsynligvis var Grunden til, at han brugte dette Billede. Med Befymring saae Hazard Isen, thi han havde haabet at bringe Skonnerten helt ud tilføs paa sin Bagt; men Ismarken kom ned gennem Passagen paa en Maade, der truede med at affkære de to Skonnerter Udgangen fra Bugten. Daggett holdt klos i hans Kjølvand, et Bevis paa, at denne erfarne Sømand ikke saae noget Middel til at komme længere til Luvart. Da Vinden nu var tværs, stød begge Skibene en god Fart, og efter en halv Times Forløb kom Nordpynten af det Land, som de saa nylig havde forladt, isigte klos ved dem. Just i dette Dieblif stod Maanen op, og Gjenstandene kunde nu tydeligere sees.

Hazard praiede Vineyard Løven og spurgte, hvad der nu var at gjøre. Det var muligt, ved at dreie klos til Vinden, at passere i en kort Afstand til Luvart af Bjerget og saaledes tilsyneladende komme klar af Isflagen. Kunde dette ikke skee, vare Fartøierne nødte til at love og styre efter den sydlige Passage, hvilket vilde bringe dem mange Mile i Læ og kunde føre dem langt ud paa den forkerte Side af Gruppen.

„Er Captain Gar'ner paa Dækket?“ spurgte Daggett, som nu var løben klos op paa sin Kammerats Laaring, thi Hazard havde opgivet sin Fok, og brast Topseilet bak for at sætte ham istand dertil; „hvis han ikke er det, vil jeg raade Dem at kalde paa ham strax.“

Dette skete øieblikkelig, og imidlertid stød Vineyard Løven forbi Øysterponderne. Roswell forkyndte sin Nærværelse paa Dækket netop i det Øieblik, den anden Skonnert var kommen klar af hans Boug.

„Der er ingen Tid til at holde Raadslagning, Gar'ner,“ sagde Daggett; „der er den Vei, vi maa gaae; igjennem maa vi, eller ogsaa blive, hvor vi ere, indtil Ismarken flemmer os inde i Bugten histhenne. Jeg fører an, og De kan følge, saasnart De faaer Deres Dine aabnede.“

Et eneste Blik aabenbarede Roswell, hvorledes Søgerne stod. Han syntes ikke derom, men han betænkte sig ikke.

„Bras Topseilet fuldt og hal Fokkestjødet,“ var den rolige Ordre, som forkyndte, hvad han havde isinde at gjøre.

Begge Skibene holdt gaaende. Som ved et hemmeligt Bink var hver Mand ombord vidende om, hvad der gik for sig, og viste sig paa Dækket. Man havde raabt alle Mand op, og der var heller ikke nogen saardeles Støi, som kunde tiltrække sig Opmærksomhed. men der var bleven hvistet nede ilæ, at de vare udsatte for en stor Fare. Og Fare var der virkelig! Det var nær

vendigt at strække flok langs med den jernhaarde Kyst, hvorhen Robberne saa nylig havde søgt og det afstillede Kvartmil. Vinden tillod ikke Skonnerterne at styre mere end i en Rabbellængdes Afstand fra Klipperne næsten en hel Sømil, hvorpaa Kysten bøjede sig lidt sydøst, saa at de kunde vinde lidt Sørum. Men mod disse Klipper slog Søen dengang voldsomt, og dens hule Brøl var frygteligt, næsten hver Gang den styrtede ind i Klippehulerne. Det Kendskab, de havde erholdt til Kysten, ved hyppig at passere frem og tilbage med Baadene, kom dem dog til nogen Nytte. Det var dem bekendt, at der var dybt flok ind til de synlige Klipper, og at der ingen Fare var, saalænge Skibene kunde holde klar af dem.

Ingen taledede. Ethvert Die anstrengte sig for at opbage Gjenstande forude, eller stirrede agterud for at see det forventede Sammenstød mellem Ismarken og Fjorbjergets lave Pynt. Dret sagde dem imidlertid snart, at dette Sammenstød allerede havde fundet Sted; thi den frygtelige Støi, som ledsagede Ismarkens Knagen og Sønderrivning, kunde høres i en hel Sømils Afstand. Nu stræbte hver Skonnert at gjøre sit Bedste. Nærne bleve brasede, Skjoderne halede flak og Roret nøie passet. Klippernes store Nærhed paa den ene Side og den hemmelige Forudsølelse af, at der var mere Markis paa den anden, holdt Alle vaagne. De to Kaptainer isærdeleshed vare lutter Die og Dre. Det begyndte at blive meget

foldt, og det lille Ly tilveirs, som gaaer under Navn af „Kragereden,“ var bleven opsat i begge Skibene. En Styrmand blev sendt op i hver af dem for at holde Udflig til Luvart. Næsten i det samme Dieblif praeiede disse unge Somænd ned til deres respektive Dæk og meldte, at en stor Ismark kom ned imod dem og maatte knuse dem, hvis den ikke blev undgaaet. Denne skrækindjagende Efterretning naaede de to Kaptainer i samme Dieblif; Faren krævede en rask Beslutning, og enhver af dem handlede for sig selv.

Roswell gav Ordre til at lægge Roret i Læ, og hans Skonnert stagvendte; der var ikke saamegen Sø, at den kunde forhindre denne Manøvre fra at lykkes. Daggett derimod holdt godt fuldt Seil og holdt gaaende. Roswell lagde den bedste Dømmekraft og den største Somandsdygtighed for Dagen. Han var nu langt nok borte fra Forbjerget til at frydse sig op til Luvart, og ved at gaae nærmere ind paa Gjenden kunde han altid løbe langsmed dens sydlige Grændse, benytte sig af enhver Abning, og ved det, han saaledes vandt, vilde han være saameget længere til Luvart af Kysten. Daggett havde een Fordel. I Tilfælde af at en Tilbagevenden skulde blive nødvendig, vilde han vinde Tid ved at holde gaaende. Efter ti Minutters Forløb vare de to Skonnertter en Kvartmil fra hinanden. Vi ville nu først følge Roswell Gardiner i hans Forsøg paa at undslippe.

Den første Isflage, der sonderknuste sit ene Hjørne,

idet den kom malende ned paa Fjorbjerget, tvang snart Skibet til at stagvende. Ved at gjøre smaa Slag besandt Roswell sig snart en god Kvartmil til Luvart af Klipperne og saa nær ved denne nye Isflage, at han kunde bedømme dens Form, Drift og almindelige Charakter. Dens østlige Ende var stødt imod den Ismark, som først var kommen, og havde forøget den voldsomme Kraft, hvormed denne trykkes ned mod Fjorbjerget. Denne første Isflage var meget stor, men den anden var idetmindste to Gange, om ikke tre Gange saa stor. Det, som forarsagede Roswell den største Bekymring, var, at denne Ismark strakte sig saa langt imod Vest. Han gik selv op i „Kragereden“ og understøttet af det klareste Maanestien og en fuldkomment skjfri Himmel kunde han see Isblink fulde to Sømil i den Reining. Det var vistnok usædvanligt paa den Tid af Aaret, at disse Isflager ikke bestod af en stor Mængde Islager, men den hele Ismark var, saavidt man kunde see, fast og sammenføiet.

Rætterne vare nu saa kolde, at der lagde sig ihl Is, hvorjomhelst der var Vand, og det forekom vor unge Kaptain, at Fragmenter, som en Gang havde været adskilte og sønderbrudte af Søen, atter vare blevne forenede af Frostens. Roswell steg ned fra „Kragereden“ halvt gjennemisnet af den bidende Vind, der dog kom fra et varmt Hjørne, og sammenkaldte sine Sihrmænd forat høre deres Raad.

„Det forekommer mig, Kaptain Gar'ner,“ svarede

Hazard, „at vi ikke have noget Valg. Saavidt jeg kan skjønne, ere vi indesluttede her, og vi have ikke Andet at gjøre end at bære os igjennem, indtil Dagslyset kommer, da der saa maaskee kan aabne sig en Udvei for os. Hvis det bliver Tilfældet, maa vi benytte den; hvis ikke, maa vi finde os i at overvintre her.“

Dette blev sagt med Rolighed og Koldblodighed, og det var temmelig klart, at det var Hazards ramme Alvor.

„De glemmer, at der mulig kan være en aaben Passage vesterpaa, Mr. Hazard,“ svarede Roswell, „og at vi endnu kunne komme igjennem den ud tilføs. Kaptain Daggett er allerede ude af Sigte i vestlig Retning, og vi gjøre maaskee bedst i at følge ham.“

„Javel, Sir; det veed jeg nok, Kaptain Gar'ner, og det er jo muligt, at det forholder sig, som De siger; men da jeg var tilveirs for en halv Time siden, var der ligesaavist Isblink helt rundt bagom Den, som der har været Isblink at see i nogen anden Retning. Jeg er vant til det Syn og kan ikke godt tage Feil deraf.“

„Der er altid Is paa den Side af Landet, Hazard, og De har maaskee seet Blinket fra Bjergene, som hele Sommeren omslutte Klipperne paa den Kant. Det beviiser imidlertid ikke, at vi ingen Gjennemgang skulde finde. Dette Fartøi kan gaae igjennem en meget snever Passage, og vi maa gjøre os Umage for at finde en i rette Tid. At overvintre her kan der ikke være Tale om; hundrede

Grunde foruden vore Nhederes Interessse forbyde os at tænke derpaa. Vi løbe ganske raft langsmed denne Flage, men det forekommer mig dog, at Skibet ligger altsformeget paa Næsen; synes det ikke ogsaa Dem, Hazard?"

"Det er ikke Andet end den Is, som har sat sig og vedbliver at sætte sig paa Bougen. Førend vi vare komne i Nærheden af Ismarken og fik bedre Læ, frøs de Smaasøer, som vi fik tværs ind paa Bougen næsten i samme Dieblis, som de kom i Berøring med Skibet. Der er nu adskillige Tons Is paa vor Boug, naar vi regne fra det ene Fokkerøst til det andet."

Bed nærmere Undersøgelse viste det sig at være sandt, og Kundskaben om denne Omstændighed hidrog aldeles ikke til at forøge Gardiners Sikkerhedsfølelse. Han indsaae, at der ingen Tid var at spille, og han pressede Seil for om muligt at forcere Skibet forbi Farerne og bringe det til et mildere Klima. Men selv en hurtigseilende Skonnert kan neppe tilfredsstille vore Ønsker under saadanne Omstændigheder. Der var intet Spørgsmaal om, at Sølovens Fart bethdelig hæmmedes ved den Maade, hvorpaa dens Boug thngedes ned af Isen, saavelsom ved de Besværligheder, Kulden, Fugtligheden og Isen paa Dæk og Reisning forarsagede. Helbigvis fløi der ikke megen Graade omkring, ellers vilde det have været langt værre. Som det var, var det slemt nok og thdede paa noget Bærre.

Medens Søloven af Øyster Pond løb langsmed

Kanten af Isen paa den nye beffrevne Maade, og det, efterat Isblinken vesterpaa var bleven forvandlet til en synlig Ismark, syntes meget usikkert, om en Udgang kunde findes i den Retning, viste der sig pludselig en Abning, der boiede imod Nord, og som efter Roswells Mening var bred nok til at kunne passeres. Idet han nu lagde Roret ned, gik Skonnerten pludselig gjennem Binden og faldte over den anden Boug læggende en Cours an, som snart bragte den en halv Kvartmil ind i Passagen.

I Begyndelsen syntes Alt meget lovende, da Kanalen snarere blev bredere end smallere, medens Coursen, Nord-nordvest, satte Skibet istand til gjøre lange Stræk over den ene Boug, og det den bedste, men efterat have gjort fire til fem Stræk, forandrede pludselig alle disse smigrende Symptomer, idet Passagen viste sig ingen Udgang at have. Næsten i samme Dieblis lufkede Isen sig hurtig i Skonnertens Kjelvand. Der blev gjort et Forsøg paa at gaae tilbage, men det mislykkedes, da en uhyre Isflage dreiede sig rundt om sit Midtpunkt, fordi den havde mødt Modstand af en Mark længere inde, der selv var bleven standset af Klipperne. Roswell saae strax, at der Intet kunde gøres i dette Dieblis. Han bjergede alle Seilene, saa godt det lod sig gjøre med den stivfroste Dug, bragte Isankere ud og halede sit Fartoi ind i en slags Vig, hvor der var mindre Fare forat blive knust, dersom Ismarkerne skulde vedblive at slutte sig sammen.

Imidlertid havde Daggett været flittig som en Vi.

Han dreiede rundt om den fremspringende Pynt af Landet og smigrede sig med det Haab, at han snart skulde gaae klar af alle Klipperne og vinde ud i aaben Sø, da de store Ismarker, hvis Blink var bleven seet selv fra dem paa det andet Skib, pludselig strakte sig tværs for hans Cours, saaledes at de trodsede alle Forsøg paa at komme videre i den Retning. Daggett kovendte og forsøgte at gaae tilbage. Dette var paa ingen Maade saa let som at løbe ned for Vinden, og hans Boug var ogsaa bethdelig belemret med Is, ja endnu mere end den anden Skonnerts. Et Par Gange negtede hans Fartøi at vende, som Folge af at det laae saameget paa Næsen, og man ansaae det nødvendigt at dreie bi og gribe til Ørerne. Man bestriede sig vel for en stor Mængde af denne overflødige og besværende Vægt, men en Time af den meget kostbare Tid gik derved tabt.

I det Dieblis, da Daggett var klar til at seile videre, fandt han, at Tilbageveien rundt om Pynten var aldeles affkaaren, da Ismarkerne vare komne i Berøring med Klipperne.

Det var nu Midnat, og Mandskabet ombord paa begge Fartøierne trængte til Hvile. Vagten blev opsat i dem begge, og Størstedelen af Folkene fik Lov til at gaae til Rois. Der blev naturligvis sørget for at have passende Udkig, men Maanens Lys var ikke tydeligt nok, til at de kunde have nogen synderlig Gavn af denne

Foranstaltning. Der herskede dog ikke nogen stor Behyrdning ombord, da der ikke er noget Usædvanligt i, at et Skib bliver indesluttet i Isen; saalænge der ikke fandt noget alvorligt Sammenstød Sted, ansaae man snarere Stillingen for ret sikker. Det var desuden ønskeligt, at Skonnerterne kunde sætte sig i Forbindelse med hinanden, thi den ene af Kaptainerne kunde være bekjendt med en eller anden Fordel, der paa Grund af Afstanden var skjult for hans Kammerat. Uden nogen Overenskomst kom da Daggett og Roswell til de samme almindelige Slutninger og ventede taalmodig.

Endelig brød Dagen frem, kold og uhyggelig, men dog ikke ganske blottet for en oplivende Luft, der blæste fra langt varmere Himmelsstrøg end det Ocean, over hvilket den nu kom til dem. De to Skonnerter fik nu hinanden i Sigte; Roswell saa Daggetts Fare, og Daggett saa Roswells Fare. Skibene vare kun lidt over en Kvartmil fra hinanden, men Løven fra Vineyard befandt sig i den mest kritiske Stilling. Den havde gjort fast ved Isflagen, men denne var selv i en stadig og heist foruroligende Bevægelse. Saasnart Roswell saa den Maade, hvorpaa hans Kammerat var omringet, og den overhængende Fare, der trueede ham, besluttede han strax at ile over til ham med en Del af sit eget Mandskab for at yde ham den Hjælp, han formaaede. Efterat have betragtet Isen umiddelbart omkring sit eget Skib, hvor Alt syntes at være i Orden, kaldte han paa sex af

fine Følk og befalede dem at indtage en varm Frokost og gjøre sig klar til at ledsage ham.

Efter ihve Minutters Forløb førte Roswell sin lille Afdeling over Isen, idet hver Mand bar en Dre eller et andet Redskab, som man troede at kunne faae Brug for. Det var ingenlunde vanskeligt at komme frem, thi Overfladen af Sneflagen, der tilsyneladende var over en Sømil i Udstrækning, var ganske jevn, og Sneen, som bedækkede den, var frossen saa fast, at den vilde have kunnet bære et Bar Heste.

„Vandet mellem Isen og Klipperne er en langt smallere Rende, end jeg havde troet,“ sagde Roswell til sin stadige Ledfager, Stimson. „Her synes den ikke at være over Hundrede Alen bred.“

„Det er den hellerikke, Sir. Uf! denne Traven i saa koldt et Klima faaer en Mand til at puste, som naar en Hval spruder. Men, Kaptain Gar’ner, den Skonnert der vil blive staaren itu, førend vi kunne naae den. See, Sir, Isflagen har allerede naaet Klipperne ganske tæt ved den, og tilsyneladende standser Driften aldeles ikke.“

Roswell gav intet Svar. Vineyard Lovens Stilling syntes langt mere kritisk, end den hidtil havde været. Førend han kom nærmere Landet, havde han ikke havt noget Begreb om den stadige Magt, hvormed Ismarken satte ned mod Klipperne, som de sønderbrudte Stykker nu krøb op paa, som om det havde været levende Væsner. Uf og til ffete der lydelige Sønderbrydninger, og

Isflagens Bevægelse blev da hurtigere, derpaa fulgte atter en slags Pause, og de sig nærmende Mænd følte derfor et Dieblit et Glimt af Haab. Men alle Forventninger af den Slags vare fordømte til at stufes.

„See, Sir!“ udbød Stimson, „der blev hun med Et sat tyve Favne længer ind. Hun maa være frygtelig nær ved Klipperne, Sir.“

Nu standsede alle Mand. De vidste, at de vare magtesløse, og en frygtelig Uengstelse gjorde dem utilbøielige til at gaae videre. Det syntes, som om deres Opmærksomhed standsede deres Bevægelse paa Isen, og Enhver holdt sin Aande tilbage i ængstelig Forventning. De saae, at Skonnerten, som laae mindre end en Kabel-længde fra dem, var flos inde ved Klipperne, og at det næste Stød, dersom det i ringeste Maade lignede det foregaaende, maatte ødelægge den. Men istedetfor at blive knust hævede Skonnerten sig til deres Forbauselse statelig op paa en storartet Maade, holdt opreist af de Isbrokker, som havde samlet sig nedenunder den, og naaede udskadt ind paa en Klippeaffats. Ikke een Mand havde forladt den; men der stod den paa Kyften nogle og tyve Fod over Havets Overflade paa en Klippeflade, der var jevnet ved Søgangens Paavirkning. Havde det været en gunstig Marsid, og var der ikke kommen mere Skade til, vilde det have været muligt at saae Skibet i Vandet igjen og endnu bringe det til Amerika.

Men Isflagen var endnu ikke standset. Den ene

Istkage fulgte ovenpaa den anden, indtil en Ismur hævede sig langsmed Strandbredden, saa at Roswell og hans Ledsagere med alt deres Mod og Behændighed havde megen Bønskelighed med at komme over den. Det lykkedes dem imidlertid, men da de naaede den uhyggelige Skonnert, var den bogstavelig begravet. Masterne vare knækkede, Seilene sønderrevne, Reisningen adspaltet og Siderne indslaaede. Søløven af Martha's Vineyard var et værdiløst Brag — værdiløst, undtagen forsaavidtsom Materialet kunde bruges til et mindre Skib eller til Brændsel.

Alt dette var foregaaet i ti Minutter, og her havde Naturens uhyre Overlegenhed over Menneffets Hjelpetilber viist sig paa en iøinesaldende Maade. Mandskabet fra de to Skibe stod forbauset og betragtede dette sorgelige Bevis paa deres egen Ubetændelighed. Mandskabet fra Braget var rigtignok undsluppen uden Bønskelighed, da Bevægelsen havde været ligesaa langsom og stadig, som den havde været uimodstaaelig. Men der stod de i de Klæder, de havde paa, med alle deres øvrige Effekter begravede under Istabler, som allerede vare tredive til fyrrethve Fod høie.

„Hun seer ud, som om hun var bygget der, Gar'ner,“ bemærkede Daggett rolig, medens han stod og betragtede denne Scene med sit Blik saa ustravendt fæstet paa Braget, som nogensinde mennneffelige Dine vare

fæstede paa en Gjenstand. „Harde Nogen fortalt mig, at dette kunde skee, vilde jeg ikke have troet ham.“

Harde det været en Tredækker, vilde denne Is have behandlet den paa samme Maade. Der er en Kraft i saadan en Ismark, som Stenmure ikke kunne modstaae.

„Kaptain Gar'ner — Kaptain Gar'ner,“ raabte Simson hastig, „vi gjøre bedst i at vende tilbage, Sir; vor eget Skib er i Fare. Hun driver hurtigt ned imod Fjorbjerget, og kan naae det, førend vi kunne komme ombord.“

Saaledes forholdt det sig. Ved en af disse Forandringer, der ere saa uberegnelige mellem Isen, havde Flagen pludselig taget en kraftig Retning mod Indløbet til den store Bugt. Dette hidrørte sandsynligvis fra den Omstændighed, at den indre Ismark havde passeret Fjorbjerget og havde gjort Plads for sin Nabo. Nogle faa af Daggett's Folk tilligemed Daggett selv bleve tilbage forat see, hvad der endnu kunde frelles af Braget; men alt det øvrige Mandskab ilede hen til Fjorbjerget, som Skibet fra Dyfster Pond nu drev ligened imod. Afstanden var mindre end en Mil, og endnu var der ikke nogen Sne paa Klipperne. Ved at vælge en af de øvre Af-satser, var det muligt at komme temmelig raft frem, og det var nu ad den Vej, at Roswell vandrede.

Det var et overordentligt Syn just i dette Dieblif at see den Ryst, langsmed hvilken vort Selskab nu ilede. Efterhaanden som Iskagerne bleve brækkede fra Markerne,

bleve de stude op ved det uhyre Eryf udenfra, og hele Kysten syntes at vrimsle af Bæsnere, der steg op af Oceanet forat flattre op paa Klipperne. Roswell havde ogsaa seet denne samme Kyst befolket med Sælhunde, ligesom den nu saaes opfyldt af Isstykker, der vred og snoede sig og hævede sig det ene ovenpaa det andet, som om det havde været levende Bæsnere.

Efter en halv Times Forløb havde Roswell og hans ledsagere naaet Huset. Skonnerten var dengang mindre end en halv Kvarimil fra Stedet bestandig drivende ind langsmed den ydre Ismark, men uden at blive fæstet. Den var saa langt fra denne Fare, at det lille Bæsnere, i hvilket den laae, istedetfor at lukke sig tværtimod havde udvidet sig; ja, det vilde endogsaa have været muligt at manøvrere under Seil derinde med et velsejlende Fartoi. Men at komme ud kunde der rigtignok ikke være Tale om, da der ikke var noget Tegn til en Passage fra eller til denne Isdof. Der laae Fartoiet endnu med et Anker fort ud paa den luv Isflage, medens den Del af Mandskabet, der var forbleven ombord, ligesaa ængstelig iagttog Kysten, som de, der vare paa Kysten, holdt Die med Fartoiet. I Forstningen havde Roswell opgivet sin Skonnert; men ved nærmere Undersøgelse fandt han Grund til at haabe, at den kunde passere Klipperne og komme ind i den indre Bugt.

Sjette Kapitel.

Bore Robbefangeres Stilling var nu bleven sørgelig, ja næsten haabløs. Det var midt paa Dagen, og det frøs overalt i Skyggen. Solen kastede sine venlige Straaler over dette Ispanorama, men de vare saa skræmt, at de neppe vare istand til at fordrive Frosten. Saalangt Diet kunde see, selv oppe fra Fjorberget, var der ikke Andet end Is med Undtagelse af den Del af den store Bugt, som Isflagen endnu ikke var trængt ind i. I Syd stod der en Linie af kæmpemæssige Isbjerge sammendhyngede om Passagen; de stod som Skildvagter, der skulde standse enhver Udgang i den Retning. Da Vinden var sprungen om, var der ingen Bevægelse i Vandet, og der havde lagt sig ny Is over den hele Bugt, hvilket man kunde see af den hvide glindsende Linie, der gik forud for Isflagens uimodstaaelige Fremmskriden.

Da Roswell betragtede denne Scene, opstod der for Alvor Tvivl hos ham, om han kunde slippe bort fra denne Rjede af Isbjerge, førend det igjen blev Sommer. Vel kunde en Sødvind frembringe en stor Forandring og bortsføre den blokkerende Masse; men hvert Dieblit gjorde dette mindre og mindre sandsynligt. Vinteren, eller hvad man i de fleste Egne vilde kalde Vinter, var begyndt, og skulde Isen virkelig blive liggende omkring Øgruppen.

var alt Haab om at komme bort i de næste otte Maanedes aldeles forbi.

Daggett naaede Huset omtrent en Time før Solnedgang. Det var lykkedes ham at bane sig en Vejen gjennem Isen indtil Kahrtsdøren paa hans ulykkelige Skonnert, hvorfra det ikke var vanskeligt af komme ind i de indre Dele af Skibet. Hele Mandskabet kom vandrede med svære Byrder paa deres Skuldre; det var naturligt, at Enhver medbragte sine egne Sager. Klæder, Tobak, Rom, Fødemidler, Køielæder, Instrumenter og lignende Giendele var det, man først sørgede for. I dette Dieblif tænkte man kun lidt paa Skindene og Olien. Ladningen forsmættede man, medens man ivrig søgte de mindre Gjenstande.

Nowell var kommen ombord paa sin egen Skonnert, der nu atter var i en farlig Nærhed af Forbjerget. Den sattes endnu bestandig ind, da Daggett stødte til ham. Det forliste Skibs Besætning forblev i Huset; og efterat at de havde tændt Ild og bortstuvet deres Gods, vendte de tilbage til Braget efter nok en Ladning, medtægende de to Par Hjul.

Da de to Kaptainer mødtes, holdt de en alvorlig Raadslagning sammen i Forening med de Styrmand, som vare ombord. Bevarelsen af det tilbageblevne Skib var nu af den højeste Vigtighed, og man kunde desværre ikke skjule for sig selv, at det befandt sig i en overhængende Fare. Den Cours, som Islagen styrede, var lige-

mod den mest klippesfulde Del af Kap Hazard, og Farten en saadan, at den truede med en meget hurtig Ende paa Sagen. Der var dog een Omstændighed, som frembød en Udsigt til Frelse. Aabningen omkring Skonnerten eksisterede tildels endnu; men Halvdelen af den var gaaet tabt ved Sammenstødet med den yderste Pynt af Klipperne. Det var dette aabne Rum, som ved at fjerne al Modstand paa dette specielle Sted havde givet Ismarkens farligste Dreining, hvorved Skibet bevægedes imod Klipperne. Udsigten til Frelse beroede paa Muligheden — det var kun en ren og bar Mulighed — af at bevæge Skonnerten i dette lille aabne Rum og bringe den langt nok Syd paa forat klare den sydligste Spids af den Stenmur, der beskyttede den lille Bugt. Endnu strakte det aabne Vand sig ikke saa langt, at Skonnerten kunde blive ført til det omtalte Punkt, men det udvidede sig langsomt i den Retning, og hvis Bassinet ikke luffede sig aldeles, inden det attraaede Maal var naaet, kunde Skibet endnu frelles.

Forat dette kunde skee, var det imidlertid nødvendigt at udstjære en slags Dok i Isen, i hvilken Skonnerten kunde glide ind som et Tilflugtssted. Var den først kommen ind i den lille Bugt bagved Klippepynten, vilde den være i fuldkommen Sikkerhed; lod man den derimod drive senden for dette Ly, vilde denne Skonnert sandsynligvis forlise ligesom dens Makker og omtrent paa samme Maade.

Gardiner sendte en Afdeling af Mandſkabet forſhynt med Sauge til det omtalte Sted, og man begyndte paa Arbeidet. Iſen i Bugten var kun to til tre Tommer tyk, og Arbeidet gik derfor raſt fra Haanden. Iſtedetfor at nøies med at ſkjære en Paſſage blot bagved Klippepynten, aabnede Hazard den helt op i Vigen til det ſelvſamme Sted, hvor Skonnerten havde ligget for Anker. Juſt da Solen gik ned, indtraadte det afgjørende Dieblif. Bevægelsen mod Klipperne havde været ſaa hurtig, at Roswell ſaae, at han ikke kunde vente længere. Holdt han gaaende, ſom han laae, vilde en fremspringende Pynt af Forbjerget forhindre ham fra at komme ind i den lille Bugt, han vilde blive indeſluttet og kunde være vis paa, at ogſaa hans Sølove vilde blive knuſt, naar Iſſlagen preſſede ind imod Strandbredden. Iſankrene bleve ſølgelig kappede, Rhyveren heifet, og Skonnerten køvendte. Rummet mellem Iſſlagen og den omtalte Klippepynt overſteg ikke Hundrede Fod, og det formindſtedes hurtig. Derimod var der mere Rum paa begge Sider af denne eiendommelige Pynt, betydeligſt paa den nordlige Side, medens det paa den ſydliche Side kun var Roget over Hundrede Alen i Brede.

I det forſte af de nævnte Baſſiner køvendte Skonnerten nu, og forat fremſkynde denne Manøvre havde man tilſat Fokken. Der forløb et aandeløſt Dieblif, da den Løb ned imod dette ſmalle Stræde. Det blev hurtig naaet, men det var hellerikke for tidlig, thi Abningen

oversteg nu ikke tredsindstyve Fod. Skibets Ræer vare nærvæd at berøre Klipperne i Forbigaaende, men heldigvis gik det klar. Saa snart det var kommen ind i det lavere Bassin, som man kunde kalde det, bleve Rhyver og Fod hjerpede, og Storfeilet blev halet ud. Dette hjalp til at Fartøiet lavede op imod Dokken, som det naaede med tilstrækkelig Fart til at løbe ind i den. Liner bleve fastede ud til Folkene paa Isen, og Skonnerten blev snart halet ind til Bunden af dens frozne Dok. Af egen Tilskyndelse raabte Folkene tre Gange Hurra, da de saaledes havde naaet det Sted, hvor Skibet kunde ligge sikkert for Isen. Paa denne Maade bedømme vi sammenligningsvis vor Fordel og vor Skade. I og for sig var vore Robbefangeres Stilling endnu høist sørgelig, skjøndt den var Sikkerheden selv, naar man sammenligner den med hvad den vilde have været, hvis den anden Skonnert ogsaa var forlist.

Nu var det bleven ganske mørkt, og en Dag tilbragt med saa anstrengende et Arbejde og i saadan en Spænding fordrede en Nats Hvile. Efter Aftensmæden gik Folkene tilkøis; de fra Vineyard forstørstedelen i Huset, hvor de søgte deres gamle Reiepladser. Da Maanen stod op, ankom Afdelingen fra Braget med Bognen vel ladet, men selv vare de halvt forfrosne trods deres Arbejde. Kort efter laae Alle begravede i Søvn.

Da Roswell Gardiner den næste Morgen viste sig paa Dækket, sagde det første Blik ham, hvorliden Sand-

synlighed der var for, at han det Aar kunde komme længere Nord paa. Den store Isflage var breven ind i den store Bugt og bedækkede fuldkomment dens Overflade, omgivende Strandbredden fjernt og nær med sonderbrudte glindsende Isfager og ligesom hermetisk tillukkende Stedet imod enhver Udgang. Is, der var et Par Tommer tyk, kunde man have savet igjennem, og om det havde været nødvendigt, kunde man saaledes have aabnet sig en Passage af indtil en Sømil's Længde. Saadant skete stundom, og hvor anstrengende Arbeidet end vilde have været, vilde vore Robbefangere dog hellere have forsøgt det, end udsætte sig for at tilbringe en Vinter i denne Region. Men hvor fortvivlet end den Udvei vilde have været, vare de dog aldeles affskaarne fra den. At tænke paa at gjennefsave Is saa tyk som denne Isflage i en betydelig Strækning, vilde være det Samme som at tænke paa at grave en Tunnel gjennem Alperne.

Sorgeligt var Mødet mellem Roswell og Daggett den Morgen. Den Første var altfor ædel og mandig til at komme med Bebreidelser, ellers kunde han vel have havt Grund til at fortælle den Sidste, at alt dette var hans Skyld. Der ligger en eiendommelig Tilbøielighed hos os Alle til at skyde Skylden for vore egne Feil over paa Andre. Roswell havde vel lidt af denne Svaghed, thi han oversaae den Omstændighed, at han var sin egen Herre; og saasom han var kommen til Gruppen alene, kunde han ogsaa have forladt den

paa samme Maade, saasnart han havde udført sit Gvern. Men dette saae Roswell ikke saa tydelig, som han saae, at Daggetts Forsinkelse og indirekte Genthjninger til hans bedre Følelser havde udviklet ham i alle disse Forlegenheder. Uagtet han følte alt dette, beklagede han sig dog ikke.

Alt Haab om at komme nordpaa i denne Aarstid beroede paa, om Markisen vilde drive bort fra den store Bugt, førend den fros fast der. Men enhver Del af Bugten syntes dog saa fuldpakket af den, at der kun var lidt Haab at vente fra den Kant. Dette indrømmede Daggett ogsaa i den Samtale, han havde med Roswell, da de mødtes paa den flippeagtige Terrasse foran Huset.

„Det Fornuftigste, vi kunne gjøre,“ svarede vor Helt, „vil altsaa være saa hurtig som muligt at gjøre Forberedelser til at møde Vinteren. Hvis vi skulde blive her, vil en Dag vunden nu være Mere værd end en Uge om en Maaned. Skulde vi være saa lykkelige at slippe bort, vil det saaledes udførte Arbejde ikke flaae os ihjel.“

„Fuldkomment sandt — det er vistnok, som De siger,“ svarede Daggett grublende. „Da De nu kom iland, Gar’ner, tænkte jeg paa, om Lykken dog ikke vilde begunstige os i den Henseende; jeg har en god Del Skind i Braget, som De veed, og De har en god Del Tran i Deres Last. Ved nu at styrte Roget af den Tran og pumpe den ud, kunde der blive Plads ombord hos Dem

for alle mine Skind. Jeg tænker, at vi kunne trille dem allesammen herover i Løbet af en Uge."

"Det er kun fordi vi saameget have taget Hensyn til Deres Skind, Kaptain Daggett, at vi nu befinde os i denne Forlegenhed."

"Skind ville med Hensyn til den Plads, de optage, give et større Udbytte end Tran."

Roswell smilede og mumlede Noget for sig selv i en temmelig bitter Tone. Han tænkte paa den smertelige Skuffelse og lange Vengstelse, som Mary til hans store Sorg maatte føle, naar han ikke vendte tilbage til den fastsatte Tid, skjøndt det sandsynligvis vilde have bedrøvet ham endnu mere at troe, at hun ikke saaledes følte sig skuffet og ængstet. Her endte hans Misfornøielse, eller han ophørte idelmindste med at lægge den for Dagen, og han henvendte sine Tanker paa det, som angik hans nærværende Stilling.

Daggett syntes for Alvor at ville iværksætte Flytningen af Skindene, førend Sneen kom og lagde Hindringer i Veien, og Roswell kunde ingen Indvending fremføre, der med Rimelighed vilde indvirke paa ham. Han gav da sit Samtykke, tildels ved et Bink fra Stimson, som imidlertid var kommen til.

"Lad ham kun gjøre det, Kaptain Gar'ner," sagde Baadsføreren i en hvissende Tone, talende ærbødigt, men alvorligt. "Han vil aldrig stuve dem i vor Last idelmindste

ikke paa denne Aarstid, men de kunne gjøre god Nytte til at tætte Siderne paa denne Hytte."

"De mener altsaa, Stephen, at vi komme til at tilbringe Vinteren her?"

"Vi ere Alle i det guddommelige Forsyns Haand, Sir, der i sin ufeilbarlige Visdom vil gjøre med os, hvad der synes det bedst. I ethvert Tilfælde troer jeg, det er bedst at handle strax, som om vi havde Vinteren for os. Efter min Anskuelse kan dette Hus i saa Fald gøres langt bekvemmere for os Alle end vort Skib, thi vi ville ikke blot faae mere Plads, men vi kunne have Ild paa mange Steder, ja maaskee flere, end vi have Brændsel til."

"Ja, det er Vansteligheden, Stephen. Hvor skulle vi finde Brændsel gjennem en hel Polarvinter blot til eet Ildsted?"

"Vi maa være sparsommelige og betænksumme, Sir; og holde os varme saameget som muligt ved Motion. Jeg har allerede een Gang havt en Forsmag paa dette og veed, hvad der bør gøres i mange Tilfælde. For det Første maa Folkene holde sig saa rene, som Vand kan gjøre dem, thi Smuds medfører Kulde, og Vandet maa være ligesaa koldt, som den menneskelige Natur kan taale det. Dette vil sætte Alt i virksom Bevægelse indvendig og saa at sige bringe Varmen ud fra Hjertet. Paa den Maade skal man efter min Mening holde sig varm, Kaptain Gar'ner."

„Jeg tør nok paaftaae, at det er den rigtige Maade, Stephen,“ svarede Roswell, „og vi ville skrive os den bag Dret. Raffelovne have vi nok af; thi der een i Huset, og den er stor; dernæst er der een i hver Kabht og der er de to Kabysjer. Havde vi Brænde til dem alle, vilde jeg ikke være bekymret med Hensyn til Barmen.“

„Og saa er der Braget, Sir. Ved strax at hugge det op vilde vi efter min Mening faae Brænde nok.“

Roswell gav intet Svar, men saae stift paa Baadstyreren i en halv Minut. Denne Idee var ny for ham, og jo mere han tænkte over den, desto større Tillid fik han til dens heldige Gjennemførelse. Han vidste meget godt, at Daggett ikke vilde samtykke i, at hans Skonnert blev hugget op, skjøndt den var Brag, saalænge der var det fjerneste Haab om igjen at faae den i Vandet. Den Seighed, hvormed denne Mand holdt fast ved sin Eien- dom, kunde sammenlignes med Rattens Seiglivethed, og det vilde være forgjeves at vente, at han skulde give efter i dette Punkt. Nødvendigheden er imidlertid en streng Læremester, og naar Spørgsmaalet blev indskrænket til de to Alternativer: enten at brænde Materialet af et Skib, som flød paa Vandet og var i en god Stand, eller at brænde et, der var kastet op paa Land, havde mange Guller gennem Bunden og i det Hele taget befandt sig i en saadan Tilstand, at det var vanskeligt om ikke umuligt at faae det repareret, vilde selv Daggett blive nødt til at give efter for Omstændighederne.

Man gjorde sølgelig Folkene fra Vinehard. Løven opmærksomme paa, at de ikke kunde gjøre noget Bedre end strax at begynde paa at flytte Alt, hvad de kunde faae fat paa, og hvad der kunde transporteres fra Braget til Huset. Da der kun var Tidt at bestille ombord paa det Skib, der var flot, tilbød dette Mandskab gjerne sin Hjelp. Det var paafaldende, hvor hurtig Dagene tog af, og der maatte ingen Tid spildes, da Afstanden var saa stor, at to Toure frem og tilbage paa een Dag vare et anstrengende Arbeide. Aldrig saasnart var Beslutningen derfor tagen, førend man foretog de nødvendige Skridt for at udføre den.

Det er nødvendigt omstændelig at omtale Alt, hvad der passerede de paafølgende otte Dage. Vinden sprang om til Sydvest den selv samme Dag, som Søloven kom tilbage til sin lille Havn, og dette syntes pludselig at standse den store Isflages Tryk. Ifkedestomindre skete der ingen Contrabevægelse, og Isen blev liggende i den store Bugt tilsyneladende ligesaa fast, som om den oprindelig havde dannet sig der. Uagtet Vinden saaledes var gaaet om i et kolbt Hjørne, steg Thermometeret, og det var fuldkomment Løveit midt paa Dagen overalt, hvor Solens Straaler kunde komme til at virke. Dette gjorde det muligt for Folkene at arbejde med mere Lethed end i den strenge Kulde, i hvilken det var besværligt at aande.

Man havde nu skaffet sig Udgang til Braget ved at hugge en regelmæssig Passage til Storlugen gennem

Isen. Skonnerten stod næsten paa ret Kjøel, understøttet af Fragmenter af Islagen, og der var store Guler rundt-omkring den, frembragte ved den Maade, hvorpaa Ragerne vare blevne skudte op af deres Element ligesom levende Væsner. Igjennem disse Guler kunde man have gaaet lange Strækninger, uden at komme ud under aaben Himmel, men de vare kolde og uhyggelige, og der var ikke noget Lillokkende ved dem, naar først Nyhedens Interesse var forbi. Skonnerten var bleven slemt medtaget, da den blev løstet op af Vandet, men efterat den først var bleven understøttet af Isen, stod den temmelig sikkert. Adskillige store Iskager laae ovenpaa den eller ovenover den, som mere understøttedes af andre Rager, der hvilede paa Klipperne, end de understøttedes af selve Skibets Tømmer. Disse Rager dannede eislags Tag, og da de ikke dryppede, tjente de til at give Ly mod Blæsten; thi paa det Punkt, hvor Skibet laae, kom Stormen hylende omkring Foden af Bjerget og trængte ind til Marv og Ben. Ved Hytten var det ganske anderledes. Der dannede Heiderne et Læ, der strakte sig ud over hele Fjeldet og langt vesterefter, og al den Varme, som Solen havde under denne høie Bredegrad, meddeltes til Terrassen, til Hytten ovenover og Klipperne rundt omkring. Paa denne naturlige Terrasse var det endnu behageligt at spadserere og arbejde, ja selv at sidde nogle faa Timer om Middagen, thi Vinteren havde ikke for Alvor indfundet sig i denne frogne Verden.

En af Roswells første Bestræbelser var at flytte alle Fødemidlerne bort fra Braget, thi han forudsaa, at de vilde komme til at behøve dem alle. Intet af Skibene var provianteret for et længere Tidsrum end omtrent et Aar, og deraf var nu næsten Halvdelen gaaet. Dette Forraad bestod af saltede Provisioner og Brød, der ialmindelighed ansees som Grundlaget for et Skibsforraad. Der var adskillige Tønder Hvedemel, nogle faa Kartofler, en stor Mængde Løg, nogle faa Tønder Bygmel, en hel Tønde syltede Agurker, en anden omtrent halvt fuld af nedlagte Kaal og en hel Tønde Sirup. Desuden var der et Fad Whisky, lidt Vin og Cognac til Brug i Sygdomstilfælde, brunt og hvidt Sukker og en stor Mængde The og Kaffe; den første var Hayfang og den sidste St. Domingo og ikke af nogen synderlig god Kvalitet.

De fleste af disse Artikler bleve transporterede fra Braget til Huset i Løbet af de følgende Dage, skjøndt Daggett gjorde Fordring paa, at en Del af Forraadet skulde blive tilbage i det strandede Skib. Ikke forend dette var gjort, vilde Roswell høre paa noget Forslag af Daggett om at flytte Skibene. To Gange i Løbet af disse faa Dage standsede Kaptainen fra Vineyard virkelig med Arbeidet, da Veiret blev mildere og han fik et svagt Haab om endnu i denne Saison at komme bort. Den sidste Gang, dette skuffende Haab opstod hos ham, var Roswell nødt til at føre ham op paa Dens Højlette til en Høide omtrent tre Hundrede Fod over Ha-

bets Overflade og omtrent halvt saamange Fod over Hytten, og vise ham den vidtudstraakte Markis, som Diet ikke kunde overskue. Førend denne umaadelige Slette aabnede sig eller blev søndersplittet ved en Forening af Havets Bevægelse og Solens Varme, kunde der ikke være Tanke om at befrie det endnu ubestadigede Skib, langt mindre om at bringe det paa Klippen liggende sønderknuste Skib i Vandet igjen.

„Om ogsaa enhver af disse Iskager smeltede til Vand, Daggett,“ sagde Roswell, „vilde Deres Skonnert dog ikke blive flot. Det bedste Skibsværst i Amerika vilde neppe kunne levere Dem Materiale til Afsløbningsflødker, og jeg har aldrig hørt tale om, at man har ladet Skibe plumpe nogle og tyve Fod lodret ned i Vandet.“

„Det veed jeg ikke,“ svarede Daggett uforsagt, „see hvad de gjøre nutildags og tænk ikke saaledes. Jeg har seet en hel Række grundmurede Huse blive dreiede omkring ved Hjælp af en Dunkraft, og en hel Bygning bragt ned fra en Banke, der var høiere end den nævnte Afstand. Kommandør Rodgers har nylig hævet en svær Fregat op af Vandet og har ifinde at gjøre den flot igjen, naar han er færdig med den. Hvad der er skeet een Gang, kan gjøres to Gange. Jeg holder ikke af at opgive Noget, førend jeg er tvungen dertil.“

„Dette er tydeligt nok, Kaptain Daggett,“ svarede Roswell smilende. „At De har Mod, vil Ingen kunne

negte, men det vil ikke føre til Noget. Hverken Roggers eller nogen anden Kommandør vil kunne bringe Deres Skib i Vandet igjen uden Noget at gjøre det med."

"De mener vel, at det vilde være formeget forlangt, hvis jeg bad om Deres Skonnert for næste Sommer at gaae over til Fastlandet forat hente Løkker til Sledsker?" bemærkede Daggett spørgende. "Hun staaer som en Kirke, og Intet vilde være lettere end at lægge Sledsker under hendes Bund."

"Eller vanskeligere at bruge dem til nogen Nytte, efter at de vare blevne lagte der. Nei, nei, min gode Sir, det maa De ikke mere tænke paa. Maaskee De dog kan lægge et Tag over Ladningen og komme tilbage for at hente den, ved at fragte et Skib fra Rio, naar vi gaae Nord efter."

Daggett fastede et hastigt, spørgende Blik paa sin Ledsager og Roswell rødmede, thi medens han virkelig tænkte, at den omtalte Plan var udførlig, var han sig ogsaa den Bitanke bevidst, at det mulig var et Middel, hvorved han kunde blive sin besværlige Ledsager kvit, naar han nærmede sig Vestindien og dens Klippeer.

Dermed endte Samtalen for denne Gang. Begge Kaptainerne havde nu travlt med at udføre de Pligter, som deres daglige Forretninger paalagde dem. Da Meget af Interessens for det, som skal meddeles, vil beroe paa det, der skete i disse faa Dage, vil det være bedst lidt udførligere at forklare Enkelthederne.

Læseren vil let kunne indsee, at det Hus, som vore Søfolk allerede havde haft saamegen Nytte af, kun var en tynd Skal. Det havde et tæt Tag, der virkelig kunde holde Vandet ude, og dets Vægge, der vel vare ru, vare dog tætte og tykkere, end Tilfældet sædvanlig er, da de vare gjorte af tommethkke Bræder, der vare høvlede og oprindelig rødmaalede. Der var fire ret ordentlige Vinduer og et godt stærkt Gulv af høvlede Planke. Alt dette var godt sat sammen, da Sommermanden, paa Grund af Klimaets bekjendte Varskhed selv midt om Sommeren, havde anvendt mere Flid, end der ellers anvendes paa saadanne Bygninger, paa at Sammensøjningerne sluttede godt og at Revnerne bleve stoppede. Men det var dog kun en tynd Skal. Den gennemtrængende iskolde Blæst, der snart vilde komme — ja, allerede var kommen — kunde vel holdes ude af disse Vægge, men Frostens spidse naaleagtige Partikler vilde trænge ind i saadant et Skjul, ligesom Synaalen trænger igjennem Klædet. Det var derfor et Livsspørgsmaal om man kunde opfinde Midler til at udelukke Kulden, forat Livsvarmen kunde blive holdt i Circulation i den frygtelige Varskhed, som nu nærmede sig.

Stimson havde Meget at sige med Hensyn til de tagne Arrangementer. Han var den ældste Mand af alle Folkene og den mest erfarne Robbefanger. Han havde engang tilbragt en Vinter i Orange Harbour lige i Nærheden af Kap Horn. Det er vel et beboet Land, hvis

de stakkels lavstaaende Bæksner, som findes der, kunne kaldes Beboere, og det har sine Træer og sin Vegetation, saadan som den nu er. Forskjellen mellem Orange Harbour og Robbefangerlandet maa i denne Henseende ligne den, som hele den reisende Verden veed eksisterer mellem et Vinterophold i Hospitalet paa Store St. Bernhard og et Vinterophold i en Landsby nogle Mil længere nede. Robbefangerlandet var vel ikke aldeles uden Vegetation, men den, der var, kunde neppe fortjene et saadant Navn. Brændsel var der Intet af med Undtagelse af det, som de havde bragt med. Ikkedestomindre kunde de Erfaringer, som vare vundne ved et Vinterophold paa saadant et Sted som Orange Harbour, hjælpe betydelig. Kap Horn ligger omtrent under 56° , og Robbefangerlandet — saameget tør vi vel nok aabenbare — ligger ikke 10° sydligere. Der maatte være en vis almindelig Lighed mellem Klimaet paa disse to Steder, og den, som havde tilbragt en Vinter paa et af dem, maatte have en ret god Forsmag paa, hvad han vilde komme til at lide paa det andet. Denne specielle Erfaring i Forening med hans almindelige Kundskaber og hans Karakter foregebe betydelig Stephen's Indsigtelse under de Raadslagninger, som fandt Sted mellem de to Kaptainer, ved hvilke han sædvanlig var tilstede.

„Det nytter ikke at tænke paa at komme bort herfra under de nærværende Omstændigheder, Kaptain Garner,” sagde Stephen engang. „Bort fra dette Sted kunne

Altverdens Somagter ikke bringe os, førend Guds Sol kommer tilbage paa sin Bane forat drive Vinteren bort. Jeg har mine Tvivl angaaende denne store Isflage, der er bleven flemt inde mellem disse Der, om den nogensinde vil bevæge sig igjen, thi det er vistnok noget Ualmindeligt, at den er kommen herind."

"Hvad skulde der saa blive af os, Stephen?"

"Vi vilde, ligesom nu, være overladte til Guds Barmhertighed, hvad vi ogsaa vilde være, om vi befandt os paa Østenden. Jeg vil ikke sige, at to modige og kraftige Arme ikke kunde skære en Vej derigjennem for saadant et lille Skib som vort, hvis de havde hele Sommeren for sig og de vidste, at de arbejdede sig frem mod en Ven og ikke mod en Fjende. Det sidste har Meget at bethyde: Man arbejder med mere Mod, naar man tænker paa, at man er nærmere sin Reises Maal efter en Dags besværligt Arbejde, end da man begyndte om Morgenens. Men at foretage en saadan Expedition paa denne Aarstid vilde være den visse Undergang. Nei, Sir, Alt hvad vi kunne gøre nu, det er at lægge op for Vinteren, og det med stor Omhu og Klogskab. Vi maa gøre os selv til lutter Myrer og vise deres Betænksomhed og Flid."

"Hvad anbefaler De os først at gøre, Stimson?" spurgte Daggett, som havde været en opmærksom Tilhører.

"Jeg vilde raade til strax at begynde paa at hærde

Folkene. Vi have altfor megen Ild i Kaffelovnen baade med Hensyn til vort Forraad og til Folkenes Bedste. Lad Mandskabet sove under sætte Klæder og lad dem ikke hænge saameget over Ilden, som mange af dem allerede nu gjerne ville. Om ti Uger ville disse Folke ikke due til Noget, hvis de ikke blive jagne fra Ilden."

"Det er maaskee lettere sagt end gjort," bemærkede Roswell rolig.

"Tro ikke det, Kaptain Gar'ner. Jeg har kjendt de mest kuldfæere, røgtørrede Folk i en stor Besætning, som ved lidt Uleilighed bleve hærdede og haardsføre. Det Første, der er at gjøre, det er at de hver Morgen rigtig skrubbe hinanden med koldt Vand. Det giver Huden Liv, og virker næsten ligesaagodt som et Sæt Klæder. Ja, mine Herrer, lad en Mand bade sig et Par Minutter hver Morgen i koldt Vand, saa kan han udrette, hvad De forlanger, den hele Dag. En Spand koldt Vand er ligesaagodt som en Pjækkert. Og fremsfor Alt hold dem fra Kaffelovnene. Koffene skulde have Besætning til ikke at fryse saa stærkt; vi kunne undvære Kaffelovnene i Sovetærelset langt bedre, end de fleste af os troe. Vi kunne spare meget Brænde, hvis vi strax begynde med at fælsatre Bæggene og gjøre Huset varmere. Dersom Huset var i rigtig god Stand, behøvede vi ikke anden Ild end den i Kabyssen i de første to Maanedes."

Dette var det væsentlige Indhold af Stephens Raad, og meget gode Raad var det. Ikke blot begynde Ros-

well at vadske sig i koldt Vand, hvorved det i Løbet af en Uge blev ham muligt at faste nogle Klædningsstykker, men han holdt sig ogsaa borte fra Ilden forat hærde sig, som Stimson sagde. Til dette Exempel, som Roswell gav, svædedes ogsaa bestemte Befalinger, og adskillige dovne stærke Karle, som holdt af Ilden, havde dog saamegen Skam i Livet, at de fjernede sig fra den, saaledes at Varmen fik Lov til at udbrede sig mere ligelig gennem hele Bygningen.

Enhver, der har havt Leilighed til at see Virkningen af Vandkuren, hvorledes den sætter de svageste Fruentimmer istand til at modstaae Kulde og Fugtighed, vil kunne danne sig en Forestilling om den gavnlige Indflydelse, det havde paa vore Robbefangere, at de efter Stimsons Raad hyppig anvendte den. De, som havde rystet ved den blotte Tanke om iskoldt Vand, dukkede snart ned i det som unge Vænder, og der var neppe en Time paa Dagen, hvor det overflaarne Drejehoved, som brugtes til Badekar, ikke blev benyttet. Dette Kar blev stillet paa Isen i den lille Bugt med et Telt over, og der blev gjort et Hul i Isen, gennem hvilket Vandet blev trukken op. Øren var naturligvis stadig i Gang, da der hver Morgen maatte hugges et nyt Hul, ja undertiden to til tre Gange i Dagens Løb. Virkningen af denne Badning viste sig snart. Folkene begyndte at lægge deres Pijskterter og arbejdede i deres almindelige Klæder, der vare varme og indrettede efter Klimaet, med et Liv og en Kraft,

som de selv bleve forbausede over. Ilden i Kabyssen var endnu tilstrækkelig, og om Astenen satte Bijækkerten i Forening med det Ly, Bygningen afgav, det bestuvede Rum og den varme Mad endnu i lang Tid Mandskabet istand til at nære sig uden at fyre i den store Kaffel-ovn. Stimsons Plan med Hensyn til at beskytte Hytten viste desuden snart sin Nytte. Skindene, Seilene og Meget af Taffeladsen var bleven bragt over fra Braget, dels ved Hjælp af Karrerne, saalænge der ikke var Sne, dels ved Hjælp af Slæder, da Sneen faldt og gjorde det vanskeligt at føre med Bogn. Heldigvis bevirkede Veiens Beliggenhed langsmed Klipperne, at Sneen smeltede lidt paa Overfladen ved Middagstid, medens den hver Nat frøs igjen og derved blev fastere og fastere. Skorpen kunde snart bære, og man fandt, at Slæderne afgav et bedre Transportmiddel end Hjulene.

Der var en lille Strid angaaende Afbenyttelsen af Skindene, da Daggett vedblev at betragte dem som Ladning. Nødvendighed og de fleste Stemmer seirede imidlertid, og hele Bygningen blev beklædt med et firdobbelt eller femdobbelt Lag af dem, idet man anbragte dem indensfor Stræktouge, tagne af den smækkre Taffelads. Ved at pakke disse Skind tæt sammen indensfor Stræktougene, forstærkede man sig et væsentligt Beskyttelsesmiddel imod Kuldens Indtrængen. Men dette var ikke Alt. Indensfor Skindene ophængte Stimson Tapeter af Seildug, hvortil han brugte Seilene fra Braget. Det var ikke nødvendigt

at fæere disse Seil istykker — det vilde Daggett aldrig have tilladt — men de bleve ophængte og stoppede ind i Nabninger og paa anden Maade ordnede, saa at de aldeles skjulte og beskyttede alle Siderne saavelsom Loftet i begge Bærelserne. Nogle Dele af Seilene bleve saa behændig ophængte, at de faldt ned for Vinduerne, for hvilke de dannede meget varme om just ikke phntelige Gardiner. Stephen fik forresten Roswell til at forfærdige og ophænge ydre Vinduesfodder, idet han paastod, at eet saadant vilde snart kunne erstatte et Dusin Stykker Brænde.

Meget af Brændet var ogsaa bleven bragt over fra Braget, og det, som man ligegyldig havde ladet blive tilbage paa Klipperne, var bleven samlet og omhyggelig opstabet i Nærheden af Hyttens yderste Dør, der vendte ind imod Klipperne, hvor den førte ud til en slags Gaard, som Roswell haabede hele Vinteren at kunne holde fri for Is og Sne. Han kunde ligesaagodt have haabet at smelte Grindewalds Gletscher ved at tænde Ild paa Engene ved deres Fod.

Stephen havde en anden Plan til at beskytte Huset og forat man med Lethed kunde bevæge sig indenfor, naar Vinteren blev haardest. Den Erfaring, han havde gjort i Orange Harbour, havde lært ham, at der opstod mange Ubehageligheder derved, at Sneen paa Grund af Varmen indenfra smeltede rundt omkring den Hytte, han boede. Forat undgaae dette alvorlige Onde lagde han nogle Reservefeil af svær Dug over Taget af Bygningen,

der ikke var meget høi, og fastgjorde dem til Klipperne nedenunder ved Hjælp af Ankere og paa andre Maader; enkelte Steder surrede han dem til fremstaaende Klippe-spidser. Reservepir, som hvilede paa Taget, understøttede dette teltagtige Dække, og Støtter forneden holdt paa Spirene. Denne Foranstaltning var kun foretaget paa de to Sider af Bygningen, paa den ene Ende og den Side, der vendte imod Nord. Materialet slap nemlig op, inden hele Stedet var bleven omsluttet. Nødvendigheden af at skaffe Lys bevægede ogsaa Robbefangerne til ikke at lukke for alle Binduerne. Den underste Del af dette Telt var kun ti Fod fra Siden af Huset, hvilket gav det en større Sikkerhed, end hvis det havde været mere horisontalt, medens det dannede enslags Veranda, hvor man friere kunde bevæge sig end i Bærelserne. Alt, hvad Sømands Opfindsomhed kunde udtænke, var bleven gjort for at styrke Bygningen i enhver Henseende og især for at forhindre Teltverandaen fra at synke ind.

Stephen hittede, at deres Stilling baade havde en stor Fordel og en stor Mangel. Fordelen var den, at Huset stod paa en Klippeaffais med en lavere Terrasse lige nedenunder, saaledes at de med Lethed kunde kaste Sneen ned og befrie Hytten for den. Desuden vilde den smeltede Sne rimeligvis følge den samme Retning ifølge den Lov, der styrer alle flydende Legemer. Mangelen bestod i den Klippemur, de havde bagved Hytten; thi vel gav den Læ for den gennemtrængende Sonden-

vind, men det var ogsaa ganske naturligt, at der i Stormveier vilde danne sig høie Snedriver mellem den og Huset.

Syvende Kapitel.

To Maaneder forløb hurtig under disse nye Forhold og usædvanlige Beskæftigelser. I den Tid blev Alt udrettet, hvad Vårstiden vilde tillade; Huset blev anseet for at være fuldendt og forekom dem ret bekvemt og hyggeligt. Dagene vare hurtig blevene kortere, og Nætterne forholdsvis længere, indtil Solen kun viste sig nogle faa Timer ad Gangen, og det ifkun lavt i den nordlige Horizont. Kulden tog til i samme Forhold, skjøndt Veiret veglede under denne nordlige Bredegrad næsten ligesaameget, som det gjør hos os. Det havde ophørt at see meget, og Thermometerets Middelheide var ikke mange Grader over 0* (= 14° R.) Trods denne lave Thermometerstand fandt Folkene dog, at de begyndte at vænne sig til Klimaet, og at de kunde taale en langt stærkere Kulde, end de tidligere havde troet. Endnu havde de ikke mærket til Noget, der kunde overraske Beboere af New York og New England, hvor der sjelden forløber

* Efter Farenheit.

en Vinter, uden at ligesaa streng en Kulde som den, de hidtil havde døiet, kan indfinde sig og vare i nogen Tid. Selv medens jeg skriver dette Kapitel her mellem Disegos Bjerge have vi i vor Dal haft et af disse siberiske Besøg. I de sidste tre Dage har Thermometeret ved Solopgang varieret mellem 17° og 21° under 0, ($= \div 22^{\circ}$ og 24° R.) skjøndt der er al Udsigt til Toveir, og Thermometeret i de næste fireogthve Timer kan stige til 40° over 0, (omtrent 4° R.). Mænd, der ere vant til saadanne Overgange og til saa streng en Kulde, lade sig ikke let forknypite.

I denne Del af Aaret faldt der en stor Mængde Sne; mere end senere hen. Denne Sne foraarsagede megen Ulempe; thi den blev snart saa høi, at den dannede store Driver omkring Huset, og opfyldte de Veie, hvor Mandskabet sædvanlig bevægede sig. Der var dog Steder, som for en stor Del vare befrieede for dette hvide Dække. Terrassen nedenfor Hytten, der saa ofte er bleven omtalt, var et af disse bare Steder; den laae saaledes, at baade Østenvinden og Vestenvinden kunde bestrøge den, og derfor feiedes den ialmindelighed ogsaa ren for Sneen, ligesaa hurtig som den faldt, og det langt bedre, end om det var bleven gjort med tusinde Koste. Den Klippeaffats, der sædvanlig passeredes til og fra Braget, var ogsaa et af de bare Steder. Denne Affats var allsfor smal, til at Sneen kunde lægge sig der i Driver, og den bestrøges formeget af Vinden, som ledsager Sneen, til at

denne kunde blive liggende der i nogen stor Høide. Sne var der rigtignok med en haard Skorpe over, som allerede er bleven omtalt; men den var ikke ti til femten Fod dyb, som Tilfældet var mange andre Steder. Enkelte Punkter var der, hvor der havde dannet sig Driver, selv paa denne smalle Afsats, og derigjennem vare Folkene nødte til at bane sig Vej ved Hjælp af Skovle, en Bæstestægtelse, der gav dem Motion og bidrog til at holde dem ved Helbred, om den ikke gjorde anden Nytte. Man fandt, at det menneskelige Legeme under denne lave Thermometerstand ikke kunde udholde saamegen Anstrengelse, som naar Kvægsølvet stod nogle Grader høiere.

Daggett havde aldeles ikke opgivet sit Skib, ligesom han heller ikke havde tilladt, at Masterne bleve tagne ud af det. Hver Dag eller hveranden Dag havde han opfundet et nyt Middel til at faae Skonnerten ud, naar Foraaret kom, skjøndt Alle, der hørte dem, vare fuldkomment overbeviste om, at de vare udsørlige. Dette bevægede ham til at lade sine Folk holde Forbindelsen aaben, og der gik neppe en Dag, uden at han besøgte sit stakkels uslykkelige Skib.

Stedet var forresten ikke uden en vis eiendommelig Interesse. Det er bleven fortalt, at Isfragmenter, af hvilke nogle vare over hundrede Fod i Diameter, og som alle vare otte til ti Fod tykke, vare blevne staaende paa Kant og i en skraa Stilling, saaledes at de dannede

vidtudstrakte Huler. Det traf nu saaledes, at netop rundt-
om Braget vare Iskagerne saaledes fordelte, at de op-
fangede den første Sne, som fyldte de ydre Nabninger
og frøs til en fast Masse, hvilken atter bedækkedes af
nye Snestorme, saa at der dannedes en forsvarlig Barriere,
der forhindrede Sneen fra at trænge indensfor Isen.
Virningen heraf var denne, at der opstod en Række
naturlige Gallerier midt mellem Iskagerne, som vare fuld-
komment befrie for al anden Sne end den, der havde
hængt sig fast ved deres Overflade, og som ikke lagde
nogen Hindring i Veien for at gjøre sig Bevægelse, ja
lattede den tvertimod ved at gjøre det mindre glat
at gaae.

Da Skonnertens Dæk var bleven ryddet, hvorved
Afgangen til hele det Indre, Kabytten, Lasten og Folke-
lukaset, var bleven fri, laae Løven fra Vineyard saa-
ledes under Tag, medens det var muligt at benytte alle
dens Befvemmeligheder. Man vil erindre, at en Del
af Brændet var bleven tilbage tilligemed Kabyssen. Denne
sidste var bleven sat ind i Kabytten, og Daggett pleiede
at tilbringe en god Del af sin Tid der tilligemed et Par
af sine Folk. En af de Grunde, som han gav til denne
Fordeling af Styrken, var den, at de, som bleve tilbage
i Huset, fik større Plads til at bevæge sig i. Da dette
Skibs Dæk var fuldkomment klart, afgav det en meget
bequem Plads til at røre sig paa, bedre end Terrassen neden-
for Huset, da det var fuldkomment beskyttet imod Vindene,

og siden det stærke Snefald var begyndt, langt lunere end det oprindelig havde været. Daggett vandrede op og ned af sin Skandse den ene Time efter den anden, næsten smigrende sig med Haabet om at seile hjem, naar Sommeren vilde tillade ham at komme afsted.

Omkring Huset samlede Sneen snart i store Masser. Enhver, der er bekendt med de Betingelser, under hvilke eet af de store Elementer virker, vil let kunne fatte, at en Bøining af Klipperne udad eller en Fordybning indad nødvendigvis maa indvirke paa den Maade, hvorpaa disse Snedriver dannes. Vinden blæste ikke bestandig fra een og samme Verdenskant, skjøndt de sydvestlige Klipper næsten kunde kaldes Dens Luvside, saameget hyppigere kom Vinden fra den Kant end fra nogen anden. Da Fjorberget, hvor Vigen laae, og hvor Huset var bleven opført, befandt sig paa den nordøstligste Pynt og bethdelig beskyttedes af Høisletten bagved, var dette Sted det luneste i den hele Egn. De Vinde, som bestreg Størstedelen af den nordlige Strandbred, men som paa Grund af dennes krumme Form ikke ofte blæste ned imod Hytten, ikke engang naar de hvinende foer henover Terrassen, som kun laae et Hundrede Fod nedenfor, kom ialmindelighed fra Sydvest.

En Snebanke kan enten være en Aarsag til Odelæggelse eller et Beskyttelsesmiddel. Naturligvis maa en vis Grad af Kulde altid eksistere, hvorsomhelst der findes Sne, men naar den ikke kommer i umiddelbar Berøring

med det menneskelige Legeme, angriber den ialmindelighed dette ikkun til en vis Grad. Paa den anden Side bryder en saadan Snebank ofte Vinden, og det er bekjendt, at den har tjent til Ly for Gjorder, Huse o. s. v., som væsentlig har bidraget til deres Varme. Vi ere af den Mening, at hvis et Menneske sov i en Hule anbragt i Sneen, vilde han ikke finde sit Kvarter ubehageligt, saalænge han havde tilstrækkelige Klæder til at beholde den dyriste Varme, forudsat at han kunde holde sig tør og ikke kom i umiddelbar Berøring med dette Element. Bore Robbefangere havde den samme Fordel, skjøndt ikke bogstavelig i samme Grad. Deres Hus var ikke bedækket med Sne, skjøndt en uhyre Bank allerede havde dannet sig lige i Nærheden af det, og en god Del havde begyndt at ophobe sig imod Teltet. Ved den østlige Ende af Bygningen op paa Sydsiden, som vendte ud imod Klippen nærmest Vigen, var der, mærkeligt nok, næsten ingen Sne. Dette hidrørte tildels fra den stadige Brug af Skovlen og Kisten, men mest dog fra Lufstrømningerne, der sædvanlig førte Alt, hvad der var saa let som et Snefnug, til roligere Steder, førend det fik Lov til at falde til Jorden.

Roswell fandt snart, hvad hans Erfaring som Amerikaner isorveien maatte have lært ham, at Sneens Smeltning som Følge af Varmen fra Jldstederne forarsagede langt flere Ubehageligheder end Sneen selv. Denne Sidste kunde man let komme til Rette med, saalænge den

var tør, men naar den smeltede om Dagen og forvandlede til Istappe om Natten, blev den en høist ubehagelig og aldeles upaalidelig Røbe, forsaavidt som den fugtige Atmosfære, den frembragte, virkelig medførte Fare.

Det, som Roswell dog mest frygtede for, var deres Brændeforraad. Det Meste af det, som de havde medbragt fra Hjemmet, var allerede bleven brugt i Kbhsssen og i den Kaffelovn, som fra Begyndelsen var bleven sat op i Hytten. Uagtet Forraadet havde været stort, var der dog gjort et betydelig Hul i det, og efter hans Beregning vilde det Brænde, man havde, ikke vare længere end Halvdelen af den Tid, som det vilde være nødvendigt at forblive paa Den. Dette var en betænkelig Omstændighed, som fordrede en alvorlig Overveielse. Uden Brænde vilde det være umuligt at leve, thi ingen Hærdningsproces kunde i den Grad styrke Mennesket, at det kunde modstaae en Polarvinters Indflydelse.

Derfor havde Roswell ligesaa det Dieblis, da det blev klart, at man var nødt til at tilbringe Vinteren paa Robbefangerlandet, holdt et vaagent Die med Brændet; Stimson havde mere end een Gang talt med ham om denne Gjenstand og det med megen Forstandighed.

„Varmeren maa vi sørge for at vedligeholde,“ sagde den gamle Baadstyrer, „ellers er der intet Haab selv for den stærkeste Mand iblandt os. Vi have et godt Forraad af Kaffe, og det er allestider bedre end al den Rum og Whisky, der nogenfinde blev destilleret. En god

varm Kop Kaffe om Morgenens bringer Liv i os paa den koldeste Dag, der nogensinde oprandt ved nogen af Polerne, og man siger, at den sydlige er koldere end den nordlige, skjøndt jeg aldrig har kunnet forstaae, hvorfor det skulde være saaledes."

"Du veed dog vist Grunden til, at det bliver varmere, altsom vi nærme os Equator, og koldere, altsom vi fjærne os fra den, enten vi saa gaae imod Nord eller Syd?"

Slimson bejaede dette, men, skulde Sandheden have været frem, maatte han have tilstaaet, at han kun vidste, at det forholdt sig saaledes.

"Det kjende alle Somænd, Kaptain Gar'ner; — dog med en forskjellig Grad af Erfaring; men det er kun saa, der komme saa langt Syd paa, som jeg har været, forat overvintre. En god Skaal varm Kaffe er ligesaa god som nok een Pijækkert, hvis man skal ud i det Fri, naar Veiret er strengest."

"Heldigvis have vi rigeligt Forraad deraf, og vi ere bedre forsynede med Kaffe og Sukker end med noget Andet. Jeg indtog en betydelig Del deraf, da vi vare i Rio."

"Ja, Rio er et godt Sted for saadanne Varer. Men Kaffen maa være varm, skal den gjøre et Menneffe godt om Vinteren paa disse høie Brede, og skal den være varm, maa vi have Brænde til at varme den ved."

"Jeg er bange for, at Brændet ikke vil holde ud

længere end Halvdelen af den Tid, vi skulde være her. Heldigvis have vi et stort Forraad, men den anden Skonert var ikke nær saa vel forsynet med Brænde, som den burde have været til saadan en Reise."

"Godt, Sir; jeg formoder, De veed, hvad der i et saadant Tilfælde maa gøres. Uden varm Føde kan et Menneske ligesaalidt leve saadan en Vinter, som det kan leve ganske uden Føde. Har Skibet fra Vineyard ikke Brænde nok ombord, maa vi bruge det selv som Brændsel."

Roswell betragtede i nogen Tid Stephen opmærksomt. Det var anden Gang, at denne Tanke fremskillede sig for ham, og han fandt særdeles Behag i den.

"Det kunde nok lade sig gøre," sagde han, "skjøndt det ikke vil blive let at faae Captain Daggett's Samtykke dertil."

"Lad ham gaae et Par Morgener uden sit varme Maaltid og sin hede Kaffe," svarede Stimson, "saa gaaer han nok med Glæde ind paa Planen. I saadant et Klima bliver en Mand snart villig til at stifte Ild i hvad det saa skal være. Der er Noget, som har løbet omkring i mit Hoved, Captain, og som jeg adskillige Gange har tænkt paa at tale til Dem om. Troer De, at man kunde have nogen Nytte af Vulkanen derovre paa den anden Side af Bugten, hvis det skulde knibe haardt for os?"

"Jeg har tænkt paa det Samme, Stephen, men det er vist forgjeves. Jeg troer ikke, at man kan faae

nogen Nytte af Varmen der, uden at man kommer saa nær til den skadelige Lust, at man ikke kan aande. Men hvad Du siger om at hugge den anden Skonnert op, det er nok værdt at tage under Overveelse, og jeg vil tale med Kaptain Daggett derom."

Roswell holdt Ord, og Kaptainen fra Vineyard mødte Forslaget, ligesom man tilbageviser en Fornærmelse. Aldrig havde vore to Kaptainer været saa nær ved at rage uklar, som da Roswell foreslog Daggett at hugge Braget op, nu da Veiret var taaleligt og Folkene kunde udholde at arbejde.

"Den, der sætter en Dre eller en Saug i mit uslyffelige Skib," sagde Daggett bestemt, "betragter jeg som en Fjende. Den Seng, det hviler paa, er haard nok, uden at dets Spanter og Sider behøve at rives istykker af Menneskehænder."

Dette var den forunderlige Anstuelse, som Daggett vedblev at nære om Bragets Tilstand! Det er vel sandt, at Ijen forhindrede ham fra at see Umuligheden af nogenfinde at faae Skonnerten ud i Vandet, men intet Menneske, der kjendte lidt til Mekaniken og vidste, hvor blottet for Midler Den var, kunde et Dieblik nære det forsængelige Haab, som syntes at have faaet Indpas hos Kaptainen fra Vineyard, uden at være besat af en vis naragtig Grille. Denne Grille havde ikke blot bemestret sig Daggett, men indtil en vis Grad ogsaa hans Folk. Man har sagt: "Hos en stor Mængde Raadgivere er der Visdom," og

denne Grundsætning kommer fra en alifor anseet Autoritet, til at den tør bestrides. Men man kunde næsten med ligesaa fuld Ret sige: „Hos Mængden af Raadgivere er der Daarskab;“ thi Menneffene ere ligesaa tilbøielige til at understøtte hinanden i det, der er Uret, som i det, der er Ret. Det Individ, som vilde betænke sig paa med sin egen Røst alene at fremsføre sine falske Læresætninger og Feiltagelser, vil ikke i tage Betænkning at forkynde dem fra Toppen af Høiene, naar han finder andre Lunger, der gjentage hans Bildfarelser. Forudseende denne Følge af den menneskelige Svaghed, har den guddommelige Visdom indrettet en almindelig Kirke, direkte nedstammende fra dens store Overhoved paa Jorden, der opbevarer de Grundsætninger, Kjendsgjerninger og Love, som den har anseet for væsentlige til at befordre sine Planer med Hensyn til det moralske Herredømme paa Jorden; og dog see vi dristige Efterlignere træde frem paa alle Kanter, anmassende i deres Uvidenhed, begjerlige i deres Uergjerrighed, misundelige i deres Altraaer, der ikke tage i Betænkning fra Husenes Tage at udbasune saadanne raa og udmodne Anskuelser, som Kundskaben smilende undrer sig over, og Ydmøgheden undrende græder over.

I denne Aand sølte og handlede Daggett og hans Besætning. Roswell havde tidlig med Bekymring seet, at Noget, der lignede Partifølelse, havde vist sig blandt Fokkene fra Vineyard, der bestandig havde betragtet deres Naboers bedre Lykke med en slet dulgt Skinsyge. Men

fiden Skibbruddet havde denne hæslige Videnſkab antaget
 et nyt og mindre behageligt Udſeende. Den var bleven
 temmelig ſjendtlig, og der var nu og da bleven gjort
 tveithdige Bemærkninger, ſom om Vineharderne havde
 ifinde at ſtille ſig fra det andet Mandſkab og leve for
 ſig ſelv. Det er imidlertid ſandſynligt, at alt dette var
 en Frugt af deres feilſlagne Forhaabninger, og at der i
 Grunden ikke paatænkes noget Alvorligt. Daggeit havde
 tilladt ſine Folk at hjælpe med til at transportere den
 den ſtorſte Del af Forraadet til Huſet, ſkjøndt et ikke
 ringe Kvantum var bleven tilbage i Braget. Dette ſidſte
 Arrangement var tiſhneladende ſteet uden nogen ſjendlig
 Henſigt, men mere forat fremme den Plan at tilbringe
 ſaamegen Tid, ſom Omſtændighederne vilde tillade det,
 ombord paa det strandede Skib. Der var virkelig noget
 Bekvemt i den Plan, ſom gjorde den anbefalelsesværdig.
 Saalænge en Del af Vineharderne kunde holde det ud
 i Braget, var det beſt, at de bleve der, thi man ſparede
 derved det Arbeide at transportere al Provianten, og
 man fik mere Plads til at røre ſig baade i og udenom
 Huſet. Nødvendigheden af at flytte adſkillige Tønder
 og Kasser ind i Huſet havde betydelig indſkrænket Pladsen,
 og Plads maatte man ſøge at ſkaffe ſig af forſkjellige
 Grunde, iſær for Helbredens Skyld.

Noſwell blev derfor glad, da nogle af Vineharderne
 hittede det Ønſte at gaae til Braget og tilbringe et Par
 Dage der. I den Henſigt at opmuntre dem dertil ſaa-

velsom ogsaa forat see, hvorledes det gik dem, som havde valgt denne Bolig, afslagde han Daggett et Besøg og tilbragte selv et Par Nætter i Skibets Kabyt. Dette Forsøg viste ham, at man meget godt kunde leve der, naar Thermometeret stod ved 0, ($= \div 14^{\circ}$ N.) men hvorledes det vilde gaae, naar det gik længere ned, var han noget uvis om.

Kabytten var lille, og en jevn Ild i Kabyssen var tilstrækkelig til at holde den temmelig varm; men da Daggett altid var en fornustig Mand, naar han ikke var besat af „Roden til alt Ondt,* gik han fuldkomment ind paa Roswells Anskuelser om Nødvendigheden af at spare Brænde og hårde Folkene. Denne Hængen over Raskelovnen, der er saa almindelig i Amerika, og som fremkalder Halvdelen af Vintersygdommene i dette Klima, blev ikke taalt her hos nogen af Besætningerne. Daggett saa det Fornuftige i Roswells eller rettere Stimsons System og gik frivillig og med Lyst ind derpaa.

Det var under Gardiners Besøg i Braget, at de to Kaptainer samtalede om deres Planer for Vinteren, medens de spadserede paa Skonnertens Dæk, begge velindpakkede forat forhindre Frosten fra at angribe de udsatte Dele af deres Person. De havde hver en Sælskindshue paa, der var indrettet saaledes, at den beskyttede Ørerne og den største Del af Ansigtet, og med en lignende havde Folkene ogsaa forsynet sig.

„Jeg antager, at man maa ansee dette for et be-

hageligt Vinterveir," bemærkede Roswell, da Thermometeret kun staaer paa 0, ($= \div 14^{\circ} \text{R.}$) „Stimson fortæller mig, at selv i Orange Harbour den Vinter, han var der, gik Kvægsølvet helt ned i Ruglen. Om et Par Maaneder kunne vi vente rigtig streng Frost, og saa tænker De vel ikke paa at blive her."

„Jeg troer ikke, at vi ville føle Kulden meget mere, end vi nu gjøre. Denne daglige Badstøning er en fortræffelig Kaffelovn; Alle sige, at naar den først er overstaet, føle de sig som nye Mennesker. Hvad mig selv angaaer, da bliver jeg ved mit Fartøi, saalænge der er Sommer i det til at flyde."

Roswell tænkte paa, hvor taabeligt det var saaledes at holde fast ved en unyttig Masse Træ, Jern og Kobber; men han sagde Intet derom.

„Det gjør mig ondt, at Saameget af vort Forraad er bleven bragt over til Huset," vedblev Daggett efter en kort Pause; „jeg er bange for, at vi maa bringe en hel Del deraf tilbage igjen."

„Det kan neppe være Umagen værd, Daggett; det vilde være bedre at komme over og tilbringe den strengeste Del af Vinteren hos os, naar det begynder at skorte paa Provianten her. Efterhaanden som vi spise, bliver der bedre Plads i Huset, ved De nok, og De vil da faae det saameget desto bekvemmere. En tom Bleskeionde blev igaar slaaet i stykker til Brændsel."

„Vi ville see, vi ville see, Gar'ner. Mine Føls"

have faaet den Idee, at Dæres Mandstabs har ifinde at hugge denne Skonnert op til Brændsel, hvis de ikke holde Ankervagt ombord."

"Ankervagt!" gjentog Roswell smilende. "Det er et velvalgt Udtryk. Blev der nogensinde holdt Anker-vagt, da er det her; ingen Ankertouge kunne holde som disse."

"Vi tænke dog paa at faae Skonnerten af," sagde Daggett og saae spørgende paa sin Ledfager.

Uagtet Manden fra Vineyard nærede en vis Mis-tillid til sin Kollega, agtede han dog hans Ærlighed og var tilbøielig til at stole paa hans oprigtige Mening. Han saae nu paa ham, for at læse hans virkelige Mening i dette Ansigt, der sjelden skuffede.

"Jeg vil takke min Gud, Captain Daggett," svarede Roswell efter en kort Pause, "hvis vi kunne komme gjennem denne lange Vinter, uden at brænde Mere af begge Skibene, end det vil være godt for os. Det var vistnok bedst at begynde med det, som er mindst istand til at gjøre Tjeneste."

"Jeg har tænkt over den Sag, Gar'ner, og det alvorlig — jeg har drømt om den — sovet paa den — bestæftiget mig med den til enhver Tid og i ethvert Veir, og hvorledes jeg end betragter den, viser den sig fuld af Vanskeligheder. Vil De samtykke i at indtage halv Ladning af mine Skind og min Tran og i det Hele taget gaae halvt med mig for Henreisen og Hjem-

reisen, dersom jeg giver Tilladelse til at brænde dette Skib?"

"Det staaer ikke i min Magt at afflutte saadan en Handel. Jeg har en Rheder, der holder skarpt Udfig med sin Eiendom, og min Besætning har Andel i Ladningen, som Tilfældet er paa alle Robbesangere. De forlanger altsommeget af mig, og De glemmer, at hvis jeg tiltog mig samme Magt over mit eget Fartoi, som De endnu gjør Fordring paa over dette Brag, vilde De maaskee aldrig finde Midler til at komme bort fra Gruppen. Vi ere ikke forpligtede til at modtage Dem ombord paa vor Skonnert."

"Jeg veed, at De mener, Gar'ner, at det vil blive os umuligt nogensinde at faae vort Skib slot; men De overseer een Ting, som vi kunne gjøre. Hvad er der til Hinder for, at vi kunne stille det ad og bruge Materialet til at bygge et mindre Skib — et paa tredsindstyve Tons f. Ex., i hvilket vi kunne komme hjem, medtagende de fleste af vore Skind?"

"Jeg vil ikke sige, at det er umuligt, men jeg vil sige, at det er meget vanskeligt. Efter min Anskuelse vilde det være fornuftigere, hvis De lod Deres Ladning blive her i Huset under Opsigt af et Par Mand, og selv tilligemed de øvrige tog bort med mig. Jeg skal sætte Dem i Land i Rio, hvor De næsten altid vil kunne finde en lille Amerikaner til at gaae Syd paa med for at hente, hvad De har efterladt. Hvis De finder det

passende, at de Folk, der blive her tilbage, i Deres Graværelse more sig med at bygge et lille Skib, er jeg vis paa, at de ikke ville have Noget derimod. Der er kun eet Sted, hvor et Skib kan løbe af Stabelen, og det er det Sted i Vigen, hvor vi kalfatrede Deres Skonnert. Der kan det mulig stee, skjøndt jeg rigtignok antager — ikke uden stor Besvær og neppe uden flere Hjelpemidler end dem, der kunne findes langs Strandbredden her. Men der er eet vigtigt Punkt, som De overseer, Daggett, og det er bedst strax at omtale det her. Deres Skib eller mit maa bruges som Brændsel i Vinter, hvis vi ikke Alle ville fryse ihjel. Jeg har gjort en nøiagtig Beregning, og saasandt jeg lever, vi have kun Valget mellem saadan en Død og at bruge det Brændsel, jeg har omtalt."

"Ikke et eneste Stykke Lommer af mit Skib skal blive rørt. Jeg troer ikke det Halve af disse Historier om denne Sydpol-Vinter, som dog neppe kan være værre end den, man træffer i Fjendh Bugten."

"En Vinter i Fjendh Bugten uden Brændsel kan være slem nok; men den kan slet ikke sammenlignes med en Vinter her. Jeg skulde dog mene, at den, som har prøvet en Sommer og et Efteraar ved Sydpolen, maa have et ret godt Begreb om, hvad der kan komme derefter."

"Folkene kunne blive i deres Køier den største Del af Dagen og derved spare Brænde. Der er mange andre

Maader, hvorpaa man kan komme gjennem en Vinter end ved at brænde et Skib. Jeg samtykker aldrig i, at dette gode Skib bruges til Brændsel, saalænge jeg kan see noget Middel til at forhindre det. Jeg vil hellere brænde Ladningen, end jeg vil brænde Skibet."

Roswell undrede sig over denne Halstarrighed, men stolede paa, at den kommende Aarstid nok vilde bevirke en Forandring, og skiftede nu Gjenstand for Samtalen. Bistnok tænkte han ikke paa at hugge sit eget Skib op, skjøndt han ikke kunde see nogen fornuftig Grund til at modsætte sig Ophugningen af det andet; men da det ikke kunde nytte at forhandle den Sag, vedblev han at tale med Daggett om forskjellige praktiske Gjenstande, om hvilke hans Kammerat var fornuftig nok til at lade sig belære.

Bed Forsøg havde man overbevist sig om, at Vandet i en betydelig Dybde under Isen var meget varmere end paa Overfladen. Man udsandt derfor et Middel til at pumpe Vandet op til Badene fra de lavere Strømninger, hvorved de bleve mindre ubehagelige end tidligere. Badning i overmaade koldt Vand er imidlertid ikke saa farlig en Ting, som det ialmindelighed ansees for, da Luften har en lavere Temperatur end Vandet. Da man tillagde disse Daglige Badninger den største Vigtighed, blev denne Gjenstand gennemgaaet af de to Kaptainer i alle dens Enkeltheder. Paa Braget var der ingen Leilighed til denne Operation, og det var en af Grundene,

hvorfor Roswell raadede til at forlade dette Opholdssted. Daggett var imidlertid af en anden Mening og indbød sin Kammerat til at gaae en Tour med ham i hans Huler.

En Spadseretour gennem en Række Huler, dannede af Is, med en temmelig hoi Kuldegrad maa synes en kold Fornøielse, men det sandt dog Gardiner ikke. Han var fuldkomment beskyttet imod Vinden, der gjør den strenge Kulde saa bidende og utaalelig, og ved at flattré omkring mellem Isklagerne var hans Blod kommen i en rask Bevægelse og hans hele Person saaledes bleven gennemvarmet, at han oprigtig talt havde langt bedre Tanker om dette Opholdssted, da han forlod det, end da han ankom dertil forat aflægge sit Besøg.

Da der nu ikke længere var noget Arbeide for Folkene, søgte man at udfinde Midler til at more sig, der baade kunde holde Sjel og Legeme i Virksomhed. Efterhaanden som Aarstiden rykkede frem, faldt der mindre Sne, og der var saa Steder, hvor tunge Byrder ikke kunde transporteres over den. Det var lettere at gaae omkring paa Overfladen af den frosne Sne, end det havde været paa de nøgne Klipper, der frembød Hindringer, som nu ikke længer vare tilstede. Man gled paa Slæde nedad Skraaningerne, ja, løb endogsaa paa Skøiter, en Kunst, som saa Nordamerikanere ere ubekjendte med. Man tog sin Tilflugt til en hel Del andre Ud-

spredelser; men man fandt i Almindelighed, at selv ubehagelig Bevægelse i fri Luft udmattede Legemet og gjorde det besværligt at aande. Ikkedestomindre ansaae man det for nødvendigt for Helbredden, at Folkene opholdt sig saameget som muligt udenfor det fuldt bepakkede Hus, og man udfandt forskjellige Midler til at vedligeholde Livsvarmen, saalænge de vare udsatte for Luften. Før Juli Maaned, der svarer til Januar for os, var tilende, blev det befunden hensigtsmæssigt at forserdige Klæder af Skind, hvortil der heldigvis fandtes Overflodighed af Materiale.

Efterhaanden som Vårstiden rykkede frem, opgav Gardiner enhver anden Tanke end den at frelse Mandstæbets Liv, skjøndt Daggett endnu hang ved Braget, og virkelig lod Brænde transportere tilbage til det, forat han kunde blive saalænge som muligt ved sin Eiendom. Det toede nu aldrig mere, men Kuldegraderne varierede dog betydelig; af og til var det muligt at blive et Par Timer ude i fri Luft, men saa kunde der komme hele Dage, da det var umuligt for noget Menneske at opholde sig mere end fem Minutter i nogen Afstand fra den ved Kunst frembragte Varme. I det Hele taget fandt man dog, at det sammenligningsvis var taaleligt Veir, og det var sjeldent, at Folkene afholdt sig fra deres Forlystelser udenfor Huset ved Middagslid.

Det var Noget efter den korteste Dag, da Roswell og Stimson spadserede sammen paa Terrassen, der som

sædvanlig var ligesaa fri for Sne, som om den var feiet med en Koft, men forresten bar det almindelige Bræg af en uendelig Vinter. De passerede sammen, som de i den senere Tid havde pleiet, og iagttog Solens Gang, idet den listede sig langsmed den nordlige Horizont, kun hævede sig nogle faa Grader over den selv ved Mid- dagstid.

„Den seer kold ud, men den giver dog lidt Varme,“ sagde Stephen, da han ved at gjøre en Bending kom ligesom Solen. „Jeg kan i dette Dieblif føle lidt Varme fra den her i Læ af Klipperne, der kaste de Straaler tilbage, som naae os. Alle disse Forandringer i Solens Bevægelser syntes mig meget beshynderlige, Kaptain Garner; men jeg veed, jeg er uvidende, og at Andre vide god Besked om det, jeg ikke forstaaer.“

Her søgte Gardiner at forklare det Phænomen, som vi ovenfor i Korthed have omtalt. Der er saa Amerikanere saa uvidende, at de ikke fuldkomment ere bekjendte med, at Solen ikke har nogen for os mærkelig Bevægelse eller nogen Bevægelse, der har Indflydelse paa vor Planet; men der er vistnok kun saa, som ret forstaae Marsagerne til de Forandringer, der stadig foregaae for deres Dine. Vi tør ikke sige, at dette Forsøg lykkedes Kaptain Gardiner, men han gjorde det dog tydeligt for den gamle Baadstyrer, at Solen aldeles ikke vilde blive seet, hvis de blot vare nogle faa Grader længere Syd paa, end de virkelig vare.

"Og nu tænker jeg, Sir, at den kommer høiere og høiere hver Dag" bemærkede Stephen, "indtil den kommer lige op over vore Hoveder."

"Nei, ikke ganske om Middagen, men paa en Maade tværs Morgen og Aften."

"Den koldeste Tid have vi dog tilbage, eller jeg har ingen Erfaring i saadanne Ting. Hvorfor kommer Varmen ikke tilbage med Solen — eller det, som synes at være Solen, der kommer tilbage, skjøndt som De siger, Kaptain Gar'ner, det kun er Jorden, der i sit Løb girer til denne eller hin Side?"

"Man kan nok have Grund til at gjøre dette Spørgsmaal; men Kulde producerer Kulde, og der skal Tid til at fordrive den. Februar er ialmindelighed den koldeste Maaned af Aaret, skjøndt der kan findes enkelte Dage i andre Maaneder, der ere koldere end i Februar. September og October, der svare til Marts og April paa den nordlige Halvkugle, ere Maaneder, som jeg frygter meget for her, saameget mere som vort Brænde gaaer langt hurtigere med, end jeg havde ventet."

"Hvad De siger, er meget sandt, Sir, men Folkene maa have Ild. Jeg tørnede ud imorges, medens alle Mand endnu vare tilfros, forat see til Raskelovnen, men det var Alt, hvad et Menneske kunde udholde, at være oppe uden Skindtøi paa. Hvis Veiret bliver ved, som det har begyndt, maa En holde Vagt ved Raskelovnen."

og jeg troer ikke, at een Raskelovn vil være tilstræffelig. Vi trænge til en i Soveværelset."

"Himlen maa vide, hvor Brændet skal komme fra! Hvis Kaptain Daggett ikke opgiver Braget, vil vort Brænde slippe op, længe førend den milde Aarstid kommer."

"Vi maa holde os varme ved at læse i Bibelen, Sir," svarede Stimson smilende; skjøndt det Blik, han kastede paa sin Officer var alvorligt og ængsteligt. "De maa ikke glemme, Kaptain Gar'ner, at De har lovet En, som daglig beder for Dem, at gjenneengaae de Kapiller, hun har sat Mærke ved, og med Taalmodighed og Opmærksomhed at tænke derover. Ingen Robbesangst kan være saa nyttig, Sir, som at læse denne gode Bog i den rette Aand."

"Saa Du troer, at Jesus var Guds Son!" udbrød Roswell halvt spørgende, halvt i en letsindig Tone.

"Ligesaa vist, som jeg troer, at vi ere her, Sir. Jeg vilde ønske, at jeg var halvt saa vis paa, at vi nogensinde kunde komme bort herfra."

"Hvad har fremkaldt denne Tro hos Dig, Stimson? — Fornuft eller din Moders og Præstens Tale?"

"Min Moder døde, førend jeg kunde lytte til hendes Tale, Sir, og jeg har kun havt Lidt at gjøre med Præster, af den Grund at jeg ikke har været der, hvor de findes. Troen siger mig, at det er saaledes, og Troen kommer fra Gud."

"Ogsaa jeg kunde troe det, hvis Troen stjenkedes

mig fra den samme Kilde. Som det er, frygter jeg, at jeg aldrig skal komme til at troe, hvad der synes mig at være en Umulighed."

Derpaa fulgte en lang Discussion, i hvilken Skarpsindighed, betydelig Sprogsfærdighed, menneskelig Stolthed og verdslige Anstuelser kæmpede mod en klar, dyb og inderlig Overbevisning, som det ofte behager Guddommen at skjenke dem, der ellers kunne synes uskikkede til Opbevarere af en saa stor Gave. Da vi senere udførligere skulle behandle dette Emne, ville vi ikke videre gaae ind derpaa, men fortsætte Fortællingen, forsaavidt den staaer i Forbindelse med den fremskridende Aarstid og den Indflydelse, som denne havde paa de forulykkede Robbesangere.

Ottende Kapitel.

Vi maa nu henslytte Læseren til Begyndelsen af October Maaned, der svarer til vor April. I et tempereret Klima vilde denne Mand betegne Foraarets Begyndelse, og oplivende Forhaabninger om en ny og mild Aarstid vilde naaes i hvert et Bryst. Saaledes var der ikke paa Robbesangerlandet. Saalænge Vinteren

havde været paa sit Høieste og den klare stadige Kulde vedblev, havde Alt gaaet sin regelmæssige Gang, om man just ikke havde haft det hyggeligt, og de personlige Ulykker vare blevene indskrænkede til nogle faa frosne Kinder og Næser, der snarere vare en Følge af Skjodesløshed og uforsigtig Blottelse end af absolut Nødvendighed. Men den, som havde seet Stedet i Juli, og som nu undersøgte det, vilde finde mange Tegn paa Forandring for ikke at sige paa Forværrelse.

For det Første var der falden en stor Mængde Sne, der endogsaa bedækkede Terrassen, spærrede Veien, som førte til Braget og skjulte næsten Huset med Alt, hvad der omgav det. Voldsomme og gjennemtrængende Storme gjorde Kulden dobbelt følelig, og Thermometret varierede betydelig. I September havde de haft mange Storme, og October begyndte med et meget uroligt og vinterligt Udseende.

I een Henseende havde dog Aarslidens Charakter forandret sig. Den tørre jevne Frost, som man i Almindelighed nok kan udholde, var bleven afløst af Storme, der vel undertiden bragte lidt Fugtighed med sig, men oftere vare gjennemtrængende kolde. Jevndøgnsstiden var naturligvis forbi, og Solen var mere end tolv Timer over Horizonten. Det store Lyslegeme viste sig temmelig høit over den nordlige Horizont, og skjøndt dets Bane bestrev en Bue, der ikke lovede snart at bringe det nær Zenith, syntes den dog omtrent at omflutte Robbesanger-

landet, idet Solen Morgen og Aften gik saalangt Syd paa, at det saae ud, som om den reiste rundtomkring Stedet.

Disse Forandringer vare ikke indtraadte uden Lidelser og Farer. Uhyre Islappe hang ned fra Husets Tag og naaede lige til Jorden; tre til fire Gange vare de blevene afhugne og kastede bort, men nu lod man dem staae. Bjerge af Snedriver saaes langsmed Kysten, og fremspringende Snemasser, der truede med frygtelige Snefæd, hang ud fra Klipperne og ventede kun paa en Forøgelse af Varmen forat styrte ned over Klipperne nedenunder. Allerede een Gang var saadan en Masse falden ned paa Braget, og Folkene fra Øster Bond havde i en hel Uge havt travlt med at gjennegrave Sneen forat frelse Vineharderne. Denne Handling vidnede om megen Modmodighed og Menneskekjerlighed; thi paa Grund af Daggetts og hans Folks haardnakkede Fastholden ved hvad de ansaae for deres Ret, havde Roswell endelig seet sig tvungen til at borthugge det Opstaaende paa sin egen Skonnert, forat erholde Brændsel, der kunde frelse hans egne Folk fra at fryse ihjel. Søloven af Øster Bond kunde kun spores ved et høit Snebjerg, som havde dannet sig paa Grund af den Hindring, den frembød mod Sneens Flugt; men dens Opstaaende, Planker, Dæk, Stødholter, Ugterspeil, kort næsten hele Overflabet var virkelig bleven skilt ad, hugget i Stykker og bragt ind under den omtalte Veranda, forat bruges til Raskelovnene!

Hvad der gjorde det andet Mandskabs Gjenstridighed

endnu mere isiefaldende var det, at Daggett havde været nødt til at gjøre det Samme. Meget af hans elskede Skib var allerede forsvunden i Kabyssen, og Mere vilde rimeligvis følge. Denne nødtvungne Odelæggelse havde dog snarere forøget end formindsket hans Haardnakhed. Han flamrede sig fast til den sidste Spaan og vilde aldeles ikke høre tale om nogen Overenskomst. Det strandede Skib var hans og hans Folks; medens det andet Brag tilhorte Folkene fra Øster Bond. Hvert Parti skulde handle for sig selv og sørge for sig selv. Det var den Anskuelse, han udtalte, og overensstemmende med den handlede han.

Denne Tingenes Tilstand var ikke bleven hidført paa een Dag. Maaneder vare forløbne; Roswell havde seet sit sidste Stykke Brænde blive lagt i Kaffelovnen, havde gjort forskjellige Forsøg paa at frembringe Varme ved Hjælp af Tran, hvilket lykkedes saavidt, at den almindelige Kogning kunde stee derved; men naar det satte ind med haard Kulde, sandt man snart, at man maatte tage sin Tilflugt til Skonnerten, hvis ikke alle Mand skulde omkomme. Da denne Dom var bleven fældet, indsaae Enhver, at deres endelige Frelse beroede paa Baadene. En hel Dag blev det Spørgsmaal drøftet i en almindelig Raadsforsamling, om man først skulde brænde de to Hvalfangerbaade med Arer og Tilbehold, og saa derefter tage fat paa selve Skonnerten. Stimson afgjorde dette Spørgsmaal, som han afgjorde saamange andre, da Ros-

well lyttede til Alt, hvad han sagde, med stedse vorende Interesse.

„Hvis vi brænde Baadene først," sagde Baadstyreren, „og saa tilsidst maa gribe til Skonnerten, hvorledes skulde vi da nogenfinde komme bort fra denne Gruppe? Baadene der ville kun vare en Uge, selv i det bedste Veir, men de kunne være os til stor Nytte ved at bringe os til et kristeligt Land, naar hver en Splint af Soloven er bleven til Aske. Jeg vilde først begynde med Skonnertens Opstaaende, Kaptain Gar'ner, og spare Rundholsterne, skjondt de vilde brænde bedst. Saa vilde jeg affauge Stødholsterne, Dæksbjelkerne, Dækket, Speilbjelkerne og det Hele lige til en Fod fra Vandgangen. Men jeg vilde ikke røre Noget nedenfor Kobberet og det af følgende Grund. Dersom Kaptain Daggett ikke brænder sin Skude helt op, ville vi til Foraaret finde Materiale nok til at lægge et Dæk paa den stakkels Tingest derne i Vigen, og gjøre hende klar paa en saadan Maade, at hun bliver sikkrere at fare med end Baadene. Det er min Mening."

Det blev da bestemt, at denne Fremgangsmaade skulde følges. Alt det Opstaaende blev tagen ud af Skonnerten, saasnart Veiret tillod det, og Træet blev bragt op og bortstuvet i Huset. Selv med dette Forraad saae man snart, at der maatte anvendes stor Sparommelighed, og at man kunde komme i den Nødvendighed at angribe Skibets Bund. Hvad Skonnerten angaaer, som Mandstabet af Kjærlighed endnu vedblev at kalde Skroget, eller

hvad der var bleven tilbage af Skroget, da var Alt tagen ud af den. Den frosne Tran blev bragt op til Huset og brugt til Brændsel og Iys. En betydelig Varme udvikledes ved at danne store Bøger af Seildug og sætte dem i Kar, der indeholdt Tran, men denne Varme var dog langt fra tilstrækkelig til at holde Liv i Folkene i det haardeste Veir. Den yderste Sparommelighed med det saa dyrtkjøbte Brændsel blev bestandig anseet for nødvendig til Bevarelsen af deres Liv. Heldigvis rykkede nu Marstiden frem, og man havde naaet October Maaned. Samkvemmet mellem de to Besætninger havde været ubetydeligt i disse to sørgelige og kritiske Maaneder, der nu vare forløbne. Nogle saa Besøg vare blevene afslagte ved Middagstid og naar Thermometret stod lidt over 0° ($= -14\frac{2}{9}^{\circ}$ R.), men Sneen opfyldte Veien, og da det endnu aldrig toede, kunde der ikke dannes nogen Skorpe til at gaae paa.

Omtrent en Maaned før det Tidspunkt, hvortil det nu er vor Hensigt at henslytte Fortællingens regelmæssige Gang, var Nach ledsaget af een Mand kommen over til Huset med det Forslag fra Daggett, at de to Besætninger skulde beboe hans Skib, som han vedblev at kalde Braget, og bruge Huset til Brændsel. Det var, førend man havde begyndt at ophugge noget af Skibene. Gardiner havde tænkt paa den Plan med Hensyn til sit eget Skib, en Plan, der vilde have været lettere at udføre end den nu foreslaaede paa Grund af Forstjellen i Afstanden,

men havde strax opgivet den. Alt Bygningens Materiale var Gran, og det var vel gennemtørret; denne Træsfort brænder som Tønder, og man vilde have kunnet faae det ret hyggeligt en fjorten Dage eller tre Uger ved at gjøre denne Opoffrelse, men saa vilde den visse Udergang være fulgt derpaa.

Imod Daggetts Forslag var der mange Indvendinger at gjøre. Mangel paa Blads var een, Mangel paa Proviant var en anden; og desuden vilde det blive nødvendigt at flytte Levnetsmidler, Sengekæder og et Hundrede andre Ting, der næsten vare ligesaa nødvendige for Folkene som Varme, og som virkelig bidrog betydelig til deres Varme. Dertil kom desuden den omtalte Ulikfærdighed af Bygningens Materiale, en Indvending, der ligesaagodt gjaldt Opholdet i det ene Skib som i det andet. Forslaget blev altsaa forkastet.

Nach blev Ratten over hos Folkene fra Østerr Bond og forlod Huset efter Frokost den næste Formiddag, vel vidende, at Daggett kun ventede paa hans Tilbagekomst med et Afslag forat begynde paa at hugge Braget op. Paa Tilbageveien var han, ligesom da han kom, ledsaget af Matrosen. To Dage senere, da Sneen var smeltet lidt under Middagssolens Varme, og der den følgende Nat havde dannet sig en tynd Skorpe, paatog Roswell og Stimson sig at gjengielde Besøget i den Hensigt at gjøre den sidste Anstrengelse forat overtale Daggett til at forlade Braget og fuldstændig flytte over

til Huset. Da de havde tilbagelagt Halvveien mellem de to Steder, fandt de Matrosen liggende stivfrossen og død. Nogle Skridt længere borte fandt de den uforfærdede Mach, som antoges i høj Grad at have bestyrket Daggett i hans Stivfross, akkurat i samme Tilstand. Begge vare faldne paa Stien og stivnede i den rædsomme Kulde.

Det var ikke uden Vanskelighed, at Roswell naaede Braget og berettede, hvad han havde seet. Selv denne frygtelige Advarsel forandrede ikke Daggetts Beslutning. Han havde begyndt at brænde sit Fartoi, anden Udvei var der ikke for ham; men han gjorde det efter et bestemt System, der, som han forklarede Roswell, ikke blot vilde levne ham Materiale, hvoraaf han kunde bygge et mindre Skib til Foraaret, men ogsaa vilde tillade ham at behoe Folkeluskafet og Kahytten, saalænge han ønskede det.

I visse Henseender havde Braget vistnok sine Fortrin fremfor Huset. Der var større Plads til at røre sig, da Ishulerne vare vidt udstrakte, og de udelukkede Blæsten, som paa den Tid medførte de største Ulemper. Det var upaatvivselig Blæstens Skyld, at Mach og hans Redsager vare omkomne. Eftersom Foraaret nærmede sig, tiltog disse Storme i Voldsomhed, skjøndt der viste sig Symptomer paa, at de bleve mildere selv paa den Tid, da deres koldere Strømninger virkelig vare frygtelige.

Der gik en hel Maaned efter dette Roswells Besøg, i hvilken der ingen Samfærdsel fandt Sted. Det var

September, som svarer til vor Marts, og Beiret havde været frygteligt hele den Tid. Det var i disse frygtelige fire Uger, at Roswell fuldendte Undersøgelsen af det vigtige Emne, Mary havde betegnet ham, og som Stimson saa alvorlig og saa ofte havde lagt ham paa Sinde. Nachs og hans Ledfagers pludselige Død, Mandskabets Stilling, og alle de alvorlige Omstændigheder, der omgav ham, forenede sig for at opfordre ham til Gransking og, hvad der er ligesaa vigtigt under en saadan Undersøgelse, til Ydmuighed. Mennesket er et ganske andet Væsen, naar han staaer paa Lyffens Linde, end naar Ulykken rammer ham, og det guddommelige Forsyn hjem-søger ham. Roswells Skepticisme var mere Resultatet af menneskelig Stolthed og Selvtillid, end udsprungen af nogenfomhelst dyb Gransking. Han mente rigtignok, at Guds Sønns Legemliggjørelse stred imod Philosophien og Erfaringen, og forsaavidt kunde han siges at have raisonneret over Tingen, skjøndt det var paa hans egen Vis og efter en meget indskrænket Synsmaade; men Stolthed havde meget Mere at gjøre selv med denne Slutning end Kundskab om Philosophi og Physik. Det harmonerede ikke med den Agtelse, han nærede for sine egne Gøder, at troe paa en Beretning, der stred imod saamange af de Meninger, han havde bygget paa Erfaring og Praxis. Lettroende Kvinder kunde sætte Tid til saadanne Historiers Troværdighed, men det var ikke nødvendigt, at Mænd saa let skulde lade sig føre bag Lyset. Der var endog

noget Elfsværdigt og Tiltrækkende i denne det andet Kjønns Svagbed, som dog kun flet vilde paffe fig for den mandige Dommekrafts større Alvor. Roswell havde, som han engang fortalte Stimson, Betænkclighed ved at troe paa Noget, som han ikke kunde begribe. Hans Gud maatte dyrkes paa Grund af sit Væfens og fine Egenfkabers iøinefaldende Sandhed; han vilde gjerne tale med Erbødighed om Ting, som mange agtværdige Folk ærede, men han kunde ikke glemme, at Forfynet havde ftabt ham fom et fornuftigt Væfen, og hans Forftand maatte overbevifes. Stephen var ikke nogen stor Logiker, fom Læferen nok vil kunne indfee; men Newton havde intet klarere Bevis for noget af fine Problemer, end denne fimple og uvidende Mand havde for fin religiøfe Tro gjennem det guddommelige Lys, fom den Hellig Mand havde udgynbt i hans Sjel.

Denne mørke Maaned var imidlertid ikke gaaet tabt. Alle Folkene vare tilboielige til Alvor, og det blev fnart en Vndlingsbefkæftigelfe for Enhver af dem at hore Forelæfninger af Bibelen. Stjondt Roswell fornemmelig læfte de af Mary betegnede Steder, der alle angik Frelferens Guddommelighed, gjorde han dog ingen Bemærkninger, der røbede hans Bantro. Der ligger en fimpel Alvor i de fortællende Dele af Evangeliet, hvis Sandhed trænger ind i Sjelen, og den gjorde ogsaa fin Virkning paa Roswell Gardiner, uden at dog den Tvivl fjerneffes, fom han faalænge havde næret, og fom havde

fit Udspring fra hans Fornuft eller hvad der ansees derfor af dem, der kun holde sig til Tingenes Overflade, saaledes som de synes at fremtræde rundt omkring dem.

Den Dags Aften i October, til hvilken vi nu ønskede at henslytte Liden, havde Roswell og Stimson efter den behageligste og muntreste Eftermiddag og Solnedgang, som Nogen i mange Maaneder havde seet paa Den, været at fortsætte deres Spadseretour paa Terrassen, som nu atter var befriet for enhver Hindring, endogsaa efter at Dagen var tilende. Natten lod til at blive kold, men Kulden var dog ikke saa bidende, at den kunde bevæge dem til at søge Ly. Begge indbildte sig, at der var noget Foraarsagligt i Vinden, der kom fra Nordost, en Kant, hvorfra de mildeste Luftstrømninger kom til disse Have, hvis man ellers kunde kalde nogen Luftstrøm i disse Have mild.

„Det er paa den høie Tid, at vi sætte os i Forbindelse med Folkene fra Vineyard,” sagde Roswell, da de vendte om ved den Ende af Terrassen, der var nærmest ved Braget. „Der er gaaet en hel Maaned, siden vi saae Nogen af dem eller hørte, hvorledes de have det.”

„Det er meget slemt med denne Adskillelse, Kaptain Garner,” svarede Baadstyreren, „og hver Time gjør den værre. Tænk, hvor godt det vilde have været for disse unge Menneſter, hvis de havde været hos os, medens vi Aften og Morgen have læst Bogernes Bog.”

„Denne gode Bog synes at bestårlige de fleste af

dine Tanker, Stephen. Jeg vilde ønske, at jeg havde din Tro."

"Det vil nok komme med Tiden, Sir, naar De blot stræber derefter. Jeg er vis paa, at intet Hjerte kunde være haardere, end mit var indtil for fem Aar siden. Jeg var en langt flettere Christen, end jeg anseer Dem for at være, thi medens De nærer Tvivl med Hensyn til vor velsignede Herre og Mesters guddommelige Natur, tænkte jeg aldeles ikke paa den hele Treenighed. Min eneste Gud var Verden, og det saadan en Verden, som en stakkels Matros kjender. Jeg var ikke stort bedre end et umælende Dyr."

"Af alle mine Folk synes Du at være den, der er mest tilfreds og lykkelig. Jeg har ikke seet noget Tegns paa Frygt hos Dig, naar Sagerne have staaet aller værst."

"Det vilde ogsaa være utafnemmeligt af mig, Sir, hvis jeg satte Mistillid til Forsknet, som har gjort saa meget for mig."

"Jeg ønsker oprigtig, at jeg kunde troe med Dig, at Jesus var Guds Søn."

"Undskyld mig, Captain Gar'ner, det er netop fordi De ikke oprigtig ønsker det, at De ikke troer. Jeg troer nok, at jeg forstaaer Deres Følelsers Natur, Sir. Jeg folte selv noget Lignende, men kun i en ringe Grad. Jeg var altfor uvidende til at være stolt af min egen Dommekraft, og opgav snart enhver Tanke, der stred

imod den hellige Skrift. Jeg veed vel, at det ikke stemmer med Naturen, saaledes som vi kjende den, at troe paa denne Læresætning; men der er tusinde forskjellige Ting, som vi vide altfor Lidt om til at stille vor svage Dømmekraft op imod Aabenbaringen."

"Jeg er fuldkomment villig til at troe Alt, hvad jeg kan forstaae, Stephen; men jeg finder det vanskeligt at fæste Lid til Beretninger, der ikke kunne bringes i Harmoni med Alt, hvad min Erfaring har lært mig at være sandt."

"De, der ere af Deres Tænkemaade, Sir, benegte ikke, at Christus var en god Mand og Prophet, at Apostlene vare gode Mænd og Profheter, og at de alle gjorde Mirakler."

"Dette er jeg villig til at troe paa, men den anden Læresætning synes at stride mod det Mulige."

"Og dog har De seet, Sir, at disse Apostle troede paa hvad De benegter. Der er falden mig Noget ind, som jeg ønsker at sige Dem, Kaptain Gar'ner. Jeg veed, at jeg kun er et uvidende Menneske, og at det ikke er værd at lægge Mærke til mine Tanker, men jeg ønsker alligevel at meddele Dem dem. Der fortælles os, at disse Apostle alle vare Mænd af de ringeste Samsundsklasser uden Lærdom, valgte, som det synes, for at vise, at Troen ikke behøver Rigdomme eller Dannelselse eller verdslig Storhed. Dette synes mig at være en velgjørende Tanke, Sir."

„Den giver os Alle en nyttig Lære, Stephen, og jeg troer, at den ofte er bleven omtalt i Forbindelse med de christelige Læresætninger.“

„Ja, Sir, det skulde jeg mene, skjøndt jeg ikke erindrer at have hørt den fremsøre fra nogen Prædikestol. Nuvel, Kaptain Gar'ner, det stemmer ikke overens med vore Begreber, at Gud selv, Universets Styrer og Herre, skulde være født af en Kvinde og komme ned iblandt Syndere for at frelse dem fra sin egen rejsfærdige Dom.“

„Det er netop Vanskeligheden, der forhindrer mig fra at troe de christelige Dogmer om det Punkt. Mig har det altid forekommet den usandsynligste Ting i Verden.“

„Netop, Sir — jeg havde selv engang denne Følelse. Da Gud i sin Godhed nedlagde Troen i mit Hjerte, hvilket det behagede ham at gjøre under en Sygdom, som jeg ventede, at jeg aldrig skulde have reist mig fra, og under hvilken jeg thede til ham med Bøn om Frelse, begyndte jeg at tænke over alle disse Ting paa min egen taabelige Maner. Blandt Andet sagde jeg til mig selv: Er det rimeligt, at noget dødeligt Menneffe kunde falde paa at kalde Christus Guds Son, med mindre det var ham indgivet at tale saaledes? Dernæst kommer de Menneskers Charakter, om hvem Alle indrømme, at de vare oprigtige og religiøse. Hvorledes skulde vi kunne tænke os, at de kunde komme overens om at give den samme Beretning om saadanne Ting, med mindre

det, de sagde, var bleven dem meddelt af en Anden, som de troede paa?"

Roswell smilede ad Stephens Raisonnement, der vel ikke var uden Bærd, men som en skarpsindig Mand dog let vilde kunne finde Midler til at besvare paa forstjellige Maader.

"Der er en anden Ting, Sir, som jeg har læst i en Bog," begyndte Baadstyreren atter, "og den taler endel for min Anskuelse. Jesus tillod Andre at kalde Ham Guds Søn uden at dadle dem, fordi de gjorde dette. Det synes mig virkelig, at de, der troe, at han var et godt Menneske, saaledes som jeg antager, at de er Tilfældet med Dem, Captain Gar'ner, maa anse dette som et stærkt Bevis. Vi maa erindre, hvor stærk en Synd Afgudsdyrkelse er, i hvor høi en Grad alle Rette troende affke den, og saa paa den anden Side der med forbinde det Faktum, at Sønnen ikke ansaae det for et Rov at være Gud lig. For mig synes dette at være et Bevis for, at vor Tro har en fast Grundvold."

Roswell svarede ikke. Han vidste vel, at det ikke vilde være rigtigt at gøre nogen Troesbekjendelse an svarlig for den Maade, paa hvilken en Person som Stim son forsvarede den. Men de to af denne Mand anførte Kjendsgjerninger gjorde dog et stærkt Indtryk paa ham. Den sidste havde han ofte truffet i Bøger, men den første var aldeles ny for ham. Den nye Tanke om Usandsynligheden af, at Apostlene skulde have opdigtet Noget, de

syntes aldeles at stride imod alle Menneſkenes Begreber og Fordomme, ſlog ham langt kraftigere end det Argument, der hentedes fra Forløſerens Indrømmelse af ſin egen guddommelige Natur. Denne ſidſte kunde maafkee forſikres af Kritiken, men den forſte syntes at ſtaa i en altfor nøie Forbindelse med hele Hiſtorien om Chriſti Liv paa Jorden. Johannes den Døbers Erklæring, Evangelifternes ſimple og fordringsløſe Fortællinger, Pauli Forklaringer og Kirkenes ærværdige Lærdomme gjennem ſaa mange Aarhundreder af afvejlende Tro og Strid ſigtede alle til at beſtyrke en Lære, der i hans Dine syntes at stride imod Philoſophi og Fornuft. Da Roswell ønskede at være alene, gav han Stimſon Ordre til at udføre et Arbejde, ſom paahvilede ham, og vedblev endnu en hel Time at vandre frem og tilbage paa Terrassen.

Natten indſandt ſig kold og ſtille. Det var en af diſſe Vinterens ſidſte Anſtrengelser, hvori al denne Aarstids frygtelige Kraft var ſammentrængt, og det syntes virkelig, ſom om Naturen, træt af ſin Kamp for at vende tilbage til en mildere Temperatur, i Fortvivlelſe gav efter og vendte tilbage til de koldeſte Maaneder. Det var Nymaane, men Stjernerne udfendte en Klarhed, der ſjelden ſees undtagen i de ſtyrkeſte kolde Nætter under en høj Bredegrad. Enhvert af alle diſſe ophoiede Sindbilleder paa Guds Magt glimrede ſom klare Fakler i Verdensrummet, og Aanden behøvede blot at begave ethvert af

den med dets sandsynlige eller bekjendte Dimensioner, dets formodede eller virkelige Nytte for at danne sig et Billede af det mest Ophoiede, som Mennesket er skabt til at indtage sin virkelige Stilling i. I denne Verden, hvor han i en vis Forstand er Herre, hvor alle Ting tilsyneladende staae under hans Indflydelse, om de end ikke ganske ere underkastede hans Control, hvor man træffer paa Lidet af de synlige Ting, der ikke synes at være skabt for at afhjælpe hans Fornødenheder eller for aldeles at staae til hans Raadighed, faaer man let et feilagtigt og hyppig ushykkeligt Begreb om Menneskets sande Stilling blandt de Væsener, som ere bestemte til at samle sig omkring den Almægtiges Gudskaammel. Ligesom Infusionsdyrene i den atmosfæriske Luft staae i et vist Forhold til de synlige Ting, saaledes synes denne Trængsel af Væsener at staae i Forhold til vore uhydelige Forestillinger om de aandelige Hærskarer.

Alt dette var Roswell fuldkomment istand til at føle og til en vis Grad at bedømme, og aldrig før var han bleven sig sin egen Ubetydelighed bevidst, som han blev det, da han den Aften betragtede Firmamentet, der glødede med sine lyse Verdens og Sole, upaarvivelige Midtpunkter for andre Systemer, der tabte sig i det Fjerne.

De fleste Mennesker have vistnok hørt eller læst om det Stjernebillede, der gaaer under Navn af „det sydlige Kors.“ Ligheden med det Kors, hvorpaa Christus led,

er vel, ikke særdeles paafaldende, men alle de, der beseile den sydlige Halvkugle, kjende det og opdage det strax som Følge af Navnet. Nu tiltrak det sig Roswells Opmærksomhed. Og da det nu tilsatte et Menneske, hvis Hjerte efter saamegen Læsning og saamange Samtaler med Stephen var bleven mildnet ved de frygtelige Omstændigheder, der saalænge havde omgivet ham, er det ikke forbausende, at det bragte vor unge Kaptain til alvorlig at tænke over sit virkelige Forhold til den Forsoning, som han var villig til at indrømme var steet for ham saavel som for alle Jordens Slægter, i samme Dieblis som han betænkte sig paa at troe, at den Korsfæstede var Guds Søn anderledes end i billedlig Forstand.

Det er ikke vor Hensigt nøiere at beskrive Mary og hendes Beilers religiøse Følelser, eller at gaae videre ind paa en Undersøgelse af Gjenstande af den Natur, end det er absolut nødvendigt for at forklare Begivenhederne i vor Fortælling. Men for at gjøre dette saa tydeligt som muligt, vil vi bestræbe os for at give en ganske kort Fremstilling af de Raisonnementer og vi kunne tilføie de Følelser, der bevægede sig i Roswell Gardiners Hoved og Hjerte, medens han den Aften gik frem og tilbage paa Terrassen, efterat Stimson havde forladt ham.

Vi antage, at en Følelse af Ydmyghed er det første heldbringende Tegn, som viser sig i ethvert Menneskes moraliske Gjenfødsel. En ydmyg Bedømmelse af sin egen Stilling og Charakter stemmer et Menneske til at

modtage Aabenbaringen med Erbødighed og til at troe paa de Ting, som ikke sees. Maaskee Ingen, over hvem Skjebnens Sværd ikke har hængt i et Haar, besandt sig i en Stilling, der bedre kunde lære Ydmøghed, end den, hvori Roswell Gardiner for Diebliffet besandt sig. Betseden havde han altid været i dette Ords almindelige Betydning og det i al Oprigtighed, men han havde høie Tanker om den menneskelige Forstand og krympede sig ved at troe paa det, som stred imod al hans Erfaring og alle hans forudfattede Meninger. Det var hans Characters svage Side, som ifkun Tiden i Forening med en forøget Kundskab om Mennesker og Ting eller en barmhjertig Indskydelse af det guddommelige Forsyn kunde rette.

Roswell samtalede vistnok ikke med Stimson i Haat om at belæres af ham, men den bestedne og udannede Baadstyrer havde gennemgaaet en Skole, som hæver den fløveste Forstand langt over alle Philosophiens Slutninger. Han besad Tro, uden hvilken Ingen i Sandhed kan være vis, uden hvilken Ingen kan være lærd med Hensyn til sit eget Væsens høieste Interesser. Ledet af denne Tro kom Stephen af og til frem med en Tante, der ved sin Simpelhed og Kraft gjorde et stærkt Indtryk paa Roswells Sind og hjalp til at fuldende den Forandring, for hvilken Omstændighederne, Læsning og Eftertanke havde beredet Veien. Dagen førend denne Spadsereitour paa Terrassen havde Roswell bemærket til Stim-

son, at han havde Bønskelighed ved at troe paa en Gud, som han ikke kunde begribe, idet han derved blot mente, at hans Forstand maatte tilfredsstilles med Hensyn til Guds Legemliggjørelse.

„Nu, Sir, det er ikke min Gølelse,“ svarede Stephen alvorlig. „En Gud, jeg kunde forstaae, vilde ikke være en Gud for mig. Hvor der er den samme Kundskab, der er saa at sige altformegit Kammeratskab, til at der kan være Tale om Tilbedelse og Urefrygt.“

„Men det er sagt, at Mennesket skabtes i Guds Billede.“

„I hans Lighed, Captain Gar'ner, med Noget af den guddommelige Aand, men ikke med Alt. Det gjør Mennesket forskjelligt fra Dyret og u dødeligt. Jeg har talt med en Geistlig som mente, at Englene og Erkeenglene og andre himmelske Væsner staae langt over Helgenene i Himlen, der kun have været Mennesker paa Jorden.“

Den Tanke ikke at ville anerkjende en Guddom, som han ikke kunde forstaae, havde længe været en af Roswell Gardiners yndede Troesregler. Med denne forbringsfulde Læresætning mente han dog ikke, at han paa nogen Maade var i Besiddelse af de samme Aandsevner som det guddommelige Væsen, men blot at man ikke maatte fordrø af ham, at han skulde troe paa en Lære, der stred imod hans Kundskab og Erfaring, saaledes som begge ledes ved de aandelige Evner, han direkte havde fra sin Skaber. Kori, hans Forbehold var en af de

mest iøinesfaldende Indskyddelser af Forstandsstoltheden og var derfor lige stik imod den store Lov for Gjenfødselen, som har sin Hovedstøtte i den modsatte Følelse — Troen.

Nedens vor unge Captain gik alene frem og tilbage paa Terrassen, vendte Tanken om Nødvendigheden af, at Skaberens Væsen er ufatteligt for det Skabte, bestandig tilbage hos ham. Den Time, som nu fulgte, var vistnok den vigtigste i Roswell Gardiners Liv. Saa stærke vare hans Følelser, saa voldsomt arbejdede Anden indeni ham, at han aldeles ikke mærkede den bidende Kulde, og da hans Legeme holdt Skridt med hans Tanker, om man kan udtrykke sig saaledes, kunde han trods en Temperatur, der ellers vilde have gennemgaaet ham, hvor varmt og omhyggelig han end var paaflædt.

Der var sandelig ogsaa Meget paa denne Tid og dette Sted, som kunde bringe en Mand til en rigtig Forstaaelse af hans virkelige Stilling blandt de skabte Væsner. Hvalvingen ovenover Roswell straalende med Himmels-gemer, som svævede i Rummet og hvoraf de fleste vare langt større end vor Jord, ligesom ethvert af dem upaatvilelig havde sit bestemte Niemed. Hvad var dette straalende og gennemtrængende Lys, der forvandlede enhver af disse Masser af mørke Gjenstande til Kloder iserte en julkende Klarhed? Roswell havde seet chemiske Experimenter, der frembragte det vidunderligste Lys, men hvor svagt var ikke Skæret fra disse kunstige Fakler imod

de Lysstraaler, der gjennem det tomme Rum strømmede ud i Millioner Miles Afstand! Hvem og hvad var dette Grefrygt indgydende Bæsen — Grefrygt indgydende i sin Majestæt og sin Retfærdighed, men uudtømmeligt i Kjærlighed og Barmhjertighed — der brugte disse overordentlige Midler som blotte Redskaber for sin Fornøjelse? Og hvad var han selv, at han turde vove at sætte sin usle Forstand mod en ved Mirakler understøttet Aabenbaring, der maatte antages at komme til os gjennem Mænd, inspirerede af Gud, eller og fuldkomment forkastet.

I denne Sindsstemning blev det Roswell klart, at Christendommen ikke tilslæder nogen delt Tro; enten maa det Hele være sandt eller ogsaa falsk.

Og hvorfor skulde Christus ikke være Guds Søn, som Kirkesædrene saa vedholdende og ganske ligesvem havde forkyndt, og som Kirken havde vedblevet at lære i atten Aarhundreder? Roswell troede selv at være skabt i Guds Billede, og hans høitpriste Forstand sagde ham, at han kunde forevige sig i Efterkommere; og kunde Gud ikke i egen Person udføre det, som han havde givet ham Magt til at udrette? For første Gang syntes ham en modsat Slutning at være ulogisk.

Dernæst kom han til at tænke paa Nødvendigheden af den store Forsoning. Denne havde bestandig været en Anstødssten for Roswells Tro. Han kunde ikke see den, og hvad han ikke kunde see, var han utilbøielig til at troe. Dette var den fremherskende Svaghed i hans

Charakter, en Svaghed, som ikke tillod ham at opdage, at, havde han kunnet fatte saa dyb en Hemmelighed, vilde han have været langt ophøiet over denne Natur, hvori han satte sin Stoltthed. Medens han tænkte over denne Gjenstand, svævede tusinde Mystrier saavel physiske som moralske for hans Sjæl, og han kom til Bevidsthed om den ringe Sandsynlighed, der var for, at han var begavet med Gøner til at fatte dette Mystorium, der var det største af dem alle. Havde Videnskaben ikke lidt efter lidt opdaget den Proces, hvorved Gasarter kunne concentreres og frigjøres, vilde Dannelsen af disse lysende Kloder over hans Hoved have været et ligesaa uforstaaeligt Mystorium for ham som Frelserens Regemliggjørelse. Sagen er den, at Phænomener, der ere ligesaa gaadefulde for den menneskelige Aand som noget af dem, den christelige Religions Dogmer fordre, at vi skulle troe paa, hver Time vise sig for vore Øine, uden at vække Tvivl eller jernkalde Uundersøgelse, blot fordi vi ere saa fortroelige med dem. Mange af disse Phænomener ere strengt taget ufattelige for den menneskelige Forstand, der vel kan gjøre Fornuftslutninger i ethvert Tilfælde, men er nødt til at opgive Slutningsrækken af Mangel paa Gøne til at kæmpe med de Forudsætninger, der lede den hele Bevisførelse.

Havde Mary Pratt vidst, hvad der den Aften foregik i Roswell Gardiners Sjæl, vilde hendes Glæde have været ligesaa grændseløs som hendes Taknemmelighed

imod Gud. Hun vilde have seet den Skillevæg nedbrudt, som saalænge havde modsat sig hendes Ønsker; og det var ikke skeet ved nogen voldsom Haand, men ved Hjælp af den guddommelige Aands Indskydelse, der baner Veien, saaledes at Menneskene kunne blive stiftede til at fremtræde for Guds Afsyn.

Niende Kapitel.

Medens Roswells Bryst saaledes opvarmedes af den nyfødte Tro, hvortil Spiren just aabnedes i hans Hjerte, kom Stimson op paa Terrassen for at see, hvad der var bleven af hans Kaptain. Det var langt over den Tid, da Folkene pleiede at gaae tilføis, og den ærlige Baadstyrer der havde udført den ham paalagte Forretning, begyndte at blive ængstelig, fordi Roswell blev saa længe ude i den fri Luft paa denne den koldeste Aften, de endnu havde havt.

„De udholder tappert Kulden, Kaptain Gar'ner,“ sagde Stephen, da han kom hen til sin Officer; „men nu er det dog bedst, at De kommer ind under Tag.“

„Jeg finder det ikke koldt, Stephen,“ svarede Ros-

well, „tværtimod jeg føler en behagelig Varme. Min Sjæl har været ivrig bestræbt, medens mit Legeme har bevæget sig. Naar Sligt er Tilfældet, lider Legemet sjelden. Men hør — er det ikke, som om En kaldte paa os fra den Kant, hvor Braget ligger?“

Den store Afstand, i hvilken Lyden kan forplantes i streng Kulde og klart Veir, er en velbekendt Omstændighed. Samtaler i en almindelig Tone ere blevne hørte af Robbefangere, uagtet de Talende næsten vare en Kvartmil fra hinanden, og adskillige Gange havde man gjort Forsøg paa at raabe til hinanden mellem Braget og Huset. Enkelte Ord vare blevne hørte, men man havde fundet det umuligt at føre en Samtale. Dog — en Stemme havde man ofte kunnet høre, og Roswell indbildte sig at have hørt ligesom et Raab om Hjælp, just da Stimson kom hen til ham.

„Det er saa sent, Sir, saa jeg kan neppe troe, at Rogen af Vineyarderne er oppe,“ bemærkede Baadstyreren efter i nogen Tid at have lyttet forat opfange den omtalte Lyd. „Det er desuden saa koldt, at de Fleste vilde krybe ned under deres Tæpper, saasnart de kunde.“

„Jeg finder det ikke saa overmaade koldt, Stephen. Har Du nylig seet paa Thermometret?“

„Jeg saae paa det, da jeg nu gik ud, Sir, og det fortæller en frygtelig Historie iaften. Kvægsølvet er alt sammen gaaet ned i Ruglen, hvilket er det Samme som at opgive det Hele, tænker jeg.“

„Det er forunderligt, jeg føler det ikke saa overmaade koldt! Binden synes ogsaa at gaae om til Nordost; vil den blæse fra den Kant, faae vi snart Løveir. Hør! der er Raabet igjen.“

Denne Gang kunde det ikke være nogen Feiltagelse. En menneffelig Stemme havde ladet sig høre i denne Polarnats Stilhed, og det var tydeligt, at den raabte om Hjelp. Det eneste Ord man kunde høre eller forstaae var „Hjelp“, vel skikket til at bære Lyden tydelig langt bort. Der laae noget Fortvivlet i dette Raab, som om det var i Dødsangest, at det blev udstødt. Roswells Blod syntes at strømme tilbage til hans Hjerte; aldrig havde han med en saadan Forsærdelse følt Menneffets Afhængighed af det guddommelige Forsyn som i dette Dieblif.

„Hørte Du det?“ sagde han spørgende til Stephen efter et Dieblifs taus Opmærksomhed, for at forviise sig om, at der ikke kom flere Raab strax ovenpaa.

„Javist, Sir; Ingen kunde tage feil af det. Det var Negeren Joes Stemme; ham, der er Kof hos Captain Daggett.“

„Troer Du, Stephen? Krabaten har gode Lunger, og de have maastee sendt ham ud for at kalde paa os i deres Nød. Hvad mon det er for en Hjelp, de ønske?“

„Det har jeg tænkt paa, Kaptain Gar'ner, og det er et vanskeligt Punkt at besvare. Fødemidler maa de endnu have, og var det saadant Noget, de manglede,

vilde de have sendt Folk herover for at hente det. De have vist ladet deres Ild gaae ud og ere uden Midler til at tænde den igjen. Jeg kan ellers ikke tænke mig Noget, der kunde hænde Folk under disse Omstændigheder."

Denne sidste Formodning fandt Roswell temmelig rimelig. I det Dieblik, han sølte sig overbevist om, at han blev opfordret til at hjælpe, besluttede han at begive sig til Braget, uagtet det var saa sent og Kulden var saa bidende. Han var sig ikke ret bevidst, hvor overordentlig koldt det var, da hans stærke Sindsbevægelse havde sat ham fortræffelig istand til at modstaae Vars-tidens Barskhed. Rødraabet var imidlertid kommen saa pludselig og uventet, at han i Begyndelsen ikke ret vidste, hvorledes han skulde bære sig ad. Denne Sag blev nu forhandlet mellem ham og Stimson, og følgende Plan blev antaget.

Styrsmændene skulde purre ud og gøres bekendte med, hvad der var skeet, forat de kunde være paa deres Post med Hensyn til det, som mulig kunde fordres af dem. Man ansaae det ikke for nødvendigt at kalde paa Rogen af de øvrige Folk. Der var altid en Mand, som holdt Vagt inde i Huset, hvis Bligt det var at passe Ilden, dels for at forebygge Ildbrand, dels for at forhindre Varmen inde i Huset fra at synke altfor dybt. Roswell havde ofte tænkt sig, at en Ildbrand vilde udsætte hans Mandskab for en hurtig Tilintetgørelse. For

det Første vilde en stor Del af Provianten gaae tilgrunde, og det var vist, at uden Tag over Hovedet og Midler til at vedligeholde Barmen inde funde Folkene ikke modstaae Klimaet i 48 Timer. Hvis Huset brændte, vilde det være den visse Død for dem Alle.

Roswell tog ingen med sig undtagen Stimson. To funde udrette ligesaameget som Hundrede, hvis Alt, hvad de forlangte, blot var Midler til atter at tænde deres Ild. Disse Midler forshvnedes man sig nu med, og man medtog ogsaa en lille Pistol, for at affyre et Signalfud, skulde Omstændighederne synes at fordre yderligere Hjælp. Man aftalte et Par Communicationsmidler, og vor Helt drog da ud med sin ledsager paa denne vigtige Rejse.

Roswell Gardiner følte, da han gav de to Strømænd Haanden og forlod Stedet, at naar han tog Hensyn til Timen, Veiret og Viemedet, var det Foretagende, han nu indlod sig paa, det vigtigste i hele hans Liv. Sne-driverne gjorde i Begyndelsen en Omvei nødvendig, men Maanen og Stjernerne udsendte et saa stærkt Lys over Jordens frosne Dække, at Ratten var ligesaa klar som mangan en Dag i London. Andre Spænding og ydre Bevægelse holdt vore to Eventyreres Blod i en rask Circulation og forhindrede dem fra at mærke den gennemtrængende Kulde, som de vare udsatte for.

„Det er godt at tænke paa den almægtige Gud og hans store Barmhertighed, naar man drager ud paa et

saa alvorligt Tog som dette," sagde Stephen i en kort Afstand fra Huset. „Det er muligt, at vi ikke leve, til vi naae Braget, thi det forekommer mig, at det bliver koldere og koldere.“

„Det undrer mig, at vi ikke mere høre Raabene,“ bemærkede Roswell, der tænkte paa den Rod, han drog ud for at afhjælpe. „Man skulde troe, at den, der kunde raabe saa hoit, vilde komme med nok et Raab.“

„Man kan aldrig gjøre Beregninger med Hensyn til en Reger,“ svarede Stephen, der nærede den almindelige amerikanske Fordom imod en Raste, som der i Landet saalænge var bleven holdt i Trældom. „De give sig let til at skraale, men kunne ualmindelig hurtigt holde op, naar de ikke vinde Noget ved deres Skraal. Sort Blod kan ikke saa godt udholde Kulde som hvidt Blod, Kaptain Warner.“

„Det har jeg hørt for, Stephen, og det har overrasket mig, at Kaptain Daggetts Kof er den Gnefte af Mandskabet paa Braget, der har havt Mæle iasten.“

Stimson havde en hel Del at sige, medens de vandrede hen over Snemarken bestandig paa den frosne Skorpe, som paa de fleste Steder kunde have baaret en Vogn med Læs; Gjenstanden for hans Bemærkninger var Forskjellen mellem de to Racer, hvad deres Gøne til at doie Ondt angaaer. Den skikkelige Baadstyrer havde flere Historier at fortælle om Tilfælde, hvor det var bekjendt, at Regere vare frosne ihjel, medens Blanke

vare slupne ufsadte derfra. Da dette er en almindelig anerkjendt Sag, hørte Roswell taalmodig derpaa og var altfor ivrig i sine Bestræbelser for at naae Maalet for sin Vandring, til i dette Dieblif at bekæmpe sin Ledsagers Theorier.

Medens de saaledes vare beftæftigede, indbildte Roswell sig atter at høre et Raab, der lignede dem, som havde bragt ham ud paa dette farlige Foretagende i denne frygtelige Nat. Denne Gang var Raabet ganske svagt, og, hvad der ikke syntes let forklarligt, det kom ikke fra den Kant, hvor man vidste, at Braget laae, men fra en Kant, der afveg betydelig derfra. Roswell omtalte naturligvis denne Omstændighed for Baadstyreren, og en Samtale derom udspandt sig mellem dem.

„Dette sidste Raab syntes mig at komme hifshenne fra, tættere ved Klipperne end her, hvor vi nu ere, og aldeles ikke der nedefra, hvor Braget ligger,“ sagde Stimson. „Det er jeg saa vis paa, at jeg helst vilde forandre vor Cours lidt, for at see, om det ikke er muligt, at en af Vineharderne er kommen i Forlegenhed ved at forsøge paa at gaae over til os.“

Det Samme ønskede ogsaa Roswell, der havde en lignende Formodning, skjøndt han ikke troede, at man vilde have valgt den Sorte til Sendebud ved en saadan Leilighed.

„Jeg tænker, at Captain Daggett selv vilde have

gaaet, eller sendt en af sine bedste Folk istedetfor at betroe en Neger en saa vigtig Pligt."

"Vi kunne ikke vide, om det var Negeren, vi horte. Den Ulykkelige's Skrig lyder omtrent paa samme Maade, enten det kommer fra en Hvids eller en Sorts Strube. Lad os nærme os Klipperne, Sir, jeg seer noget Mørkt paa Sneen histhenne paa vor Bagbords Boug."

Roswell fik Die paa den samme Gjenstand, og derhen styrede nu vore Eventyrere deres Gang, idet de uden Bamskelighed vandrede hen over Skorpen, saalænge de holdt sig borte fra Driverne. Man finder det ikke saa let at udholde physiske Anstrengelser i en meget kold Atmosphære, som naar Luften er mere tempereret. Dette forhindrede Roswell og hans Ledjager fra at gaae saa hurtig, som de ellers vilde have gjort; men de naaede dog den mørke Plet paa Sneen i mindre end fem Minutter, efterat de havde forandret deres Cours.

"Du har Ret, Stephen," sagde Gardiner, da han kom hen til denne Plet midt paa det uhyre hvide Tæppe, der bedækkede baade Hav og Land, saavidt Diet kunde naae; "det er Rokken! Den stakkels Byr har maattet give sig her midt mellem begge Stationer."

"Der maa være Liv i ham endnu, Sir, ihvorvel han er en Neger. Det er ikke endnu tyve Minutter, siden vi horte det sidste Raab. Hjælp mig med at vende ham om Kaptain Gar'ner, og vi ville give ham noget Brænde-

vin at drikke. Lidt varm Kaffe vilde nu bringe Livet tilbage til hans Hjerte."

Roswell fulgte Opfordringen efter først at have afshyret sin Pistol som Signal til dem, der vare blevene tilbage. — Negeren var ikke død, men saa nær ved det, at nogle saa Minutter til vilde have afgjort hans Stjebne. Gnidningen, som Gardiner og Baadsstyreren anvendte, gjorde sin Virkning, og en Slurk Brændevin frelst sandsynligvis den stakkels Thrs Liv. Medens Kaptain Gardiner behandlede sin Patient, fandt han et Stykke frossent Kjødt hos ham, som ved nærmere Undersøgelse viste sig aldrig at have været kogt, og man fik da strax Oplysning om den Ulykke, der var overgaaet Mandskabet paa Braget.

De vare Begge saa ivrig beskæftigede med deres Kjerlighedsgjærning, at en Afdeling fra Huset ankom ifølge det givne Signal, længe ferend de havde haabet det. Den blev anført af Styrmanden og kom med en brændende Lampe under en Tinskaal fyldt med sød Kaffe. Denne varme Drik gjorde en god Virkning paa de Kaffe og den Syge. Efter et Par Slurk og en fortsat kraftig Gnidning begyndte den Sorte igjen at komme tillive, og da den Dødsighed, der som bekjendt gaaer forud for Døden hos dem, der fryse ihjel, tildels var bleven fjernet, blev han istand til at staae alene og til at gaae, naar han blev understøttet. Den varme Kaffe gjorde den største Nytte, thi enhver Slurk, han fik ned,

syntes paaen at sætte Livsmaskinen i Bevægelse. Den tvungne Bevægelse bidrog ogsaa sin Del, og paa den Tid, da Styrmanden, forat at bruge hans eget Ord, „havde løbet Negeren ind i Dokken,“ hvormed han mente, at han havde bragt ham i Sikkerhed i Hytten, var han forsaavidt kommen til sig selv igjen, at han kunde tænke og tale. Da Gardiner og Stimson vendte tilbage med ham, vare alle Mand paa Benene forat høre paa den Fortælling, som den Sorte havde at meddele.

Det lod til, at Daggett i den frygtelige Maaned, som nu var forleben, havde tvunget sit Mandskab til at gjøre sig mere Bevægelse, end han tidligere havde forlangt. En ny Frygt var opstaaet hos ham angaaende Brændet, og hans Befaling at spare saameget som muligt af den Artikel blev strengt overholdt. Følgen deraf var, at Kabysen ikke blev saa omhyggelig passet som tidligere, og som Omstændighederne fordrede, at den skulde passes. Om Natten havde Mandskabet Befaling til at holde sig varme ved Hjælp af deres Kjøklæder og ved at stuve sig tæt sammen, og da Kabhytten var lille, kunde en saadan Sammenstuvning af Personer ikke undlade at indvirke skadelig paa Luften.

Saaledes stode Sagerne, da denne samme Sorte, som var gaaet til Kabysen forat fuge Frokosten, fandt, at Ilden aldeles var gaaet ud! Ikke en Gnist kunde opdages, og hvad der var endnu værre, Fyrtoiet var forsvundet. Hvad det sidste angaaer, da maa det be-

mærkes, at det sidencaster blev opdaget omhyggelig henstuvet mellem to af Bragets Tomre i den Hensigt at have det paa et sikkert Sted; men den Person, som havde gienet det, havde glemt, hvad han havde gjort. Tabet af Fyrtoiet var under de nærværende Omstændigheder næsten den største Ulykke, som kunde hænde Folk i en saadan Stilling. Ved Hjælp af Koieklæder, Bevægelse og andre Forholdsregler kunde de vel opholde Livet i nogen Tid, forudsat at de kunde faae varm Mad; men Frostens trængle ind i Kåhytten, og Enhver mærkede snart, hvor ulykkelig, for ikke at sige livsfarlig, deres Stilling var. En hel Dag tilbragtes med frugtesløse Forsøg paa ved forskellige Fremgangsmaader at faae Ild. Ved Gnidning vilde det ikke lykkes, og det lykkes formodentlig aldrig, naar Thermometret staaer langt under Frysepunktet. Gnister kunde man nok frembringe, men paa den Tid var Alt stift af Frostens. Den Mad, man kogte, blev snart ligesaa haard som Kanonkugler, og den paa følgende Nat fandt man, at Brændevin, som havde været udsat for Luften, var bleven forvandlet til et Isstykke. Ikke blot tiltog Kulden i Styrke, men Alt, selv det menneskelige System, syntes lidt efter lidt at stivne. Udskillige af Folkene begyndte at lide i Ører, Næser, Fødder og andre Extremiteter, og Koierne fandtes snart at være de eneste Steder, hvor det var muligt at eksistere nogenlunde taalelig. Ikke mindre end tre Mænd vare med nogle faa Timers Mellemrum blevne sendte over til Hu-

set for at erholde Ild eller Midler til at erholde Ild til-
 ligemed andre Artikler, som ansaaes nødvendige for Mand-
 skabets Frelse. Skoffen havde været det tredje og sidste
 af disse Sendebud. Han havde passeret sine to Skibs-
 kammerater, der begge laae døde paa Sneen — eller
 dog livløse, formodede han, thi Ingen af dem havde gi-
 vet det ringeste Tegn paa Liv. Det var i den ved dette
 forfærdelige Skue fremkaldte Dødsangest, at Regeren
 havde raabt høit om Hjelp, og Lyden havde forplantet
 sig langt nok til at naae Roswells Øre. Han var imid-
 lertid gaaet videre, indtil han, gjennemisnet saavel af
 Skræk som af Kulde og Mangel paa varm Mad, var sun-
 ken hen i det, som snart vilde have vist sig at være den
 sidste lange Søvn, hvis betimelig Hjelp ikke var kommen.

Det varede omtrent to Timer, efter at den Sorte
 var bleven bragt ind i Hytten og var bleven styrket ved
 et godt varmt Aftensmaaltid, inden han kunde meddele
 alle de Omstændigheder, vi her have omtalt. Men det
 lykkedes Roswell lidt efter lidt at faae det ud af ham,
 og da der ikke var Mere at berette, havde han allerede
 udkastet Planen til den Fremgangsmaade, han vilde følge.
 Det var fuldkomment klart, at ingen unødvendig Opsæt-
 telse maatte finde Sted. Kulden vedblev at tage stærkt
 til, uagtet det var de mest erfarne Sømands Mening, at
 Tøveit og det rigtigt Foraarstøveit nærmede sig. Det
 hændte ofte i Climater af en streng Charakter, at Extre-

merne møde hinanden, ligesom det ogsaa siges at være Tilfældet i det Moralske.

For anden Gang denne mindeværdige Nat forlod Roswell Huset, just da Klokken slog tolv; han ledsagedes nu af anden Styrmand og en Matros saavel som af sin gamle Følgesvend, Baadstyreren. Enhver af dem nød en Skaal varm Kaffe, inden de drog afsted, og et godt varmt Aftensmaal tid var ogsaa bleven nydt i Tidrummet mellem Tilbagekomsten og denne nye Afmarsch. Erfaring viser, at der Intet er, som bedre beskytter imod Kulde, end en fuld Mave, især hvis Foden er varm og nærende. Dette vidste Roswell, og han sørgede ikke alene for, at alle hans ledsagere paa denne sildige og farlige Udsart indtog disse Næringsmidler, men han befalede ogsaa, at man skulde medtage en Kjedel med kogende Kaffe og holde to Lamper brændende i det dobbelte Diemed at vedligeholde Barmen og have Ild parat, naar de naaede Braget. Søelephant-Olie og Strimler af Seildug, som var indrettet dertil, leverede det nødvendige Materiale.

Saa overordenlig barsk var Veiret, at Roswell alvorslig tænkte paa at vende tilbage, da han naaede det Sted, hvor den Sorte var bleven funden; men Tanken om Daggetts Stilling drev ham videre frem. Enhver Forsigtighed var iagttaget for at udelukke Kulden, som man i Almindelighed udtrykker sig, hvilket, hvad Legemet angaaer, betyder det Samme som at vedligeholde Livsbarmen, og disse Forsigtighedsregler viste sig at være

meget gavnlige. Sælftind udgjorde den væsentligste Beskyttelse, men Folkene havde desuden længe indført det simple, men fortræffelige Middel at bære to Skjorter. Disse Forholdsregler vare Skyld i, at Ingen af de Fiere bleve afficerede af Kulden, og de fortsatte alle deres Vej.

Paa det af den Sorte omtalte Sted fandt man Liget af en af Daggetts bedste Mænd, en Baadshyrer. Manden var naturligvis død, og Legemet saa haardt som et Stykke Træ. Enhver Bædste i det var stivnet, indtil det, som havde været en smuk mandig Skikkelse, nu ikke var Andet end en livløs Iskump. Nogle saa Graver tydeligere end det Sted, hvor Skikkelsen nu laae, og disse menneskelige Levninger vilde have beholdt deres Form og Indtryk, indtil Vassenen lod paa Dommehag, forat de kunde forenes med den hensejnte Aand.

Ingen Tid spildtes med unyttige Befragelser over denne Mands Lig, der havde været meget hyndet blandt Øysterponderne. Tyve Minutter efter fandt man det andet Lig; begge Ligene laae paa den almindelige Vej mellem Huset og Braget. Det var den Sidste, der var død; men ligesom den ovenfor beskrevne ulykkelige Mand befandt han sig i en Tilstand, i hvilken han kunde bevares i titusind Aar, hvis der intet Loveir indtraadte. Ross-well kastede blot et Blik paa Ansigtets stive Træk for at gjenkjende Personen og gik derpaa videre, da den Kulde, de Alle følte, mindede dem om Nødvendigheden af saa

snart som muligt at naae et Sted, hvor de kunde varme sig ved en Ild.

Ti Minutter efter vare de Alle inde i Ishulerne, og strax traadte de ind i Bragets Kabyt. Uden at vende sig til Høire eller Venstre, uden at see efter Rogen af Stedets Beboere, henvendte de Nyankomne øieblikkelig al deres Opmærksomhed paa at faae tændt Ild. Kabyssjen var bleven fyldt med Brænde, og det var aabenbart, at mange Forsøg vare blevne gjorte paa at faae Ild deri af dem, som havde lagt det der. Fyrrespaaner vare stukne ind mellem det store Gebrænde, og der manglede kun et Antændelsesmiddel. Dette havde Roswell og hans Folk heldigvis, og de skyndte sig at benytte det.

Der var ikke en Mand iblandt Dysterponderne, som ikke i dette Dieblis følte hele sit Væsen sammentrængt i det Ønske at erholde Varme. Kulden havde langsomt, men sikkert listet sig ind igjennem deres Klæder, og selv Roswell følte lette Kuldegysninger, uaglet hans Sindsbevægelse saa vidunderligen havde vedligeholdt Varmen hos ham. Stimson gav sig isærd med Kabyssjen, medens de Andre holdt Lamperne, nogle Seildugsværger mættede med Olie og Papir i Beredskab. Man fandt, at det virkelig var varmere inde i Kabytten end udenfor, takket være de lukkede Døre og den udvendige Beklædning af Seil &c., men ikke destomindre saae Roswell paa Ther-

mometret, der hang paa Skoddet, at alt Kvægsølvet var nede i Kuglen.

Det var med den største Interesse, at vort Selskab nu iagttog Stephens Bestræbelser; thi Liv og Død berøede paa Udfaldet af dem, og den Maade, hvorpaa hvert et Die var vendt imod Brændet og fulgte Stephens Bevægelser, viste tydelig, hvor fuldkomment Førgten for at fryse ihjel havde bemægtiget sig disse kraftige og ædelmodige Folk. Roswell alene vovede et Dieblif at see sig om i Kahytten. — Kun tre af Vineharderne kunde man faae Die paa derinde, men han formodede dog, at andre maatte ligge i deres Køier under Dhynger af Klæder. Af de Tre, som vare oppe, var den Enne saa nær ved Lampen, han holdt i sin Haand, at Skæret fra den ophyste hans Ansigt og Alt, hvad der var synligt af en i Skind indhyllet Skikkelse. Denne Mand sad lænet op til en af Sveisbjelkerne. Hans Dine vare aabne og stirrede paa det Selskab, der var samlet rundt om Kabysen; Munden stod halvt aaben, og i Begyndelsen ventede Roswell at høre ham tale. Men de ubevægelige Ansigtstræk, de stive Muskler og Dinenes vilde Udtryk fortalte ham snart den sørgelige Sandhed. Manden var død. Frostens havde virkelig standset Livets Strøm i hans Hjerte. Gysende ligesaa meget af Rædsel som af en skarp Kulde, der i dette Dieblif gik gennem hans kraftige Skikkelse, vendte vor unge Kaptain sig ængstelig bort

for at see, om det vilde lykkes Stimson at faae Ilden til at brænde i Kabysen.

Enhver, der blot i den ringeste Grad har været vant til et strengt Klima, maa hyppig have haft Leilighed til at bemærke, hvor vanskeligt det er at faae enhver Slags Træ til at brænde i overordentlig koldt Veir. Det Stykke Brænde, der blusser muntert op i mildt Veir, ulmer og siver og synes utilbøieligt til at give nogen Varme fra sig, naar Thermometret staaer langt under Frysепunktet. Kort, alle livløse Gjenstande, som indeholde Varmestof, synes at sympathisere med Atmosfærens fremherskende Tilstand og at gjøre det, som allerede synes os for koldt til at være behageligt, endnu koldere. Saaledes forholdt det sig nu trods de Forberedelser, som vare blevne gjorte. Skuffet to Gange i sine Forventninger om at faae det til at brænde, standsede Stephens og tog sig en Slurk varm Kaffe. Da han lod denne Drik glide ned, var det ham paafaldende, at den næsten havde tabt sin Varme.

En betydelig Mængde Seildug gjennemtrukken af Olie blev nu lagt ind under Brændestabelen midt imellem Fyrrespaanerne, og en af Lamperne blev stukken ind mellem disse brændbare Stoffer. Dette Middel lykkedes; Kulden blev langsomt drevet ud af det brændbare Stof, og en svag, men lidt efter lidt voksende Flamme begyndte at spille mellem Ggebrændet, det eneste Brændsel, man kunde faae en forsvaerlig Varme af. Der var dog bare

for, at det lettere Brænde vilde blive forlæret altsammen, inden der kom Ild i de sværere Stykker. Kulden, der syntes at have taget det hele Brændesorraad i Besiddelse, lod sig kun langsomt drive ud deraf, og holdt med saadan en Kraft fast derved, at det virkelig et Dieblisk saae ud, som om Resultatet kunde være tvivlsomt. Heldigvis fandt man en Buster, og ved en fornustig Brug af dette nyttige Instrument fik man Gjebrændet til at blusse op i en klar Flamme, og der begyndte at strømme Varme ud fra Ilden. Derpaa mærkede man de Kuldegysninger, som pleie at indfinde sig, naar Kulden forlader det menneskelige Legeme, og af deres Styrke og Hyppighed kunde Roswell begribe, hvor nær han og hans Kammerater havde været ved Døden. Da den unge Mand saae, at Ilden lidt efter lidt blussede op i en rask Flamme, fyldtes hans Hjerte med Taknemmelighed, og i Tanken opsendte han sin Tak til Gud.

Kahytten var saa lille, den var ved konstige Midler gjort saa tæt, og Kabysen var saa stor, at man snart mærkede en betydelig Forandring i Temperaturen. Da Intet af Varmen blev spildt, var den ikke blot indelig at mærke, men ogsaa høist behagelig. Roswell saae ned i Karrene i Kabysen; det største var næsten fuldt af frosnen Kaffe. I det andet laae Ørksjod og Bæst, som var sat over for at koges, men det var frosnen sammen til en fast Klump. Da disse to særskilte Ismasser begyndte at smelte, vidste man, at Ilden begyndte at saae

Overmagten, og Haabet oplivedes atter hos Øysterponderne. Da Roswell atter saae paa Thermometret, fandt han, at Kvægsølvet var kommen ud af Ruglen og var stegen til 32° R. under Frysepunktet.

Da Alt, endog Livet, var afhængigt af at Ilden blev vedligeholdt og forøget, saae Folkene sig nu om efter mere Brænde. Der var et rigt Forraad i Kahytten, thi Ilden var ikke gaaet ud af Mangel paa Brænde, men paa den sædvanlige Maade. Det er vistnok overflødigt at beskrive, hvorledes de, som stode omkring Ildstedet, iagttog Flammerne, og hvor glade de bleve, da det endelig lykkedes Stimson at saae Ild i Brændet.

"Gud være lovet og takket for denne og alle Hans øvrige Velgjerninger!" udbrød Stephen, da han lagde Busteren tilside. "Jeg kan føle Barmen fra Ilden, og den vil frelse alle dem af os, som endnu ikke ere blevne borkaldte." Derpaa løstede han Laagene og saae ned i de forskjellige Kar, der vare paa Ilden. Isen smeltede hurtig, og Dampen af Kaffen kunde nu mærkes. Det var i dette Øieblik, at en svag Stemme hørtes fra en af Koierne.

"Garner," sagde den borsfaldende; "hvis De har lidt Gørelse for en Medskabning, der er i Nød, saa varm mig op med en Skuff af den Kaffe! O, hvor den lugter behagelig, og hvor godt den kan gjøre Maven! I tre Dage har jeg Ingenting smagt, ikke engang Vand."

Dette var Daggett, den længe prøvede Robbefanger,

Manden med Jernnerverne og de gylde Drømme, han, som nylig havde anstrengt alle sine Evner for at være en modig, udholdende og begierlig Bykkejæger. Hvor forandret var han nu ikke! Han bad om Midler til at opholde Livet og tænkte ikke mere paa Skind, Tran og Skatte paa øde Klipper.

Ikke saasnart var Roswell bleven opmærksom paa sin Kammerats Tilstand, før end han sørgede for at skaffe ham den fornødne Pleie. Heldigvis var den Kasse, som Dysterponderne havde medbragt, og som havde bevaret noget af sin oprindelige Varme, bleven sat over Ilden, og den var nu saa varm, som den menneskelige Mave kunde taale den. Man gav Daggett et Par Mundfulde af denne behagelige Drik, og næsten siebliffelig viste hans Stemme den Virkning, som den frembragte.

„Det er daarlig fat med mig.“ begyndte Kaptainen fra Vineyard. „Jeg er virkelig bange for, at det er daarlig fat med os alle her. Jeg imodstod Kulden, saalænge som den menneskelige Natur kunde udholde det, men til sidst blev jeg tvungen til at give efter.“

„Hvormange af Deres Folk er der endnu tilbage, Daggett? Siig os det, for at vi kunne see til dem, og tage os af dem.“

„Jeg frygter, Gar'ner, at de ikke mere trænge til Noget i dette Liv! Anden Styrmand og to af Folkene sad i Kahytten, da jeg gik til Rois, og jeg frygter for, at De vil finde dem døde. Jeg raadede dem til ogsaa

at gaae til Rois, da det var det eneste Sted, hvor man kunde finde Noget, som havde den ringeste Lighed med Varme, men de vare begyndte at blive dødsige, og naar det Tilfælde indtræffer, kryser man snart ihjel."

"De tre Mænd her i Kahytten kunne vi ikke mere hjælpe; de ere frosne ihjel; men der maa være adskillige endnu af Deres Mandskab. Jeg seer Tegn paa, at der er to andre i Koierne; ah, hvad siger Du om den stakels Fyr der, Stephen?"

"Der er endnu Liv i ham, men det er nærved at forlade ham. Hvis vi kunne faae ham til at drikke en Smule varm Kaffe, kunde Dødens Engel maaskee endnu give Slip paa ham."

Man fik nu lidt Kaffe ned igjennem denne Mand's Strube, og oieblikkelig begyndte han at leve op igjen. Det var en ung Mand ved Navn Lee, som udmærkede sig ved Sundhed og Kraft blandt den hele Besætning. Ved at undersøge hans Lemmer fandt man vel, at intet af dem var aldeles frosset, men Blodcirculationen var saa nær standset, at hvis han var bleven liggende endnu en Time i den voldsomme Kulde, der herskede i Kahytten og tiltog i Styrke, vilde det have kostet hans Liv. Ved ligesledes at undersøge Daggett blev Roswell forstrækket over den Opdagelse, han gjorde. Fødderne, Benene og Underarmene paa den uhyggelige Mand vare saa stive som Istappe; det kunde man ikke tage feil af, og det blev oieblikkelig sendt Folk ud efter Sne, forat man

kunde trække Frosten ud ved dette det eneste sikke Mid-
del, som Robbefangerne kjendte. Eigene bleve baarne
ud af Kabytten og henlagte paa Isen udenfor, da den
stigende Varme gjorde deres Bortfjernelse tilraadelig. —
Da man igjen saae paa Thermometret, som nu var ble-
ven ophængt langt borte fra Kabyssen, fandt man, at
Kvægsølvet var stegen til $+ 2^{\circ}$ ($\div 13\frac{1}{2}^{\circ} R$). Dette
var en ret taalelig Kuldegrad, og Fokkene begyndte at
aflægge nogle af deres Extrabesthyttelsesmidler mod Kul-
den, som de ellers ikke vilde have nogen Nytte af, naar
de kom udenfor.

Besætningen paa Leven fra Vineyard bestod af fem-
ten Sjæle, hvilket var een mindre, end der var paa Leven
fra Øyster Bond. Af disse Fokk havde fire mistet Livet
mellem Braget og Huset; to ved en tidligere Leilighed
og to ved den nærværende. Tre Lig bleve fundne sid-
dende i Kabytten, og to til vare blevne tagne ud af
Kæierne som døde. Lægge vi til disse Kaptainen, Kof-
ken og Lee, saae vi et Dussin; der var altsaa tre af
Mandskabet, som man ikke vidste Noget om. Da Lee
blev udspurgt derom, sagde han, at den ene af disse tre
var frossen ihjel inde i Hulerne adskillige Dage isorveien,
og de andre to havde i den sidste Snestorm begivet sig
paa Veien til Huset, da de ikke længere kunde udholde
Kulden paa Braget. Da disse to Mænd ikke vare an-
komne til Huset, dengang Gardiner og hans ledsagere for-
lode det, vare de uden al Tvivl omkomne. Af de fem-

ten menneftelige Væfner, fom i Forening vare feilede ud fra Martha's Vineyard, rede til at møde enhver Fare forat erhverve fig Rigdomme, eller hvad de anfaae for at være Rigdomme, var der faaledes kun tre tilbage, og af diſſe tre maatte de to anſees forat befinde fig i en farlig Tilſtand. Lee var den Eneste af den hele Befætning, fom var raſt og iſtand til at gjøre Tjeneste.

Tiende Kapitel.

Da Eigene vare blevne ſjærnede fra Kahyten og Daggetts Lemmer vare blevne bedækkede med Sne, ſaae Roſwell Gardiner igjen paa Thermometret. Det var allerede ſtegen til 20° ($\div 5\frac{1}{3}^{\circ}$ R.). Det var at betragte ſom Varme i Sammenligning med den Temperatur, ſom Folkene nylig vare undſlupne fra, og det ſolte de ogſaa. Ilden var imidlertid ikke den eneſte Aarſag til denne høiſt behagelige Forandring. En af Folkene ſom havde været udenfor kom tilbage og meldte, at der var indtraadt en betydelig Forandring i Veiret. Vinden, ſom i adſkillige Timer flere Gange var ſprungen om til Nordoſt, blæſte nu ſtadig fra den Kant. En Time ſe- nere fandt man, at et Thermometer, ſom hang udenfor,

virkelig viste 10 Grader over Nul ($\div 97^{\circ} 9^{\circ}$ R.) Denne pludselige og store Forandring hidrørte ganske fra Vinden, der nu var gaaet om i et varmt Hjørne. Folkene afforte sig de fleste af deres Skindklæder, og man formindskede Ilden, men tog sig vel iagt for, at den ikke igjen gik aldeles ud.

Vi finde ingen Fornøielse i at skildre menneskelige Lidelser og skulde kun fortælle om de Suk, som Daggett udstod og de Smerter, som han led, medens han gennemgik den overordentlig pinlige Proces at faae Frostentrukket ud af sine Lemmer ved Anvendelse af Kolde Midler. Det var den eneste sikke Maade at behandle et saadant Tilfælde paa, og da han vidste det, bar han sine Lidelser saa godt, som en Mand kunde bære dem. Længe før det blev Dag, var han befriet fra sine Lidelser, og nu blev han atter pakket ned i sin Køie, der var bleven bekvemt redet til ham og forsynet med den uhorte Luxus af Logener og en Extramadrats.

Da det blev sagt til Folkene, at de skulde forsøge paa at faae lidt Sovn, bemærkede Stephen; „der er Overflødighed af tomme Køier, og enhver af os kan faae saamange Køieklæder og saa varm en Seng, som han kan ønske sig, nu da saa Mange saa at sige i deres Ungdoms Stolthed og Kraft ere gangne bort til den store Regnskabsdag.“

Travlheden, Overkommandoens Ansvar og Rodvedigheden af den størst mulige Anstrengelse havde forhin-

bret Roswell fra at tænke over hvad der var skeet, førend han nu lagde sig ned for at erholde nogen Hvile. Men da traadte Alt, hvad der var passeret, frem for ham i et mørkt og frygteligt Billede; han søgte tydelig, hvilken Fare han var undgaaet, og hvor stor det guddommelige Forsyns Barmhertighed havde været. Omgivet af Døde og endnu usikker med Hensyn til de Levendes Skjebne, tabte hans Betragtninger af Fortiden og Fremtiden i høi Grad deres forhaabningsfulde Tillidsfuldhed. Guds dømmende Retfærdighed og Almagt indtog en høiere Plads end sædvanlig i hans Tanker, medens hans Selvtillid begyndte at blive meget ringe og usikker. Midt under al denne Vexel af Tanker og Følelser var der dog eet Billede, der stod uforandret for den unge Mands Phantasi. I Baggrunden af ethvert Maleri stod Mary med sit fromme og blide, men blomstrende Ansigt. Tænkte han paa Gud, hævede hendes Dine sig i Bøn; tænkte han paa Hjemreisen og de mulige Udsigter til et heldigt Udsald af den, ansporede hendes Smil og ængstelige Venten ham til at forsøge Eventyret; kom han lykkelig hjem, røbede hendes nedslagne Dine og glædestraalende Ansigt hendes inderste Hjertes bestedne Lyksalighed. Det var, medens han malede disse Phantasibilleder, at han kaldt isøvn.

Da Selskabet torne de ud om Morgenens, var der foregaaet en endnu større Forandring med Beiret. Kulningen var stegen til en Storm, medførende voldsomme

Regnsfyl. Da Vinden kom fra det varme Hjørne, var der indtraadt et Loveir, der var af en ligesaa afgjørende Charakter, som Frosten havde været det. I denne Egn gaaer Veiret i Almindelighed over fra den ene Yderlighed til den anden, og Overgangen fra Vinter til Foraar er ligesaa pludselig som fra Efteraar til Vinter. Vi bruge Udrykkene „Foraar“ og „Efteraar“ kun for at følge almindelig Skik, men disse to Aarstider eksistere i Virkeligheden slet ikke i Polarhavene. Overgangen skeer i Almindelighed fra Vinter til Sommer, saadan som nu den Sommer er, og fra Sommer igjen til Vinter.

Uagtet det Hele havde faaet et gunstigt Udseende, saae Roswell dog meget tydelig, da han den næste Morgen gik ud i den fri Luft, at Sommeren endnu ikke var kommen. Der vilde endnu gaae mange Uger, inden Jfen kunde forlade Bugten, og blot en Baad gaae tilfjøs. Man maatte derfor være meget forsigtig med Hensyn til Forbruget af Levnetsmidlerne. I een Henseende havde de Tilbageblevne vundet ved det frygtelige Tab, Daggett's Besætning havde lidt. Begge Skibenes Proviant kunde nu anvendes til det ene Skibs Besætning, og da Roswell tænkte over disse Omstændigheder, blev det ham klart, at Forshynets Mellemkomst her sandsynligvis havde frelst de Overlevende fra mange Savn, om ikke fra absolut Mangel.

Det var imidlertid bleven Loveir og det med den bestemte Charakter, som man træffer i et saadant Klima.

Sneen fra Bjergene begyndte snart at flyde ned paa Sletten i store Strømme og paa forskjellige Steder at styrte ned over Klipperne i mægtige Vandfald. Der var en Strækning af omtrent en Fjerdingvei, som helt igjennem var et uafbrudt og sammenhængende Vandfald. Virkningen af denne Oversvømmelse oppe fra Høisletten var ligesaa forbausende som storartet. Al Sneen langsmed den klippesfulde Kyst forsvandt snart, og Isstykkerne begyndte hurtigt at afstige i Størrelse og at smuldre hen. I Begyndelsen var Roswell meget bekymret for Bragets Sikkerhed, da han frygtede for, at det skulde blive skyllet bort. Paa denne første Grund til Frygt fulgte snart en anden, der ikke var mindre alvorlig: at det nemlig skulde blive knust af de uhyre Iskager, som dannede de Huler, i hvilket det laae; thi de begyndte nu at synke sammen og forandre deres Stilling, efterhaanden som Vandet skylede deres Grundlag bort. En Tid tænkte Roswell paa at trodse Stormen og at bære Daggeit over til Huset paa en Baare, men da han betragtede de Strømme, der som rivende Floder styrte hen over Klipperne, opgav han denne Plan som uudsærlig. Endnu en Nat bleo derfor tilbragt paa Braget midt under Uveiret. Nordvestvinden, Regnen og Løveiret arbejdede i Forening, da vore Eventyrere den anden Dags Morgen under deres Ophold i Braget kom ud forat see sig om. Nu dryppede der tusinde smaa Strømme ned fra Hulerne, og det var alle mulige Tegne paa, at Isen smeltede

hurtig. Da man bragte Thermometret ud i fri Luft/ sandt man, at det stod paa 62° ($+ 13\frac{1}{3}^{\circ}$ R.), og Folkene vare nu nødte til at aflægge den anden Skjorte og alle deres øvrige Extra-Klædningsstykker. Dette var ikke Alt; det er bekjendt, at den Vind, der kommer over det salte Vand, har en usædvanlig Indflydelse paa Sneen og Isen, og dette var ogsaa Tilfælde her paa Robbefangerlandet. Sneen var for det Meste forsvunden fra alle de Steder, hvor den ikke laae i store Driver, medens Isen tydelig formindskedes i Størrelse og Udstrækning. Saa behagelig var Forandringen fra den overordentlig stærke Kulde, de saa nylig havde lidt under, at de aldeles ikke brød sig om Regnen; de gik omkring i den, ret som den ikke skylede ned i uhyre Strømme. Nogle af dem flattrede op paa Klipperne og naaede et Punkt, hvorfra det var bekjendt, at de kunde see Huset. Roswell var ikke med paa den Tour, og han ventede derfor med megen Interesse paa deres Tilbagekomst. Da de kom, medbragte de en Gjerretning, der i mange Henseender ansaaes for at være vigtig. Sneen var forsvunden fra Sletten og Bjergene med Undtagelse af nogle saa Steder hvor den havde samlet sig i ualmindelig stor Mængde. Hvad Huset angik, da stod det paa sin Plads, og Sneen var aldeles forsvunden fra dets Nærhed. Man kunde see Folkene spadserere omkring paa de nøgne Klipper, og Alt tydede paa, at Foraaret var kommen.

Dette var glædelige Gjerretninger, og da Vand-

strømmene ikke blot vare tagne bethdelig af i Størrelse, men nogle af dem endogsaa vare ganske forsvundne, begav Roswell sig paa Veien til Forbjerget overladende Omsorgen for Braget til Anden Styrmand. Lee, den unge Mand fra Vineyard, der var bleven frelst fra at fryse ihjel ved vor Helts betimelige Ankomst, ledsagede nu denne, da han ganske havde sluttet sig til Folkene fra Øyster Pond. Begge naaede Huset, inden det blev mørkt, hvor de fandt Hazard og hans Kammerater meget bekymrede for de Bortdragnes Skjebne. Beretningen om hvad der var hændet Besætningen paa det andet Skib gjorde et dybt Indtryk paa dem, og den Aften læste Roswell Aftenbønnen for saa andægtig en Forsamling, som nogensinde havde sluttet sig sammen om en huslig Arne. Nu behøvede man ingen Ild undtagen til at koge Mad ved, men alle de Forberedelser, man havde gjort for at modstaae det kolde Veir bibeholdtes, thi man vidste, at, sprang Vinden om, kunde Vinteren vende tilbage i al sin Strengthed.

Den følgende Morgen var det klar Luft, uagtet Vinden vedblev at blæse varm og oplivende fra Norden. Saadant et Veir havde Robbefangerne aldrig seet, siden de naaede Gruppen, og det gjorde et overordentlig opmuntrende og oplivende Indtryk paa dem. For Frokost var Roswell nede ved den lille Bugt for at see til Skibet, eller hvad der var tilbage af det. Det bedækkedes endnu af en stor Mængde frosjen Sne, som Roswell

satte Folkene til at stusse bort; inden Middag var Farløiet ryddet, og Sneen var for en stor Del smeltet, da der kun krævedes at udsætte den for Luften for at blive den hvid.

Saasnart Skroget var klarer, befalede Roswell sine Folk at tage Alt ud af det: Resten af Ladningen, Vandfadene og nogle frosne Provisioner, forat det kunde flyde saa let som muligt. Isen var frossen fast til enhver Del af Skibets Bund i flere Fods Dybde, en Omstændighed, som nødvendigvis vilde forhindre det fra at synke dybere i Vandet end til Lømrerne, men da man ikke kunde vide, naar denne Is vilde begynde at smelte, ansaae han det for rigtigst at bruge denne Forsigtighed. Experimentet lykkedes, thi Skroget steg virkelig ikke mindre end fire Tommer, da det var bleven befriet for den Last, det havde inde.

Den Aften blev der holdt en Raadslagning mellem Gardiner, Sihrmændene og de ældste Matroser. Spørgsmaalet var, om man skulde forsøge paa at forlade Øgruppen i Baadene, eller om man skulde bygge Lidt op paa Skroget, lægge et Slags Dæk over det og benytte det forandrede Skib til at vende tilbage mod Nord. Der kunde siges en hel Del for begge Forslag. Hvis Baadene bleve brugte, kunde Selvfabet tage bort, saasnart Veitret blev lidt stadigt og Marsiden rykkede lidt længere frem, ved at trække Baadene paa Slæder over Isen til det aabne Vand, som man antog maatte findes en ti til

lyve Mile nordpaa, og man funde da spare en stor Mængde Proviant. Men paa den anden Side funde Baadene kun rumme saa lidt Proviant, at der ikke vilde vindes noget Betydeligt ved at tage tidlig bort i dem og efterlade et Forraad, der vilde være tilstrækkeligt til hele Mandſkabets Underhold i to til tre Maaneder. Dette var en Betragtning, der frembød sig selv og havde betydelig Bægt med Hensyn til Afgjørelsen. Dertil kom den Omstændighed, at Vinteren funde vende tilbage og gjøre det nødvendigt at bruge en stor Mængde Brænde endnu. Dette var en Sag, hvorpaa Liv og Død berode. Skjøndt Veiret nu sammenligningsvis var bleven behageligt, var der dog ingen Sikkerhed for, at det vilde vedblive saaledes. Robbefangerne havde endnu en hel Foraarsmaaned for sig, og hvis Vinden sprang om, funde Veiret antage en vinterlig Charakter. Derjom dette Tilfælde indtraf, vilde det blive nødvendigt at brænde det Materiale, der ſkulde bruges til at lægge et Dæk over Skroget. Der var altsaa mange Ting, som maatte tages med i Beregningen, og Spørgsmaalet blev heller ikke afgjort uden megen Strid og Betænkning.

Efterat alle diſſe Punkter vare gennemgaaede, blev Følgende afgjort. Det var i det Mindſte en Maaned for tidligt at tænke paa at betroe sig i aabne Baade til dette stormfulde Ocean, og det ſaa meget mere ſom Naturen lod Vinden blæſe fra Nord den ſtorſte Del af Tiden, ret ſom for at gjøre en tydelig Adſkilliſſe mellem

Årstiderne ved at sende en forholdsmæssig varm Luft ind i Polaregnene. Da Klogskab raadede til at tilbringe hele denne Maaned paa Den, kunde man ligesaa godt beskæftige sig med at bygge paa Skroget som med noget andet Arbeide. Hvis Kulden vendte tilbage, havde man jo endnu Materialet og kunde brænde det i den yderste Forlegenhed ligesaa let, eller endnu lettere, efter at det var bleven bragt over til Vigen, end om det var bleven liggende ved Braget. Vendte Vinteren ikke tilbage, havde de vundet det Arbeide, der var bleven udført paa Skibet, og kunde tidligere være færdige til at afgaae, hvis Isen skulde gaae i Drift.

Overensstemmende med denne Plan begyndte man paa Arbeidet, der ikke blev afbrudt af Veiret. I hele tre Uger vedblev Vinden at være gunstig for Foraarets Fremme, idet den skagede sig fra Øst til Vest, uden nogen sinde at falde sydlig. Af og til blæste det en Storm, som satte en Donning ned paa Øgruppen, der anreitede stor Ødelæggelse paa Øverkanten af Markisen. Hver Dag blev et Par af Folkene sendt op paa Bjerget for at holde Udkig og rapportere, hvorledes Sagen forholdt sig i de tilstødende Have. Isbjerg-Glaaden var endnu ikke gaaet ud af Havn, skjøndt den var kommen i Bevægelse hydester ligesom Tredækkere, der drive ned til en ydre Rhed. Da Roswell ønskede at komme afsted, ind den disse frygtelige Krydsere stak tilfods, holdt man et vaagent Øie med enhver ubetydelig Bevægelse eller For-

andring hos dem. Markisen var brudt op i flere Miles Afstand, og med Undtagelse af den Del, der var filet ind mellem Verne, var der meget Tid tilbage af den. Af en eller anden Grund, som man ikke kunde opdage, rullede Søerne, der kom fra Oceanet og dreves ind af de nordlige Storme, ikke op paa denne Is, som derfor kun langsomt og med stor Modstand formindskeedes. Udskiftlige af Robbefangerne mente, at det hidrørte fra Isens større Tykkelse der i Bugten, da de troede, at det grundere Vand havde begunstiget Frysningen ned efter. Denne Anskuelse kan have været rigtig, skøndt der var Lige-
saameget, der talte imod den som for den, da Polarisen sædvanlig voxer ovenfra og ikke nedenfra. Havet er neppe varmere end Atmosfæren i de kolde Maanedre, og Isen dannes ved Snefald, Fugtighed og Slud paa Markernes og Bjergenes Overflade.

I disse tre Uger, der førte Vårstiden frem til ti Dage før Sommeren, blev en hel Del nyttigt Arbejde udført. Daggett blev for anden Gang bragt over til Huset paa en Baare, og Alt blev indrettet saa hyggeligt for ham, som Omstændighederne vilde tillade. Roswell havde fra Forst af seet, at hans Tilstand var betænkelig, og at der især var Fare for, at der skulde gaae Koldbrand i Benene. Man greb til alle de Midler, som en Robbefangers Materia medica har at raade over, for at afværge saadanne alvorlige Følger, men uden Held. Blodcirculationen kunde ikke atter tilveiebringes paa den

Maade, som Naturen fordrede det, og da Livsstrømmens sande Tilstand ikke var tilstede, fik de flenme Symptomer langsomt Overhaand. Denne Forandring skete imidlertid saa gradvis, at den neppe havde nogen Indflydelse paa Arbeidets Gang.

Det var et meget besværligt Arbeide at transportere Resten af Tommer og Planker fra Braget over til Vigen. Uden Hjulene vilde det have været tvivlsomt, hvorvidt det i det Hele taget kunde være bleven udført i rette Tid. Ophugningen af Skonnerten var i sig selv intet ubetændeligt Arbeide, da godt Halvdelen af Spanterne skulde brydes fra hinanden. Da Materialet igjen skulde afbenyttes, opstod der en Del Vanskelighed derved, at de Dele, som vare tilbage af begge Skibene, vare deres respektive Understrog, thi hele Overstribet var brændt af dem begge, med Undtagelse af Agterdelen af Daggetts Skib, som var bleven skaanet for Kahyttens Skyld. Dette gjorde det temmelig besværligt at forme og tildanne det nye Overstrib paa Skroget i Vigen. Roswell tænkte fllet ikke paa at bygge sin Skonnert aldeles efter de samme Forhold; han havde ikke engang det nødvendige Materiale dertil. Hans Plan var simpelthen den at opføre saa meget paa Skroget, som var nødvendigt for at gjøre det sikkert og bekvemt, og derpaa at lægge et Dæk derover, saa sikkert og godt, som Omstændighederne vilde tillade.

Til Lykke for Arbeidets Fremgang var Lee, Manden fra Vineyard, Skibstomrer, og hans Dugtighed over-

gik langt Smiths, der beklædte den samme Post ombord paa Skibet fra Øyster Bond. Disse to Mænd vare nu af den største Vigtighed; thi skjøndt Ingen af dem forstod at gjøre en Tegning til et Skib, vare de dog dygtige til at bruge Tærktoiet og besad en vis Færdighed, som gjorde det muligt for dem at udrette hundrede Ting, som de aldrig ved nogen tidligere Leilighed havde forsøgt.

Om ogsaa det Overstib, som Soløven nu fik, ikke var af en feilsfri Form, var det dog forsvareligh sammensat og gjorde Skibet endnu stærkere, end det oprindelig havde været. Der blev tagen noget Hensyn til Isens Tryk, og Erfaring havde lært alle Robbefangere, hvor det væsentligste Forsvar mod Tryk af Isen burde anbringes. Linieme vare rigtignok ikke fuldkomne, men det var af mindre Vigtighed, da Skibets Bund, som ene havde nogen væsentlig Indflydelse paa dets Seilads, var aldeles som den var kommen fra den Konstners Haand, der oprindeligh havde construeret det.

Efter fjorten Dages Forløb vare de nye Stodholter paa deres Plads og boltede, medens et nyt Sæt Barkholter var lagt uden om dem og forsvareligh boltede. Kalsatrejernene bleve satte igang, saasnart en Klædningsrange var paa, og hele Arbeidet gik raskt fra Haanden. Dæksplanter havde man stor Mangel paa, thi i den frygtelige Rød for Brænde, som havde foranlediget det første Angreb paa Skonnerten, var denne Del af Skibet først bleven brændt, da den bestod af det mest brænd-

bare Materiale. Skandsedækket paa Skibet fra Vineyard var heldigvis helt, og dets Planker svarede hypperlig til Hensigten. De tjente til et nyt Skandsedæk, men hele det øvrige Dæk og Bakkens skulde nu staffles tilveie. Materialet blev pillet sammen fra de forskjellige Dele af de to Skibe, indtil et ret bekvemt og fuldkomment sikkert Dæk var bleven lagt over det hele Skib, idet Lugkarmene bleve tagne fra Daggett's Skonnert, der endnu ikke var bleven ophugget paa disse Steder.

Det er neppe nødvendigt at bemærke, at Isen tidligere var smeltet bort fra Klipperne paa Kysten. Gulerne vare alle forsvundne, inden det endnu havde toet en Uge, da den Stilling, i hvilken Iskagerne vare blevene opstruede, fremmede Smeltningen ved at udsætte saa stor en Overflade for den forenede Virkning af Blæst, Regn og Sol. Robberne begyndte atter at vise sig, hvilket blev anseet for et gunstigt Barsef. Der var en siern Del af Kysten, fra hvilken Isen var bleven drevet bort af Vindene omkring det nordvestlige Fjorberg, hvor de allerede oprimede. Al, disse Dyr fremkaldte ikke længer Begjærlighed i Robbefangerens Bryst. De tænkte ikke længer paa Binding, men blot paa at frelse deres Liv og at naae tilbage til de bestedne Steder, hvor de havde levet, førend de havde begivet sig ud paa denne uhyggelige Reise.

Denne Robbernes Tilbagekomst gjorde et dybt Indtryk paa Roswell Gardiner. Han havde i den senere

Tid været mere tilbøjelig til at tænke over religiøse Gjenstande, og hans Samtaler med Stephen vare endnu hyppigere end tidligere; ikke fordi Baadstyreren kunde oplyse ham om det ophojede Gmne ved sin Lærdom, thi i den Henseende stod Stimson langt tilbage, men Roswell fandt Opmuntring i hans Troes Dybde og Oprigtighed, der syntes at være hævet over alle Tvivl og al Forsagthed. Under de sorgeligste Diebliske i Løbet af denne frygtelige Vinter havde Stephen bestandig været fortroingsfuld og ved godt Mod. Ikke en eneste Gang havde man seet ham vakle, uagtet Alle omkring ham havde tabt Modet og forudsaaet det Værste. Hans Hjerte var ligesaa let, som hans Tro var stærk.

„Vi skulle hverken fryse ihjel eller døe af Sult,“ pleiede han at sige, „medmindre det er Guds Villie, og hvis det er hans Villie, stol da paa, Renner, at det vil være til vort Bedste.“ Hvad Daggett angaaer, da havde han opgivet Braget, og det syntes ikke længere at opfylde hans Tanker. Da det blev fortalt ham, at Robberne vare komne tilbage, straaledede hans Dine, og hans Natur robede nogle af dens brændende Længsler; men det var kun et Glimt af Mandens forrige Aand, der snart skjultes under det Mørke, der om kort Tid skulde omhylle alle hans jordiske Tanker.

„Det er Skade, Gar'ner, at vi ikke have noget Færdigt beredt til dette Arbejde,“ sagde han dreven af det

første Indtryk, som denne Efterretning havde fremkaldt.
 „Saa tidlig paa Aaret kunde et stort Skib fyldest.“

„Vi have Andet at tage Vare paa, Captain Daggett,“ var Svaret; „det maa først besorges. Hvis vi kunne komme bort fra Den her og i god Behold naae hjem til dem, der nu, frygter jeg for, begræde os som døde, have vi al Grund til at takke Gud.“

„Nogle saa Skind kunne ikke skade, Gar'ner, selv naar et Fartoi er bleven raseret.“

„Vi have en større Ladning, end vi kunne tage med os. Halvdelen af Skindene og al Olien maa vi lade tilbage. Skonnertens Last er allfor lille til at modtage Saameget af nogen Ting, at det kan udgjøre en Rejse. Jeg maa ballaste med Vand og Proviant, og saa fylde det øvrige Rum med de bedste af vore Skind. Resten af Eiendommen maa opgives.“

„Hvorfor opgive den? Lad et Par Fost blive tilbage for at passe paa den, og lad et Skib afgaae efter den, saasnart De er kommen hjem. Lad mig blive tilbage, Gar'ner, jeg er villig til det.“

Roswell tænkte paa, at den stakkels Mand vilde blive ladet tilbage, enten han ønskede det eller ikke, thi de Symptomer, der i Tilfælde som Daggetts ere saa farlige, viste sig saa tydelig, at der ikke kunde være Tvivl om Udsaldet. Det var saa meget mærkværdigere, at han robede denne heftige Lidenstabs, som vor Helt ved adskillige Leiligheder havde talt med ham om hans betænke-

lige Tilstand, og som Daggett havde udtalt, at han ventede, at det vilde blive hans Død. Stimson havde hyppig holdt Bonner med Daggett, og Roswell havde ofte paa hans eget Forlangende læst enkelte Kapitler af Bibelen for ham, hvilket havde frembragt et saadant Indtryk, at Kaptainen fra Vineyard tænkte mere paa sit Endeligt end paa de Interesser, der staae i Forbindelse med dette Liv. Saaledes stode Sagerne, indtil den tilshyneladende Tilbagekomst af, hvad han engang havde anseet for Lykke, vakte gamle Begjeringer og fremdrog Charaktertræk, som vare i Begreb med at tabe sig ved den nære Udsigt til det andet Liv. Alt dette saae og mærkede Roswell, og de Betragtninger, som fremkaldtes ved hans egen farlige Stilling, ved Tabet af saamange Kammerater, ved Daggetts sandsynlige Død og det beskedne og rørende Exempel paa Medfølelse, som Stimson gav, vare af den Natur, at de vilde have glædet Mary Bratts omme Hjerte, havde hun vidst Noget derom.

Men Dieblikkets store Formaal, Midtpunktet for alle vore Robbesangeres Forhaabninger og Angstelser, var den sløfede Soløves Gjenopbyggelse. Skjøndt det lange Loveir havde været velgjørende for dem, maa vore Læsere dog ikke mene, at det var saadant et varmt Veir, som man finder i den tempererede Zone. Der var ingen Blomster, intet Tegn paa Vegetation og, naar Vinden ikke blæste fra Nord, fros det. Et Par Gange var der Omslag i Veiret, saa at det virkelig saae ud, som om

Vinteren vilde vende tilbage, og da den tredie Uge, i hvilken det omtalte behagelige Veir havde været var til Ende, begyndte der en Storm fra Syd med Sne og Frost. Stormen begyndte omtrent Klokken ti om Formiddagen; førend Solen gik ned, og dengang vare Dagene temmelig lange, var enhver Passage omkring Huset allerede tilspærret af Snedriver. Adskillige Gange havde Folkene bedet om Tilladelse til at tage Seilene bort fra Huset forat faae Luft og Lys ind; men nu fandt man, at denne teltagtige Veranda var ligesaa nyttig, som den havde været hele Vinteren. Uden den vilde det ikke have været muligt for Folkene at forlade deres Bolig i hele tre Dage. Alt Arbeide maatte naturligvis opgives under dette Uveir, der alvorlig truede de uhyggelige Robbefangere med den Nødvendighed atter at hugge deres Skonnert op, som nu næsten var færdig, for at de ikke skulde fryse ihjel.

Veiret var vel ikke saa stadig koldt, som det havde været flere Maaneder i den forløbne Vinter, men da Kulden kom, efterat man saalænge havde glædet sig ved, hvad man i den Egn maatte kalde mildt Veir, fandt den Folkene lettere klæde og uforberedte paa den. Aldrig stod Thermometret under $\div 20^{\circ}$ ($\div 23^{\circ}$ R.); dette var om Morgenens efter en bidende kold Nat, heller ikke stod det saa lavt flere Timer efter hinanden. Men denne Kuldegrad var nu besværlig at døie, og man trængte til Isd og det en god Isd, dersom Folkene ikke

skulde lide af Kulden og tabe Modet. Maaskee Synet af Daggett, der ligesom deres Dine nærmede sig Døden formedelst Kuldens Virkninger, hidrog til at forøge Folkenes Uro og forledte dem til at være mindre sparsommelige med Brændet, end Folk i deres Stilling burde have været. Vist er det, at det blev meldt Roswell, da Uveiret var paa sit Høieste og Thermometret stod lavest, at der ikke var mere Brænde tilbage fra de to Skibe end til at vedligeholde Ilden i de næste otteoghyrrethve Timer. Man havde rigtignok bortstuvet lidt Brænde i Lasten, der var bestemt til at bruges paa Hjemreisen og muligvis kunde vare, indtil de naaede Rio; det kunde man først se til, naar det holdt op at sne. Uden dette Tillæg til det Forraad, man havde i Huset, var det ikke rimeligt, at Folkene ret længe kunde udholde en saa streng Kulde.

Ifølge Roswells Ordre havde man naturligvis taget sin Tilflugt til ethvert Middel, man kunde udfinde, hvorved der kunde spares Brænde og erholdes Varme fra andre Kilder. Man brændte en Mængde Lamper, ikke smaa Kar opfundne til at give Lys, men saadanne Kaller, der ved festsige Leiligheder bruges til at oplyse fyrstelige Gaarde med, til hvilke man bruger Bæger i Bundevis og Olie i Pottevis. Gammelt Seildug og Elephantolie leverede Materialet, og Reserve-Kabysen, som var bleven sat op i Huset, medens den anden Kabys var bleven opsat ombord, tjente som Lampe. Ved disse

Midler erholdt man vel nogen Barne, men langt mere skinnende og ubehageligt Lys.

Det var, medens dette Uveir var paa sit Høieste, at Daggetts Sjæl fløi hen til det Sted, hvor de hensfarne Aander befinde sig, for at vente paa den Time, da han skulde kaldes frem for Guds Domstol. For sin Død havde den ulykkelige Vineharder en aabenhjertig og fortrolig Samtale med Roswell. Da hans sidste Time nærmede sig, bleve hans Feil og Bildsarelseser ham mere indlysende, som Tilfældet i Almindelighed er med Menneſket, medens hans Efterladenhedsſhynder syntes aldeles at tilspærre Udsigten til de forbigangne Dage. Da var det, at hele Jorden i hans døende Dine ikke syntes at indeholde Noget, som kunde erstatte een Time helliget en oprigtig og ydmyg Gudsdyrkelse.

„Jeg er bange for, at jeg har holdt altfor meget af Venge,“ sagde han til Roswell, ikke en Time før han drog sit sidste Suf. „men jeg haaber, at det ikke saameget var for min egen Skyld som for Andres. Kone og Born, Gar'ner, binde en Mand til Jorden paa en høist uforklarlig Maade. Robbfangeres Slægtninge ere vant til at høre om Ulykker, og Konerne paa Vinehard vide, at ikkun faa af dem have seet en Mand ved deres Side i deres gamle Alder. Det er alligevel haardt for en Hustru og Moder at erfare, at den Ven, hun havde valgt som sit Livs Vedsager, er bleven revet bort fra hende i sine Mandomsaar og i et fjernt Land. Stakkels Betsen!

det vilde have været bedre for os Begge, hvis vi havde ladet os nøie med det Lidet, vi havde; thi nu maa den stakkels Kone ene sørge for Alt."

Daggett var nu i nogen Tid taus, skøndt hans Læber bevægede sig, formodentlig i Bøn. Det var et sorgeligt Syn at see en Mand i sin Mandomskraft, hvis Stemme var stærk og hvis Hjerte endnu bankede med Liv, staae ligesom paa Randen af en Afgrund, som Alle vidste, at han snart skulde styrte ned i. Men Dommen var fældet, og ingen menneskelig Kløgt kunde standse dens Fuldbyrderse. Kort efter den nylig meddelte Bekjendelse og Beflagelse naaede Koldbranden til Livskilden, og Hjertet hørte op at slaae. Forat undgaae de ubehagelige Følger af at beholde Liget paa saa varmt et Sted, blev det strax begravet i Sneen i en kort Afstand fra Huset.

Da Roswell Gardiner saa denne Mand, der saa længe havde hængt ved ham som en Igle i hans Jagen efter Guld, ligge som et følesløst Lig midt imellem Polarhavets frosne Isstykker, følte han en levende Paamindelse om alle jordiske Ting's Forgængelighed. Hvor lidet havde han været istand til at forudsee Alt, hvad der var hændt, og hvor vare hans Beregninger og Forhaabninger ikke slaaede feil! Hvad var da den Forstand, som han var saa stolt af, og hvad Grund havde han til at stole paa sig selv med Hensyn til Alt, hvad der laae baade hinsides Buggen og hinsides Graven — hint ubegribelige Forbigangne og dette uforudseelige Tilkommende,

mod hvilke alle levende Væsner ile! Roswell havde paa mange Maader lært Ydmøghed, den nyttigste Lære, et Menneske kan tilegne sig med Hensyn til det Forhold, der eksisterer mellem Guddommen og ham. Ofte havde han under Læsningen i den Bibel, som Mary Bratt havde givet ham, undret sig over den halstarrige Maade, hvorpaa Guds udvalgte Folk var vendt tilbage deres „Afguder," deres „Lunde" og deres „hellige Steder;" men nu var det gaaet op for ham, at ogsaa Andre soer vild i dette vigtige Punkt, og at af alle Afguder, som Menneskene dyrke, var maaskee deres eget Jeg den mest forkastelige.

Ellevte Kapitel.

Omfrider rygtedes det blandt Robbefangerne, at nu maatte man lade Ilden gaae ud, eller ogsaa var man nødt til at tage det Materiale, hvorfra Sengestederne vare lavede, eller andre nagelfaste Gjenstande i Huset, for dermed at fylde Kaffelovnene. Da det blev bekjendt, at man var kommen i denne yderlige Forlegenhed, brød Roswell gjennem den Snedrive, der næsten bedækkede Huset, og kom saa langt ud i det Fri, at han kunde danne sig en

Førestilling om, hvorlænge det daværende folde Veir efter al Rimelighed vilde kunne vare. Indenfor Snekdriverne, men udenfor Huset, stod Thermometret paa 20 Grader under 0 ($\div$ 23° R.); men det var langt koldere i de frie Strømninger af den stærpeste og mest bidende Søndenvind, der nogensinde kom hylende henover de store Ismarker, som bedækkede Polarhavet. Det havde længe ophørt at snee, men ikke førend der var falden en umaadelig Mængde, næsten dobbelt saameget, som de nogensinde havde seet den Vinter paa Klipperne.

„Jeg seer ikke noget Tegn til Forandring, Mr. Hazard,“ bemærkede Roswell rystende af den bidende Kulde. „Vi gjøre bedst i at gaae tilbage til Huset, førend vi blive stivfrosne, thi vi have ingen Ild nu at varme os ved. Det er meget varmere inden Døre end ude i den fri Luft, hvad enten vi have Ild eller ikke.“

„Der er mange Grunde til det, Kaptain Gar'ner,“ svarede Styrmanden. „Saamange Mennesker i saa lille et Rum, Løst imod Blæsten og Snekdriverne, Alt hjælper os. Jeg tænker, at vi denne Morgenstund ville finde en ret god Thermometerstand inden Døre.“

Ved at undersøge det fandt man, at det kun viste femten Grader under 0, hvilket gav en Forstjæl af fem Grader til Gunst for Huset i Sammenligning med det bedækkede Galleri under Teltet.

Efter en Raadslagning blev det bestemt, at alle Mand skulde nyde et rigtig godt Maaltid, afføre sig de

fleste Klæder og gaae til Rois forat see, om det ikke var muligt at holde sig nogenlunde varm under Tæpperne. I det Hele taget antog man, at Roierne kunde gjøre mere Nytte paa den Maade, end hvis det Materiale, de bestod af, blev lagt i Raskelovnen. En Time efterat Roswell og hans Styrmand vare komne tilbage fra deres korte Udflugt, var derfor hele Selskabet nedstuvet i Roierne under Stabler af Tæpper, Dyner, Seil og hvadsmønstret man ansaae for stikket til at vedligeholde den dyriske Varme og udelukke Kulden. Paa denne Maade tilbragtes sex og tredive Timer, thi Ingen havde Mod til at reise sig fra sit Leie og udsætte sig for den strenge Kulde, som ikke mildnedes ved Roget, der ligenede Ild.

Roswell havde i de ti sidste Timer sovet den største Del af Tiden, og dette havde ogsaa de Andre omkring ham gjort. En almindelig Følelse af Dødsfærdighed var overkommen alle Folkene, og mange af dem søgte, at deres Hænder og Ben vare ganske stive af Kulde uagtet den Mængde Sengeklæder, som de havde opdyndet over disse Dele af deres Legemer. Ingen af dem vidste, hvor dybt Thermometret sank den frygtelige Nat, men de havde alle uvilkaarlig den Bevidsthed, at Intet af Alt, hvad de havde seet eller følt, kunde sammenlignes med denne rædsomme Kulde. Kulden var trængt ind i Huset og havde forvandlet Alt til en stivfrosen Masse. Roierne ophørte at være varme, og saasnart man blottede en Haand:

en Skulder eller et Dre, sølte man strax Smerte deri. Hovedet blev angrebet paa mange af Folkene, og det var vanskeligt at trække Veiret. En Folesløshed udbredte sig over de andre Lemmer, og dette var den sidste ubehagelige Fornemmelse. Roswell kunde erindre, da han atter faldt i en kort og urolig Søvn. Tilboieligheden til at sove var meget almindelig nu, men mange stred imod, da de vidste, at det var den almindelige Forløber for at fryse ihjel.

Vor Helt vidste ikke, hvorlænge han havde ligget i denne sidste Blund, som han fik hin minderværdige Nat. Da han vaagnede, fandt han, at der brændte et klart Fys i Huset, og han horte En bevæge sig ved Kbhssen. Dernæst henvendte han sine Tanker paa sig selv og paa den Tilstand, hvori hans Lemmer befandt sig. Ved at gnide Fodderne imod hinanden fandt han dem saa folesløse, at han næsten ikke var sig bevidst, at de berørte hinanden. Forstrækket begyndte han en voldsom Gnidning, indtil han lidt efter lidt kunde føle, at den næsten standsede Blodeirculation igjen kom i Gang. Saa forstrækket havde Roswell været og saa ivrig havde han været bestræbt, at han ikke havde lagt Mærke til den Person, der bevægede sig omkring Kbhssen, førend den nærmede sig hans Knie med en Tinpotte i Haanden. Det var Stimson, som nu var oppe og paaflædt uden Skindflæder tilsyneladende i fuldkomment god Behold.

„Her er lidt varm Kaffe, Kaptain Gar'ner,” sagde

den betænksomme Baadstyrer, „og saa maa De tørne ud. Vinden er ved Guds Barmhjertighed sprungen om, og det har begyndt at regne. Nu tænker jeg, at vi for Alvor faae Sommer, saadan som den da kan komme blandt disse Robbesangerøer.“

Roswell tog sex til otte Drag af Kaffen, der var rygende hed, og sølte øieblikkelig, at en velgjørende Virkning udbredte sig gjennem alle hans Lemmer. Han sendte nu Stephen hen til de andre Køier med denne velgjørende Drik, satte sig overende i Køien og gav sig til at gnide sine Fødder og Ben med Hænderne. Bevægelsen, Gnidningen og den varme Kasse gjengav ham snart Benenes Brug; han sprang ud af Køien og flædte sig hastig paa. Stimson havde tændt Ild i Kabyssen benyttende det allersidste Brænde, og Varmen begyndte at udbrede sig gjennem hele Bygningen. Men det var sandsynligvis dog alene Vindsforandringen og den deraf følgende mildere Temperatur, der frelst Besætningen paa Skibet af Østter Pond fra at lide den samme haarde Skjebne som Besætningen paa Seløven af Vineyard.

Med Hjelp af den dampende Kasse fik Stephen den ene Mand efter den anden ud af hans Køie, og da Blodet blev sat i Bevægelse ved Gnidning, kom alle Folkene snart paa Benene. Ved Undersøgelse fandtes det, at Tæer og Ører vare frosne paa alle de tre Sorte, og den sædvanlige Anvendelse af Sne blev nødvendig for dem. Temperaturen steg snart saameget, at Opholdet

derinde blev meget behageligt. Da varm Mad ansaaes for meget velgjørende, satte Stephen Bonner og Flest over Ilden, og da Frosten var trukken ud af en Del Brød ved at bløde det i koldt Vand, fik Alle et rigtig nærende og varmt Maaltid. Dette satte vore Robbefangere i godt Humeur, og man hørte ikke længere nogen Klage over Frosten.

Nu var det virkelig ikke længer koldt. Thermometret var gaaet op til 26 Grader over 0 ($- \div 2\frac{2}{3}^{\circ}$ R.) inde i Huset, da Roswell tændte ud, og Røgningen tilligemed den Ild, Stephen havde antændt, samt Vindforandringen bragte snart Kvægsølvet op til fyrrethve ($+ 3\frac{5}{9}^{\circ}$ R.). Dette var en oplivende Temperatur for dem, der havde indaandet Polarluft, og Nordveststormens Indflydelser vedbleve at tiltage. Regnen og Løveiret frembragte atter en Vandflod, og Klipperne fremmed i adskillige Timer et Syn, der kunde have faaet Niagara til at skjule sig af Skamfuldhed. Disse ophoiede Scener træffer man hyppig paa Jordens mest øde Steder, thi Naturens tilfældige Phænomener overgaae ofte i Storhed og Skønhed dens mest udmærkede daglige Bestræbelser.

Den næste Dag ophørte Regnen, og Sommeren sluttes virkelig at have indfundet sig. Vel stod Thermometret ved Middagstid i Skyggen kun paa otte og fyrrethve Grader ($+ 7^{\circ}$ R.), men i Solen steg det endogsaa til enoghalvsjerds ($+ 17^{\circ}$ R.). Lad dem, som have prøvet Extremerne af Varme og Kulde, forestille sig den Fryd,

det maatte være for vore Robbefangere at bevæge sig under saadan en Sol! Alle overflødige Klæder kastedes tilside, og mange af Folkene arbejdede endogsaa i Skjortearmerne.

Da Sneen var forsvunden næsten ligesaa hurtig, som den var kommen, vare alle Mand i virksom Bevægelse. Ikke en Gæste af Besætningen havde lyst til at udsætte sig for den Fare atter at døie Kulden paa Robbefangerlandet. Roswell selv var af den Mening, at den sidste strenge Kulde var Vinterens hendoende Anstrengelser, og at man ikke kunde vente mere Frost, hvilken Mening Stimson ogsaa delte. Seilene bleve tagne ned rundt omkring Huset, og de Gjenstande, som man havde isinde at tage med, bleve bragte ombord i Skonnerten saa hurtig, som den besværlige Bei vilde tillade det. Medens Kaptain den første Leilighed til at undersøge Sagerne's almindelige Tilstand paa Den. I dette Diemed steg han op paa Heisletten, og gik halveis op ad Bjerget forat kunne see langt ud tilføs.

Han fik snart Visshed om, at den sidste Vandflob havde skyllet al Isen og ethvert Spor af de Døde ud i Havet. Riget af Daggett var forsvunden tilligemed den Snedrive, i hvilken det var bleven begravet, og alle de døde Sælhundekroppe vare blevne bortskyllede. Kort, Klipperne vare saa nøgne og saa rene, som om aldrig noget Mennekses Fod havde betraadt dem. Af den Omstændighed, at Sælhundeskeletter vare blevne fundne spredte

langsmed den nordlige Kyst, der nu var saa øde, sluttede Roswell, at den sidste Storm havde været usædvanlig voldsom og sandsynligvis af den Slags, der kun med lange Mellemrum indtræffer.

Men Isens Tilstand var den Sag, der mest interesserede ham. I Løbet af en Uge kunde Skonnerten gøres klar til at gaae tilfjøs, og det med Lethed; men der laae den indesluttet i en Ismark, der endnu bedækkede næsten alt Vandet indenfor Øgruppen. Da Roswell stod paa Klippen, hvorfra han havde Udsigt over Vigene, beregnede han den Strækning det vilde være nødvendigt at føre Skonnerten gennem Isen, ved at gjenneisauge den, og det var gennem en Mark, der var fire Fod tyk i en Strækning af mindst fem Kvartmil. Dette Arbejde forekom ham saa herkulist, at han endog saa tænkte paa aldeles at forlade Skibet og begive sig bort i Baadene, saasnart det rigtig blev Sommer. Ved nærmere Overveielse blev denne Plan dog gjemt som en sidste Udvei, da de Farer, der vare forbundne med at møde Stormene i disse Have i aaben Hvalfangerbaad uden Ild, vare altfor store, til at man kunde tænke derpaa, saalænge nogen anden Udvei tilbød sig.

I End vare Isbjergene i Bevægelse, og en stor Flaade af dem gik tilfjøs, kommende fra hine fjerne og ubekjendte Egne, i hvilke de vare blevne dannede. Oppe fra Bjerget talte vor Helt idelmindste Hundrede med regelmæssige Former, høie Tinder og Høisletteland. Det

var meget ønskeligt at komme foran disse „Sealper“, thi nordpaa var Oceanet usædvanlig frit for alslags Is med Undtagelse af den, der laae nærmest ved Verne.

Saa længe man med Sikkerhed kunde gjøre Regning paa Værstidernes regelmæssige Forandringer, vidste Roswell, at han med Taalmodighed og Larvaagenhed kunde juldbyrde Alt i rette Tid. Men det var ingeniunde vist, at det var en sædvanlig Begivenhed, at den store Bugt saaledes var bleven fyldt med Markis, som det var sket den foregaaende Vinter, dersom det omgivende Lands nuværende Tilstand var en Undtagelse istedetfor en Regel. Ved at undersøge Kysten fandt man imidlertid, at Regnen og den smeltede Sne havde fremkaldt en slags Rand, og at de stærke Storme, der havde blæst og endnu blæste, havde frembragt en lidt efter lidt tiltagende Gnidning, indtil der var opstaaet et aabent Rum paa en tredive Favnes Brede mellem den lav Side af Markisen og Klipperne. Dette var en vigtig Opdagelse, som gav Anledning til, at et alvorligt Spørgsmaal blev afgjort.

Paa Grund af det omgivende Lands Form var det ikke muligt, at Isen kunde flyde ud i en Masse i de første to til tre Maanedre, eller for der var smeltet Saa meget, at der blev Plads for Ismarken til at passere Forbjergene og Bynterne. Af samme Grund vilde den aldrig have kunnet komme ind i Bugten, hvis ikke en anden Ismark, der strakte sig flere Sømil ud i Havet, i Forening med Vind og Strøm havde virket med en uimod-

staaelig Kraft paa denne og sønderrevet dens Kanter, som om det havde været nylig opkastet Jord. Spørgsmaalet var nu, om man kunde faae Skonnerten ud af dens nærværende Veie og ud i aabent Vand.

Læseren erindrer formodentlig, at Soloven ved sin Ankomst til Øgruppen kom sydsra ind i den store Bugt, medens den siden under sine Bestræbelser for at komme nordester var gaaet ud gennem den modsatte Passage. Nu tænkte Roswell, at han lettere kunde undslippe ved at følge den første af disse Veie end ved at følge den sidste, og det af følgende Grunde. Ingen Markis havde nogensinde tilstoppet den sydlige Passage, der nu var fuldkomment klar; men Udgangen dertil var spærret derved, at Nordoststormen pressede den Ismark, som endnu fyldte næsten hele Bugten, ned imod Klipperne. Vinden maatte imidlertid snart springe om, og naar denne Forandring indtraf, var det klart, at Ismarken vilde sætte sig i Bevægelse i modsat Retning, og derved vilde den allerede omtalte Stribe aabent Vand fremkomme. Det var rigtignok en betydelig Strækning, ikke mindre end femten Kvartmile, og hele Veien skulde man gaae ganske tæt ved skarpe Klippeskanter, der kunde trænge gennem Skonnertens Sider ligesaa let som en Dre, hvis den kom i Berøring med den; men denne Fare maatte kunne undgaaes ved Forsigtighed og betimelig Opmærksomhed.

Da man ikke kunde udfinde nogen bedre Plan til

at faae Skonnerten ud af dens nærværende Embargo, gik Styrmændene villig ind paa den ovenfor nævnte, og Forberedelser bleve gjorte til at iværksætte den. Da Vigen laae saa nær ved Nordostenden af Robbefangerlandet, er det rigtigst at forklare, at Grunden til, at den samme Fremgangsmaade ikke kunde følges nordest, var Bredden af den store Ismark søværis og det Farefulde i at følge den nordlige Kyst, naar den faste Is forlod den, paa Grund af den Mængde sønderbrudte Isstykker, der omtumledes foran den, saalangt som Væt kunde naae fra selve Klipperne.

Den tredie Dag efter Løveirets Begyndelse gik Vinden igjen om til Sydvest og blæste haardt. Denne Omstændighed satte snart Ismarken i Bevægelse, som man havde ventet, og drev den over mod Vulkanen i nordlig Retning. Omtrent Kloften sex om Morgenens meldte Hazard, at der begyndte at danne sig en Stribe aabent Vand langsmed Klipperne, medens der var store Fare for, at den Kanal, som var bleven aabnet fra Skonnerten til den nærmeste Bynt nedensfor Klipperne, forat man kunde være belavet paa det omtalte Tilfælde, skulde lufte sig ved Trykket af Isen udenfor paa den inde i Vigen. Den Strækning, som var bleven gjennejsauget forat danne den nævnte Kanal, oversteg ikke Hundrede Alen. Passagen var ikke meget videre end Skonnertens Brede, og man vil derfor let kunne indsee, hvor vigtigt det var

at faae den gjennem denne Kanal saa snart som muligt.

Endstjøndt adskillige nyttige Gjenstande laae adspredte paa Isen, og der endnu var andre, som skulde bringes over Klipperne fra Huset, blev der dog strax givet Ordre til at bringe Liner ud og sætte Fartøiet i Bevægelse. Folkene toge med Lyst fat paa Arbeidet, idet et Glimt af Haab om atter at see Hjemmet traadte frem for deres Indbildning, og fem Minutter efterat Hazard havde forkyndt Ordren, var Soløven af Øyster Bond kommen sex eller otte Gange sin egen Længde henimod Klipperne. Nu kom det farlige Dieblif. Havde Isen ikke været stærk mellem Fjorbjerget og det Sted, hvor Skonnerten nylig havde ligget, var den uden Redning bleven knust ved Lufningen af den konstige Kanal. Som det nu var, blev den indesluttet, og dens Fremgang blev standset; men Ismarken gjorde en Svingning formedelst Modstanden af den faste Is, som fyldte hele Vigen østen for Kanalen; og førend der var skeet nogen Skade, begyndte denne at aabne sig langt hurtigere, end den havde luffet sig. I det Dieblif Fartøiet var befriet, toge Folkene igjen fat paa Træletougene og løb det op til Klipperne med et Hurra! Der aabnede sig netop en Strimmel Vand, men Folkenes Bevægelse havde været saa hurtig, at den endnu ikke var bred nok, til at Skibet kunde gaae videre, og man fandt det nødvendigt at vente, til at Passagen blev saa bred, at det kunde fortsætte Farten. Mellemtiden

blev benyttet til at bringe de Gjenstande ombord, som man havde ladet tilbage.

Klokken ni var Alt ombord, og den bugtede Kanal, som fulgte Kystens Krumninger, saaes nu saa langt Diet kunde række; Trælleougene bleve bemandede, og der blev givet Ordre til at sætte sig i Bevægelse. Roswell følte nu, at han var isærd med det vanskeligste af alle sine Foretagender. Den fortvivlede Bart mellem Isbjergflaaden og det andet Forsøg paa at komme tilfjøs vare i visse Henseender ikke saa farlige som dette. Ismarken havde nu i flere Uger sat frem og tilbage, og ved Gnidning mod Klipperne, hver Gang den vendte, var den aabne Vandstribe bleven forøget, og man havde ved Jagttagelse forvissnet sig om, at disse Forandringer indtraf med kort Varsel. Dersom Vinden skagede sig om midt Solen, eller der indfandt sig en af disse Haves uberegnelige Strømninger, vilde Skonnerten sandsynligvis blive flaaet i stykker eller malet til Stov i Lobet af et Par Timer. Det var derfor af den yderste Vigtighed, at man ikke spildte et Dieblif.

Adskillige Gange i Lobet af den første Time standse des Skonnertens Bevægelse, fordi der ikke var tilstrækkelig Blods til at passere mellem de fremspringende Klippepynter og Randen af Isen. To Gange blev der flaaet Passager ved Hjælp af Saugen, da Isens Bevægelse ikke svarede til Robbefangernes Utaalmødighed. Efter en Fiebnesvanger Times Forløb var Skibet imidlertid bleven

halet halvanden Kvartmil frem, og havde naaet en Krumning i Kysten, hvor det aabne Vand var over halvtredssindstyve Favne bredt, og hvor Skibet kunde komme let og hurtig frem. Kloffen to var Soloven i hvad man kunde kalde Bunden af den store Bugt, tre til fire Sømil fra Vigen og paa det Sted hvor det lange lave Forbjerg begynder at stige ud i sydøstlig Retning. Da man nu kunde mærke Vinden over Klipperne, blev Foretopseil sat til tilligemed Underseilene — men disse vare dog for det Meste i Stille under Landet — og alle Mand bleve tagne ombord, da Skibet gjorde stærkere Gart for Seilene end ved Hjælp af Trælleougene. Det blæste meget friskt, og efter en halv Times Forskøb fik man det sydøstlige Forbjerg i Sigte, thiendt man var klos inde under Klipperne. Ti Minutter derefter var Soloven under rebede Seil strækkende sydøst over i fuldkomment rent Vand.

I Begyndelsen var Roswell Gardiner tilbøielig til at glæde sig over, at det vigtigste Foretagende nu var lykkedes ham, men ved noiere at see efter, hvorledes Sagerne stode, lærte han snart at ydmyge sig; thi han opdagede, at han i Virkeligheden kun havde gjort Begyndelsen.

Skjondt der ikke var synderlig megen Markis Syd for Ogruppen og i dens umiddelbare Nærhed, var der en utallig Mængde Bjerge. Vel kom disse flydende Bjerge ikke nær til Passagen, thi da Vandet der var

grundere, standsede de, inden de kunde komme derind. Ikkebestomindre blokkerede en hel Flaade af dem hele Gruppen, saalangt Diet kunde naae baade i Øst, Vest og Syd eller langsmed hele Linien af den sydlige Kyst. Det var først tvivlsomt, om Skonnerten nogensinde kunde krydse igjennem saadanne Farer, og strax efter blev det vist, at det var umuligt. Havde Vinden været gunstig, vilde Banstelsigheden ikke have været uovervindelig, men med en lille Storm og Vinden stik imod, kunde der slet ikke være Tale derom. Man maatte vælge en anden Fremgangsmaade.

Der var flere Alternativer at vælge imellem. Det ene var at gaae helt udenom Gruppen gaaende østen om Vulkanen, hvor ingen af Folkene havde været; og det andet var at følge den østlige Rand af Bugten holdende sig paa Indersiden af den og stolende paa at finde en Aabning, gjennem hvilken Skonnerten kunde forcere sig ud i aabent Vand nordpaa. Efter en kort Raadslagning med sine Styrmand bestemte Roswell sig til at forsøge det sidste.

Da den Cours, som nu skulde styres, var plad for Beiret, fløi det lille Fartoi, som nu var bleven lettet for saa stor en Del af Overskibet, gjennem Vandet med en uhyre Fart. Den væsentlige Grund til Frygt ved at forsøge denne Udvei var Sandsynligheden af, at Markisen skulde drive tilbage imod Klipperne i den nordøstlige Del af Bugten, som de med denne Sydvestvind

nødvendigvis maatte have under Læ: Skulde dette vise sig at blive Tilfældet, vilde man finde det umuligt at gaae videre, og Skonnerten vilde blive indsluttet, da det ikke vilde blive muligt at trække den tilbage ret imod den haarde Kuling. Trods disse Muligheder holdt Roswell gaaende, thi han saa tydelig, at i et saadant Dieblif var alt Andet bedre end Bankelmodighed.

Den Fart, hvormed det lille Fartoi fløi afsted for Stormen i fuldkomment smult Vand, satte snart vore Robbefangere bedre istand til at bedømme deres Udsigter. Udfigerne tilveirs, af hvilke Hazard var den ene, gav stadig Melding om, hvad de kunde see.

„Hvorledes seer det ud forude, Mr. Hazard?“ spurgte Roswell omtrent Kloffen fem om Eftermiddagen, netop som Skonnerten kom flos ind under Siden af den rygende Vulkan, der altid havde interesseret ham meget, uagtet han aldrig før havde faaet Tid til at besøge den. „Er der ingen Fare for at tørne paa Grund, saa flos som vi ere inde under denne D?“

„Det troer jeg ikke, Sir. Da vi vare i Land her, holdt vi hele Tiden Loddet gaaende, og vi havde to Favne Vand flos op til Strandbredden. Efter min Mening, Captain Gar'ner, kunne vi dristig løbe langsmed dette Land.“

„Og hvorledes seer det ud forude? Jeg har just ikke lyst til at blive indeklemmt her flos op til en Vulkan,

der kan kvæle os Alle med sin Røg, førend vi vide, hvort vi ere."

"Med den Vind er der ikke stor Fare for det. Disse Vulkaner ere dog ikke Andet end Legetoi. Røgen driver imod Nordost. Naa, det var et ordentlig Brag."

Netop som Hazard pralede af Vulkanernes ustadige Charakter, affyrede den i Nærheden af dem en Kanon, som Follene siden kaldte det, udslyngende en stor Mængde Afse og Siene, der ledsagedes af nogle skarpe flammende Lyn. Alle de lettere Dele dreve bort i Lø, men de tungere fulgte samme Lov som Projectiler, og spredte sig i alle Retninger. Udskillige temmelig store Stene faldt ganske tæt ved Skonnerten, og nogle mindre kom lige ned paa Dækket.

"Det gaaer nok ikke an at stoppe op her forat koge vor Potte," raabte Roswell til Skyrmanden. "Vi maa see at komme bort herfra saa hurtig som muligt."

"Komme bort herfra, Sir? Der er Intet forude, som standser os, skjøndt længere hen mod det østlige Fjorbjerg seer det ud, som om Markisen er indeklemmt."

"Hold godt Ildfig, Sir, og see især efter en Aabning mellem de mindre Der forud. Jeg haaber, at de Strømninger, som løbe imellem dem, skulde aabne os for Passage i den Retning."

Disse Ord forklare nøiagtig, hvad der indtraf. Skonnerten holdt gaaende, idet den næsten sturede sig op imod Vulkanens Fod, saaat Hjertet mange Gange

hoppede i Livet paa Roswell, naar han troede, at de maatte torne imod, men de gik klar. Hese Tiden fulgte det ene Brag efter det andet fra Krateret, og voldsomme Udbrud fandt Sted, der ledsagedes af Flamme og kulfort Røg. Mange Gange var Skonnerten saa nærved Haren, at den kun med Nød og neppe slap derfra, thi Stene saa tunge, at de kunde have gaaet igjennem dens Dæk og Bund, faldt paa Isen udenfor dem, men den Haand, som saa naadig havde frelst dem fra mange forskjellige Farer, var ogsaa her bestjermende udstrakt over dem, og Skonnerten ramtes ikke af Noget, der var saa stort, at det kunde skade den.

Denne Frelse gjorde et dybt Indtryk paa Roswell. Indtil sidste Vinter havde han været vant til at betragte Ting og Begivenheder som Noget, der fulgte af sig selv. Denne tankeløse Ligegyldighed, der er saa almindelig hos Folk, som have Lykken med sig, udstrakte sig endogsaa til de mest ophøiede Tegn paa den guddommelige Almagt; thi vor Helt saae ikke Andet paa Himlen en stjerneklar Nat end de blinkende Lys, som blot syntes ham stillede der, forat oplyse denne Klodes Mørke. Hvor ganske anderledes betragtede han nu Gjenstandene i Naturen og deres Oprindelse! Om det kun var et Insekt, forestillede hans Sjæl sig levende dets vidunderlige Mechanisme, dets Skønhed, dets Nytte. Ingen Stjerne syntes ham ringere, end hvad Videnskaben og Gfirtanken har lært os, at den er, og det Grefrygt indgydende Væsen, som har

skabt Alt, som styrer Alt og dommer Alt, blev bestandig en Gjenstand for hans Betragtninger, naar han saae paa det mindste af hans Værker. Følelser, der saaledes vare mildnede ved Odmhyghed, gjorde ham let modtagelig for disse den christlige Troes Hovedsætninger, som ere blevne helligede ved den almindelige Kirkes Tro lige siden Miraklernes Tid, og som nu med Tiden ere blevne ærværdige. Driftig og anmassende maa den være, som indbilder sig, at hans Forstand kan rette saa gamle og ophøiede Bildfarelser, og at Guds Kirke skulde have faaet Lov til at skride frem gennem Aarhundreder i den uhyggeligste Afgudsdyrkelse, forat rives ud deraf ved hans ensidige og sneverhjertede Philosophies anmassende Fornuftslutninger.

Folkene paa Soløven sølte sig mindre grebne af det, de saae, end deres unge Kaptain. Deres Hjerter sølte sig lettede ved Udsigten til snart at befries fra de Gjenvordigheder og Farer, som de havde udstaaet; og ved hvert Udbrud af Vulkanen loe de, saasnart de ikke længere kunde naaes af de nedfaldende Stene, og de paastode, at Bjerget affyrede en Salut til Ære for deres Afreise. Saadan er Forstjellen mellem Mennesker, hvis Hjerter og Aand have underkastet sig Troens Lov, og dem, som tankeløst følge Begivenhedernes Strøm. Skonneren passerede hurtig forbi en lille klippeagtig Ø og begyndte at dreie mere til Vinden, efterat den havde fulgt langt med Bugten, netop som Hazard kom til den Overbevis-

ning, at Ismarken var dreven ind imod den yderste Ø af Gruppen, og at det vilde være umuligt at komme ud i aabent Vand, ved at holde gaaende. Idet han vendte sig forat finde en Bugt eller et andet sikkert Sted, hvor Fartøiet kunde vente paa en gunstig Forandring, saa han en snever Abning i Læ af den lille Ø, man et Dieblis iforveien havde passeret, og saavidt han kunde see, førte den ud i aabent Vand.

Det var for sent at holde af for Indløbet til Passagen, da der var Is læt i Læ, men heldigvis var der Plads til at stagvende. Efterat Hazard havde praiet Roswell, dreiede Skonnerten strax klos til Vinden, Roret blev lagt i Læ, og den snurrede rundt som en Top. Der blev mindstet Seil, medens Skonnerten gik igjennem Vinden, og da det lille Skib var klar til at falde af for Passagen, havde det ikke andre Seil til end Forretopseil, Akhver og klosrebet Storseil. Under denne Seilføring foer Skibet afsted, idet det næsten skurede opad Klipperne paa den lille Ø, men uden at tørne paa. Tyve Minuter efter var det aldeles klar af Gruppen og ude i aabent Vand.

Om Natten blev man en hel Del besværet af sønderbrudt Markis, som Havet var temmelig fuldt af, men ved stor Agtpaagivenhed undgik man enhver alvorlig Beskadigelse. Heldigvis vare Nætterne nu korte, og Tusmørket varede længe baade Morgen og Aften; da Solen

atter kom tilsyne, fastede den et oplivende Skær over de oprørte Blande.

Binden blev staaende i Sydvest i tre Dage, og hele den Tid kulede det haardt. Ved Rattens Frembrud den paafølgende Dag var Havet frit for Is, og der blev sat Alt til, hvad trække kunde. Omtrent Klokken 9 om Morgen paa den fjerde Dag saaes et Punkt hæve sig op over de rullende Bølger, som med hvert Minut blev høiere og tydeligere. Et Par Timer slingrede Søloven afsted for en vestlig Storm mod Kap Horns Hermit paa sin bagbords Bøug i en Afstand af tre Sømil. Hvor mange farefulde Scener og bitre Nieblikke trængte ikke ind paa den unge Roswell Gardiners Sind, da han erindrede Alt, hvad der var foregaaet i de ti Maanedes siden den Dag, da han kom frem fra sit Skjul bag hine vilde Klipper! Hvor oprørt Havet end var, og hvor frygtet Stedet end var blandt Søfolk, betragtede han det dog som etflags Tilflugtssted, da han kom fra et endnu mere oprørt Hav. Han vidste vel, at en Vinter her vilde være temmelig besværlig; men han havde nylig tilbragt en Vinter paa et Sted, hvor man intet Brændsel kunde faae, medmindre man havde bragt det med. Tyve Dage senere seilede Søloven atter fra Rio efterat have solgt al den Olie, der var tilbage, og forsynet sig med Proviant, hvortil Skibet nu høilig trængte. En stor Del af den tilbageblevne Proviant var bleven fordærvet ved at blive tøet, og da Skonnerten atter løb ind i den

brasilianske Hovedstads herlige Havn, trængte man betydelig til Levnetsmidler. Derpaa fulgte det Vindstille og den Sløvhed, der altid hersker omkring Ækvator, hvor Dag og Nat ere lige lange og hvor ingen Inclination af Jordens Axe mod dens Banes Plan indvirker paa Klimaet, saa at der bliver Forskjel paa Sommer og Vinter.

Tyve Dage derefter løb Skonnerten for smaa Seil ind imellem nogle lave sandige Øer i Sydpassaten. Den søgte en Ankerplads, og da en saadan var funden, fastede den Anker, Baadene bleve satte i Vandet, og Roswell Gardiner gik iland.

Tolvte Kapitel.

Paa Øster Bond var Solén ikke standset i sit hurtige Løb omkring Solen, medens alle disse Begivenheder foregik i Sydpolathavet. Sommeren var forløben, den Sommer, som skulde have bragt Robbefangerne hjem, og Gfieraaret var kommen forat kelne saavel Forhaabninger som Legemet. Vinteren medførte ingen Forandring. Man hørte Intet om Roswell og hans Ledjagere, og man kunde hellerikke have hørt Noget fra dem, med mindre det skulde være skeet ved et Mirakel.

Marv Pratt nævnede ikke længere Roswell i sine

Bønner. Hun troede ganske bestemt, at han var død, og den puritanske Lære sagde hende, at denne den skønneste og kjereste af alle Christendommens Stikke, at bede for de Afdøde, var forbunden med en Tro, som det var fjættersk at nære. Vi give os ikke ud for selv at have tydelige og klare Forestillinger om dette Emne, naar undtages en bestemt protestantisk Utilbøielighed til at troe paa de Misbrug, der drives med Skjersilden; men vi ønske oprigtig, at saadanne Bønner kunde have den Virkning, som en saa stor Del af den christne Verden tillægger dem. Men Mary Pratt var mindre liberal i det Kapitel, end vi ere. Roswell Gardiners Navn kom derfor aldrig over hendes Læber, naar hun bad, skjendt der neppe gik et Dieblis, uden at hans mandige Skikkelse stod for hendes indre Øie. Han levede endnu i hendes Hjerte, og derfra søgte hun ikke at jage ham bort.

Hvad Diakonen angaaer, da havde Alderdom, Svagelighed og Bekymringer bragt ham hans Endeligt nær. De Lidenstaber, som havde opfyldt ham, medens han endnu var rask, vendte sig nu imod ham og tærede paa hans Livskraft. Det er mere end sandsynligt, at han vilde have levet adskillige Aaeneder, maaskee adskillige Aar længere, hvis ikke Pengegridskhedens onde Aand havde bidraget til at forværre den Sygdom, han led af. Som Sagerne nu stode, løb Sandet hurtig ud af hans Timeglas, og den dygtige Doktor Sage underrettede Mary

om Usandsynligheden af, at hendes Onkel og Beskytter kunde leve ret længe.

Det er mærkeligt, hvorledes Interessen for en rig Mand pludselig lever op blandt hans Slægtninge og mulige Arvinger, naar hans sidste Time nærmer sig. Diafon Pratt var bekjendt for at være en velhavende Mand; man antog, at han eiede en tredive til fyrrethve Tusind Dollars, hvilket for tredive Aar siden blev anseet for Rigdom blandt Østenderne; og enhver menneskelig Skabning i Old Suffolk, der enten hørte til den overveiende Majoritet eller den mere udvalgte og flogere Minoritet, der paa nogen lovmæssig Maade kunde gjøre Fordring paa at blive erindret af den døende Mand, samlede om hans Dødsleie.

Under disse Omstændigheder maatte Mary Pratt, der saalænge havde pleiet ham i hans Sygdom og mildnet hans Lidelser, nødvendigvis fremtræde som en meget ubethdelig og underordnet Person. Andre, der stode i samme Grad af Slægtskab til den døende Mand, og to, en Broder og en Søster, der vare ham endnu nærmere, havde deres Fordringer, og vare aldeles ikke tilbøielige til at give Afkald paa dem. Gjerne vilde stakkels Mary have bedet ved sin Onkels Leie, men Pastor Whittle havde paataget sig denne høitidelige Pligt, da man ansaae det for rigtigst, at der ved en Persons dødelige Afgang, som saalænge havde opfyldt en Diafons Plads, skulde tages Hensyn til Skikkene i hans Forsamlinger. Adskillige

af Slægtningene, som nylig vare ankomne, og som ikke vare saa bekjendte med Forholdet mellem Diakonen og Præsten, beklagede indbyrdes, at denne Sidste gjorde altfor mange upassende Hentydninger til Menighedens pecuniaire Forsatning, og specielt at han saa godt som ligesrem havde anmodet Diakonen om at stifte et Legat, som kunde sætte de Efterlevende istand til at lade Forsamlingshuset male, opføre en ny Hestestald, kjøbe nogle bedre Kaffelovne og forsyne Huset med nye Bænke. Disse bekedne Forlangender, hvistede man — thi Alt blev dengang hvistet — vilde medtage omtrent Tusinde Dollars af Diakonens surt erhvervede Penge, og det blev omtalt som en Uretfærdighed imod den Mand, der stod i Begreb med at slige ned i Graven, hvor intet Jordstykke kunde være ham til nogen Nytte.

Diakon Pratt blev haardt beleiret i de sidste Uger af sit Liv. Mange vare de Vink, som bleve givne om Nødvendigheden af, at han gjorde Testament, skjøndt Broderen og Søsteren, der stolede paa den Ret, Loven hjemlede dem, kun sagde Lidet om den Gjenstand, og dette Lidet var snarere om det Upassende i at ydage en Mand, der befandt sig i en saadan Tilstand som deres Broder, med Forretninger af en saa gribende Natur. Den Omstændighed, at disse vigtige Personer modsatte sig denne Plan, gjorde sin Virkning, og de fleste af Slægtningene begyndte at beregne det mulige Beløb, der efter den Lids Arvelod kunde tilfalde Enhver af dem. Den

fortræffelige og uforlignelig vise Commune i New York havde endnu ikke naaet den overordenlige Gæmildhed, som den nu saa hurtig nærmer sig. Dengang tænkte man endnu ikke paa Skyldneren som Kreditors nærmeste Arving, og man drømte ikke endnu om dette behagelige, men upraktiske Forlangende af en falsk Philanthropi, der kaldtes Homestead Exemption Law. New York var dengang en sund og kraftig Commune, der vel kunde begaae Feilgreb — Mennesket er jo altid udsat for at fejle — men Kontrollen med Communens Anliggender var endnu ikke kommen i Hænderne paa rene Kvaksalvere, hvis Uvidenhed og Kvaksalveri ansporedes af den laveste Eidskab for Majoriteter. Blandt Andet, som dengang blev respekteret, var Testamenter; men det var ikke bekjendt for et eneste Individ blandt alle dem, der opfyldte Diacon Bratts Bølig, at den døende Mand aldrig havde kunnet samle saameget Mod, som var nødvendigt for at opstille et saadant Dokument. Han havde Frihed til at handle, men han fandt ikke for godt at benytte sig af denne Frihed. Havde han levet endnu nogle Aar, vilde han være kommen i Besiddelse af en saa ophøiet Frihed, at han ikke vilde have kunnet bortforpagte en Eiendom, eller indbringe et almindeligt Tilgodehavende uden at komme ind under den politiske Jordbrugers Harve.

Aarstiden var rykket frem til Begyndelsen af April Maaned, og denne Maaned er ialmindelighed mild og

balsamist paa Kyften, skjøndt den er underkastet bethdelige og pludselige Temperaturforandringer. Paa den Dag, til hvilken vi nu onste at henschytte Scenen, stode Binduerne i Diafonens Soveværelse aabne, og den milde Søndevind vistede hen over hans blege og indfaldne Kind. Døden var nær, skjøndt Livsprincipet kæmpede haardt med „Rædslernes Konge.“ Nu var det, at Utillstrækkeligheden af den vildfarende og pharaisæiske Tro, som saalænge havde holdt denne Religionens Forkhynder i et Trældomsbaand, der var mere trykkende end aabenbare og erklærede Synder, og som han sit hele Liv igjennem snarere havde spekuleret i end sat sin Lid til — tydelig viste sig for ham, saa at han i denne Time langtfra kunde føle sig beroliget. Der havde altid været aliformegen Egenstjærklighed i Diafon Bratts Temperament til at gjøre hans Tro saa ydmyg og andægtig, som den skulde være. Det nyttede ham aldeles Intet, at han var Diafon, eller at han havde holdt lange Bønner paa Markedspladsene, hvor Folk kunde see ham, eller at han, som han pleiede at sige, havde gjort saa Meget for Exemplets Skyld. Alt dette havde ikke været tilstrækkeligt til at rense hans Hjerte for Verdslighed, og han samlede nu omkring i en usikker Troes Mørke efter det sande Lys, som skulde lede hans Fjed til en anden Verden.

Doktoren befalede, at Alle med Undtagelse af et Par af de nærmeste Slægtninge skulde forlade den døende Mand's Værelse. Blandt disse sidste var den fromme og

fjerlige Mary, der gjerne vilde være hos sin Onkel i denne hans største Nød. Hun tænkte ikke længer paa hans Gjerrighed, paa at han havde drevet Nager og havde levet saa meget for sig selv og saa lidt for Gud. Medens hun var beskæftiget med at pleie den Syge, kom der Bud til hende, at Løkke-Joseph var ude i Gangen og ønskede at tale med hende. Hun gik ud til den gamle Tjener og fandt ham staaende ved et Vindue, der vendte mod Øst, og hvorfra man sælgelig kunde see ud over Gardiners Bugt.

„Der er hun, Miss Mary.“ sagde Joe og pegede ud af Vinduet, medens hele hans Ansigt glødede af Genrykkelse og Brændevin. „Det burde strax fortælles Diaconen, at hans sidste Timer kunne blive lykkeligere end de, han har tilbragt i den sidste Tid. Det er hende, skjøndt jeg ikke strax kunde kjende hende.“

Mary saae et Skib staae ind imod Øyster Pond, og hun var saa bekendt med Gjenstande af den Natur, at hun strax saae, at det var en Skonnert; men saa fuldstændig havde hun opgivet Søloven, at det ikke faldt hende ind, at det kunde være dette længe savnede Skib.

„Hvad er det, Du peger paa, Joe?“ spurgte den forundrede Pige i al Ustydighed.

„Paa det Skib der — paa Søloven af Sterling, som saalænge har været savnet, men som nu atter kommer frem, just som Rhederen er i Værk med at kaste los fra denne Jord.“

Joe kunde have talt i en hel Time; han snakkede væk i to til tre Minutter med Hovedet og Halvdelen af sit Legeme ude af Binduet uden at afbrydes af Mary, der sank ned i en Stol for ikke at falde om paa Gulvet. Endelig fattede den fjere Pige sig og talede.

„Det kan Du dog ikke være fuldkomment vis paa, Joe,* sagde hun; „denne Skonnert synes mig ikke at ligne Soløven.“

„Det synes den mig heller ikke i visse Dele; men i andre ligner den. Overflødet lader til at være helt forandret, og det er meget lavt. Men ingen anden Forrettopseilsskonnert kommer nogeninde ind den Bei, og jeg kender ingen, som det kunde være rimeligt, vilde gjøre det. Ja, ved Jupiter, der kommer det samme blaa Flag, som jeg hjalp til med at sje, og som det blev bestemt, skulde være Diafonens Signal. Der kan ikke være nogen Feiltagelse nu.“

Joe kunde gjerne have talt en halv Time endnu uden at blive afbrudt, thi Mary havde begivet sig til sit eget Bærelse, efterladende ham med Hovedet og Halvdelen af Kroppen ude af Binduet, hvor han endnu en Stund anstillede sine Betragtninger og Visninger, medens den Person, som han indbildte sig at tale til, laae paa Knæ og opsendte sin Tak til Gud! En Time senere var al Tvivl fjernet; Skonnerten kom ind mellem Østter Pond og Shelter Island og ilede henimod det velbekjendte Værft.

„Er det ikke vidunderligt, Mary,“ udbød Diafonen, rigtignok med hul Stemme, men med et Liv og en Kraft, som ikke syntes at staae i meget nær Forbindelse med Døden, — „er det ikke vidunderligt, at Gar'ner endelig kommer tilbage! Hvis han blot har udført sin Pligt imod mig, vil dette være mit Livs største Bøvestykke og gøre mine Dages Aften lykkelig. Jeg haaber, at jeg altid har været taknemmelig for enhver Betsignelse, og jeg er vis paa, at jeg er det for denne. Giv mig Velstand, og jeg skal ikke glemme det. De have bedet mig om at gøre Testamente, men jeg sagde dem, at jeg var altfor fattig til at tænke paa saadant Noget, og da min Skonnert er kommen tilbage, faaer jeg vel flere Bink af den samme Slags. Skulde der tilstøde mig Noget, Mary, kan Du fremtage det forseglede Papir, jeg gav Dig at gemme, og det vil nok tilfredsstille dem Alle. Du maa huske paa, det er adresseret til Gar'ner. Der staaer ikke Meget i det, og der vil neppe blive tænkt Meget paa det, men saadant som det er, er det det sidste Dokument jeg undertegner, medmindre jeg skulde blive bedre. At tænke sig, at Gar'ner virkelig er kommen tilbage! Det har givet mig nyt Liv, og om en Ugeslid vil jeg kunne være oppe igjen, naar han blot ikke har glemt Klippen og den skjulte Skat!“

Mary Bratts Hjerte havde ikke været saa let i mange, mange Dage, men det smertede hende at være Vidne til denne vedholdende Længsel efter jordisk Guds. Hun vidste, at hendes Onkels Dage, ja hans Timer vare

talte, og skjøndt Lampen et Dieblif var blussset op, fordi der var ghyt ny Olie i den, var dog Bægen næsten fortæret, og den maatte snart gaae ud, om saa Roswells Held aldrig havde været saa stort. Efterretningerne om den pludselige og uforudsete Tilbagekomst af et Skib, der saalænge havde været anseet for tabt, udbredte sig som en Røbeild over hele Bynten og forøgede betydelig Interessen for den døende Mands Tilstand hos hans Slægtninge. Havde han hidtil været en Gjenstand for deres Omfarg, blev han det nu dobbelt. Et Skib fragtet med Sælfskind vilde i og for sig have vaft stor Opfigt; men paa en eller anden Maade var Diafonens store Hemmelighed om den nedgravede Skat fluppen ud, sandsynligvis ved hans Lamentationer under hans Sygdom, og skjøndt man ikke vidste rigtig Bested, forøgedes dog derved i hoi Grad de Forventninger, som stode i Forbindelse med Skonnertens uventede Tilbagekomst. Kort, det vilde ikke have været let at tænke sig en Omstændighed, som mere kunde tjene til at forøge de levende Hølelser, der dengang herskede i Anledning af Diafon Pratt og hans Efterladenskaber end Solovens Ankomst netop i dette Dieblif.

Og det ankom virkelig dette af Stormen omtumlede, af Isen indesluttede, halvt ophuggede og halvt opbrændte lille Skib, efterat have passeret saa lang en Vej over Oceanet, som kunde have udgjort et halvt Dufin almindelige Sørejfer! Det var virkelig den Læseren saa vel bekjendte Skonnert, der nu bjergede sit Storfeil og sin Alhyer,

idet den faldt af alene for Forretopsel ned imod Værftet, hvor der nu var samlet en Sværm af nysgjerrige Menneſter; thi ethvert menneſkeligt Væſen, der paa nogen Maade kunde, havde begivet ſig derhen. Med Dreng og Fruentimmer var der viſtnok henved Hundrede paa Værftet og blandt dem var Størſtedelen af de ængſtelige Slægtninge, ſom opholdt ſig hos Skibets Eier, medens han laae paa ſit Yderſte. Det var maaskee temmelig naturligt, at de nærværende Omſtændigheder overforie deres Interesſe for Diafonen paa Skonnerten, hvilken de betragtede ſom en livløs Del af en Eiendom, ſom ſnart intet Levende ſtod i Forbindelſe med.

Lofke-Joſeph var eiſlags Drakel under ſaadanne Omſtændigheder. Han havde tilbragt ſin Ungdom tilføs, havde ofte omſeilet Kap Horn og var bekiendt for at beſidde en ſtor Mængde Kundſkaber om Skibe af alle Slags og enhver Størrelſe. Han blev nu raadſpurgt af Alle, ſom kunde komme ham nær, og hans Mening blev modtagen ſom en res adjudicata, ſom Juristerne udtrykke ſig.

„Det er Baaden,” ſagde Joe og kaldte Soloven ved et Diminutiv ſom et Beviſ paa ſit ſkarpe Blik; „ja, det er Bartoiet ſelv, men hun ligger ſvært dybt i Vandet! Aldrig har jeg ſeet en Skonnert af hendes Drægtighed komme ind fra en Reife med Spyghatterne ſaa langt nede ved Vandgangen. Troer Du ikke, Jim, at der maa være Noget tungere end Skind i dens Laſt, ſorat trykke hende ſaa dybt ned i Vandet?“

Jim var en anden Fisker, der levede af at fange Østers, Muslinger, Fisk og andre af de omliggende Bugters Skatte. Han var ingenlunde en saa anseet Autoritet som Lokke-Joseph, men paa et Bærst var han altid en Autoritet.

„Jeg har aldrig seet Magen,“ svarede Jim. „Den Skonnert maa have gjort det Meste af Reisen under Vand. Hun ligger ligesaa lavt, som en af vore Kystfarere, der komme ind med en Ladning Mursten.“

„Ja, vel ligger hun lavt; men ikke saa lavt som et Skib, jeg engang gjorde et Krids med. Jeg var ombord paa den første af Onkel Sams Kanonbaade, der gik over Dammen til Gibraltar. Du kan troe, Middelhavsfolkene gloede, da vi kom ind. Der kom fremmede Officerer ombord til os hele Tiden, og de undrede sig over, at vi ikke vare Amphibier.“

„Hvad er det?“ spurgte Jim temmelig hastig. „Der er ikke saadant et Tong i et Skib.“

„Det veed jeg meget godt, men en Amphibie er saavidt jeg veed, en ny Slags Hval, der kommer op forat trække Beiret ligesom alle af den Familie, som gamle Doktor Mitchell fra Cow Neck kalder de Kreaturer. De fremmede Officerer troede da, at vi maatte høre til den Amphibiefamilie, da vi kunde leve saameget under Vandet. Det var et vaadt Stykke Arbeide, kan jeg sige Jer, Dreng; jeg troer ikke, jeg fik en god Mundfuld Luft mere end een Gang i Timen hele den første Dag.

vi vare ude. En af de fremmede Officerer spurgte vor Kaptain, hvorledes Kanonbaaden sthyrede. Han var nu slet ikke Kaptain, var han ikke, kun Skipper, og vi kaldte ham Jumpin Billy. Saa siger Jumpin Billy: 'Veed det ikke, Sir.' 'Hvad! De er gaaet over Atlanterhavet med hende og veed ikke, hvorledes Deres Bartoi sthyrer!' siger den fremmede Officer, siger han — og vel maatte han det, Jim, eftersom Intet, der nogensinde har været til, kunde gaae fra Nordfolk til Gibraltar, uden at see lidt til Roret. Men Jumpin Billy havde en anden Historie at fortælle. 'Nei, Sir; veed det ikke,' svarede han. 'Seer De, Sir, en Nordvesten tog os ret agterind, da vi klarede Fjorbjergene, og ned dukkede hun med sin Snude under og Halen i Veiret, og hun kom tvers herover, uden at der var Leilighed til at prøve Roret.'"

Denne Historie, som Joe havde fortalt idetmindste hundrede Gange for, og som i Fjorbigaaende sagt skal være sand, fremkaldte den sædvanlige Beundring især blandt de mange Arvinger, for hvem den var ganske ny. Da Latteren var forbi, hvilket snart skete, fortsatte Joe et Emne, der havde mere Interesse for de fleste af hans Tilhørere eller snarere for de vigtigste Personer iblandt dem.

"Skind kunne aldrig trykke et Bartoi saa dybt ned, det kan man være sikker paa!" begyndte han igjen. "Jeg har seet alle Slags Skibe, men Hundrede Donkaster kunne ikke presse Sælhundesskind saa stærkt sammen, at

de kunne trykke et Skib saa dybt ned! For mit Die-
Jim, er der noget Unaturligt ved den Skonnert."

"Maaskee er det slet ikke Soloven," svarede Jim.
"Der er altid en vis Familielighed mellem alle de Far-
tøier, visse Folk bygge, og dette er maaskee en Slægtning
af vor savnede Skonnert."

"Jeg vil ikke svare for Fartøiet, skjøndt det er hen-
des blaa Flag og det er hendes Mastetoppe, og jeg
indstoppede den Forrettopseils Faldsblok med mine egne
Hænder. Jeg skal sige Dig Noget; de have lidt Haveri
eller ere blevene indeklemte i Isen hist oppe, og denne
Skonnert er bleven bygget paany af den gamle Skonnert.
De skal faae at see, at det er sandt, hvad jeg siger.
Ja, see der kommer Captain Gar'ner rask op i god
Behold."

Bed denne Esterreining foer en lille Pige affled
forat meddele den til den grædende og taknemmelige
Mary, der modtog den med villigt Die og aabent Hjerte.
En Time derefter holdt Roswell Mary i sine Arme; thi
i et saadant Dieblik var det ikke muligt for den mest
Samvittighedsfulde af Kjønnet at affekttere Kulde og
Lilbageholdenhed, hvor der var saamegen virkelig Æmhed
og Kjerlighed tilstede. Medens Roswell trykkede Mary
til sit Hjerte, tilhviste han hende de velsignede Ord,
der forkyndte hans egen ydmyge Underkastelse under den
Tro, der anlager Christus for Guds Son. Den fromme
og uskyldige Pige kjendte altsor godt sin Elsters Aabenhed.

og Oprigtighed til at tvivle om Sandheden af hvad han sagde. Dette Dieblis var det lykkeligste i hendes korte og uskyldige Liv.

Men de glædelige Efterretninger havde naaet Diafonen, og førend Roswell havde faaet Leilighed til at meddele hende andre Oplysninger end dem, der forvissede Mary om, at han var kommen tilbage netop, som hun ønskede ham, bleve de begge kaldte ind til den døende Mands Leie. Virkningen af Diafonens Sindsbevægelse var saa stor, at de forventningsfulde Arvinger næsten troede, at deres Besøg havde været for tidligt, og at de kunde vende hjem for længere hen i Tiden at fornøje det. Det smelter os at skulle skildre saadanne Sider af den menneskelige Natur; men vilde det være rejsedigt at tegne det modbydelige Billede af Gjerrigheden forvænde over en Grav uden at skildre de Charakterer, som omgav den? Af alle de mange Slægtninge var Mary den Æneste, der sølte og tænkte, som christelig Kjerlighed, tvindelig Kærlighed og Fornuften bød. Alle de andre saae intet Andet end Besidderen af en stor Formue, der stod i Begreb med at forlade Livet forat begive sig til den ukjendte Verden, hvorhen man Intet kan medtage fra denne undtagen den guddommelige og misbrugte Aand, der blev skabt i Guds Billede.

„Velkommen, Gar'ner — velkommen hjem igjen!“ udbrød Diafonen saa livlig, at den unge Mand næsten blev stuppet med Hensyn til sin Rheders virkelige Tilstand,

de kunne trykke et Skib saa dybt ned! For mit Die, Jim, er der noget Unaturligt ved den Skonnert."

"Maaskee er det slet ikke Soloven," svarede Jim. "Der er altid en vis Familielighed mellem alle de Fartøier, visse Folk bygge, og dette er maaskee en Slægtning af vor savnede Skonnert."

"Jeg vil ikke svare for Fartøiet, skjøndt det er hendes blaa Flag og det er hendes Mastetoppe, og jeg indstoppede den Forrettopsejls Faldsblof med mine egne Hænder. Jeg skal sige Dig Noget; de have lidt Haveri eller ere blevne indeklemte i Isen hist oppe, og denne Skonnert er bleven bygget paany af den gamle Skonnert. De skal faae at see, at det er sandt, hvad jeg siger. Ja, see der kommer Captain Gar'ner rast op i god Behold."

Ved denne Efterretning foer en lille Pige afsted forat meddele den til den grædende og taknemmelige Mary, der modtog den med villigt Die og aabent Hjerte. En Time derefter holdt Roswell Mary i sine Arme; thi i et saadant Dieblik var det ikke muligt for den mest Samvittighedsfulde af Kjønnet at affekttere Kulde og Tilbageholdenhed, hvor der var saamegen virkelig Æmhed og Kjerlighed tilstede. Medens Roswell trykkede Mary til sit Hjerte, tilhviiste han hende de velsignede Ord, der forkyndte hans egen ydmyge Underkastelse under den Tro, der antager Kristus for Guds Son. Den fromme og uskyldige Pige kjendte altsor godt sin Elfers Aabenhed

og Oprigtighed til at tvivle om Sandheden af hvad han sagde. Dette Dieblis var det lykkeligste i hendes korte og uskyldige Liv.

Men de glædelige Efterretninger havde naaet Diafonen, og førend Roswell havde faaet Leilighed til at meddele hende andre Oplysninger end dem, der forvissede Mary om, at han var kommen tilbage netop, som hun ønskede ham, bleve de begge kaldte ind til den døende Mand's Leie. Virkningen af Diafonens Sindsbevægelse var saa stor, at de forventningsfulde Arvinger næsten troede, at deres Besøg havde været for tidligt, og at de kunde vende hjem for længere hen i Tiden at fornøje det. Det smertede os at skulle skildre saadanne Sider af den mennefskelige Natur; men vilde det være retfærdigt at tegne det modbydelige Billede af Gjerrigheden svævende over en Grav uden at skildre de Charakterer, som omgav den? Af alle de mange Slægtninge var Mary den Æneste, der sølte og tænkte, som christelig Kjerlighed, tvindelig Kærlighed og Fornuften bød. Alle de andre saae intet Andet end Besidderen af en stor Formue, der stod i Begreb med at forlade Livet forat begive sig til den ukjendte Verden, hvorhen man Intet kan medtage fra denne undtagen den guddommelige og misbrugte Aand, der blev skabt i Guds Billede.

„Velkommen, Gar'ner — velkommen hjem igjen!“ udbød Diafonen saa livlig, at den unge Mand næsten blev skuffet med Hensyn til sin Rheders virkelige Tilstand,

en Feiltagelse, som maaskee var noget uheldig, da den forlede ham til at være mere oprigtig, end han ellers vilde have været. „Jeg kunde ikke overtale mig til at opgive Dem og troede bestandig, at vi endnu skulde faae gode Efterretninger fra Dem. Gar'nerne ere en Familie, man kan stole paa, og det var en Grund, hvorfor jeg valgte Dem til at kommandere min Skonnert. Disse Daggett'er ere en Plage, men vi skulde aldrig have faaet Roget at vide om Verne eller Klippen, havde Gen af dem ikke været.“

Da Diaconen standsede for at trække Veiret, vendte Mary sig bort fra Sengen, inderlig bedrovet over at see jordiske Længsler saaledes klæbe fast ved en Person, der neppe havde en Time tilbage at leve i. De glasagtige, men oplivede Dine, en Kind, der lignede et visstent Valbirkeblad lagt paa en kold og hvid Sten, og Læber, der allerede begyndte at vige bort fra Tænderne — det var i Sandhed et sørgeligt Billede at skue i dette Dieblif. Af alle de Tilstedeværende sølte dog alene Mary Pratt tilfulde det Upassende og Urimelige i at opmuntre saadanne Følelser, som nu vare fremherskende i Diaconens Bryst. Selv Pastor Whittle var nysgjerrig efter at faae at vide, hvormegit Totalsummen af Diacon Pratts Efterladenskab var bleven forøget ved det Skibs Tilbagekomst. der saalænge var bleven betragtet som forulykket. Medens derfor Alles Dine hvilede med Nysgjerrighed paa den modige Unglings smukke Ansigt, der stod ved Siden

af Diafonens Seng, baade Broderens og Søsterens, Reuevernes og Niecernes, Fætternes og Vennernes, var denne Herrens Tjener ogsaa med i Tallet, og det var ikke hans Dine, som udtrykte mindst Nysgjerrighed og Forventning. Saasnart Diafonen havde faaet lidt Veir igjen, og havde drukkert en styrkende Lægedrik, som den leiede Sygevogteriske rakte ham, vendte hans begjerlige Tanker tilbage til dette ene altopslugende Formaal for hans hele Liv.

„Det er lutter Venner, Gar'ner,“ sagde han, „som ere komne for at besøge mig under det Aldebestindende, jeg i den senere Tid har lidt af, og som alle ville blive glade ved at høre Deres gode Lykke. Saa De har da endelig bragt Skonnerten tilbage, Gar'ner, til Skuffelse og Uergrelse for disse Skibsrhedere i Sag Harbour, som fortalte, at vi aldrig skulde see hende igjen — bragt hende tilbage — ha! Gar'ner?“

„Kun tildels, Diafon Pratt. Lykken har baade været os med og imod, siden vi forlode Dem, og det er kun den bedste Del af Skibet, vi have bragt hjem.“

„Den bedste Del af Skibet,“ sagde Diafonen saa hastig, at han blev nødt til at standse; „den bedste Del! Hvad i al Verden er der da bleven af Resten?“

„Resten er bleven brændt, Sir, for at bevare os fra at fryse ihjel.“ Roswell gav nu en kort, men meget tydelig og forstaaelig Beretning om, hvad der var haændet, og om den Maade, hvorpaa han havde bygget

paa Diakonens Soløve med det Materiale, som Soløven af Vineyard havde leveret ham. Denne hans Fortælling bragte Mary Bratt tilbage til Siden af Sengen og bevægede hende til opmærksomt at fæste sine Bine paa den Talendes Ansigt. Hvad Diaconen angaaer, da kunde han have sagt med Shakespeares Bolshy: „Hvis jeg blot havde tjent min Gud med Halvdelen af den Iver, hvormed jeg tjente min Konge, vilde han nu paa mine gamle Dage ikke have overladt mig nogen til mine Fjender.“ Hans forladte Tilstand hidrørte vel ikke fra Tabet af Magt, men fra en langt mindre ædel Lidenskab, fra Gjerrighed. Eftersom Roswell gik videre, forekom det ham, at den ene Kilde til Velstand efter den anden slap ham ud af Haanden, indtil han endelig med stielvende Stemme og et Ansigt, fra hvilket alt Spor af Liv var flygtet, atter vovede at tale.

„Jeg kan altsaa betragte min Speculation som aldeles mislykket?“ sagde han. „Assurandeurerne ville vægre sig ved at betale for et Skib, der paa denne Maade er bleven omhygget, og Folkene fra Vineyard ville gaafe vist gjøre Fordring paa Bjerghøjen, baade fordi to af deres Folk have hjulpet til ved Arbeidet og paa Grund af Materialet — og saa have vi ingen Ladning til at dække Udgifterne med.“

„Nei, Hr. Diacon, det er ikke slet saa slemmt,“ svarede Roswell. „Vi have hjembragt en god Del Skind, nok baade til at betale Folkene deres fulde Hyre og er-

staae Dem alle Deres Udgifter foruden et ganske godt Udbytte. En Robbefanger gjør i Almindelighed gode Forretninger, naar han træffer paa Robber. Vor Ladning af Stind kan ikke være mindre værd end tyve tusind Dollars foruden en halv Skibsladning, der er bleven tilbage paa Den, og som der maa sendes et andet Fartoi efter."

"Det er beroligende, Gud være lovet," udbrød Diaconen, "skjøndt Skonnerten er saa godt som tabt, og Udgifterne have været frygtelig svære. Jeg tør næsten ikke indlade mig paa at gaae videre — Gar'ner — stoppede De — jeg bliver svagere og svagere — Mary, vil Du ikke spørge ham."

"Jeg frygter for, at min Onkel mener, jeg skal spørge Dem, om De ifølge Deres Instruxer stoppede op ved Klippen i Vestindien," sagde Nicen; men man kunde see paa hende, at hun kun nødig gjorde det, thi hun saa indelig, at det var paa den høie Tid, at hendes Onkel hørte op med at tænke paa jordiske Anliggender, og begyndte at henvende sine Tanker paa det Tilkommende.

"Jeg har ikke glemt nogen Del af Deres Ordre, Sir," svarede Roswell. "Det var min Pligt at udføre dem, og jeg troer, at jeg har gjort det i enhver Henseende."

"Stop, Gar'ner," afbrød den døende Mand ham; "et Spørgsmaal, mens jeg huster det. Vilde Folkene

fra Vineyard gjøre Fordring paa Bjergelon paa Grund af disse Skind?"

"Paa ingen Maade, Sir. Disse Skind ere alle vore egne — de bleve tagne, nedfaldede, henstuede og hjembragte af os selv. Der er en hel Del Skind, som tilhøre Folkene fra Vineyard, og som de henstuede i Huset, der tilhører Dem, Hr. Diacon; det kan nok betale sig at sende et lille Skib efter dem. Dersom Nogen skulde gjøre Fordring paa Bjergelon, da er det os. Der blev vel ikke forlangt nogen Bjergelon, da vi led Havari ved Kap Henlopen?"

"Nei, aldeles ingen — Daggett opførte sig smukt ved den Leilighed, og det har jeg ladet hans Benner ovre paa Vineyard vide. Men, Gar'ner, endnu staaer tilbage at afgjøre den vigtigste Sag. Ønsker De, at Bærelset skal rommes, førend vi tale derom — skulle vi lukke Døren for alle disse Folk, og derpaa afgjøre Forretningen, hvad?"

Det kunde være uforsigtigt at fortsætte Fortællingen i saamange Vidners Nærværelse, og den unge Mand holdt derfor inde, indtil Bærelset var rommet, saa at der ikke blev Andre tilbage hos den Syge end Mary. han selv og Sygevogtersken. Denne Sidste kunde man ikke godt blive af med paa Øster Pond, hvor hendes Bestilling gav hende Ret til at kjende alle Familiehemmeligheder, eller, hvad det var det Samme for hende, til at indbilde sig, at hun kjendte dem. Blandt alle de

Talemaader, som menneskelig Erfaring har forvandelt til Axiomer, er der ingen, der er rigtigere end den, som siger: „Der er Hemmeligheder i alle Familier.“ Disse Hemmeligheder giver Verden sig i Almindelighed Mine af at kjende tilbunds, men vi troe, at der er Gaa, som have naaet de tre Sneise uden at være bleven overbevist om, hvormegen indbildst Uvidenhed der ligger i denne Verdens Anmasselse. Tôt ou tard tout se sait er et be- tydningssfuldt Ordsprog hos vore gamle Benner, Franskmændene, der ere ligesaa dygtige Praktiskere som noget andet Folk paa Jordens Overflade; men tôt ou tard tout ne sait pas.“

„Er Døren lukket?“ spurgte Diaconen skjelsvende; thi af Utaalmødighed og Afkræftelse rystede hele hans Skikkelse. „See til, at Døren er forsvaret lukket, Mary; det er vor egen Hemmelighed, og det maa Baagekonen huske paa.“

Mary forsikrede ham, at de vare alene, og vendte sig bedrovel bort fra Sengen.

„Nu, Gar'ner,“ begyndte Diaconen, „aabn nu Døren Hjerter og lad os faae det Hele at vide.“

Roswell betænkte sig paa at svare; thi ogsaa ham smertede det at være Vidne til dette Exempel paa, hvor saft en Sjæl kan klynge sig til Mammon, naar den lige er i Begreb med at gaae over til den ukjendte Verden. Den gamle Mands glasagtige, indfaldne Dine havde et

Udtryk, der paa en ubehagelig Maade mindede ham om den Blirren med Dinene, som han ofte havde seet hos Daggett.

„De glemte dog vel ikke Klippen, Gar'ner?“ spurgte Diakonen ængstelig.

„Nei, Sir; vi opfyldte vor Pligt med Hensyn til den Del af Reisen.“

„Fandt De den — var Stedet noiagtlig beskrevet?“

„Intet Kort kunde være noiagtigere. Vi spildte en Maaned med at see efter det væsentligste Landmærke, der var bleven forandret formedelst Veiret, men da det først var funden, var det Dvrige let. De Bansteligheder, vi mødte, da vi skulde afsted igjen, ere Grunden til at vi komme hjem saa sent paa Foraaret.“

„Bryd Dem ikke om Foraaret, Gar'ner; den Tid, der er gaaet, kommer nok igjen. De fandt altsaa Klippen, som var beskrevet af Daggett?“

„Ja, vi gjorde, Sir; og netop hvor han havde beskrevet, at den skulde ligge.“

„Og Træet og den lille Sandbanke ved dets Fod?“

„Begge vare der, Sir. Banken maa være voret en Del derved, at Sandet har forskudt sig, men i det Hele taget var Stedet godt nok beskrevet.“

„Godt — godt — godt! De aabnede naturligvis Høien?“

„Ja, vi gjorde, Sir, og fandt den af Søroveren omtalte Kasse.“

„En god stor Kasse, kan jeg tænke; disse Sørovere gjøre sjelden Noget halvt — hi! hi! hi!“

„Jeg kan just ikke sige, at den var meget stor; den saae mig ud til engang at have indeholdt Vinduesglas og det af temmelig smaa Dimensioner.“

„Men Indholdet — De omtaler ikke Indholdet.“

„Her er det, Sir,“ sagde Roswell, tog en lille Pung op af sin Lomme og lagde den paa Sengen ved Siden af Diafonen. „Det er lutter Guldstykker, og der er akkurat et hundrede og tre og fyrrethve af dem; men det er tunge Dubloner, der nok gjelde jerten Dollars hver.“

Diafonen udstødte en Lyd, som om han snappede efter Veiret i det samme Dieblif, han greb Pungen. I det næste Dieblif var han død, og der er al Grund til at troe, at Djevlen, der havde holdt Die med ham og opmuntret ham i hans fremherskende Synd, loe ved denne heldige Guldbyrkelse af sine ondskabsfulde Konster! Hvis Englene i Himlen ikke sørgede ved denne en skrøbelig Sjæls karakteristiske Vorigang fra den jordiske Bolig, var der en Person, som gjorde det, der besad mange af deres Egenskaber. Den Svaghed, som Mary Pratts Onkel tidligere havde lagt for Dagen, havde hvilet tungt, paa hendes Hjerte, og dyb var nu hendes Sorg over at han havde faaet saadant et Endeligt.

Trettende Kapitel.

Man har i Almindelighed stort Hastværk med at skaffe de Døde af Veien i dette Land. I ingen anden Verdensdel, som vi kjende, ere Begravelserne saa simple og rørende, thi Dommen og Synderne, som føre til den, træde ved den Leilighed tydeligere frem end Rang, Rigdomme eller personlige Fortjenester. Flor og Handsker uddeles i Byerne, og paa Landet Handsker; men foruden dette og Ligklædet, Eigvognen og de grædende Venner er en amerikansk Begravelse en meget fordringsløs Procession af Personer i deres bedste Dragt, tilføds, naar Afstanden er kort, tilvogns eller tilhest, naar Graven er langt fra Boligen. Der er dog et Træk, som i dette Land staaer i Forbindelse med et Dødsfald, som vi gjerne ønskede at see forandret. Det er den næsten usømmelige Hast, hvormed man i Almindelighed søger at blive den Døde kvit. Upaatvivlelig har Klimaet bidraget til Indførelsen af denne Skik, men Klimaet kræver dog ingenlunde et saadant Hastværk, som sædvanlig vides.

Da der var saa mange fjerntboende Venner tilstede, paatog nogle af disse sig at ordne Affairerne. Med sit Kjøns og sin Alders naturlige Frygtisomhed trak Mary sig tilbage, i det Dieblisk hendes Omsorg ikke længere kunde være Onkelen til Nytte, og Begravelsen fandt Sted

Dagen efter Diafonens Død. Det var den i Landet sædvanlige og høitidelige Ceremoni. Den velærværdige Mr. Whittle troede, at han burde holde en Tale i Anledning af at dette „klare og skinnende Eys“ var bleven udslukt, og Riget blev derfor ført til Forsamlingshuset, hvor hele Menigheden var tilstede, da det var Helligdag. Vi kunne ikke sige Noget til Roes for denne Tale, der allerede havde tjent som Lovtale over to til tre andre Diafoner. Ved ingen Leilighed blive de Lettroende i saa høj Grad bedragne som ved saadanne Taler. En Præst kan i mange Aar foredrage, hvad Andres Hjerner have udarbejdet, uden at Bedrageriet opdages af hans Tilhørere, alene paa Grund af den Ufresngt, man nærer for Prækestolen. I denne Henseende gaaer det med Præstener som med Kritiker; Tilhøreren eller Læseren er altfor høflig til at gennemskue de almindelige store Mytifikationer. Det er dog af stor Vigtighed for Menneskene, at der prædiktes, og en Prædikant kan upaatvivselig udrette meget Godt, især naar hans Liv stemmer overens med hans Lære; ja selv Kritiken, skøndt den er af langt ringere Betydning, kan være en nyttig Konst i ærlige, uafhængige, forstandige og lærde Mænds Hænder. Men Intet i denne Verden er, som det skulde være, og Aarhundreder ville sandsynligvis rulle hen over den, førend den „gode Tid“ virkelig kommer.

Da Begravelsesdagen var en Helligdag, blev der ikke talt om Forretninger. Men den følgende Morgen

samledes Vennerne tidlig i Daligstuen, og som Undskyldning for, at man hastede saa stærkt, blev anført den Omstændighed, at mange af de Tilstedeværende havde saa langt at reise. Diakonen havde sandsynligvis gjort en langt længere Rejse, end der nu forestod nogen af hans Slægtninge.

„Det er bedst, at vi see lidt til Diakonens Affairer, inden vi skilles ad,“ sagde Mr. Job Pratt, der vel havde samme Navn som det gamle Testamentes Job, men ikke hans Taalmodighed. „Blandt Slægtninge og Venner skulde der aldrig findes Andet end Tillid og Kjerlighed, og jeg er vis paa, at jeg ikke nærer andre Følelser mod Nogen her. Jeg formoder“ — Alt, hvad Mr. Job vidste, var bestandig grundet paa Formodninger — „jeg formoder, at jeg er den rette Mand til at bestyre Diakonens Eiendom, skjøndt jeg ikke ønsker at gjøre det, hvis Nogen har det Mindste at indvende derimod.“

Enhver var enig med ham i, at han var den rette Person, thi Alle vidste, at han var det Individ, der rimeligst vilde blive valgt til Executor.

„Jeg har aldrig anslaaet Diakonens Eiendom saa høit, som Rygtet har fortalt,“ vedblev Mr. Job Pratt; „skjøndt jeg formoder, at den nok vil beløbe sig til ti tusind Dollars.“

„Alt!“ udbød en Cousine, der var Onke og havde gjort sig store Forventninger, „jeg har altid troet, at

Diakon Bratt var fyrrethve til halvtredsfindsthyve tusind Dollars værd! Ti tusind Dollars vil ikke blive Meget til Enhver af os, naar de blive delte mellem Saamange."

"Delingen vil ikke blive mellem saa overmaade Mange, Mrs. Martin," svarede Mr. Job, "da den vil blive indskrænket til de Nærmeste. Dersom der ikke er noget Testament — og, saavidt jeg kan see, er der intet," han lagde stærkt Eftertryk paa det sidste Ord, "dersom der ikke er noget Testament, vil hele Giendommen, baade rørligt og urørligt Gods, blive delt i fem Parter, som efter min Beregning vil udgjøre 6 Tusind Dollars til hver, vistnok ikke nogen stor Formue, men et behageligt Tilskud for dem, som sidde i smaa Omstændigheder. Diakonen var noget noieregående, ja, han var; alle Bratt'erne ere lidt tilboielige til at være noieregående men det er da ikke nogen Feil. Det er godt, at man, passer paa det, man har, da det er betroet os af det guddommelige Forsyn."

Paa denne Maade beroligede Mr. Job Bratt ofte sin Samvittighed, naar han passede paa sit eget saavel som paa andre Folks Gods. Ifølge hans Moral paalagde det guddommelige Forsyn ham det som en Pligt at flytte den Dollar, der var i hans Naboes Lomme, over i sin egen, og nøie at passe paa den, efterat Flytningen var foregaaet.

"Man skal passe paa, som De siger, Sir," svarede Enken Martin, "og derfor kunde jeg nok have Lyst til at vide, om der ikke er et Testament. Jeg veed, at

Diakonen satte stor Pris paa mig, og jeg kan ikke troe, at han er gaaet over i den anden Verden uden at betænke sin Cousine Jenny med Lidt."

"Jeg er dog bange for, at han har gjort det, Mrs. Martin — jeg er bange for, han har gjort det. Jeg har ikke hørt om noget Testament. Doktoren siger, at han tvivler om, at Diakonen nogensinde kunde faae Mod til at skrive om sin Død, og at han aldrig har hørt tale om noget Testament. Jeg hører at Mary hellerikke veed Noget derom, og ellers veed jeg ikke, hvor jeg skal henvende mig forat anstille Efterforskninger. Mr. Whittle mener, at der er et Testament, det maa jeg dog sige."

"Der maa være et Testament," svarede Præsten, der atter tidlig var mødt paa Pletten, netop i den Anledning; "jeg slutter det af de mange Samtaler, jeg havde med den Afdøde. Det er ikke en Maaned, siden jeg talte til ham om alle de Reparationer, som vare nødvendige paa alle til Sognet hørende Bygninger, Præstegaarden medindbefattet. Han var enig med mig i Alt, hvad jeg sagde, indrømmede, at vi ikke kunde komme gjennem en Vinter til uden en ny Hestestald, og at den østlige Ende af Præstegaarden burde tækkes i Lobet af næste Sommer."

"Det kan være meget sandt, Hr. Pastor, uden at Diakonen derfor behøver at have gjort Testament," bemærkede Mr. Job rolig, ja, taalamodig, maa vi sige.

"Det troer jeg dog ikke," svarede Præsten med en Varme, som man vilde have fundet upassende, hvis Talen

ikke havde været om Hestestalden, Bræstegaarden og Forsamlingshuset, der alle vare offentlige Eiendomme. „En gudsfrygtig Mand af Kirken vilde neppe have næret saadanne Forhaabninger, som Diaakon Pratt har næret hos mig i over to Aar, uden tilsidst at holde sit Ord. Jeg antager, at Alle ville være enige med mig deri.“

„Gif da Diaakonen saa vidt, at han lovede at gjøre Noget?“ spurgte Mr. Job lidt frygtsoomt, thi han var ingenlunde sikker paa, at Svaret ikke vilde blive bekræftende, i hvilket Tilfælde han ahnede det Værste.

„Just ikke ligefrem,“ svarede Præsten, der var altfor samvittighedsfuld til at lyve, skjøndt han var fristet dertil. „Men en Mand kan ligesaa godt love indirekte som direkte. Naar en Ting ligger mig meget paa Hjerter, og jeg taler ofte derom med en Person, som kan opfylde, hvad jeg ønsker, og denne Person hører derpaa saa opmærksomt, som jeg kan ønske det, betragter jeg det som Løfte, og i kirkelige Sager som et meget høitideligt Løfte.“

Ikke alle Jesuitter i denne Verden saae deres Opdragelse i Rom, eller ansee Ignatius Loyola som deres Ordens store Stifter. Der gives endogsaa nogle, som aldrig offentlig have vedkjendt sig deres Tro og deres Iver, som aldrig have taget Konsuren eller afslagt Løftet.

„Det er som Folk tage det,“ svarede Mr. Job Pratt rolig, skjøndt han smilede paa en saa betydningsfuld Maade, at Mrs. Martin atter blev bange for, at Eiendommen dog, naar Alt kom til Alt, vilde blive for-

best efter Loven. „Nogle mene, at et Løfte bør udtales, medens Andre tænke, at det kan underforstaaes. Loven fordrer dog i Almindelighed en direkte Udtalelse, forat et Løfte skal være bindende, og i saadanne Sager maa det ovenikjøbet være skrevet med Segl under i tre ansvarlige Vidners Nærværelse.

„Jeg vilde ønske, at der kunde blive foretaget en fuldstændig Undersøgelse, forat man kunde faae at vide, om der er noget Testament,“ bemærkede Præsten ængstelig.

„Det er jeg fuldkomment villig til at gjøre,“ svarede Mr. Job, hvis Tillidsfuldhed og moralske Mod voxede med hvert Øieblik, „fuldkomment villig, naar jeg blot vidste, hvor jeg skulde gaae hen forat anstille denne Undersøgelse.“

„Er der Noget af de Tilstedeværende, der veed, om den Afdøde har gjort Testament?“ spurgte Præsten i en myndig Tone.

En Dødsstilhed fulgte paa Spørgsmaalet. Die mødte Die, og der var en stor Skuffelse blandt de fjernere Beslægtede. Men den velærværdige Mr. Whittle havde altfor længe og altfor ivrig gaaet paa Jagt efter et Legat, til at han skulde lade sig drive ud af Sporet, naar han troede at have faaet Die paa Wildtet.

„Det er vistnok bedst at udspørge hver Slægtning især,“ tilføiede han. „Mr. Job Pratt, veed De Noget om et Testament?“

„Aldeles Intet. Engang troede jeg, at Diaconen

havde ifinde at gjøre sit Testament, men han maa vistnok have skiftet Sind."

"Og De, Mrs. Thomas," sagde han og vendte sig mod Søsteren, „som den nærmest Beslægtede gjør jeg Dem det samme Spørgsmaal!"

„Jeg talte engang med min Broder derom," svarede denne Slægtning, der sad og rokkede frem og tilbage i sin Gyngestol, som om hun antog, at Jorden vilde standse paa sin Bane, hvis hun selv hørte op med at bevæge sig; „men han gav mig ikke noget tilfredsstillende Svar, det vil sige, som jeg kan kalde tilfredsstillende. Havde han sagt mig, at han havde gjort Testament og givet mig min fulde Andel, skulde jeg have været tilfreds, eller havde han sagt mig, at han ikke havde gjort Testament, og at Loven vilde give mig min fulde Andel, skulde jeg ogsaa have været tilfreds. Jeg troer nok, at jeg er meget let at tilfredsstille."

Dette var tydeligt nok og viste, at der ikke var Mere at faae ud af Diafonens elskede og eneste efterlevende Søster.

„Og De, Mary, veed de Noget om, at Deres Onkel har gjort Testament."

Mary rystede paa Hovedet, men der var intet Smil om hendes Mund, thi den hele Scene var hende hoist ubehagelig.

„Der er altsaa Ingen af de Tilstedeværende, der veed Noget om et Papir, som Diafonen skulde have efter-

ladt til at aabnes efter hans Død?" spurgte Præsten, henvendende Spørgsmaalet til hele Forsamlingen.

"Et Papir!" udbød Mary hastig. "Jo, jeg veed Noget om et Papir; jeg troede, De talte om et Testament."

"Et Testament er sædvanlig skrevet paa Papir nutil-dags, Miss Mary. Saa De har altsaa et Papir."

"Onkel gav mig et Papir og sagde mig, at jeg skulde beholde det, indtil Roswell Gardiner kom tilbage, og hvis han da selv ikke var i Live til den Tid, over-levere det til ham." Rodme udbredte sig over den smukke Piges Ansigt, og hun syntes nu at tale med mere For-sigtighed. "Da jeg skulde give Roswell Papiret, har jeg altid tænkt, at det angik ham. Min Onkel talte til mig derom endnu den sidste Dag før sin Død."

"Det er upaatvivlelig Testamentet!" udbød den velærværdige Mr. Whittle med mere Henrykkelse, end det sømmede sig hans Stilling. "Troer De ikke, at det er Diakon Pratts Testament, Miss Mary?"

Det havde Mary aldrig tænkt paa. Hun vidste, at hendes Onkel inderlig ønskede, at hun skulde ægte Roswell, og hun havde bestandig troet, at det Papir, hun havde, og som var lagt i en Konvolut med Udskrift til hendes Elsker, indeholdt en Udtalelse af hans Ønsker om denne for hende saa vigtige Sag og ellers Intet. Mary Pratt tænkte meget lidt paa sin Onkels Eiendom og endnu mindre paa dens fremtidige Anvendelse, medens hun tænkte en hel Del paa Roswell Gardiner og hans

Frieri. Det var derfor den naturligste Ting af Verden, at hun var geraadet i en saadan Vidsfarelse. Men nu, da Sagen var stillet i et nyt Lys for hende, reiste hun sig, gik ind i sit eget Værelse og kom snart tilbage med Papiret i Haanden. Baade Mr. Job Pratt og Præsten tilbød at befrie hende for Byrden, og ved en temmelig bestemt Bevægelse lykkedes det den Første at sætte sig i Besiddelse af Dokumenterne. Papirerne vare sammenlagte i Form af et Forretningsbrev, der var behørig forseglet og adresseret til „Mr. Roswell Gardiner, Captain paa Skonnerten Soloven, nu fraværende paa en Reise.“ Udskriften blev læst høit ikke uden at vække en Smule Overraskelse; ifkedestomindre skred Mr. Job Pratt med megen Koldblodighed til at aabne Pakken, rejsomom den havde været adresseret til ham. I dette afgjørende Skridt kunde Mrs. Martin, Mrs. Thomas og Pastor Whittle betragtes som Deltagere, thi de nærmede sig, og saa ivrige vare de to Koner, at de virkelig hjalp med til at bryde Seglet.

„Hvis Brevet er adresseret til mig,“ sagde Roswell Gardiner med Bestemthed og Myndighed, „fordrer jeg som min Ret selv at aabne det. Det er paafaldende, at de, til hvem Brevet ikke er adresseret, tiltage sig denne Ret.“

„Men det er fra Diakon Pratt,“ raabte Mrs. Martin, „og kan maaskee indeholde hans Testamente.“

„I hvilket Tilfælde jeg skulde mene, at mine Rettig-

heder kunne komme med i Betragtning," sagde Mr. Job Pratt lidt mere koldblodig, men paa en Maade, som viste, at han ikke var rigtig vis i sin Sag.

"Javist!" bemærkede Mrs. Thomas. „Brødre og Søstre, ja selv Cousiner gaae altid forud for Fremmede. Her ere vi, en Broder og en Søster af Diakonen, og vi burde have Ret til at læse hans Breve."

I al den Tid havde Roswell staaet med fremraakt Arm og med et Blik, som bevægede Mr. Job Pratt til at lægge Baand paa sin Utaalmodighed. Mary gik hen og stillede sig ved Siden af ham, ligesom forat understøtte ham, men hun sagde Intet.

„Der er en Lov, som sætter streng Straf for med Bevidsthed at aabne et Brev, der er adresseret til en Anden," begyndte Roswell igjen med Fasthed, „og den vil blive gjort gjeldende mod Enhver, der vover at aabne noget af mine. Hvis dette Brev er adresseret til mig, Sir, fordrer jeg det, og jeg vil have det, hvad det saa skal koste."

Roswell gik et Skridt nærmere henimod Mr. Job Pratt, der leverede ham Brevet, skjøndt modstræbende, og ikke førend Enken Martin havde gjort et frampagtigt, men frugtesløst Greb efter det.

„I ethvert Tilfælde bør det aabnes i vor Nær-værelse," bemærkede denne Kone, „forat vi kunne see, hvad der staaer i det."

„Og med hvilken Ret, Madame? Har jeg ikke samme

Forret som Andre, at kunne læse mine Breve, naar og hvor det behager mig? Hvis imidlertid Indholdet af dette angaaer den afdøde Diacon Bratts Eiendom, giver jeg mit Samtykke til, at det bliver bekjendt. Der er Intet i denne Udskrift, som siger mig, at jeg skal aabne Bassen i Vidners Nærværelse, men under de nærværende Omstændigheder foretrækker jeg at gøre det."

Derpaa gav Roswel sig ganske sindig isærd med at undersøge Bassen. Seglet var allerede brækket, og i denne Tilstand fremviste han det med et betydningsfuldt Smil for alle de Tilstedeværende, hvorpaa han fremtog og aabnede et Dokument, der var skrevet paa et Ark tykt Papir og var undertegnet med flere Vidners Navne.

"Ah, det er det," sagde Lokke-Joseph, thi Bærelset var opfyldt med alle slags Folk; "det er Dokumentet; jeg kjendte det, saasnart jeg fik Det paa det!"

"Og hvad veed Du om det, Joseph?" spurgte Enken ivrig. "Better Job, denne Mand kan maaskee blive et meget vigtigt Vidne."

"Hvad jeg ved, Mrs. Martin? Ih, jeg saae Diaconen undertegne Noget om Sælhundene. Saasnart jeg horte Squire Craft, som var hernede i det samme Grinde, tale saameget om Sælhundene, vidste jeg nok, at Kaptain Gar'ner havde Noget at gøre med den Sag. Diaconen hang med hele sit Hjerte ved Skomnerien og hendes Rejse, og jeg troer nok, at det var Skomnerien, der gjorde det af med ham."

„Mon det ikke skulde annullere en Kodical, Fætter Job, hvis Diaconen ved en Kodical skulde have betænkt Kaplain Gar'ner og Mary?“

„Det faae vi at see, det faae vi at see. Saa Du var tilstede, Joseph, da Testamentet blev opsat?“

„Javist, jeg var Vidne til at Dokumentet blev udsærdiget. Jeg tænker, at han sendte Bud efter mig til at være Vidne, fordi jeg kjendte lidt til Sælhundeforretningerne, da jeg for mange Aar siden har gjort to Reiser fra Stonington. Ja, ja, det er Dokumentet, og forfættet var Diaconen, da han satte sit Navn derunder, det kan jeg fortælle Dem.“

„Forfættet!“ gjentog Broderen; „det er i ethvert Tilfælde imod Loven. Det Dokument, som en Mand underskriver af Frygt, er aldeles ugyldigt efter Loven. Hvad et Testament angaaer, da er det, som om han slet ikke var død.“

„Kan det forholde sig saaledes, Squire Job?“ spurgte Søsteren, der hidtil kun havde sagt lidt, men tænkt desto Mere

„Ja, en Mand kan være legemlig død, men leve efter Loven.“

„Åh, hvor mærkeligt. Loven er dog en underlig Ting for dem, der forstaae den.“

Den værdige Mrs. Thomas udtalte her en langt dybere Mening, end hun sandsynligvis var sig bevidst. Loven er en vidunderlig Ting, og endnu vidunderligere

er den, som kan sige, hvad den er idag, eller med Næm-
lighed vil blive imorgen. Især er Loven om testamentariske
Bestemmelser mere end almindelig usikker, da den store
Interesse, Kommunen nærer for visse Individuers store
Eiendomme, som paa Grund af deres Formues Størrelse
staae udenfor de almindelige Samsundscategorier, er il-
linder for, at Noget, som angaaer dem, bliver endelig
og fuldstændig ordnet. I Tyrkiet og Amerika kan Be-
siddelsen af en stor Formue meget let ruinere Besidderen,
da Landsforvisning i en eller anden Stikkelse let kan
blive Følgen deraf. I Tyrkiet har dette længe og aaben-
lyst været Tilfældet, Strikken ligger sædvanlig ved Siden
af Pengeskrinet; i Amerika er derimod Systemet endnu i
sin Barndom, men det gaaer med Ræmpeskridt frem mod
sin Fuldkommenhed. Endnu tyve Aar som de tyve, der
ere passerede, i hvilke den udsaaede Sæd kan faae Tid
til at modnes, og det store Værk, som efter vor ringe Mening
er et Demoralisationsværk, vil i denne vigtige Henseende
være fuldendt. Vi ere bange for, at de lovpriiste Frem-
skridt, som vi hore saameget om, ligne den Mands Frem-
gangsmaade, som indbildte sig, han kunde lære sin Hest
at leve uden Foder. Just som han troede, at det stakkels
Dyr havde naaet Fuldkommenheden, døde det af Mangel
paa Næring.

Nosvel læste det omtalte Dokument to Gange, og
lagde det derpaa med mandig Omhed i Marths Hænder.
Den unge Pige læste ogsaa Dokumentet, og hendes Pine

fyldtes med Taarer; men en blussende Rødme udbredte sig over hendes Ansigt, da hun gav Testamentet tilbage til sin Elsker.

„O, læs det ikke nu, Roswell,“ sagde hun i en dæmpet Tone; men Stilheden var saa dyb og Forventningen saa stor, at enhver Stavelse, hun udtrede, blev hørt af Alle i Bærelset.

„Og hvorfor ikke læse det nu, Miss Mary?“ udbrød Enken Martin. „Det forekommer mig, at det er den rette Tid at læse det. Skal jeg ved en Kodicil udelukkes af Testamentet, saa ønsker jeg dog nok at vide det.“

„Det er i enhver Henseende bedst, at det tilstedeværende Selskab strax faaer at vide Alt, hvad der skal meddeles,“ bemærkede Mr. Pratt. „Førend Testamentet bliver læst, hvis dette er Testamentet. Captain Garner —“

„Saavidt jeg kan see, Sir, er dette den afdøde Diakon Pratt's Testament, behørig forsynet med den Afdødes egen Underskrift og Segl, samt Vidnerne's Underskrift.“

„Endnu et Ord, førend det bliver læst. Det forekommer mig. Du sagde, Joseph, at den Afdøde var forfættet, da han undertegnede dette Testament. Jeg httre ikke nogen Mening, førend jeg har hørt Testamentet; maaskee jeg, esierat det er bleven læst, hverken vil sige eller tænke Noget om denne Frygt, skjøndt det Dokument som en Mand undertegner, fordi han er bleven forfættet, aldeles ikke er noget Dokument, hvis Frygten er, hvad jeg kalder en lovformelig Frygt.“

„Men det var ikke Tilfældet med Diaconen, Squire Job,“ bemærkede Lokke-Joseph strax. „Han undertegnede ikke Dokumentet, fordi han blev forfækket, men han blev forfækket, fordi han undertegnede Dokumentet. Det er bedst at lade Baaden gaae med den rette Ende forrest, Squire.“

„Læs Testamentet, Captain Gar'ner, hvis De har det,“ sagde Mr. Job Pratt med Bestemthed. „Det er passende, at vi saa at vide, hvem der er Executor. Mine Venner, maa jeg bede Dem tie et Dieblif.“

Under en dødbliende Stilhed oplæste Roswell Gardiner nu Følgende.

„I Guds Navn, Amen! Jeg, Ichabod Pratt fra Byen Southold, Grevskabet Suffolk, Staten New York, der er af skøbelig Helbred, men ved min fulde Aandskraft, erklærer dette for at være min sidste Villie.

„Jeg testamenterer min Niece, Mary Pratt, eneste Barn af min afdøde Broder, Israel Pratt, alle mine virkelige Eiendomme, hvilke de saa end ere, og hvor de end ligge, til evig Arv og Gie for hende og hendes Arvinger.

„Jeg testamenterer min Broder, Job Pratt, hvilken som helst af de Heste, som jeg ved min Død er i Besiddelse af, og som han selv maa vælge til Erstatning for den Skade, jeg tilspøiede en af hans Heste, som jeg benyttede.

„Jeg testamenterer min Søster, Jane Thomas, det store Speil, der hænger oppe i det østlige Soveværelse, og som engang var vor elskede Moders Eiendom.

„Jeg testamenterer Enken Catherine Martin, min Cousine, den store Naalepude i det nævnte østlige Kammer, som hun pleiede at rose og beundre saa meget.

„Jeg testamenterer nævnte Niece, Mary Pratt, eneste Barn af fornævnte min salig Broder, Israel Pratt, alt mit rørlige Gods, deri indbefattet udlaaante Penge, Skibe, Besætning paa Gaarden, Bohave, Klædningsstykker, udestaaende Fordringer, rede Penge og alslags personlig Eiendom af hvilken som helst Art.

„Jeg udnævner og beskikker Roswell Gardiner, nu fraværende paa en Robbesanger Expedition i min Tjeneste, til eneste Executor af denne min sidste Willie, forudsat at han kommer tilbage inden sex Maaneder efter min Dod. Skulde han ikke komme tilbage inden de nævnte sex Maaneder, udnævner jeg min ovennævnte Niece og Arving, Mary Pratt, til eneste Executrice af denne min Willie.

„Jeg tilraader alvorligen denne min nævnte Niece, Mary Pratt, at ægte nævnte Roswell Gardiner; men jeg knytter ikke nogen Betingelse til dette Raad, da jeg ønsker, at min adopterede Datter frit skal kunne gjøre, hvad hun anseer for bedst.“

Dokumentet var i alle Henseender lovformelig udfærdiget, og der kunde ingen Tvivl være om dets fuldkomne Gyldighed. Mary følte sig meget forvirret og meget forlegen. Saa fuldkomment uegennygtig havde hendes Omhu for Onkelen været, og saa bestedne hendes Ønsker, at hun i Begyndelsen ikke kunde betragte sig selv

som Besidderinde af en Eiendom, hun hele sit Liv havde været vant til at betragte som en Del af hendes afdøde Onkel. De skuffede Arvinger opgav Sagen som en daarlig Forretning, „esterat de,“ som Løkke-Joseph fortalte sine Venner, da han om Aftenen sad ved et Krus Most og gennemgik alle Omstændighederne, „havde overhalet den fra For til Agter og fra Knappen til Kjølspinet. De kunde ikke vinde Noget ved at gøre Modstand,“ vedblev Joseph, „og saa toge de Hesten og Speilet og Naalepuden og udleverede Ladningen. Det var ikke muligt, at Nogen af den Race kunde lade Saa meget som en Knappenaal blive tilbage, som de troede, at Loven hjemlede dem Ret til. Squire Job fortrak meget nodig, thi saa fast troede han paa sin Fordrings Gyldighed, at han, som han selv fortalte, havde besluttet at brække den nordlige Eng op og saae Byg deri til næste Foraar.“

„Man siger, at Pastor Whittle fandt det meget haardt, at der slet ikke var sagt Noget om ham eller Forsamlingshuset i Diafonens Testament,“ bemærkede Jake Davis, en af Løkke-Josephs Kammerater.

„Ja, det gjorde han; han tog sig det saa nær, at Alle ere enige i, at de Præfener, han holdt de to næste Sendage, vare de fletteste, han nogensinde havde holdt.“

„Saa maa de have været meget slemme,“ bemærkede Davis tørt. „Jeg har længe betragtet Pastor Whittle's Taler som det Værste, man kan træffe paa.“

Det er ikke nødvendigt at meddele. Mere af denne Samtale, og vi skulde heller ikke have givet denne lille Prøve deraf, dersom den ikke træffende stikbrede, hvad der virkelig passerede ved Oplæsningen af Testamentet. Roswell fandt ingen Banskkelighed ved at bevise Dokumentets Ægthed, og Dagen efter at han havde faaet Frihed til at handle som Executor, ægtede han Mary Pratt, og blev saaledes Bestyrer af alle hendes virkelige Eiendomme; saadan var Loven dengang, men nu er den anderledes. Nu kan en Mand have en ret net lille Familietvist med sin Kone om Eiendomsretten til et Dussin Theeskeer, og denne kan, saavidt jeg kan see, befale hin at fortrække fra en af hendes Gynge stole, hvis han finder for godt. Den huslige Fred er sandelig ikke saa uvæsentlig en Sag, at Loven skulde søge at foie nye Anledninger til Strid til de mange, der næsten synes at være uadskillelige fra det ægteskabelige Liv.

Hvorledes dette nu end forholder sig, saa eksisterede der ikke nogen saadan Lov, da Roswell Gardiner og Mary Pratt bleve Mand og Kone. En af de første Handlinger, som det unge Par foretog sig, efter at de vare blevne forenede, var at gjøre en passende Anvendelse af de Penge, som vare fundne nedgravede ved Foden af Træet paa den saa meget omtalte Klippe. Summen beløb sig til lidt over 2000 Dollars. Sørovereren, der havde meddelt Daggett Hemmeligheden, vidste formodentlig ikke selv, hvor stor en Sum der var bleven

gjemt. Ifølge en speciel Kontrakt med Besætningen tilhørte alle disse Penge Diaconen; de tilfaldt følgerlig Nicen, og gennem hende vare de nu blevne Roswells lovlige Eiendom. Den unge Mand var ikke aldeles fri for Betænkkeligheder ved at bruge Penge, der oprindeligt vare tagne som Bytte af Sørøvere, og hans samvittighedsfulde Kone havde endnu Mere derimod. Efterat have raadført sig med hinanden besluttede de, da det var umuligt at give Guldet tilbage til dem, som det var taget fra, at uddele Dublonerne blandt deres Familier, der vare omkomne paa Robbefangerlandet. Det var vel ikke nogen stor Sum, der tilfaldt Enhver af dem; men Pengene gjorde dog godt og glædede et Par Enker og fattige Søstre.

Roswell Gardiners Omsorg for deres Vel standse imidlertid ikke her. Han lod Soløven sætte i forsvarelig Stand; han tog Dækket af, paabyggede den, saa at den fik sin oprindelige Skikkelse og sendte den atter til Robbefangerlandet under Hazards Kommando, som havde Ordre til at medtage al den Olie og alle de Skind, der vare blevne tilbage, og forresten at indtage fuld Ladning, hvis det lod sig gjøre uden at udsætte sig for altfor langt et Ophold. Alt dette blev heldig udført, og efter en meget kort Reise kom Skonnerten tilbage med fuld Ladning. Udbyttet af denne meget heldige Reise blev anvendt til at trøste adskillige af dem, som havde Aarsag til at beklage deres tidligere Tab.

Hvad Roswell og Mary angaaer, da havde de al Grund til at være tilfredse med deres Lod. Diafonens Formue besandtes at være langt betydeligere, end man havde antaget. Da Alt var bleven bragt i Orden, fandt Roswell, at hans Kone var tredive Tusind Dollars værd, en Sum, der dengang betragtedes som Velstand paa Øster Bond. Vi have imidlertid allerede omtalt, at Ustyldigheden, og vi frygte ogsaa Lykken, er vegen bort fra dette Sted. En Jernbane har sit ene Endepunkt i kort Afstand fra Diafonens gamle Bolig og medfører al den Larm, Uergjerrighed og Kappelyst, som et saadant Befordringsmiddel giver Anledning til. Ja, hvad der endnu er værre, det ærværdige og udtryksfulde Navn „Øster Bond," et Navn, hvis Lyd minder om en velmagende Ket og om Overflodighed af en meget behagelig Slags, er bleven forvandlet til „Orient," Himlen bevæge Grændsestenen! Long Island har hidtil i New Yorks Historie været bekendt for sine hjemlige noget skurrende Navne, som ialmindelighed gav en geographisk Forestilling om det antydede Sted. Vel kan „Jerusalem" ikke gjøre sig til af sit Tempel eller „Babylon" af sine hængende haver, men det er vedtaget ifølge fælleds Overenskomst, at disse to Navne tilligemed et halvt Dusin andre af samme Betskaffenhed skulle tages i modsat Betydning.

Roswell Gardiner lod ikke Slimsom seile sin egen So, som man ellers gjør med Matroser, naar de forlade et Skib. Han gjorde ham til Skipper paa en Slup,

der foer mellem New York og Southold, og denne Beskæftigelse fortsatte den gode Mand til sin Død, efterladende en Søster, der var Enke og boede hos ham, Saameget, at hun kunde føre et behageligt og sorgsrit Liv.

Den eneste lille Intrigue, som Mary kunde beskyldes for, lavede hun kort efter Stimsons Død sex til otte Aar efter sit Bryllup. En af hendes Skolekammerater, som var i Familie med hende, havde ægtet en Mand, der boede „vesten for Broen,“ som man sædvanlig pleier at sige om alle de Grevskaber, der ligge vesten for Cayuga Soen. Denne Mand, hvis Navn var Hight, eiede nogle Møller og fabrikerede store Kvantiteter af dette udmærkede Mel, der nyder saa stor Berømmelse endogsaa i den gamle Verden. Han havde lyst til at gaae i Compagni med Roswell, som derfor solgte sin Eiendom og udvandrede til det store Vesten, som Landet „vesten for Broen“ dengang kaldtes, skjøndt det nu er nødvendigt at gaae et Tusind Mile længere bort, forat naae hvad man kalder „det vestlige Land.“

Mary havde en vigtig Bevæggrund til at bringe denne Udvandring istand. Hun havde opdaget, at hendes Mand nærrede visse Længsler efter Oceanet, efter Sælhunde og Hvaler, og ansaae ham ikke forat være sikker, saalænge han kunde lugte det salte Vand. Der er noget Behageligt i denne Duft, hvilket Ingen i saa høi Grad kan fatte som de, der i Ungdommen have nydt den; den varer ligesaa længe som de menneskelige Sandser. En

stedse vorende Familie og Bestens El Dorado, der dengang producerede Hvede, vare vigtige Bevæggrunde til at flytte, og da de understøttedes af Marys smaa Manoeuvrer, frembragte de den forønskede Virkning, og i over thyve Aar har Roswell nu været en heldig Møller efter en stor Maalestok i et af de vestlige Grevskaber af hvad man kalder „Keiserstaten“.

Roswell Gardiner har aldrig vaklet i sin Tro siden den Tid, da hans Følelser bleve vakte, og han ret fit Die for sin egen Ubetydelighed i Sammenligning med Guds Almagt! Da først lærte han, at den sande religiøse Tro bestaaer i Ydmyghed, uden hvilken intet Menneske kan være virkelig bødserdig eller en sand Christen. Han tænkte ikke længer paa at bedømme Guddommen efter sine egne indskrænkede Evner eller at stille sine blinde Fornuftsflutninger imod den sande Åabenbaring. Han saae, at enten maatte man troe Alt eller Intet, og Evangeliet indeholdt altfor mange Vidnesbyrd, altfor dyb en Sandhed, altfor guddommelig en Moral, til at en Sjæl som hans aldeles kunde forkaste det. Med Mary ved sin Side vedblev han at dyrke den treenige Gud, antagende dens Mysterier i ydmyg Tillid til de inspirerede Mænds Ord.

Ende paa anden og sidste Del.

